

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

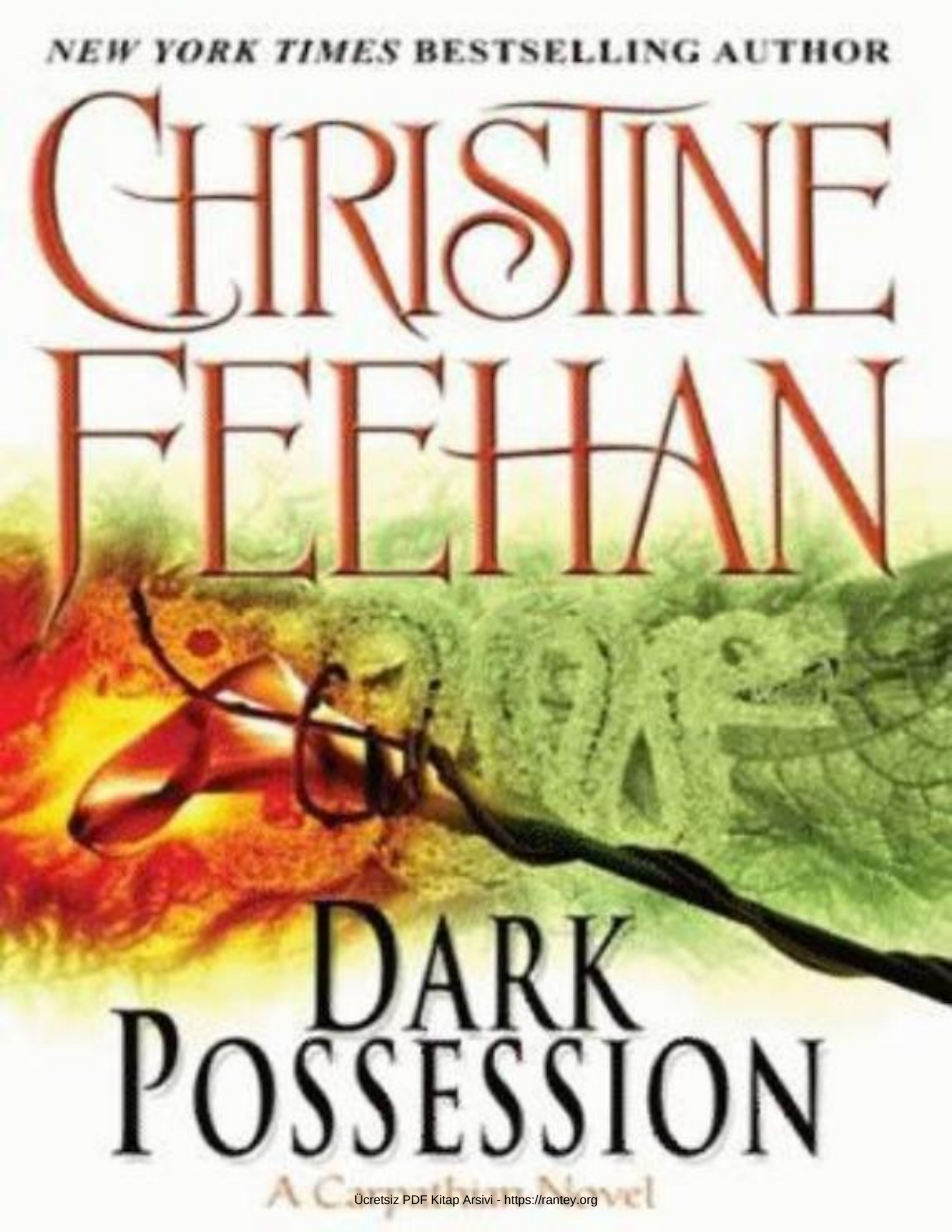
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CHRISTINE FEEHAN

DARK POSSESSION

A Carpathian Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DARK POSSESSION

A CARPATHIAN NOVEL

CHRISTINE EMMES

BEKLE, BOM, KÜÇÜK

Jaunnie Ginn için, sevgilerimle

Karanlık Mülkiyet

Birinci Bölüm

Manolito De La Cruz karanlık toprağın altında kalbi küt küt atarak, kanlı gözyaşları yüzünü çizerek ve keder onu ezerek uyandı. Bir kadının çaresiz çığlığı ruhunda yankılanıyor, içini parçalıyor, onu azarlıyor, onu büyük bir uçurumun kenarından geri çekiyordu. Ve açlıktan ölüyordu.

Vücudundaki her hücre kan istiyordu. Açlık, acımasız pençeleriyle görüşünü kırmızı bir pus kaplayana ve nabızı acil beslenme ihtiyacıyla çarpana kadar onu tırmaladı. Çaresizlik içinde, dinlendiği yerin üzerindeki alanı düşman var mı diye taradı ve hiçbir düşman bulamayınca, zengin toprak katmanlarının arasından havaya fırladı, kalbi kulaklarında gümbürdüyor, zihni çığlık atıyordu.

Sık çalılıkların ve kalın bitki örtüsünün ortasına çömelerek indi ve etrafına yavaşça, dikkatlice baktı. Bir an için her şey yanılttı; maymunların çığlıkları, kuşların uyarı sesleri, daha büyük bir yırtıcının öksürüğü, hatta kertenkelelerin bitki örtüsünden çıkardığı sesler. Burada olmaması gerekiyordu. Yağmur ormanı. Yuvası.

Başını salladı ve dağılmış zihnini toparlamaya çalıştı. Net olarak hatırladığı son şey, hamile bir Karpat kadınının önüne geçip anneyi ve doğmamış çocuğunu bir katilden koruduğuydu. Shea Dubrinsky, Jacques'ın hayat arkadaşı, Karpat halkının prensinin kardeşi. Karpat Dağları'ndaydı, şimdi evim dediği Güney Amerika'da değil.

Görüntüleri kafasında tekrar canlandırdı. Shea bir partide doğum yapmıştı. Bu çok saçmaydı. Böyle bir çılgınlığın ortasında kadınları ve çocukları nasıl güvende tutabilirlerdi? Manolito tehlikeyi sezmişti, düşman kalabalığın içinde hareket ediyor, Shea'yı takip ediyordu. Dikkati dağılmış, her yönden akan renk, ses ve duygularla gözleri kamaşmıştı. Bu nasıl o l a b i l i r d i ? Kadim Karpat avcıları

duyguları hissetmiyordu ve gri, beyaz ve siyah tonlarında görüyordu - yine de Shea'nın saçlarının kızıl olduğunu net bir şekilde hatırlıyordu. Parlak, parlak kırmızı.

Acı içinde patlayıp onu iki katına çıkarırken anılar bir anda yok oldu. Zayıflık dalgaları onu sarstı. Kendini elleri ve dizleri üzerinde buldu, karnı sert düğümler halindeydi ve içi kabarıyordu. Ateş, erimiş zehir gibi vücudunu yakıyordu. Hastalık Karpas ırkının başına bela olmamıştı. Bir insan hastalığına yakalanmış olamazdı. Bu bir düşman tarafından üretilmişti.

Bunu bana kim yaptı? Beyaz dişleri bir saldırganlık gösterisiyle birbirine çarptı, kesici ve köpek dişleri keskin ve ölümcül bir şekilde etrafına hiddetle baktı. Buraya nasıl gelmişti? Verimli toprakta diz çökerek bildiklerini sıralamaya çalıştı.

Kör edici bir acı daha şakaklarına vurdu ve görüşünün kenarlarını kararttı. Üzerine füze gibi gelen kayan yıldızları engellemek için gözlerini kapattı ama gözlerini kapatmak etkiyi daha da kötüleştirdi. "Ben Manuel De La Cruz," diye mırıldandı yüksek sesle, beynini çalışmaya zorlamaya çalışarak... hatırlamaya... kelimeleri yüzünü buruşturarak birbirine sıkıca kenetlenmiş dişlerinin arasından geçirmeye çalışarak. "Bir büyük ve üç küçük kardeşim var. Omuzlarım daha geniş olduğu ve daha fazla kas taşıdığım için benimle alay etmek için bana Manolito diyorlar, bu yüzden beni erkek çocuğa indiriyorlar. Onlara ihtiyacım olduğunu bilseler beni bırakmazlardı."

Beni asla terk etmezlerdi. Asla. Kardeşleri değil. Birbirlerine sadıktılar - uzun yüzyıllar boyunca birlikte olmuşlardı ve hep öyle kalacaklardı.

Gerçeği ortaya çıkarmaya çalışmak için acısını bastırdı. Karpas Dağları'nda olması gerekirken neden yağmur ormanlarındaydı? Neden halkı tarafından terk edilmişti? Kardeşleri tarafından? İnkâr ederek başını salladı ama acı arttıkça, kafatasına saplanan sivri uçlar ona pahalıya mal oldu.

Gölgeler yaklaştıkça, onu çınılattıkça, şekiller aldıkça ürperdi. Yapraklar hışırdadı ve çalılar sanki görünmeyen eller tarafından dokunulmuş gibi yer değiştirdi. Kertenkeleler çürüyen bitkilerin altından fırladı ve korkmuş gibi koşarak uzaklaştı.

Manolito geri çekildi ve bir kez daha etrafına dikkatle baktı, bu sefer yerin altını ve üstünü tarayarak bölgeyi iyice inceledi. Sadece gölgeler vardı, yakınlarda bir düşman olduğunu gösteren etten kemikten hiçbir şey yoktu. Kendini toparlamalı ve tuzak kurulmadan önce neler olduğunu anlamalıydı; bir tuzak olduğundan ve gerçekten yakalanmak üzere olduğundan emindi.

Vampiri avladığı süre boyunca Manolito pek çok kez yaralanmış ve zehirlenmişti ama yine de hayatta kalmayı başarmıştı çünkü her zaman aklını kullanmıştı. Kurnaz, kurnaz ve çok zekiydi. Hasta olsun olmasın hiçbir vampir ya da büyücü onu alt edemezdi. Eğer halüsinasyon görüyorsa, kendini korumak için büyüden kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı.

Gölgeler zihninde hareket ediyordu, karanlık ve şeytani. Etrafındaki ormanın büyümesine baktı ve sıcak bir yuva görmek yerine, aynı gölgelerin hareket ettiğini, uzandığını ve açgözlü pençeleriyle onu yakalamaya çalıştığını gördü. Nesneler hareket ediyor, ölüm perileri feryat ediyor, çalılarının arasında ve yerde tanıdık olmayan yaratıklar toplanıyordu.

Bu onun türünden biri için hiç mantıklı değildi. Gece onu karşılamalı, rahatlatmalıydı. Onu zengin huzur örtüsüyle sarmalamalıydı. Gece her zaman ona aitti, onun türüne. Vücuduna aldığı her nefeste bilgi akmalıydı, ama bunun yerine zihni ona oyunlar oynadı, orada olamayacak şeyler gördü. Kendisine seslenen karanlık bir ses senfonisi duyabiliyordu, sesler inilti ve acınası çığlıklarla kafası çarpana kadar yükseliyordu. Kemikli parmaklar derisine sürtünüyor, örümcek bacakları üzerinde geziniyor, böylece sağa sola dönüyor, kollarını sallıyor, göğsünü ve sırtını tokatlıyor, derisine yapışmış gibi görünen görünmez ağları yerinden çıkarmak için şiddetle fırçalıyordu.

Tekrar ürperdi ve ciğerlerinden hava almaya zorladı. Halüsinasyon görüyor olmalıydı, usta bir vampirin tuzağına yakalanmış olmalıydı. Eğer durum buysa, onları da ağın içine çekecek bir yem olup olmadığını öğrenene kadar kardeşlerini yardıma çağıramazdı.

Başını sertçe kavradı ve zihnini sakinleşmeye zorladı. Hatırlayacaktı. Eski Prens Vlad tarafından vampir avlamak için gönderilmiş eski bir Karpatlıydı. Vlad'ın oğlu Mikhail, yüzyıllar sonra halkına rehberlik etmeyi devralmıştı. Manolito, hafızasının bir kısmı yerine otururken parçalardan birinin yerine oturduğunu hissetti. Güney Amerika'daki evinden çok uzaklardaydı, prens tarafından Karpat Dağları'ndaki bir buluşmaya, Jacques'ın hayat arkadaşının bir çocuk doğurduğu bir yaşam kutlamasına çağırılmıştı. Yine de şimdi yağmur ormanında, kendisine tanıdık gelen bir yerdeydi. Rüya görüyor olabilir miydi? Daha önce hiç rüya görmemişti, hatırladığı kadarıyla. Bir Karpat erkeği yere indiğinde, kalbini ve ciğerlerini kapatır ve ölü gibi uyurdu. Nasıl rüya görebilirdi ki?

Bir kez daha etrafına bakma riskini göze aldı. Parlak renkler gözlerini kamaştırırken midesi bulandı, başını ağrıttı ve midesini bulandırdı. Yüzyıllar boyunca grinin tonlarıyla siyah-beyaz gördükten sonra, şimdi etrafındaki orman şiddetli renklere, canlı yeşil tonlarına, ağaç gövdelerinden aşağı dökülen renkli çiçek cümbüşüne ve sarmaşık sarmaşıklarına sahipti. Başı çarpıyor ve gözleri yanıyordu. Gözlerini kısarak yağmur ormanını izlerken yuvarlanma hissini kontrol etmeye çalışırken kan damlaları gözyaşı gibi süzülerek yüzünden aşağı akıyordu.

Duygular içine aktı. Korkuyu tattı, çocukluğundan beri bilmediği bir şeyi. Neler oluyordu? Manolito zihnindeki karmakarışık düşüncelerin tuhaf yuvarlanışının üstesinden gelmek için mücadele etti. Enkazı temizlemek ve geçmişiyle ilgili bildiklerine odaklanmak için kendini zorladı. Bir büyücü tarafından ele geçirilmiş yaşlı bir insan kadının tam da Jacques'a zehirli bir silah doğrulttuğu sırada önüne çıkmış ve

Shea'nın doğmamış çocuğu. Etine giren bıçağın şokunu, organlarını kesen ve karnını yırtan tırtıklı bıçağın bükölmesini ve yırtılmasını hissetti. İçini yakan ateş, zehir vücudunda ilerledikçe hızla yayılıyordu.

Kan nehirler halinde aktı ve ışık hızla soldu. Sesler duydu, ilahiler söyledi, kardeşlerinin onu toprağa tutmaya çalışmak için uzandıklarını hissetti. Bunu çok net hatırlıyordu; kardeşlerinin sesleri ona yalvarıyor, onlarla kalmasını emrediyordu. Kendini gölgeli bir diyarda bulmuştu, ölüm perileri feryat ediyor, gölgeler titriyor ve uzanıyordu. İskeletler. Kara çivili dişler. Pençeler. Örümcekler ve hamamböcekleri. Tıslayan yılanlar. İskeletler gittikçe yaklaşıyor.

Zihnini çevresine, tüm ortak yollara kapattı, böylece kimsenin kendi korkularını besliyor olma ihtimali yoktu. Bu, bıçağın ağzını kaplayan zehirden kaynaklanan bir halüsinasyon olmalıydı. Beynine herhangi bir şeyin girmesini engellemiş olmasının bir önemi yoktu - kötü niyetli bir şey zaten mevcuttu.

Ateş etrafını sarmıştı, çatırdayan alevler açgözlölükle gökyüzüne doğru uzanıyor ve müstehcen diller gibi ona doğru uzanıyordu. Yangının içinden kadınlar çıktı, yüzyıllar boyunca beslemek için kullandığı, artık dünya için çoktan ölmüş kadınlar. Etrafında toplanmaya başladılar, kollarını uzattılar, ona doğru eğilirken ağızları sonuna kadar açıldı, dar, yapışan elbiselerinin arasından mallarını gösteriyorlardı. Gülümseyip çağırıyorlardı, gözleri kocaman açılmıştı, boyunlarının kenarlarından kan akıyordu, ayartıcıydılar. Açlık yakıyordu. Öfkelenildi. Bir canavara dönüştü.

O izlerken, baştan çıkarıcı bir şekilde ona sesleniyorlar, cinsel coşku içindeymiş gibi inliyor ve kıvranıyorlar, elleri müstehcen bir şekilde kendilerine dokunuyordu.

"Al beni, Manolito," diye bağırdı biri.

"Ben seninim," diye seslendi bir diğeri ve ona doğru uzandı.

Açlık onu ayağa kalkmaya zorladı. Zengin, sıcak kanın tadını şimdiden alabiliyordu, dengesini yeniden kazanmak için çaresizdi. İhtiyacı vardı ve onlar da bunu karşılayacaktı. Onlara gülümsedi, her zaman avını yakalayacağını habercisi olan o yavaş, baştan çıkarıcı gülümsemesiyle. İleri doğru bir adım attığında tökezledi, midesindeki düğümler acı veren yumrulara dönüştü. Düşmeden önce bir eliyle kendini yerde yakaladı. Yer kaymış, toprakta ve çürüyen yapraklarda kadınların yüzlerini görebiliyordu. Siyah ve gür toprak, etrafı suçlayıcı gözlerle bakan yüzlerle çevrilene kadar kaydı.

"Beni öldürdün. Beni öldürdün." Suçlama yumuşak ama güçlüydü, ağızlar dehşet içindeymiş gibi genişçe esniyordu.

"Aşkımı, sunabileceğim her şeyi aldın ve beni terk ettin," diye ağladı bir başkası.

"Bana ruhunu borçlusun," dedi üçüncü bir kişi.

Yumuşak bir inkâr tıslamasıyla geri çekildi. "Beslenmek dışında sana hiç dokunmadım." Ama onlara öyle olduğunu düşündürmüştü. O ve kardeşleri kadınların baştan çıkarıldıklarını düşünmelerine izin vermişlerdi ama hayat arkadaşlarına asla ihanet etmemişlerdi. Asla. Bu onların en kutsal kurallarından biriydi. Beslenmek için bile olsa asla bir masuma dokunmamıştı. Beslemek için kullandığı kadınların hepsini okumak kolaydı, onun adına ve gücüne duydukları açgözlülük aşikârdı. Onları dikkatle yetiştirmiş, fantezilerini teşvik etmişti ama beslemek dışında onlara asla fiziksel olarak dokunmamıştı.

Feryatlar yükseldikçe, hayaletler daha ısrarcı oldukça başını salladı, gözleri bir amaç uğruna kısıldı. Omuzlarını dikleştirdi ve kadınlarla yüzleşti. "Ben kanla yaşarım ve teklif ettiğiniz şeyi aldım. Ben öldürmedim. Sizi seviyormuş gibi yapmadım. Utanacak hiçbir şeyim yok. Gidin ve suçlamalarınızı da yanınızda götürün. Ben onuruma, aileme, halkıma ya da hayat arkadaşıma ihanet etmedim."

Hesap vermesi gereken pek çok günahı, ruhunu lekeleyen pek çok karanlık eylemi vardı, ama bu değil. Açgözlü ağızlarıyla bu şehvetli kadınların onu suçladığı şey değil. Onlara hırladı, başını gururla kaldırdı ve onların

Soğuk gözlerini dikmişti. Onuru bozulmamıştı. Onun hakkında pek çok şey söylenebilirdi. Onu binlerce başka şekilde yargılayabilir ve hata bulabilirlerdi ama o asla bir masuma dokunmamıştı. Bir kadının ona aşık olabileceğini düşünmesine asla izin vermemişti. Onu bulma ihtimalinin çok düşük olduğunu bile bile hayat arkadaşını sadakatle beklemişti. Dünya ne düşünürse düşünsün, başka bir kadın olmamıştı. Ve asla da olmayacaktı. Diğer hataları ne olursa olsun, kadınına ihanet etmeyecekti. Ne sözle, ne eylemle, ne de düşüncesiyle.

Doğacağından şüphe ettiğinde bile.

"Benden uzak dur. Bana güç ve para istemek için geldin. Senin tarafında sevgi yoktu, istediğin şeyleri elde etmekten başka gerçek bir çıkar yoktu. Yaşam karşılığında sana sahte de olsa anılar bıraktım. Zarar görmedin, hatta benim korumam altındaydın. Sana hiçbir şey borçlu değilim, en azından ruhumu. Kendimin sizin gibi yaratıklar tarafından yargılanmasına da izin vermeyeceğim."

Kadınlar çığlık attı, gölgeler uzadı, vücutlarında zincir şeritleri gibi karanlık bantlar oluşturdu. Kolları ona doğru uzanıyor, tırnaklarında pençeler büyüyor, duman kıvranan formlarının etrafında dönüyordu.

Manolito başını salladı, yanlış yaptığını inkar etmekte kararlıydı. O bir Karpatlıydı ve hayatta kalmak için kana ihtiyacı vardı; bu kadar basitti. Prensini emirlerine uymuş ve diğer türleri korumuştı. Öldürdüğü, becerileri ve zekâsıyla çoğu zaman kendini üstün hissettiği doğru olsa da, insanlığın tek kıvılcımı olan can yoldaşı için olan o yeri her ihtimale karşı canlı tutmuştu.

Sinsi gülümsemeleri ve olgun vücutlarıyla, aşk için değil açgözlülük için sadece varlıklı erkekleri ele geçirmek için sunulan bu kadınlar tarafından yargılanmayacaktı - yine de keder duygularını zorluyordu. Zalim, ezici bir keder, üzerine geliyor ve ruhuna işliyordu, öyle ki kendini yorgun ve kaybolmuş hissediyor ve yeryüzünün tatlı unutkanlığını istiyordu.

Etrafındaki feryatlar daha da artarken, gölgeler yüzlerden şekil ve renk sızdırmaya başladı. Birkaç kadın giysilerini itip ona davet mırıldanıyordu. Manolito onlara kaşlarını çattı. "Sizin cazibenize ne ihtiyacım ne de isteğim var."

Hisset. Hisset. Bana dokun ve tekrar hissedeceksin. Tenim yumuşaktır. Seni cennete kadar götürebilirim. Bana sadece bir kez vücudunu vermelisin ve ben de sana arzuladığın kanı vereyim.

Gölgeler etrafını sardı ve kadınlar sarmaşıkların ve yaprakların arasından çıkıp toprağın içinden geçerek ona doğru uzandılar ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsediler. Tikinti duydu ve dişlerini göstererek başını salladı. "Ona asla ihanet etmem." Bunu yüksek sesle söyledi. "Yavaş yavaş açlıktan ölmeyi tercih ederim." Bunu alçak bir hırıltıyla söyledi, boğazında bir uyarı hırıltısı gümbürdüyordu. Anlamı buydu.

"Bu ölüm yüzyıllar sürecek." Sesler artık o kadar baştan çıkarıcı değildi, daha çaresiz ve sızlanıyorlardı, suçlamaktan çok çılgına dönmüşlerdi.

"Öyle olsun. Ona ihanet etmeyeceğim."

"Ona çoktan ihanet ettiniz," diye bağırdı biri. "Onun ruhundan bir parça çaldın. Onu çaldın ve geri veremezsin."

Kırık hafızasını yokladı. Bir an için burnuna bir koku geldi; etrafını saran çürümüşlüğün ortasında temiz ve taze bir şeyin kokusu. Kadının tadı ağızındaydı. Kalbi güçlü ve sabit bir şekilde atıyordu. İçindeki her şey yerine oturdu. O gerçektir.

Bir nefes aldı, verdi, etrafındaki gölgeleri soluyarak uzaklaştırdı, yine de daha fazla keder döküldü. "Eğer ona karşı böyle bir suç işlediysem, o zaman ne isterse yaparım." Onu terk edecek kadar büyük bir günah mı işlemişti? Bilmediği kederin kalbini böylesine ağır bir taşa çevirmesinin nedeni bu muydu?

Etrafındaki yüzler yavaş yavaş çözülürken, formlar d a h a da bulanıklaştı ve sadece feryat eden gölgeler haline geldiler

ve açlığı arzulamanın ötesine geçse bile midесinin çukurundaki hastalık hissi hafifledi.

Bir hayat arkadaşı vardı. Bu gerçeğe sarıldı. Güzeldi. Mükemmel. Onun eşi olmak için doğmuş bir kadın. Onun için doğmuştu. Onun için. Yırtıcı içgüdüleri keskin ve hızlı bir şekilde yükseldi. Göğsünde bir hırıltı gümbürdedi ve her zaman var olan açlık, acımasız bir taleple pençeleyerek ve ısırarak bağırsağının derinliklerine indi. Yüzlerce yıldır renksizdi, iblis yükselene ve artık ona karşı savaşacak gücü ya da arzusu kalmayana kadar uzayıp giden uzun, duygusuz bir zaman. Çok yaklaşmıştı. Ölümle birbirini takip etmiş ve beslenmek zorlaşmıştı. Dişlerini canlı ete her batırdığında, damarlardaki yaşamın gelgitlerini hissedip duyduğunda, ruhunu kaybedeceği anın o an olup olmayacağını merak etmişti.

Manolito kafasının içindeki sesler bir kez daha yükselip ormanın sesini bastırınca ürperdi. Gözlerinin arkasında küçük acı parıltıları büyüdü, gözlerinin kaydığını hissedene kadar yandı ve yandı. Renk yüzünden miydi? O, hayat arkadaşı, ona rengini geri vermişti. Neredeydi peki? Onu terk mi etmişti? Sorular hızla ve yüksek sesle geliyor, kafasını en yakın ağaç gövdesine vurmaya isteyene kadar seslere karışıyordu. Vücudundaki her organ gibi beyninin içi de yanıyor gibiydi.

Vampir kanı mı? Asit gibi yakardı. Biliyordu çünkü yüzlerce, belki de binlerce vampir avlamış ve öldürmüştü. Bazıları gençlik yıllarında arkadaşydı ve şimdi kafasının içinde çığlık attıklarını duyabiliyordu. Zincirlenmiş. Yakılmışlardı. Sonsuz umutsuzluk tarafından yenilmiş. Kalbi neredeyse göğsünde patlayacaktı ve neyin gerçek neyin halüsinasyon olduğunu çözmeye çalışarak yattığı verimli toprağa gömüldü. Gözlerini kapattığında bir çukurun içindeydi, gölgeler etrafını sarmıştı ve kırmızı gözler açlıkla ona bakıyordu.

Belki de hepsi bir yanılsamaydı. Her şey. Bulunduğu yer. Canlı renkler. Gölgeler. Belki de onun dileği

hayat arkadaşı o kadar güçlüydü ki, zihninde bir tane yaratmıştı. Ya da daha kötüsü, bir vampir onun için bir tane yaratmıştı.

Manolito. Erken kalkmışsın. Birkaç hafta daha toprak altında kalacaktın. Gregori çok erken kalkmadığından emin olmamı söyledi.

Manolito'nun gözleri fal taşı gibi açıldı ve etrafına dikkatle baktı. Ses, en küçük kardeşi Riordan'ınkiyle aynı tınıya sahipti ama çarpıtılmış ve yavaştı, her kelime uzuyordu, böylece ses, aşinalıkla yankılanmak yerine şeytani görünüyordu. Manolito başını salladı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Genellikle zarif ve güçlü olan bedeni, ayakta duramayacak kadar güçsüz bir halde dizlerinin üzerine çöktüğünde kendini garip ve yabancı hissetti. Karnı düğümlendi ve yuvarlandı. Yanma tüm sistemine yayıldı.

Riordan. Bana neler olduğunu bilmiyorum. Sadece kendisi ve en küçük kardeşi tarafından paylaşılan yolu kullandı. Enerjisinin o yoldan yayılmamasına dikkat ediyordu. Eğer bu özenle hazırlanmış bir tuzaksa, Riordan'ı içine çekmeyecekti. Kardeşini bunun için çok seviyordu.

Bu düşünce kalbinin durmasına neden oldu.

Sevgiler.

Kardeşlerine karşı sevgi hissetti. Çok büyük. Gerçektir. O kadar yoğun ki nefesini kesiyordu, sanki bu duygu uzun yüzyıllar boyunca birikmiş, erişemediği sağlam bir bariyerin ardında güç kazanmıştı. Dünyada ona duygularını geri verebilecek tek bir kişi vardı. Yüzyıllardır beklediği kişi.

Hayat arkadaşı.

Elini sıkıca göğsüne bastırdı. Onun gerçek olduğuna şüphe yoktu. Renkleri görme, duyguları hissetme yeteneği: hayatının ilk iki yüz yılında kaybettiği tüm duyuları geri gelmişti. Onun sayesinde.

Peki neden hayatının en önemli kadını hatırlayamıyordu? Neden onu hayal edemiyordu? Ve neden ayrıydılar? O neredeydi?

Yere geri dönmelisin, Manolito. Yükselsemezsin. Ruhlar ağacından uzun bir yolculuk yaptın. Yolculuğun henüz tamamlanmadı. Kendine daha fazla zaman vermelisin.

Manolito kardeşinin dokunuşundan hemen çekildi. Doğru yol buydu. Ağır çekimde çalmasaydı ses aynı olurdu. Ama kelimeler, açıklama tamamen yanlıştı. Öyle olmalıydı. Ölmediğin sürece ruhlar ağacına gidemezdin. O ölü değildi. Kalbi çok yüksek sesle atıyordu. Vücudundaki acı gerçektir. Zehirlenmişti. Hala vücudunu yaktığını biliyordu. Ve eğer düzgün bir şekilde iyileşmişse bu nasıl olabilirdi? Gregori, Karpat halkının tanıdığı en iyi şifacıydı. Kendisi için riski ne olursa olsun, zehrin Manolito'nun bedeninde kalmasına izin vermezdi.

Manolito gömleğini bedeninden çıkardı ve göğsündeki yara izlerine baktı. Karpatlar nadiren yara izi bırakırdı. Yara kalbinin üzerindeydi, pürüzlü, çirkin bir yara izi çok şey anlatıyordu. Öldürücü bir darbe.

Bu doğru olabilir miydi? Ölmüş ve yaşayanların dünyasına geri mi çekilmişti? Böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştı. Söylentiler elbette çoktu ama bunun gerçekten mümkün olduğunu bilmiyordu. Peki ya hayat arkadaşı? Onunla birlikte yolculuk etmiş olmalıydı. Panik kafa karışıklığını bastırdı. Keder onu sertçe bastırdı.

Manolito.

Riordan'ın sesi kafasının içinde talepkârdı ama hâlâ bozuk ve yavaştı. Manolito başını kaldırdı, vücudu titriyordu. Gölgeler ağaçların ve çalılarının arasından kayarak tekrar hareket etti. Vücudundaki her kas gerildi ve düğümlendi. Şimdi ne olacaktı? Bu sefer tehlikeyi hissetti, çünkü etrafındaki halkada şekiller oluşmaya başlamıştı. Düzinelerce, yüzlerce, hatta binlerce... Bu yüzden kaçma şansı yoktu. Kırmızı gözler ona nefret ve kötü niyetle parlıyordu. Sanki bedenleri çok güçlüymüş gibi sallanıyorlardı.

Üzerlerindeki gölgelikte yaprakları hışırdatan hafif esintiye direnecek kadar şeffaf ve ince. Her biri vampir.

Onları tanıdı. Bazıları Karpat standartlarına göre nispeten genç, bazıları ise çok yaşlıydı. Bazıları çocukluk arkadaşı, diğerleri ise öğretmenleri ya da akıl hocalarıydı. Her birini acımadan ya da pişmanlık duymadan öldürmüştü. Bunu hızlı, acımasızca ve yapabileceği her şekilde yapmıştı.

Biri suçlayıcı bir parmakla işaret etti. Bir diğeri tıslıyor ve öfkeyle tükürüyordu. Göz çukurlarının derinliklerine gömülmüş gözleri aslında göz değil, daha çok kırmızı kanla sarılmış parlayan nefret havuzları gibiydi.

"Sen de bizim gibisin. Bize aitsin. Saflarımıza katıl" diye seslendi biri.

"Daha iyi olduğunu düşün. Bize bir bak. Tekrar tekrar öldürdünüz. Bir makine gibi, geride bıraktıklarını hiç düşünmeden."

"Kendinden çok eminsin. Tüm bu süre boyunca kendi kardeşlerini öldürüyordun."

Bir an için Manolito'nun kalbi göğsünde o kadar sert çarptı ki, derisini delip geçmesinden korktu. Keder onu ağırlaştırdı. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Öldürmüştü. Bunu yaparken, her bir vampiri tek tek avlarken ve üstün zekâ ve yetenekle savaşırken hissetmemişti. Avlanmak ve öldürmek gerekliydi. Bu konudaki düşüncelerinin ne olduğunun zerre kadar önemi yoktu. Yapılması gerekiyordu.

Kendini tam boyuna kadar çekti, bağırsakları sıkışıp düğümlendiğinde vücudunu dik durmaya zorladı. Vücudu farklı, daha kurşuni, hatta beceriksiz hissediyordu. Ayaklarının üzerine doğru kayarken titremenin başladığını hissetti.

"Kaderini sen seçtin, ölü olan. Ben sadece adaletin bir aracıydım."

Başlar uzun, ince sopa boyunlarının üzerinde geriye atıldı ve ulumalar havayı kirletti. Üstlerinde, kuşlar gölgelikten havalanıyor, çığlıkların korkunç kakofonisinde uçuyorlardı. Ses vücudunu sarstı ve içinin jöleye dönmesine neden oldu. Bir vampir numarası olduğundan emindi. O biliyordu

Kalbinde hayatı sona ermişti -öldürülecek çok fazla kişi vardı- ama dünyayı bu tür tehlikeli ve ahlaksız yaratıklardan kurtarmak için mümkün olduğunca çok kişiyi yanına alacaktı.

Büyücü ölüleri diriltmenin bir yolunu bulmuş olmalıydı. Bu bilgiyi kafasının içinde fısıldadı ve Riordan'ın en büyük kardeşlerine söylemesini istedi. Zacarias prense ölülerden oluşan orduların bir kez daha kendilerine karşı ayaklanacağına dair bir uyarı gönderecekti.

Bundan emin misiniz?

Geçmiş yüzyıllarda bunları öldürdüm, yine de suçlayan gözleriyle etrafımı sarıyorlar, sanki onlardan biriymişim gibi beni çağırıyorlar.

Çok uzaktan Riordan'ın nefesi kesildi ve sesi ilk kez Manolito'nun sevgili kardeşi gibi çıktı. Ruhunu onlara vermeyi seçemezsin. Çok yaklaştık Manolito, çok yaklaştık. Ben hayat arkadaşımı buldum, Rafael de kendi hayat arkadaşını. Bu senin için sadece bir zaman meselesi. Dayanmalısın. Sana geliyorum.

Manolito hırladı, öfkeden kükremek için başını geriye attı. Sahtekâr. Sen benim kardeşim değilsin.

Manolito! Ne diyorsun sen? Tabii ki senin kardeşimim. Sen hastasın. Aceleyle sana geliyorum. Eğer vampirler sana oyun oynuyorsa.

Senin gibi mi? Korkunç bir hata yaptın, şeytani olan. Benim bir hayat arkadaşım var. İğrenç iğrençliklerini renkli olarak görüyorum. Kan lekeli iğrenç dişleri ve kararmış kalpleriyle etrafımı sarıyorlar, pörsümüş ve buruşmuşlar.

Senin hayat arkadaşın yok, dedi Riordan inkar ederek. Onu sadece hayal ettin.

Beni böyle bir hileyle tuzağa düşüremezsin. Kukla ustana git ve ona o kadar kolay yakalanmayacağımı söyle. Bağlantıyı derhal kopardı ve zihnine giden özel ve genel tüm yolları kapattı.

Etrafında dönerek düşmanına baktı, geçmişinden o kadar çok yüzle karşılaşmıştı ki ölümle karşı karşıya olduğunu biliyordu.

"Gel o zaman, birçok kez yaptığın gibi benimle dans et," diye emretti ve parmaklarıyla işaret etti.

Ona en yakın vampirlerin ilk sırası uludu, yüzlerinden tükürükler akıyor ve göz delikleri nefretle parlıyordu. "Bize katıl kardeşim. Sen de bizden birisin."

Sallanıyorlardı, ayakları ölümsüzlerin garip hipnotik desenini taşıyordu. Kendisine seslendiklerini duydu ama ses kafasının içinden çok dışındaydı. Fısıltılar. Vızıltılar. Zihninin üzerine bir perde çekiyordu. Temizlemek için başını salladı ama sesler devam etti.

Vampirler yaklaşıyordu ve şimdi yırtık pırtık ve yaşlılıktan grileşmiş giysilerin tenine sürtündüğünü hissedebiliyordu. Bir kez daha, teninin üzerinde gezinen böceklerin hissi onu alarma geçirdi. Düşmanı görüş alanında tutmaya çalışarak etrafında döndü ve bu sırada sesler daha yüksek, daha belirgin hale geldi.

"Bize katılın. Hisset. Çok açsın. Açlıktan ölüyorsunuz. Kalbinin teklediğini hissedebiliyoruz. Taze kana ihtiyacın var. Adrenalinli kan en iyisidir. Hissedebiliyorsunuz!"

"Bize katıl," diye bağıryorlardı, yalvarışları yüksek sesle geliyor ve bir gelgit dalgası gibi üzerine yuvarlanana kadar sesi yükseliyordu.

"Taze kan. Hayatta kalmak için ihtiyacın var. Sadece bir tat. Tek bir tat. Ve korku. Bırak seni görsünler. Bırak korkuyu hissetsinler, o zaman daha önce hissettiğin hiçbir şeye benzemez."

Zihnindeki kırmızı bulanıklığın ötesini düşünemeyecek hale gelene kadar açlığın cazibesi artmıştı.

"Kendine bak kardeşim, yüzüne bak."

Kendini yerde, elleri ve dizleri üzerinde buldu, sanki onu itmişlerdi ama itildiğini hiç hissetmemişti. Önünde uzanan parıldayan su birikintisine baktı. Yüzündeki deri kemiklerinin üzerine sıkıca çekilmişti. Ağzı protesto için genişlemişti ve sadece kesici dişleri değil köpek dişleri de beklenti içinde uzun ve sivriydi.

Bir kalp atışı duydu. Güçlü. Sabit. Çağırıyor. Çağırıyor. Ağzı sulandı. Çaresizdi, o kadar açtı ki avlanmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Bir av bulmalıydı. Isırmak zorundaydı

Böylece sıcak kan ağzına dolacak, her hücrelerini dolduracak, organlarını ve dokularını yıkayacak ve türünün muazzam gücünü ve kuvvetini besleyecekti. Onu tüketmek için bir dalga gibi yükselen korkunç açlık dalgasından başka bir şey düşünemiyordu.

Kalp atışları daha da hızlandı ve bir kadın kendisine doğru itilirken yavaşça başını çevirdi. Kadın korkmuş görünüyordu. -Ve masum. Gözleri dehşetin koyu çikolata havuzlarıydı. Kadının kan dolaşımında dolaşan adrenalinin kokusunu alabiliyordu.

"Bize katılın. Bize katılın," diye fısıldadılar, ses hipnotik bir ilahiye dönüştü.

Hayatta kalmak için karanlık ve zengin kana ihtiyacı vardı. Yaşamayı hak ediyordu. Sonuçta o neydi? Zayıf. Korkmuş. İnsan ırkını, onları avlayan canavarlardan kurtarabilir miydi? İnsanlar onların varlığına inanmıyordu. Ve eğer Manolito'yu bilselerdi.

"Öldürün sizi," diye tısladı biri.

"Sana işkence ediyorlar," diye tısladı bir diğeri. "Bak sana ne yaptılar. Açlıktan ölüyorsun. Sana kim yardım etti? Kardeşleriniz mi? İnsanlar mı? Sizi beslemek için sıcak kan getirdik, sizi hayatta tutmak için."

"Onu al kardeşim, bize katıl."

Kadını ileri doğru ittiler. Kadın haykırdı, tökezledi ve Manolito'nun üzerine düştü. Onun soğuk bedeninde kendini sıcak ve canlı hissetti. Kalbi çılgınca atıyor, başka hiçbir şeyin yapamadığı gibi onu çağırıyordu. Boynundaki nabız hızla atıyor ve Manolito onun korkusunun kokusunu alıyordu. Damarlarında dolaşan kanının sıcak, tatlı ve canlı olduğunu, ona hayat verdiğini duyabiliyordu.

Onu rahatlatmak için konuşmadı; ağzı uzayan dişleriyle ve dudaklarını onun boynunun sıcaklığına bastırma ihtiyacıyla doluydu. Çok daha küçük bedeni neredeyse onunki tarafından yutulana kadar onu daha da yakına sürükledi. Kalbi onunkinin ritmine ayak uydurdu. Ciğerlerindeki hava dehşet dolu soluklarla patladı.

Etrafında vampirlerin yaklaştığının, ayaklarının süründüğünün, beklenti içinde kocaman açılmış ağızlarının, acımasız gözleri vahşi bir neşeyle bakarken aşağı damlayan tükürük şeritlerinin farkındaydı. Gece sessizliğe gömüldü, sadece kızın hava almak için çırpınışının ve kalbinin gümbürtüsünün sesi havayı dolduruyordu. Başı kan kokusunun cazibesine kapılarak daha da yaklaştı.

Açlıktan ölüyordu. Kan olmadan kendini savunamazdı. Buna ihtiyacı vardı. Bunu hak etmişti. Yüzyıllarını insanları savunarak geçirmişti; kendisini hor gören insanları, kendi türünden korkan insanları...

Manolito gözlerini kapadı ve o tatlı, baştan çıkarıcı kalp atışının sesini engelledi. Fısıltılar kafasının içindeydi. Kafasının içinde. Etrafında dönerek kızı arkasından itti. "Yapmayacağım! O bir masum ve bu şekilde kullanılmayacak." Çünkü çok ileri gitmişti ve durmayabilirdi. Hepsiyle savaşmak zorunda kalacaktı ama yine de kızı kurtarabilirdi.

Kadın arkasından kollarını adamın boynuna doladı, yemyeşil kadın vücudunu adaminkine sıkıca bastırdı, elleri adamın göğsünden, karnından aşağıya doğru kayarak adamı okşadı ve açlığa şehvet kattı. "O kadar da masum değil, Manolito. Ben seninim, bedenim ve ruhumla. Ben seninim. Tek yapman gereken beni tatmak. Her şeyi yok edebilirim."

Manolito hırladı, etrafında döndü ve kadını vücudundan itti. "Git! Arkadaşlarının yanına git ve benden uzak dur."

Güldü ve kendine dokunarak kıvrandı. "Bana ihtiyacın var."

"Hayat arkadaşıma ihtiyacım var. O bana gelecek ve ihtiyaçlarımı karşılayacak."

Yüzü değişti, kahkahası soldu ve hayal kırıklığı içinde saçlarını çekti. "Buradan kaçamazsın. Sen bizden birisin. Ona ihanet ettin ve burada kalmayı hak ediyorsun."

Bilmiyordu, hatırlamıyordu. Ama dünyadaki tüm cazibeler fikrini değiştirmesine neden olmayacaktı. Yüzyıllar boyunca yiyeceksiz hayatta kalacaksa, bunun eziyetine katlanacaksa, öyle olsun, ama hayat arkadaşına ihanet etmeyecekti. "Beni bir başkasına ihanet etmeye kışkırtmakla daha iyi yapardın," dedi. "Sadece o beni değersiz bulabilir. Yasalarımızda böyle yazıyor. Beni sadece hayat arkadaşım mahkûm edebilir."

Korkunç bir şey yapmış olmalıydı. Bu türden ikinci suçlamaydı ve onun yanında savaşmadığı gerçeği çok şey anlatıyordu. Onu yanına çağıramadı, çünkü çok az şey hatırlıyordu - kesinlikle ona karşı işlediği bir günahı değil. Sesini hatırlıyordu, yumuşak ve melodikti, tıpkı göklerden şarkı söyleyen bir melek gibi- sadece bir Karpat erkeğinin parçası olmayacağını söylüyordu.

Kalbi yerinden fırladı. Talebini reddetmiş miydi? Rızası olmadan onu kendisine mi bağlamıştı? Bu onun toplumunda kabul gören bir şeydi, dişi isteksiz olduğunda erkeği koruyan bir şeydi. Bu bir ihanet değildi. Ne yapmış olabilirdi ki? Başka bir kadına asla dokunmazdı. Jacques'ın hayat arkadaşını koruduğu gibi onu da koruyacaktı, mümkünse hayatıyla ve ötesiyle.

Yargılandığı bir yerdeydi ve şu ana kadar pek de iyi durumda görünmüyordu, belki de bunun nedeni hatırlamıyor olmasıydı. Başını kaldırdı ve ruhlarından vazgeçmeyi seçmiş, kendi türlerini yok etmiş, bir toplumu ve yaşam biçimini onura tutunmak yerine bir duygu telaşı uğruna mahvetmiş yüzlerce, belki de binlerce Karpat erkeğine dişlerini gösterdi - bir hayat arkadaşı umudunun anısına tutunmak yerine.

"Kararınızı reddediyorum. Asla sana ait olmayacağım. Ruhumu lekelemiş olabilirim, belki de telafi edilemeyecek şekilde, ama asla isteyerek ondan vazgeçmem ya da senin yaptığın gibi onurumu takas etmem. Söylediğin her şey olabilirim ama seninle değil hayat arkadaşımınla yüzleşeceğim ve günahlarımın affedilip affedilmeyeceğine onun karar vermesine izin vereceğim."

Vampirler tısladı, kemikli parmakları suçlayıcı bir şekilde onu gösteriyordu ama ona saldırmadılar. Bu hiç mantıklı değildi -üstün sayılarıyla onu kolayca yok edebilirlerdi- ancak formları daha az katı hale geldi ve dalgalanıyor gibiydi, bu yüzden yağmur ormanının karanlığındaki ölümsüzlerle gölgeleri ayırt etmek zordu.

Boynunun arkası karıncalandı ve etrafında döndü. Vampirler çalılıkların derinliklerine çekilmiş, büyük yapraklı bitkiler onları yutmuş gibi görünüyordu. Midesi yanıyordu ve vücudu yemek için bağıırıyordu ama kafası her zamankinden daha karışıkı. Vampirler onu tuzağa düşürmüştü. Tehlike etrafını sarmıştı. Bunu sessizliğin içinde hissedebiliyordu. Etrafındaki tüm yaşam hışırtısı kesilmişti. Ne bir kanat çırpışı, ne de bir hareket vardı. Başını kaldırdı ve havayı kokladı. Hava hareketsizdi, kesinlikle hareketsizdi ama yine de...

Gerçek sesten çok içgüdüğü onu uyardı ve Manolito döndü, hâlâ dizlerinin üzerindeydi, büyük jaguar ona doğru atılırken elleri havaya kalktı.

İkinci Bölüm

Klinik depresyon sinsi bir canavardı ve kişi farkında olmaya ve tetikte olmaya fırsat bulamadan sinsice yaklaşıp içine çekiyordu. MaryAnn Delaney semptomların listesini gözden geçirirken yüzünden akan sonsuz gibi görünen gözyaşlarını sildi. Üzüntü hissi. Kontrol et. Hatta belki iki kez kontrol et.

Üzüntü, üstesinden gelemediği korkunç esneme boşluğunu tanımlamak için kullanacağı bir kelime değildi, ama kitapta yazıyordu ve bunu giderek büyüyen göstergeler listesine ekleyecekti. O kadar üzgündü ki ağlamadan duramıyordu. İştahsızlığı da kontrol edebilirdi çünkü yemek düşüncesi bile onu hasta ediyordu. O zamandan beri uyuyamıyordu.

Gözlerini kapadı ve inledi. Manolito De La Cruz bir yabancıydı. Adamla neredeyse hiç konuşmamıştı ama ölümüne -cinayetine- tanık olduğunda sessizce paramparça olmuştu. Ailesinden daha fazla yas tutuyor gibiydi. Perişan olduklarını biliyordu ama nadiren duygularını gösteriyorlardı ve kesinlikle ondan bahsetmiyorlardı. Cesedini Brezilya'daki çiftliklerine dönmek için kullandıkları özel jetle geri getirmişlerdi ama çiftliklerine götürmemişlerdi.

Bunun yerine uçak, içinde o da varken, Amazon Nehri'nin ortasında bir yerde özel bir tropik adaya inmişti. Ve Manolito'ya uygun bir cenaze töreni yapmak yerine, kardeşleri cesedini yağmur ormanlarında açıklanmayan bir yere götürmüşlerdi. Gizlice çıkıp mezarını bile ziyaret edemiyordu. Bu ne kadar saçma ve çaresiz bir durumdu? Ölümünün üstesinden gelemediği için gecenin köründe bir yabancının mezarını ziyaret etmek.

Paranoyaklaşıyor muydu, yoksa kimsenin bilmediği bir adaya getirildiği için endişelenmekte haklı mıydı?

Karpat Dağları'nda en iyi arkadaşı Destiny ile birlikteyken bahsettiği çiftlikten bahsetti mi? Juliette ve Riordan ondan Juliette'in cinsel şiddet mağduru küçük kız kardeşine danışmanlık yapmasını istemişlerdi ve çiftlikten sık sık söz etmişlerdi ama özel bir adadaki tatil evinden hiç söz etmemişlerdi. Evin etrafı sık ormanlarla çevriliydi. Bir harita ve palalı bir rehber olmadan uçak pistine dönüş yolunu bulabileceğinden şüpheliydi.

Tanrı aşkına, o bir danışmandı, yine de artan çaresizlik ve şüphenin ya da Manolito'nun ölümünden duyduğu korkunç, açıklanamaz ıstırapın üstesinden gelmek için gereken disiplini bulamıyordu. Yardıma ihtiyacı vardı. Bir danışman olarak bunu biliyordu ama üzüntüsü giderek artıyor ve aklına tehlikeli ve korkutucu düşünceler getiriyordu. Yataktan çıkmak istemiyordu. Zengin evi ya da yemyeşil yağmur ormanını keşfetmek istemiyordu. Bir uçağa binip sevgili şehri Seattle'a dönmek bile istemiyordu. Manolito De La Cruz'un mezarını bulmak ve onunla birlikte mezara girmek istiyordu.

Onun nesi vardı böyle? Normalde bardağın dolu tarafına inanan bir insandı. Koşullar ne olursa olsun, her zaman etrafına bakabilir ve eğlenecek komik ya da güzel bir şeyler bulabilirdi ama Destiny ile Karpat kutlamasına katıldığı gecedan beri o kadar depresifti ki zar zor işlevini yerine getirebiliyordu.

İlk başta bunu saklamayı başarmıştı. Herkes Karpat Dağları'ndan ayrılıp eve uçmaya hazırlanmakla o kadar meşguldü ki, onun sessiz olduğunu fark etmemişlerdi. Ya da fark etseler bile bunu utangaçlığa bağlamışlardı. MaryAnn, Juliette'in küçük kız kardeşinin içinde bulunduğu duygusal sıkıntıyı fark etmeden önce ona yardım etme umuduyla Brezilya'ya gelmeyi kabul etmişti. Bir şeyler söylemeliydi ama kederinin geçeceğini düşünmeye devam etmişti. De La Cruz ailesiyle birlikte onların özel jetiyle seyahat etmişti. Ve tabutla. Gün boyunca yaptıkları gibi uçakta uyumuşlardı ama o oturmuştu.

tabutun yanında tek başına ağladı. O kadar çok ağlamıştı ki boğazı düğümlenmiş ve gözleri yanmıştı. Hiçbir anlamı yoktu ama duracak gibi de görünmüyordu.

Kapısının çalınması onu ürküttü, kalbinin yerinden fırlamasına ve çarpmaya başlamasına neden oldu. Yapması gereken bir iş vardı ve De La Cruz ailesi ondan bunu yapmasını bekliyordu. Yataktan kalkma düşüncesine bile katlanamazken, başka birine yardım etmeye çalışma düşüncesi dehşet vericiydi.

"MaryAnn." Juliette'in sesi şaşkın ve biraz da telaşlıydı. "Kapıyı aç. Riordan yanımda ve seninle konuşmamız gerekiyor."

Kimseyle konuşmak istemiyordu. Juliette muhtemelen yağmur ormanında saklanmakta olan küçük kız kardeşinin yerini tespit etmişti. Karpatlar, vampirler ve jaguar insanlar - bazen kendini Oz Büyücüsü'ndeki Dorothy gibi hissediyordu. "Hâlâ uyukum var." Yalan söyledi. Hayatı buna bağlı olsa bile uyuyamazdı. Tek yapabildiği ağlamaktı. Ve korkmak. Korkusunu ve şüphesini kovmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu duygular bir türlü geçmiyordu.

Juliette kapının kolunu tıkırdattı. "Dinlenmeni böldüğüm için üzgünüm MaryAnn, ama bu önemli. Seninle konuşmamız gerekiyor."

MaryAnn nefesini bıraktı. Juliette ikinci kez "ihtiyaç" kelimesini kullanmıştı. Kesinlikle bir şeyler oluyordu. Kendini toparlaması gerekiyordu. Yüzünü yıkamalıydı. Dişlerini fırçalamalıydı. Saçını düzeltmeye çalışmalıydı. Doğrulup bir kez daha yüzünden akan gözyaşlarını sildi. Riordan ve Juliette Karpatlıydı ve isterlerse onun zihnini okuyabilirlerdi ama Karpat halkının koruması altındayken bunun kötü bir davranış olarak görüldüğünü biliyordu ve bu düşünce için minnettardı.

"Bir dakika Juliette, uyuyordum."

Bunun bir yalan olduğunu bilirlerdi. Aklından geçenleri okuyamayabilirlerdi ama ondan akan ve evi dolduran sıkıntı dalgalarını hissetmemeleri mümkün değildi.

Aynaya doğru tökezledi ve dehşet içinde yüzüne baktı. Gözyaşlarının izlerini çabucak gizlemenin bir yolu yoktu. Ve kesinlikle saçlarını kurtarmanın da bir yolu yoktu. Saçları uzundu, düz toplandığında beline kadar uzanıyordu ama örgü yapmayı akıl edememişti ve nem saçlarını her türlü yardımın ötesinde uzatmıştı. Gülünç görünüyordu, saçları kontrol edilemez haldeydi ve gözleri kıpkırmızıydı.

"MaryAnn." Juliette kapının kolunu tıkırdattı. "Üzgünüm ama içeri geliyoruz. Gerçekten acil bir durum."

MaryAnn derin bir nefes alıp yatağın kenarına çöktü ve onlar kapıdan girerken yüzünü çevirdi. Juliette'in kedi gözleri ve mükemmel saçlarıyla çok güzel olması ya da Riordan'ın kardeşleri gibi uzun boylu, geniş omuzlu ve günahkâr bir yakışıklılığa sahip olması ona yardımcı olmamıştı. Sadece saçlarının plaj topu büyüklüğünde bir kütleye dönüşmesinden değil, hayatını tehdit eden korkunç kederi kontrol edemediği için de çok utanıyordu. Güçlü bir kadındı ve Manolito'nun cinayetine tanık olduğundan beri hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Juliette odanın içinde süzülerek yatağa doğru ilerledi, vücudu kompakt ve zarifti, bakışları MaryAnn'e jaguar soyunu hatırlatırcasına odaklanmış ve tetikteydi. "MaryAnn, iyi değilsin."

MaryAnn gülümsemeye çalıştı. "Sadece uzun zamandır evden uzaktayım. Ben daha çok bir şehir kızıyım ve tüm bunlar benim için yeni."

"Karpāt Dağları'ndayken kardeşim Manolito'yla tanıştın mı?" Riordan MaryAnn'i soğukkanlı, değerlendirci gözlerle izledi.

MaryAnn onun sorularının zihnini ittiğini hissetti. Ona zihinsel bir itiş vermişti. Şüpheleri sağlam temellere dayanıyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Bu insanlara güvenmişti ve şimdi kapana kısılmış ve savunmasızdı. Çok az insanın kavrayabileceği güçleri vardı. Ağzı kurudu ve dudaklarını birbirine bastırdı, bir eli göğsüne doğru çırpındı

İnatla sessiz kalırken bir nokta zonkluyor ve yanıyordu.

Juliette hayat arkadaşına sakinleştirici bir bakış attı. "Bu önemli, MaryAnn. Manolito'nun başı dertte ve acilen bilgiye ihtiyacımız var. Riordan kardeşini seviyor ve türümüz için uygun olan ama pek de saygılı olmayan bir kestirme yol kullanıyordu. Bunun için özür dilerim."

MaryAnn gözlerini kırpıştırarak ona baktı, kararlılığına rağmen gözyaşları yeniden yüzmeye başladı. "O öldü. Öldüğünü gördüm. Ve bunu hissettim, zehrin ona yayılışını, aldığı son nefesi. Öldüğünü biliyorum. İnsanların Gregori'nin bile onu ölümden geri getiremeyeceğini söylediğini duydum. Ve sen onun bedenini uçakta bizimle birlikte geri getirdin." Bunu yüksek sesle söylemek bile zordu. Bir tabutun içinde diye ekleyemezdi. Kalbi göğsünde ağır bir taş gibi hissederken olmazdı.

"Biz Karpatlıyız MaryAnn ve öyle kolay kolay öldürülmeyiz."

"Onun öldüğünü gördüm. Öldüğünü hissettim." Çığlık atmıştı. İçinin derinliklerinde, kimsenin duyamayacağı bir yerde protestosunu haykırmış, onu dünyaya tutundurmaya çalışmıştı. Bir yabancıнын neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu, sadece vücudunu tehlike ile hamile bir kadın arasına sokacak kadar asil, tamamen kahraman olduğunu biliyordu. Dahası, aynı şeyi Karpatlar Prensi için de yaptığına dair bir söylenti duymuştu. Korumasında özverili davranarak Mikhail Dubrinsky için de kendini feda etmişti. Ve hiçbirinin umurunda değildi. Düşen savaşçıyı yerde bırakarak hamile kadının yanına koşmuşlardı.

Juliette hayat arkadaşına uzun ve anlamlı bir bakış daha attı. "Manolito'nun öldüğünü hissettin mi?"

"Evet." Eli boğazına gitti ve bir an için nefes almakta zorlandı. "Son nefesi." Boğazında, ciğerlerindeydi. "Ve sonra kalbi durdu." Kendi kalbi sanki onun ritmi olmadan atamıyormuş gibi kekeleyerek cevap vermişti. Diliyle dudaklarını ıslattı. "O öldü ve herkes hamile kadın için daha çok telaşlandı. Kadın çok önemli görünüyordu, ama adam

öldü. Hiçbirinizi anlamıyorum. Ya da burayı." Yabani saçlarını geriye doğru itti ve hafifçe salladı. "Eve gitmem gerek. Kız kardeşinle çalışacağımı söylediğimi biliyorum ama bu sıcak beni hasta ediyor."

"Sıcaktan olduğunu sanmıyorum MaryAnn," diye itiraz etti Juliette. "Bence Manolito'nun başına gelenlere tepki gösteriyorsun. Depresyondasın ve yas tutuyorsun, oysa onu neredeyse hiç tanı mıyordun."

"Bu hiç mantıklı değil."

Juliette iç çekti. "Öyle görünmediğini biliyorum ama onunla hiç yalnız kaldınız mı?"

MaryAnn başını salladı. "Onu kalabalığın içinde birkaç kez gördüm." O kadar yakışıklıydı ki onu fark etmemek imkânsızdı. Kendini çok mantıklı bir kadın olarak görüyordu ama adam nefesini kesmişti. Hatta ona yıldızlara vurulmuş bir genç kız gibi baktığını fark ettiğinde kendi kendine sözlü bir tokat bile atmıştı. Karpatyalıların sadece bir eşi olduğunu biliyordu. Onu yemek için kullanmış olabilirdi ama bunun ötesinde başka bir şey için umut yoktu.

Ne olursa olsun, Manolito De La Cruz gibi bir adamla birlikte yaşayamazdı. Küstah ve kibirli bir adamdı, yüzyıllarca Güney Amerika'da yaşamış ve olabilecek en kötü Neandertal şekillerde etkilenmiş eski bir Karpat erkeğiydi. Öte yandan o, Amerika Birleşik Devletleri'nde üst-orta sınıf bir ailede yetişmiş, son derece bağımsız bir kadındı. Ve kadınlara karşı otoriter bir tutumu olan bir adamla birlikte olmayı düşünemeyecek kadar çok hırpalanmış kadın görmüştü. Ama tüm bunları bildiği halde, Manolito De La Cruz'un dünyada ilişki kurabileceği son erkek olduğunu bildiği halde, yine de baktı.

"Onunla hiç yalnız kalmadınız mı? Kısa bir süre için bile mi?" Juliette bu kez onun gözlerinin içine bakarak sordu.

MaryAnn o turkuaz gözlerin derinliklerinde küçük kırmızı alevler görebiliyordu. Kedi gözleri. Bir avcının bedeninde

güzel bir kadındı. Juliette'in arkasında hayat arkadaşı duruyordu ve hiçbir şey onun içindeki yırtıcıyı gizleyemezdi.

MaryAnn sert bir "itme" hissetti, Juliette'ten değil, Riordan'dan, bir kez daha anılarını bulmak için doğal engellerini aşmaya çalışıyordu. "Kes şunu!" dedi, sesi ani bir öfkeyle keskinleşmişti. "Eve gitmek istiyorum." Hiçbirine güvenmiyordu.

Etrafındaki zenginliğe baktı ve ipeksi bir tuzağın içinde olduğunu anladı. Dehşet içinde güçlükle hareket edebiliyordu. "Nefes alamıyorum." Juliette'i iterek geçti ve sendeleyerek banyoya doğru yürüdü. İkisinin de içindeki katili görebiliyordu, pürüzsüz, medeni yüzlerinin altında gizlenen canavarlar. Onu korumaya yemin etmişlerdi ama onu bu sıcak ve baskı dolu yere, tüm yardımlardan uzağa getirmişlerdi ve şimdi onu takip ediyorlardı. Yardıma ihtiyacı vardı ve herkes çok uzaktaydı.

Juliette elini kaldırdı, kaşları çatılmıştı. Onu korkutuyoruz, Riordan. Onu zorlamayı bırak. Kalbini dinle. Çok korkmuş durumda, normal olması gerekenin ötesinde. Manolito'yu etkileyen şey onu da etkiliyor olabilir mi?

Riordan bir an sessiz kaldı. MaryAnn ona her zaman güçlü ve cesur bir kadın olarak görünmüştü. Onu çok iyi tanınamasına rağmen, karakterinin dışında davranıyor gibi görünüyordu. Eğer onun hayat arkadaşıysa, o zaman öyle olabilirdi. Ama nasıl onun hayat arkadaşı olabilirdi ki? Neden onun üzerinde hak iddia edip onu ailemizin koruması altına almasın ki? Bu hiç mantıklı değil Juliette. Uyanmaması gerekirdi. Gregori onu dünyaya kilitledi ve onu eve getirdiğimizde yağmur ormanının en zengin toprağına götürdük ve Zacarias onun toprakta kalmasını sağladı. Ondan daha güçlüsünü tanımıyorum. Manolito'nun zamanından önce uyanması nasıl mümkün olabilir? Hayat arkadaşları arasındaki bağ, şifacıdan ya da ailemizin reisinden gelen bağlayıcı bir emri geçersiz kılabilir mi?

Riordan çenesini ovuşturdu. Gerçek şu ki, o da bilmiyordu.

Ölümüne korkuyor ve bir şeyler yapmalıyız. Juliette derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. "MaryAnn, çok perişan olduğunu görebiliyorum. Riordan'dan odadan çıkmasını isteyeceğim ve seni rahatsız eden şey hakkında konuşabiliriz."

MaryAnn onu görmezden gelerek son birkaç adımda büyük banyoya koştu ve kapıyı çarparak kapatıp kilitledi. Lavaboya koştu ve Juliette'i kendisini takip etmekten caydıracağını umarak suyu açtı. Yüzüne soğuk su sıçratmak zihnini temizlemesine yardımcı oldu, her ne kadar titriyor olsa da, yapması gereken şeyi düşündükçe korkuyordu. Karpatlar'dan kaçmak kolay olmayacaktı. Onlara karşı çok az savunması vardı ama Gregori, prensin ikinci komutanı ve koruyucusu, onu koruması altına alan kişiydi ve ona birkaç koruma vermişti. Tek yapması gereken onları kullanmak ve piste dönüş yolunu bulana kadar paniğe kapılmamaktı.

Tehlike konusunda her zaman altıncı hissi vardı ama bunun olacağını tahmin edememişti. Şimdi içindeki korku büyüyor, tam anlamıyla dehşete dönüşüyordu. Bu insanlara güvenemezdi. Hiç de göründükleri gibi değillerdi. Her şey yanıltı. Devasa malikâne, kat kat güzelliğiyle, sadece dikkatsizleri canavarların eline düşürmek için tasarlanmıştı. Hepsinin iç yüzünü görmeliydi. Gregori hepsini görmeliydi. Bu büyük bir komplo muydu? Hepsi işin içinde miydi?

Hayır, buna en yakın arkadaşı Destiny ya da Destiny'nin hayat arkadaşı Nicolae asla inanmayacaktı. Uyarılmaları gerekiyordu. Belki de zaten başları beladaydı ya da belki de vampirlerle aynı safta yer alan sadece De La Cruz ailesiydi. Karpat kampındaki casuslar. Başından beri onlarda farklı bir şeyler vardı. Onlara güvenmemeliydi.

Aynada kendine baktı, kızarmış, şişmiş gözleri, yüzünü mahveden kederin izleri. Göğsünün üzerinde hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyen nokta zonkluyor ve yanıyordu. Bunun bir çeşit ısırık olduğundan emindi.

alerjisi vardı. Karpat Dağları'na gittiğinden beri vardı ama şimdi çok daha fazlası olmasından korkuyordu. Belki de Juliette, Riordan ya da Rafael De La Cruz onu bir şekilde işaretlemişti.

Eve dönmek istemişti, Karpat dünyasının şiddetinden uzaklaşmak için yanıp tutuşuyordu ama Juliette ona küçük kız kardeşiyle ilgili bir hikâye anlatmıştı, MaryAnn'in kederi ve çaresizliği çok büyük olsa da bu hikâyeyi bir kenara bırakamamıştı. Jasmine gerçek miydi? MaryAnn bundan şüpheliydi. Brezilya'da büyük bir sığır çiftliğinde olmaları gerekiyordu, gün boyunca etraflarını birçok insan sarmıştı ama Colby ve Rafael, Juliette'in kayınbiraderi ve onun hayat arkadaşı, Colby'nin erkek ve kız kardeşiyle birlikte özel bir havaalanında uçaktan inmişler ve MaryAnn, Riordan ve Juliette'le birlikte bir adaya doğru yola devam etmişti.

Kapana kısılmıştı. MaryAnn nefesini içine çekti ve yavaşça dışarı verdi. Bu yerde ölmeyecekti. O bir savaşçıydı ve bir şekilde Destiny ile Nicolae'ye Karpatlar'ın bu kolunun hain olduğunu söyleyecekti. Ne yapması gerektiğini anladığında korku omurgasından aşağı süzüldü. Yağmur ormanına kaçacak, uçak pistine geri dönmenin yolunu bulacak ve bir şekilde pilotun onu eve dönüş uçağını yakalayabileceği bir havaalanına götürmesini sağlayacaktı. Aceleyle kocaman odanın etrafına bakındı, yanına ne alabileceğini bulmaya çalıştı. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. Doğaçlama yapması gerekecekti.

Pencereye gitti ve dışarı baktı. Arazi oldukça vahşiydi, yağmur ormanı sinsi bir istilacı gibi eve doğru sürünüyor, sarmaşıklar ve çalılar avluya doğru uzanıyordu. Kısa bir koşu olacaktı. Pencerenin kenarını yakaladı ve kaldırmaya çalıştı.

MaryAnn.

Çıglık attı, neredeyse yerinden fırlayacaktı, dönerken elini çarpan kalbine bastırdı. Kapının altından ve küçük anahtar deliğinden buhar akıyordu.

Juliette ve Riordan insan şekline dönüştüler, Riordan pencerenin yanında, Juliette kapının yanında.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Riordan siyah gözlerini öfkeyle kırıştıtararak sordu. "Ormana girdikten sonra beş dakika içinde öldürölürsünüz. Güvenliğinizden biz sorumluyuz."

Sesi kulaklarına yavaş geliyordu, filmlerde gördüğü iblisleri hatırlatan hırıltılı bir gümbürtü, sanki ses çok yavaş çalınıyormuş gibi. Korku onu dövüyor, öfke onu dolduruyor ve kafa karışıklığı hüküm sürüyordu. İçindeki danışman bir adım geri çekilerek akan duygu karmaşasını anlamlandırmaya çalıştı.

"MaryAnn," diye nazikçe konuştu Juliette. "Hissettiğin şeyler yüzünden kafanın karıştığını biliyorum ama bir açıklamamız olduğunu düşünüyoruz. Manolito'nun seni halkımız gibi kendisine bağladığını düşünüyoruz. Riordan ortak yollarında ona ulaştı ama Manolito ona direniyor, tıpkı sizin bizden korktuğunuz gibi onun da vampir olmasından korkuyor. Bir hayat arkadaşı olduğunu iddia ediyor ve siz burada umutsuzluk içinde, hiç tanışmadığınızı söylediğiniz bir adam için yas tutuyorsunuz. Bu sana mantıklı geliyor mu? Burada bir şeyler oluyor ve ikinizin de iyiliği için bunun ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

Riordan sanki ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. Gözlerinde endişe vardı. "Kardeşimin güvenliğınden olduğu kadar hayatından da endişe ediyorum. Kafası karışmış gibi görünüyor ve yağmur ormanında insanın kafası karışamaz. Güçlü düşmanlarımız var. Korkunç bir tehlike içinde. Hayat arkadaşından başka kimseye güvenmiyor. Eğer o kadın sizseniz, onu kurtarabilecek tek kişi sizsiniz."

Vahşi bir hayvanın gözlerini kırpmadan ona bakıyordu; kurnaz, sinsi ve ürkütücüydü. MaryAnn ürperdi ve pencere pervazına dayanana kadar geri çekildi. Bir yanı onların deli olduğunu, kasıtlı olarak kendisini şaşırtmaya çalıştıklarını düşünüyordu ama içindeki danışman her zaman bilgi arıyor ve hepsini bir araya getiriyordu. Destiny'den hayat arkadaşları hakkında yeterince şey biliyordu. Bir süredir Karpat halkıyla iç içeydi.

Aralarındaki bağı anlamasa da güçlü ve kopmaz bir bağ olduğunu biliyordu.

Juliette elini uzattı. "Diğer odaya gel ve bunu çözmeye çalışalım. Manolito ile yalnız kaldığınızı hiç hatırlamıyor musunuz?"

Hatırlardı, değil mi? Rüyasında onun kendisine geldiğini görmüştü. Bir zamanlar bir hayaldi, sadece bir rüya. Onu güçlü kollarının arasına çekmiş ve ağzı teninin üzerinden göğsünün kabarıklığına kadar kaymıştı. O nokta zonkluyor ve yanıyordu. Hiç düşünmeden, avucunu tam olarak iyileşmeyen, nabızı atan çileğin üzerine koydu ve sıcaklığı ona doğru tuttu.

Başını iki yana salladı. "Gerçek değildi. Karpat Dağları'ndaki handa odanın karşısındaydı ama onunla gerçekten hiç konuşmadım." Adam ona bakmıştı. Gözlerinin pek çok avcıninki gibi düz, soğuk ve boş olmasını bekliyordu ama o... tehlikeli görünüyordu, sanki onu avlıyor olabilirdi. Şu anda olduğu gibi korkmak yerine gizliden gizliye heyecanlanmıştı, çünkü ne de olsa bu bir fanteziydi.

MaryAnn Juliette'i odadan çıkarken takip etti, Riordan'ın büyük bir orman kedisi gibi arkasında sinsice dolaştığının farkındaydı. Kardeşi gibi o da sessizce hareket ediyordu. Hava almaya ihtiyacı vardı; oda çok sıcak ve bunaltıcı görünüyordu, tıpkı yağmur ormanı gibi. Bu da mantıklı değildi. Ev iyi yalıtılmıştı ve konforlu bir serinlik için klimalıydı.

"Nasıl onun hayat arkadaşı olabileceğimi anlamıyorum. Onunla tanışmadım bile. Bilemez miyim? O bilmez miydi?"

"O bilirdi," dedi Riordan. "Hayat arkadaşına çekilirdi ve eğer o kişi sizseniz, konuştuğunuz anda renkleri görürdü ve duyguları geri gelirdi. Senden çok fazla uzaklaşamazdı." Kaşlarını çatı. "Ama bize söylerdi. Derhal ailemizin koruması altına alınmanız gerekirdi."

Juliette ona, "Zaten Gregori'nin yanı sıra Nicolae ve Destiny'nin de koruması altındaydı," diye hatırlattı. "Bunun gerekli olduğunu düşünmemiş olabilir."

Bunun zorunlu olduğunu düşünebilirdi... tabii... Riordan düşüncesini yarıda keserek MaryAnn'ın yüzünü inceledi. "Gerçek olmadığını söylemiştin. Bununla ne demek istedin?"

Kusursuz teninin altında renkler kayıyordu. "Onu rüyamda gördüm."

Juliette derin bir nefes aldı. "Oh, Riordan. Neler oluyor? Korkunç bir şeyler oluyor, yoksa burada olurdu."

Riordan hemen onun yanındaydı, o kadar hızlı süzülüyordu ki bir bulanıklık gibiydi, şakağına öpücükler kondururken kolu onun beline dolanıyordu. "MaryAnn burada. Üçümüz bu işi çözebilir ve onu bulabiliriz."

Her nedense, Riordan'ın bir çözüm bulmaya yardım edebileceği gibi onu da dahil etmiş olması MaryAnn'ın içindeki gerginliği biraz olsun azaltmıştı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı, derin derin nefes alarak çiftin üzerine bindirilmiş vampirin tuhaf görüntüsünün ötesini görmeye çalıştı. Kesici dişler biraz çekilmiş, geriye normal beyaz dişler kalmıştı.

"Gerçekten yaşıyor mu?" diye sordu, inanmaya cesaret edemeyerek.

Riordan başını salladı, "Hepimiz onu kendimize çekmeye çalıştık ama o ölmüştü, bizim ölçülerimize göre de insan ölçülerine göre de, ruhu bedenini çoktan terk etmişti. Şifacı, zengin toprak ve herkes onu bu dünyada tutmak için çalışırken bile kimse onu geri getirebileceğimize inanmıyordu, birdenbire aramıza döndü. Eğer onun hayat arkadaşısıysanız, bunun açıklaması siz olabilirsiniz. Bilmeden ruhunun bir parçasını yanında güvende tutmuş olabilirsiniz."

MaryAnn itiraz etmek için ağzını açtı ve sonra aniden kapattı. Karpatyalıların insan olmadığını biliyordu. Aynı kurallar onların türleri için geçerli değildi. Sadece birkaç hafta önce imkânsız olduğunu düşündüğü şeyler görmüştü. "Ama onun hayat arkadaşı olsaydım neden bilmeyecektim?"

Juliette, "Ritüel bağlayıcı kelimelerle damgalananlar bizim adamlarımız," diye açıkladı. "Türler için bir önlem olarak

devam etmek için."

"Yani kadın onu reddedemesin diye mi?"

"Aynı şey," dedi Riordan. "Ve seni ritüel sözlerle kendisine bağladığından şüpheliyim. Sizi kan değişimi yoluyla birbirine bağlamış olması daha muhtemel."

Kalbi tekrar çarpmaya başladı, sonra sabit bir vuruşa geçti. Nicolae'nin Destiny'yi daha iyi korumak için kanını almasına izin vermişti ama asla ama asla kanını değiştirmeyi düşünmemişti. Başını iki yana salladı. "Yapmadım. Bu gerçek değildi. Ben olsam bunu yapmazdım. Hâlâ sizin dünyanızı anlamak ve ona inanmak için mücadele ediyorum. Onun kanını asla gönüllü olarak almazdım."

Juliette ve Riordan birbirlerine uzun uzun baktılar. "Gerçek değildi' dedin. Bahsettiğin bu rüya neydi?" Riordan sordu.

MaryAnn elini göğsüne daha sıkı bastırdı. Adamın ağzını hâlâ teninde hissedebiliyordu. Dışarıdaydı ve kar yağıyordu. Daha sonra, eve döndüğünde ve yalnız kaldığında... Teni serinlemişti ve adam giysilerini bir kenara itmişti. Dudakları sıcak, yumuşak ve çok duyusaldı. Onu itmeyi düşünmemişti, sadece içerken başını okşamıştı ve sonra... ve sonra...

MaryAnn nefesini tuttu ve iki eliyle yüzünü kapatarak başını salladı. "Bu gerçek değildi. Ben böyle bir şey yapmazdım. Bu sadece bir rüyaydı."

"Üzerinde onun işareti var mı?" Juliette nazik bir sesle sordu.

"Hayır. O değil. Bu onun işareti değil. Onunla kan değişimi yapmam. Ya da onu olmadığım biri olduğuma inandırmam. Flört etmem. Ve tutamayacağım sözler vermem." Bu yüzden başka bir yerde olması gerekirken oradaydı. Başka bir yerde.

"Yanlış bir şey yapmadın, biliyorsun. İzi göreyim."

MaryAnn zorlukla yutkundu, elleri isteksizce bluzuna gitti. Juliette'e göstermek istemiyordu. İşaret özeldi. Şu anda sıcaklığıyla titreşiyordu. Dudaklarını ıslattı ve tüm cesaretini toplayarak, aşk ısırığına çok benzeyen, ama daha yoğun ve çiğ olan büyük çileği ortaya çıkarmak için materyali aşağı doğru itti. Belirgin iki delik kırmızıyla çevrelenmişti.

Midesi bir tuhaf oldu. "Beni ısırды, değil mi? Bu bir rüya değildi." Ve eğer öyleyse, neden ihanete uğramaktan çok heyecanlanmış hissediyordu?

"Kardeşimi hayatta tutan şey sensin," dedi Riordan, siyah gözleri işaretin üzerindeydi. "Onun hayat arkadaşı olarak ailemin koruması altındasın, sevicecek ve el üstünde tutulacak bir kardeşsin. Başka hiç kimsenin yapamayacağı şeyi yaptın."

"Hemen sonuca varmayalım," diye itiraz etti MaryAnn. "Adamla hiç konuşmadım bile."

Riordan, "İşaretler senin onun hayat arkadaşı olduğunu söylüyor," diye yineledi. Kadın başını salladı. "Bu onun benim kanımı aldığı anlamına gelebilir.

Antikoagülana alerjim vardı. Bir böcek ısırığı olabilir." Bu çaresiz ve çok saçma öneri karşısında neredeyse inleyecekti ama bu gerçek olamazdı.

"Elbette korkutucu," dedi Juliette. "Hepimiz için beklenmedik bir şey ama en azından neden bu kadar üzgün olduğunu biliyorsun. Hayat arkadaşları zihinleri birbirine dokunmadan birbirlerinden uzun süre ayrı kalamazlar. Ona ulaş."

"Ben kimsenin hayat arkadaşı değilim Juliette," dedi MaryAnn. "Erkeklerden o kadar hoşlanmıyorum bile. Her gün gördüklerim ve duyduklarım pek hoş değil. Hayat arkadaşı olacak biri değilim ve lütfen bunu yanlış anlamayın ama özellikle De La Cruz kardeşlerden biriyle asla. Onlar çok zor insanlar."

Riordan ona kısa bir gülümseme fırlattı. "Bunu başka şekillerde telafi ediyoruz."

MaryAnn gülümsemeye karşılık verecek gücü kendinde bulamadı. Bütün bu fikir saçmaydı ama buna inanmaya başlamıştı. "Aynı duyguları hissedebilmemiz için aramızdaki bağın inanılmaz derecede güçlü olması gerekmez mi?"

Kardeşin daha önce hiç

gerçekten benimle konuştu. Onun hayat arkadaşı olsaydım, en azından kendini tanıtmaz mıydı?"

Riordan, Juliette'in uyarıcı bakışını görmezden gelerek, "Talebini reddedeceğini düşünüyorsa hayır," dedi. "Niyetini gizleyebilir."

MaryAnn kaşlarını çatı. "Ben olsam reddederdim. Seattle'da benim için önemli olan bir hayatım var. Burası benim ortamım değil ve kardeşiniz gibi talepkâr bir adamla birlikte olmak istemezdim. Elbette reddederdim."

"Bu da neden hiçbir şey söylemediğini açıklıyor. Manolito senin reddini asla kabul etmezdi ama sen prensin ve yardımcısının koruması altındasın. Ayrıca Destiny ile en iyi arkadaşsınız. Sadece Mikhail ve Gregori değil, Destiny'nin hayat arkadaşı Nicolae, kardeşi Vikirnoff ve onun hayat arkadaşı Natalya da seni destekleyecektir. Manolito zamanını bekleyecek, yakınında duracak ve sen artık koruyucuların tarafından kuşatılmayana kadar bekleyecekti."

MaryAnn çarpan şakaklarını ovuşturdu. "Kendimi hasta ve sersemlemiş hissediyorum. Her şey yanıyor. Bu o mu? Yoksa ben miyim?"

"Sanırım kendini hasta hisseden o. Hâlâ yaranın ve zehrin etkilerini hissediyor. Acilen yardıma ihtiyacı var. Zihnine dokundum ve kafası çok karışık. Nerede olduğunu ya da neyin gerçek olup olmadığını söyleyemiyor. Kardeşi olduğuma inanmıyor çünkü hayat arkadaşını bilmiyordum. Bu da ne yaptığını ya da sizin rızanız olmadan ikinizi nasıl birbirine bağladığını hatırlamadığı anlamına geliyor. Muhtemelen sana ne olduğunu ve neden ona yardım etmeye gelmediğini merak ediyordur."

MaryAnn yatağa uzandı ve derin bir nefes daha aldı. Pratik bir kadındı; en azından öyle düşünmeyi seviyordu. Her şey karmakarışık ama eğer hepsi doğruysa, Manolito De La Cruz hayattaydı ve başı dertteydi. Ona ihtiyacı vardı. Hayat arkadaşları bir yana, onu yağmur ormanında yalnız ve yaralı bırakamazdı, Juliette'in kız kardeşini bırakamayacağı gibi. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Ona ulaşın."

Ne beklediğini bilmiyordu ama beklediği bu değildi. Hareket. Yumuşak sözler. Bir Jeep. "Ona ulaşmak mı?" diye tekrarladı. "Delirdin mi sen? Benim telepatik yeteneğim yok. Hem de hiç. Ben psişik bile değilim. Sen ulaşmaya çalışacaksın, ben de onunla konuşmayı deneyeceğim."

Juliette başını salladı. "Psişik olmadan hayat arkadaşı olamazsın MaryAnn. Gregori ve Destiny senin potansiyelini fark ettiler. Kan değişimi ile Manolito iletişim için özel bir yol oluşturmuş olacaktı."

"Whoa. Geri çekil. Ne demek benim potansiyelim?" Birdenbire öfkelenildi. Sarsılıyordu. İhanet ağzında acı bir tat bırakmıştı. "Adamlardan birinin hayat arkadaşı olabileceğimi düşündükleri için beni Karpat Dağları'na gitmem için kandırdıklarını mı söylüyorsun? Kader? Gregori?"

Juliette hayat arkadaşına sessiz bir yardım çağrısı gönderdi. Kendini bir mayın tarlasında yürüyormuş ve sık sık tökezliyormuş gibi hissediyordu.

Geniş omuzlarını ciddiyle silkti. Destiny'nin bir fikri olduğundan şüpheliyim ama Gregori MaryAnn'ın kanını paylaştı. Biliyor olmalıydı. Daha fazla erkeğimizi kaybetmeyi göze alamayız. Durumun vahim olduğunu biliyorsun. Elbette Gregori onu birilerinin kurtuluşu olması umuduyla bir toplantıya getirecekti.

Juliette onun bu rahat itirafına kızma dürtüsüne direndi.

Kaderinde onunla birlikte olmak varsa onu severek büyüyecektir. Bu bizim yaşam tarzımız. Benimle olmaya kesinlikle direndin. Hatırladığım kadarıyla, kendini jaguarının derinliklerine saklamış ve kaderinden kaçmaya çalışmıştın. Benimle mutlu ve mutlusun Juliette, tıpkı onun Manolito'yla olacağı gibi. Zaman birçok şeyin icabına bakar.

Bir erkeğin bir kadının kaderini belirleyebilmesi hâlâ adil değil. Erkek için de aynı derecede adaletsiz. Onun da başka seçeneği yok,

Riordan ona hatırlattı. Ve kaybedecek daha çok şeyi vardı.

"Kendimi ihanete uğramış hissediyorum," dedi MaryAnn. "Destiny'nin beni tanıdığını, anladığını sanıyordum. Bunu arkadaşlarına yapmazsın." İncinmiş

sesini renklendirdi ama elinde değildi. Destiny'ye güvenmiş, seçtiği hayat arkadaşıyla yeni bir hayat kurabilmesi için geçmişinin üstesinden gelmesine yardım etmişti. Sırf Destiny'nin mutluluğu bulacağından emin olmak için çok sevdiği Seattle şehrinin heyecanını ve sofistikeliğini bırakıp Karpat Dağları'nın ücra, medeniyetten uzak ormanlarına bile gitmişti.

Juliette başını salladı. "Destiny Karpat toplumunda yeni. Böyle bir pozisyona yerleştirilmene izin vermek şöyle dursun, bunu bileceğinden bile şüpheliyim. Gregori onun korumasının senin isteğin dışında rahatsız edilmemesi sağlayacağını düşünmüş olmalı. Çoğu erkek bir kadının hayat arkadaşına aşık olacağına inanır. Aralarındaki çekim güçlüdür ve fiziksel çekim muazzamdır."

"Hayat arkadaşına aşık olmayan bir kadın ya da erkek var mıdır?" Çünkü eğer Manolito onunsa, onunla yatağa girmek istediğini görebiliyordu ama onunla yaşamak tamamen farklı bir konuydu.

"Her türde olduğu gibi bizde de doğru doğmayanlar var. Kimse bunun neden ya da nasıl olduğunu bilmiyor ama evet, sapkınlıklar oldu," diye itiraf etti Riordan. "Manolito kendini hayat arkadaşına adanmış biri. Başka bir kadınla onun şerefini asla lekelemez. Kadınlarımız için sizin anlayabileceğinizden çok daha uzun süre bekledik ve her ne kadar bizi küstah ve kibirli bulsanız da, kadınlarımızı her şeyin üstünde tutar ve onlara değer veririz."

Sesindeki samimiyet kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Juliette de kolay lokma değildi. Sadece MaryAnn tüm bu testosteronu biraz can sıkıcı buluyordu. De La Cruz kardeşler her konuda tam teslimiyet isterlerdi. O kadar ödün verdiklerini göremiyordu. Seslerinin tonu bile onu geriyordu. Kendisini onlardan biriyle koca olarak hayal edemiyordu. Göze hoş geliyor olabilirlerdi ama biriyle birlikte olmaya çalışırken muhtemelen ülser olurdu.

"Bu takdire şayan, Riordan, gerçekten öyle." O da samimi olabilirdi. "Ama benim kardeşin için yaratıldığım konusunda haklı olduğundan emin değilim. Eğer bu işareti bana o koyduysa," kızarmamak için kendini zor tuttu, onun ağzının sıcaklığını ve vücudunun buna verdiği tepkiyi hatırlıyordu, "o zaman bunu benim rızam olmadan yaptı. Sizin toplumunuzda bunun neden sorun olmadığını düşündüğünüzü bilmiyorum ama benim toplumumda bu yanlış."

"Artık kendi toplumunuzda yaşamıyorsunuz," dedi en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden. "Bizim kurallarımız hayatta kalma kurallarıdır. Yüzyıllar boyunca mümkün olduğunca onurlu bir şekilde yaşadıktan sonra hayatta kalmak için tek bir şansımız var. O şans da hayat arkadaşlarımızı bulmaktır. Kadınlarımız olmadan türümüz var olamaz ve erkeklerimiz ya intihar etmeli ya da vampir olmalı. Bizim için başka seçenek yok."

MaryAnn iç çekti. Keder ve umutsuzluk onu yiyip bitirmeden çok daha net düşünebilmesi gerekirdi ama şimdi kafa karışıklığı her şeyin üzerindeydi. Suçlu kendi duyguları mıydı, yoksa Manolito muydu? Ve eğer Manolito ise, kendisine neler olduğunu bilmeden yağmur ormanında nasıl hayatta kalabilirdi?

"Ona nasıl ulaşabilirim? Daha önce böyle bir şeyi hiç denemedim bile."

Riordan ve Juliette birbirlerine uzun uzun şaşkın şaşkın baktılar. Kendilerine doğal gelen bir şeyi açıklamak zorunda kalmamışlardı.

"Onu zihninizde canlandırın. Kokusu ve duyguları da dahil olmak üzere onunla ilgili hatırladığınız en küçük şeye kadar ayrıntıları kullanın," diye tavsiye ediyor Riordan.

Harika. Onun hayatında aklına gelen en şehvetli adam olduğunu hissettiğini hatırlıyordu. Vücudunu bir sıcaklık kapladı. Ağız gerçekten de boğazından aşağıya, göğsünün kabarıklığına kadar inmiş miydi? Dişleri, hayatının kanını onun içinden çekip almak için tenine mi batmıştı? Bu düşünce ona iğrenç gelmeliydi. Akli başında her kadın bunu iğrenç bulurdu. Gözlerini kapadı ve onu düşündü.

Omuzları geniş, kolları güçlüydü. Beli ve kalçaları ince, göğsü kaslıydı. Hareket ettiğinde derisinin altındaki kaslar yırtıcı bir kedininki gibi dalgalanıyordu. Ve mutlak bir sessizlik içinde hareket ediyordu. Yüzü... MaryAnn bir nefes aldı. Yüz hatları mükemmeldi. O güne kadar gördüğü en yakışıklı adamdı. Koyu, gizemli gözler, yüzünün güçlü açılarını ve düzlemlerini vurgulayan parlak siyah saçlar, düz erkeksi bir burun ve herhangi bir modelin imreneceği yüksek elmacık kemikleri, üzerinde sadece bir gölge tozu bulunan güçlü çenesi. Ama bakmaktan kendini alamadığı şey ağzıydı. Şehvetli, biraz da tehlikeli. Bir kadını çılgına çevirmeye yetecek kadar.

Ona doğru uzandı ve şaşkınlıkla zihninin genişlediğini hissetti, sanki sadece bekliyormuş gibi, sanki yol zaten tanıdıkmiş gibi. Sadece bir an için onun kendisine dokunduğunu, ona uzandığını hissetti ama sonra... Gözleri dehşet içinde açıldı ve elleri savunmaya geçti. Kocaman, vahşi bir kedi öldürücü bir niyetle aralarına atladı. Dişleri ağzından fırlayarak Manolito'nun boğazına doğru ilerledi. Çığlık attı ve vücudunu onunkinin önüne doğru itti, sıcak nefesin yüzünü havalandırıldığını hissetti. Jaguar.

Üçüncü Bölüm

Manolito döndü, hâlâ dizlerinin üzerindeydi, kafasına doğru hamle yapan iri ve ağır kediye yakalamak için elleri içgüdüsel olarak havaya kalktı. Jaguarın gücü ve kuvveti muazzamdı, onu sırt üstü yere düşürdü. Bu gerçek miydi, yoksa gölgeli vampirler gibi bu da bir illüzyon muydu?

Parmakları kalın kürkün içine battı. Pençeleri karnını tırmalıyor, derisini ve kaslarını yırtıyordu. Sıcak, kokuşmuş nefes yüzünde patladı ve canavarın boğazına ve kafatasına ulaşmasını engellemek için tüm gücünü kullanırken kötü dişler kolunu sıyırdı. Bir an için, kedinin altında yatıp devasa kafasını kendisinden uzak tutarken, beyninin içinde birinin, hayat arkadaşının hareket ettiğini hissetti.

Kızın dehşet çığlığı zihninde yankılandı, açlık ve kafa karışıklığının yerini başka türlü bulamayacağı bir odaklanma aldı. Kızın kediye uzandığını, ona yardım etmeye çalıştığını gördü. Onun hayatını riske atmak istemediği için aralarındaki telepatik bağlantıyı kopardı ve çözüldü. Vücudu buhara dönüştü, kedinin etrafından akararak geniş, ağır bir kafası ve koyu gölgelerin renginde daha büyük, daha tıknaz bir vücudu olan erkek bir jaguara dönüştü. Nadir bulunan siyah bir jaguar şeklini alırken kan damlacıkları sis gibi düşerek yapraklara ve köklere sıçradı.

Bir meydan okuma hırıltısı çıkardı ve sıçradı. İki kedi ağır bir şekilde birbirine çarptı, kökler ve dallar üzerinde yuvarlandı, savaş sesleri geceyi rahatsız etti.

Birçok kedi öldürmek için boğma yöntemini kullanır, ancak jaguar olağanüstü güçlü çenesiyle doğrudan kafatasını şakak kemikleri arasından ısırarak avını anında öldürürdü. Amazon uzun yıllar boyunca evleri olduğu için De La Cruz kardeşler kedilerle düzenli olarak temas halindeydi.

Jaguarlar kompakt, kaslı vücutları ve geniş kafalarıyla olağanüstü güçlüydü. Sinsi ve neredeyse görünmez olan bu hayvanlar, alacakaranlık ve şafağın gölgeli dünyasında yalnız bir hayat yaşarlardı. İnanılmaz gece görüşleri, geri çekilebilir ölümcül pençeleri, delici köpek dişleri ve pusu ve gizlilik için inşa edilmiş kaslı vücutlarıyla yağmur ormanlarına hükmediyorlardı, ancak birbirleriyle savaştan çekiniyorlardı. Yoğun nem, enfeksiyon için mükemmel bir üreme alanıydı.

Manolito'nun ilk düşüncesi kendini korumak için öldürmek oldu. Açlıktan zayıf düşmüştü ve zaten değerli kanı damlıyordu. En akıllıca ve en güvenli hareket tarzı savaşı çabucak bitirmek olacaktı. Yağmur ormanlarının en güçlü yırtıcısına duyduğu saygı onu geri çekilmeye zorladı. O ve kardeşleri her zaman ormandaki yaratıklarla uyum içinde yaşamıştı. Başka bir seçeneği olsaydı bu hayvanın canını almazdı.

Erkeğe açıkça geri çekilmesini söyleyen bir uyarı homurdandı. Havayı kontrol ettiğinde, kediyi dövüşmeye teşvik edebilecek koku bırakan bir dişi bulamadı.

Jaguar Manolito'nun güçlü kürklü bedeninin etrafında dönüyor, dişlerini gösteriyor ve meydan okuyarak gürlüyordu. Hayvanı bastırmayı uman Manolito sıçradı. Jaguar onu karşılamak için koştu, Manolito canavarın zihnine uzanırken bile stiletto benzeri pençeleriyle kesti. İki kedi bir araya geldiğinde ormanda bir ses patlaması oldu.

Kuşlar çığlık atarak yukarıdaki gölgelikte havalandı. Maymunlar uyarı çığlıkları attı ve bitki örtüsü içinde yuvarlanan iki jaguarın üzerine dallar ve yapraklar fırlattı. Dallar ağır bedenlerin altından kırıldı ve etraflarına kalın bir bulut halinde döküntüler saçtı. Manolito kedinin zihnindeki kızıl öfkeyi bastırdı ve ölümcül dişlerinin kendisine batmasını engellerken hayvanın ruhunu bulmaya çalıştı.

Jaguarlar, dönmelerine ve kıvrılmalarına, bacaklarını yanlamasına hareket ettirmelerine ve hatta havada yön değiştirmelerine olanak tanıyan son derece esnek omurgalara sahipti. Ve vücutlarının her tarafındaki kas ipleri onlara muazzam bir güç veriyordu.

Manolito kediye sakinleştirmeye odaklanmaya çalışırken yan tarafına şiddetli bir tırmık daha aldı.

Daha sert itti, öfke duvarını aştı ve insanı buldu. Bu bir jaguar değildi. Bu, hâlâ yağmur ormanlarında yaşayan nadir ve yalnız jaguar-adamlardan biriydi. Karpatlar ve jaguar insanları her zaman uyum içinde, birbirlerinden uzak durarak yaşamışlardı ama bu seferki kasten saldırmıştı.

Manolito çözüldü ve insan formunu aldı, bu kez nispeten güvenli bir mesafeden. Kediler tek bir sıçrayışta inanılmaz mesafeler kat edebilirdi ve jaguar insanları normalin ötesinde bir kurnazlığa ve güce sahipti. Ayağa kalktı, zorlukla nefes alıyordu, kedi onunla yüzleşirken herhangi bir saldırganlık belirtisi olup olmadığını izliyordu, yanları kabarmış, yüzünde bir hırıltı vardı.

"Senin bir erkek olduğunu biliyorum. Devam edersen burada öleceksin. Jaguar'a olan saygımı beni yenmek için kullanamazsın. Konuşulmamış anlaşmamızı neden bozdun?" Sesini kasıtlı olarak yumuşak, sakinleştirici ve kedinin öfkesini yatıştırmaya yardımcı olacak büyüleyici bir nota tonuyla yükseltti.

Jaguar dişlerini sıktı, ama yerini korudu, gözleri Manolito'nun yüzünden hiç ayrılmıyordu, sanki kendisine avantaj sağlayacak bir zayıflık anı bekliyordu. Ve Manolito zayıftı. Yaralarının acısını bastırdı ve onu neredeyse tüketecek olan şiddetli açlığı görmezden geldi. Havada ağır bir kan kokusu vardı. Her iki jaguar da parçalanmıştı ve damlacıklar yaprakların üzerine parlak kırmızı lekeler yağdırıyordu. Jaguar, Manolito'ya sayı yaptığını hatırlatmak için kasıtlı olarak kan damlalarını yaladı.

Manolito harekete geçti, bu aşağılayıcı alay karşısında buz gibi bir öfke kapladı içini. Hayvanın sırtına sıçradı, dizleri bantlı kaslara sıkıca gömüldü, ayak bileklerini karnının altına kilitlerken bacakları hayvanı neredeyse eziyordu. Bir kolunu kalın boynuna dolayarak başını yukarı çekti. Dişlerini şahdamarının derinliklerine batırdı ve içti. Hayvan direnerek gerildi ama adam

kedi formunun içinde zorla hareketsizlik, Manolito'nun
-Ve boğazından akacaktı.

Sıcak kan açlıktan ölmek üzere olan vücuduna pompalanıyor, doku ve hücrelerine işliyor ve kaslarını canlandırıyor. Bir an için coşkuyla dolup taşıyor, adrenalini kan çok zengin ve bağımlılık yapıcıydı, hem de uzun zamandır bu kadar yokken ve dönüşmeye bu kadar yaklaşmışken.

Çok iyi. Durmayın. Aceleyi hisset. Durmayın. Dünyada buna benzer bir şey yok. Bize katıl, kardeşim. Bizimle ol. Hepsini al. Her damlasını.

Manolito birkaç sesin ayartmayı fısıldadığını duydu. Kafasının içindeki uğultu neredeyse acı verecek kadar arttı. Bir can almak yasaktır.

Sadece bir kedi. Senin gibi biri için hiçbir şey. Sana saldırdı. Seni öldürecekken neden ona canını veresin ki?

Baştan çıkarıcı güçlüydü. Sıcak, zengin kan. Ve açlıktan ölüyordu. Önce kedi ona saldırmıştı. Şimdi bile, canını bağışlamışken, fırsatını bulsa onu yine de öldürebilirdi.

Vücudundaki farkı hissetmesine rağmen yine midesi bulanıyor, sanki midesine kramp giriyormuş gibi hissediyordu ki bu hiç mantıklı değildi. Böcekler kulaklarında vızıldıyordu, yüksek sesle ve iğrenç bir şekilde, ama onları uzaklaştırmayı dilediğinde gürültü azalmadı. Etrafındaki toprak, sanki toprağın derinliklerinde bir deprem olmuş gibi yuvarlanıyordu. Bağırsakları da onunla birlikte yuvarlandı.

Güce ihtiyacın var. Kedi seni yaraladı. İyileşmek için kana ihtiyacın var ve bu çok iyi. İç kardeşim. Hepsini iç. İkna edici fısıltılar devam etti.

Altındaki kedi titremeye başladı. Hayvanın içinde sinsice dolaşan adam anlaşılmaz, insani bir şeyler bağırdı.

İnsan. Beslenirken öldüremezdi.

İnsan değil. Bir kedi. Boğazını yırt. Gücün tadını çıkar. Hisset kardeşim, bir hayatın tükenişinin mutlak gücünü hisset.

ellerinizin altında. Her zaman olmanız gereken şey olun - olduğunuz şey.

Neydi o? Bir katil mi? Evet, bir katildi. Hiç şüphe yok ki o kadar çok cinayet işlemişt ki artık yüzleri hatırlayamıyordu. Neredeydi peki? Etrafına baktı ve bir an için yağmur ormanı kayboldu ve etrafı gölgeli şekillerle çevrildi, ölülerin gerilmiş ve düğümlenmiş parmakları suçlayıcı bir şekilde onu işaret ediyordu. Dallar kırılğan beyaz kemikler gibi birbirine çarparak omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyordu.

Öldürdü, evet. Ama bu şekilde değil. Bu yanlıştı. Nefsi müdafaa bir şeydi. Ruhunu kötülüğe teslim etmiş bir kardeşini öldürmek adalet ve onurdu ama beslenirken öldürmek inandığı her şeye aykırıydı. Hayır. Onu öldürmeye çalışan her neyse, her kimse, dostu değildi.

Sadece hayatta kalmak için gerekenleri, canavarın bariyerlerini aşmak ve içinde saklı olan adamın zihnini açmak için gerekenleri almak disiplin gerektiriyordu. Mühürlemek için dilini deliklerin üzerinde gezdirdi ve buhar olup uçtu, ancak etrafındaki gölgelere dikkatlice bakarak biraz uzakta yeniden ortaya çıktı. Gölgelerin içinde, yaprakların arasından bakan ve topraktan çıkan yüzler var mıydı? Vampirler mi gizleniyordu? Her şeye hazır bir şekilde ayaklarının ucuna doğru kaydı. Jaguar kükreyerek dikkatini tekrar kendisine en yakın tehlikeye çekti.

Manolito umursamaz bir gülümsemeye zorladı. "Ağzında benim kanımın tadı var. Ben de seninkinin tadını aldım. Aradığım bilgi sende. Beni öldürmeye çalıştın ve sana hiç acıma borcum yok."

Kedi hareketsiz kaldı, tek bir kası bile oynamıyordu, gözleri dikkatle Manolito'ya odaklanmıştı.

Jaguar insanları da en az büyük kediler kadar ele avuca sığmaz ve gizemliydi ve tıpkı hayvani tarafları gibi -ya da bu yüzden- dere ve nehir kenarlarındaki sık yağmur ormanlarını tercih ediyorlardı. Onlara nadiren rastlanırdı ve büyük olasılıkla yağmur ormanlarına hiç aşına olmayacak kadar sinsiydiler.

onlar istemedikçe görülemezdi. Hayvanlar gibi adamlar da ağır yapılı ve son derece güçlüydü. Muazzam bir gece görüşüne ve mükemmel bir işitme duyusuna sahiptiler. İyi ağaç tırmanıcıları ve güçlü yüzücülerdi. Toplamları hakkında çok az şey biliniyordu, ancak Manolito tahrik edildiklerinde kötü huylu olduklarını biliyordu.

Jaguarın beyninin derinliklerine inmeden önce, avcı etrafına yavaşça ve dikkatlice bir kez daha baktı, bunu yaparken de etrafı taradı. Kulağına fısıldayan ve onu öldürmeye teşvik eden sesler tamamen azalmamıştı. Görüşünün tam olarak nüfuz edemediği gölgeler binlerce sır barındırıyor gibiydi. Yerde, yüzeyin hemen altında bir şey sürünüyor, hareket ettikçe toprağı yerinden oynatıyordu. Ağzı kurudu.

Jaguar kımıldadı, biraz daha alçaldı, kasları gerildi ve Manolito'nun anında dikkatini çekti. Yüzyıllardır tehlikeli durumlarda avlanmaktan dolayı yüzü ifadesizdi; gözleri düz ve soğuk, ağzı ise biraz acımasızdı. "Saldırmaya cüret edersen kedi adam, sana merhamet etmem." Ve etmeyecekti de. Vampirler etrafını sarmışken olmazdı. Yaşamak istiyorsa merhamete ayıracak zamanı yoktu.

Manolito'nun jaguar-adamdan aldığı kan, beyin örüntüsünü takip etmesini, bilgi almak için son kalkanları da aşmasını sağlamıştı. Karpatyalılara karşı derin ve şiddetli bir nefret. Onları bulup yok etme ihtiyacı. İhanet duygusu ve haklı bir öfke. Şaşkınlık içindeki Manolito daha derinlere indi. İki tür hiçbir zaman çok iyi dost olmamıştı ama düşman da değillerdi. Farklı değerlere sahiptiler ama her zaman birbirlerinin toplumuna saygı duymayı başarmışlardı.

Anılarda bir dokunuş vardı. Koyu bir leke. Kapalı bir şey. Dikkatle inceledi. Lekenin merkezi çok karanlıktı ama etrafında daha açık renkli halkalar oluşmuş ve jaguar adamın beyninin tamamını kaplayacak şekilde uzanmıştı. Manolito yayılan renk değişikliğine yaklaştıkça jaguar daha da tedirgin ve rahatsız oluyordu.

Manolito birleştiği anda, ne kadar yumuşak bir dokunuş kullanırsa kullansın, kötülüğün değiştiğini, onun farkına vardığını hissetti. Etrafındaki gölgeler kabardı ve şekil aldı. Jaguarın beyninin içindeki leke rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. Kedinin öfkesini daha fazla uyandırmak istemediği için geri çekildi. Hayvan titriyordu, kürkü ıslak ve karanlıktı, yanları kabarıyordu. Adam hayvanı kontrol etme savaşını kaybetmeye başlamıştı.

"Vampir sana dokunmuş," dedi Manolito, sesi alçaktı ve gerçeğin  ınlamasını taşıyordu. "Bu zehirli etkiden kurtulman için sana yardım etmeye çalışabilirim ama vampir seni elinde tutmak için savaşacaktır." Ve bu onu saldırıya, hatta belki de jaguarın saldırısına karşı savunmasız bırakacaktı. Bu bir riskti, hatta iyi bir risk bile değildi ama Manolito kendini yardım etmeye mecbur hissediyordu. Hem insan hem de hayvan olan jaguar türü, tıpkı Karpat türü gibi var olma savaşını kaybediyordu. Ve Manolito, De La Cruz kardeşlerin farkında olmadan jaguar halkının yok edilmesinde büyük bir rol oynamış olmasından çok korkuyordu.

Adam jaguarın içinde sessiz kaldı. Ona kan bağıyla bağlı olan Manolito onun telaşını hissedebiliyordu. Kendini beğenmiş ve kabadayılık taslayan genç bir adam değildi; vampir tehlikesini bilecek kadar yaşlıydı ve bir süredir kendi türünün arasında neler olup bittiğini sorguluyordu. Kedi eğildi ve geniş başını salladı, bakışları Manolito'dan çevrelerine kaydı, Karpatyalı kadar tehlikenin farkındaydı.

 stlerindeki gölgelikte yapraklar uğursuzca hışırdıyordu. Bulutlar karanlık gökyüzünde hareket ederek daha fazla yağmur vaadi getiriyordu. Hava şimdiden nemle ağırlaşmıştı ve nehirler ve dereler kıyılarının ötesinde şişmişti. Su, kayaların üzerinden ve kıyılardan akıyor ve daha önce hiç olmayan yerlerde şelaleler oluşturuyordu. Suyun çoğu beyazdı ve köpürüyordu, ancak kayaların kenarlarında su tanenle lekelenmişti ve donuk kırmızımsı bir kahverengi görünüyordu.

Manolito derin bir nefes aldı ve bakışlarını kan rengindeki sudan ayırarak nefesini dışarı verdi

Elindeki görev dışında her şeyi bir kenara bıraktı. Fiziksel bedenini bırakması gerekiyordu, bu da kendisini zaten vampir tarafından işgal edilmiş potansiyel bir düşmana karşı inanılmaz derecede savunmasız hale getiriyordu. Beklediğinden çok daha zordu, artık duyguları hissedebiliyordu ve hayatta kalması önemliydi.

Jaguar adamın beynindeki karanlık nokta geri tepti, ruhu diğer adamın içine girip beyni beyaz-sıcak enerjiyle yıkarken küçük solucan benzeri yaratıklar kıvranmaya başladı. Manolito jaguarın kükrediğini ve adamın bir uyarı tısladığını duydu. Manolito tereddüt etti, savaşçıyı yaralamaktan korkuyordu.

Yap şunu. O şeyi içimde istemiyorum.

Manolito lekeye saldırdı, dış halkaları kırdı ve iyileştirici ışıkla yakarak temizledi. Küçük parazitler kaçmak için beynin daha derinlerine inmeye çalıştı. Onlar dağıldıkça, Manolito jaguar adamın çekirdeğini görebiliyordu. Parazitler ışığı jaguar adamın anılarından uzak tutmaya ve vampirin yaptıklarını gizlemeye çalıştı ama beklenmedik bir şekilde jaguar adam, iyi gelişmiş telepatik yeteneklerini ve yeni kurdukları kan bağı kullanarak gücünü Manolito'nunkiyle birleştirdi.

Manolito'ya anılarını açtı ve onu mümkün olduğunca çok bilgiyle doldurdu. Adı Luiz'di. Uzun yıllar boyunca türünün azalan gücünü geri kazanmak için çalışmıştı. Çok sayıda kadın, kendi erkeklerini umursamazca terk etmek yerine insan erkeklerle arkadaşlık ve aşk arayışına girerek türlerini terk etmişti. Diğerlerini Karpatlar'ın yolunu izlemeye ve ömür boyu çiftleşmeye, bir ev ve bir aile sağlamaya, kadınların onlarla kalması için bir neden oluşturmaya teşvik etmişti. Başlangıçta pek çoğu onun fikirlerine uymuş ve yalnız yaşam tarzlarından vazgeçmeye başlamıştı, ancak son zamanlarda yavaş ve ince bir değişim meydana geldikçe düşüncelerinde bölünmüşlerdi.

Erkek sürüleri kadınlara karşı korkunç suçlar işlemeye başlamıştı. Jaguarlardan oluşan "yeni bir düzen" kendi türünden kadınları aramaya ve safkan çocuk sahibi olmak için onlara tecavüz etmeye başlamıştı. Luiz bu olaydan haberdar değildi.

İlk birkaç yıl boyunca doğrulanmamış söylentiler dışında dehşet yoktu ama şimdi yağmacı isyancı çetelerine giderek daha fazla erkek katılıyordu. Sadece kadınlar için değil, tüm türleri için korkuyordu. Hangi kadın böyle korkunç şeyler yapan erkeklerle birlikte olmak isterdi ki? Bazı kadınların şimdi tutsak olanları kurtardığını duymuştu. Dünyaları alt üst olmuştu ve Luiz bir vampirin bu işin içinde olabileceğini hiç düşünmemişti. Şimdi her şey anlam kazanmıştı.

Vampir. Yeryüzündeki en aşağılık yaratık. Ne zamandan beri bütün bir türü öldürmeye çalışıyorlardı? Manolito biliyordu. O ve kardeşleri bir zamanlar Malinov kardeşleri tanıyordu. İçine bir hüznün çöktü. Beş Malinov kardeş ailesinin en iyi dostlarıydı. Şimdi hepsi vampire dönüşmüş gibi görünüyordu. Artık duygularını ifade edebildiği için hepsini kaybetme fikri üzücüydü. Malinov kardeşlerle, Karpat halkının yönetimini nasıl ele geçirebileceklerini tartışarak saatler geçirmişlerdi. Prens'in müttefiki olan bütün bir türü yok etme olasılıkları en çok konuşulan konulardan biriydi. Entelektüel tartışmalarda birçok yol bulmuşlardı ve bunlardan biri de bir türün zayıflığından faydalanarak kendine zarar verme davranışını etkilemektir. Tıpkı jaguar topluluğunun yaptığı gibi.

Prensleri onları dünyaya, uzaklara gönderdiğinde insanları korumak için anavatanlarından ayrıldıklarında, konu bir kez daha gündeme gelmişti. Sonunda De La Cruz kardeşler prenslerine ve halklarına hizmet etmeye yemin etmişlerdi. Bir kez söz verdiklerinde, hiçbir De La Cruz seçme şansı olsa bile asla geri dönmeyecekti. Malinov kardeşler de aynısını yapmıştı.

Manolito bu bilgiyi kendine saklamaya dikkat ediyordu. Prense ihanet etmekten bahsetmek bile yeterince kötüydü ve utanıyordu. Daha önce hiç utanç hissetmemişti ve bu rahatsız edici bir duyguydu.

Yıllar önce haklıydın. Sesler bir kez daha zihnine fısıldadı. Sen ve kardeşlerin

tamamen kendi yolunuzu izlediniz. Daha zayıf bir adamın hüküm sürmesine, halkımızı yıkım yoluna sürüklemesine izin verdiniz. Eğer Zacarias hüküm sürseydi, Karpat halkı gelişiyor olacaktı, yerin dibine batırılmayacak, nefret edilecek, korkulacak ve korudukları insanlar tarafından avlanacaktı.

Manolito uzun bir meydan okuma tıslamasıyla nefesini bıraktı. Kendinizi gösterin. Gölgede saklanmayın. Sizi görebileceğim bir yere çıkın. Jaguar adamın bedeninde uzun süre kalacak enerjiyi kendinde bulamıyordu. Adamı vampirin lekesinden kurtarmalı ve kendi korunmasız bedenine geri dönmeliydi.

Utanmana gerek yok. Harika bir plandı.

Manolito bir nefes daha aldı ve elindeki görev dışında her şeyi bloke etti. Gölgele dünyasından gelen sesler beklemek zorundaydı. Jaguar-adam canavarı tutmak, Manolito'nun üzerine atlayıp korumasız bedenini parçalamasını engellemek için zorlanıyordu.

Sıcak beyaz ışık, saf enerji, korkunç bir amaçla karanlık lekenin ortasına yayıldı. Manolito tüm dikkatini bu işe odaklamıştı, bunu yapmak için her şeyi riske atıyordu, sadece yapılması gereken doğru şey olduğu için değil, yıllar önce tasarlanan komlodaki rolünü küçük bir şekilde de olsa telafi etmek istediği için. Bir zamanlar sadece entelektüel bir tartışma olan bu konu bir anda öfkeli bir olasılığa dönüşmüştü ama Manolito ihanet ve sabotaj kavramlarını bir kenara bıraktıklarını düşünüyordu. Belli ki Malinov kardeşlerden biri ya da birkaçı bir noktada planı uygulamaya karar vermişti. Manolito, prene suikast düzenleme ve ardından Karpatlar'daki kadın ve çocukları öldürme girişimlerine ilk elden tanık olmuştu. Görünüşe göre düşman şimdi de jaguar halkını yok etmek için bir plan hazırlamıştı.

Manolito tüm enerjisini kıpırdayan küçük parazit iplikleriyle savaşmak için kullandı, onları saklandıkları yerlerden çıkardı ve

jaguar-adam'ın beynini saldırıdan kaçmak için kullandı. Yorucu ve zaman alan bir işti.

İşi bitip kendi bedenine döndüğünde Manolito sendeledi ve neredeyse yere yığılıyordu. Daha önceki kan ihtiyacı zar zor karşılanmıştı ve böyle bir enerjiyi kullanmak onu tüketmişti. Sadece demir disiplin onu ayakta tutuyordu.

Yanı başındaki jaguar kasıldı. Kürkü dalgalandı ve kasları gerildi ve uzadı. Jaguar halkının şekil değiştirmesi Karpatlar'inkinden farklıydı. Deri ve kas şeritleri ortaya çıktı; uzun, koyu renk saçlar, içinden geçen altın çizgilerle asil bir başı kapladı. Kedinin olduğu yere bir adam çömeldi.

Luiz, Manolito'nun önünde dik durana kadar yavaşça doğruldu. Tüm jaguar-adamlar gibi çıplaklığından memnundu, vücudu kaslarla doluydu, saçları dağınıktı. "Canını almaya çalıştığım için özür dilerim." Büyük bir vakarla konuşuyordu, gözleri Manolito'nunkilerle irkilmeden buluşuyordu, avcının vücudundan sürekli damlayan kanı işaret ederken bile.

Manolito onaylarcasına hafifçe eğildi, bir yandan da yeni bir saldırıya karşı tüm duyularını tetikte tutuyordu. "Hiç kimse vampirin etkisi altındayken yaptıklarından sorumlu değildir."

"Ondan kurtulmama yardım ettiğin için sana büyük bir borcum var."

Manolito bunu inkâr edemeyeceğini çok iyi biliyordu. Jaguar-adam gururdan kaskatı kesilmişti, yüzünde ise suçluluk ve endişe vardı. "Halkını sana bulaşan şeyden kurtarmak için bu kadar çok çalışmışken böyle bir şeyle yaşamak zor olmalı."

"Doğru ile yanlış arasındaki farkı biliyorum. Kalan adamlarımızın çoğu da biliyor ama vampir bir hastalık gibi. Görmediğimiz bir şeyi durduramayız. Geri dönüp diğerlerine anlatmaya çalışsam bile elimde kanıt yok. Sizin gibi vampirin lekesini bulup çıkaracak yeteneğe sahip değilim."

Manolito, "Eğer bunu yapmazsanız, türünüz için hiçbir umut kalmayacak," dedi. "Kadınlarınız kaçıyor, kaçmaları gerektiği gibi. Vampir

seni içten dışa doğru yok ediyor."

Luiz başıyla onayladı. "Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum ama türünüze karşı duyduğum nefret giderek arttı. Vampir aramızdaki tohumları ekmiş olmalı. Karpat erkekleri kadınlarımızı çalıyor. Daha önce bir vampirle ya da böyle bir şey söyleyen bir vampirle karşılaştığımı hatırlamıyorum ama bir süredir doğru düşünmediğimi biliyordum."

"Senin gücünü hafife almış. Seni bir lider olduğun için seçmiş olmalı."

"Bir zamanlar öyleydim. Artık pek değil. Erkekler dağıldı, şimdi sürüler halinde bizim kanımızdan kadınları arıyorlar." Luiz kaşlarını çattı, kendilerine söylenenleri hatırlamaya çalışırken şakaklarını ovuşturdu. "Sanırım vampir özel bir kadın istiyor, bir erkek kadar hızlı yer değiştirebilen, yorulmadan savaşabilen saf kandan bir kadın. Eğer onu bulursak, araştırmacılarının DNA'sını kopyalamaları için Morrison Araştırma Enstitüsü'ne getirilmesinde ısrarlıydı." İç çekti. "O zamanlar her şeyi mantıklı gösteriyordu ama şimdi hiç mantıklı gelmiyor."

Yapraklar hışırdadı ve iki adam da sese doğru döndü. Jaguar-adam Manolito'ya doğru kaydı, her hareketi akıcı ve gizliydi, sırt sırta giderken herhangi bir kedi kadar sessizdi. Ormanda gözler vardır. Ve kulaklar. Vampir onları ele geçirdiğine göre halkım artık güvenilir değil.

Manolito anılarında kendisinden kaçan bilgileri aradı. Kırılganlık gösteremiyor ya da iki farklı seviyede gördüğünü ve hangisinin gerçek hangisinin hayali olduğunu bilmediğini belirtemiyordu. Gölge dünyanın bir illüzyon olup olmadığını bile bilmiyordu. Aynı anda iki dünyada birden yürüyor olabilir miydi?

Benden vampir lekesini çıkardınız. Aynı şeyi kardeşlerim için de yapmam mümkün mü?

Manolito, jaguar adamın zihnini gerdiğini, tehlikeyi bulmak için tüm duyularına ulaştığını hissedebiliyordu. Havayı kokladı, dinledi, gözleri huzursuzca, durmadan hareket etti.

"Dışarıda her ne varsa bizden çok uzakta," dedi Luiz, "her ne kadar diğerleri yağmur ormanına girmiş olsa da."

Manolito'nun kalbi yerinden fırladı. Hayat arkadaşı. Bundan emindi. Ona geliyordu. Gelmek zorundaydı. Hiçbir hayat arkadaşı diğerinden uzun süre ayrı kalamaz ve hayatta kalamazdı. Onlar aynı bütünün iki yarısıydı ve tamamlanmak için birbirlerine ihtiyaçları vardı.

Bana gel... Bu bir emirdi. Bir yalvarış. Yine de onun adını bilmiyordu. Onu tam olarak hayal edemiyordu. Anılarını kendine çekmek için gözlerini kapattı. Tenini. Onun inanılmaz tenini hatırladı, dokunduğu her şeyden daha yumuşaktı, dudaklarının altında ipek gibi yanıyordu. Tadı, kadının kendisi gibi vahşi ve baharatlıydı. Nabızı hızlandı ve nefesi aceleyle geldi, vücudu beklenmedik bir şekilde gerildi. Arzulamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Şehvetin. Bir kadını düşünmek ve vücudunu sonsuza dek onunkine gömmek, onları bir yapmak istemek. Ya da belki de bu duyguyu hiç tatmamıştı. Belki de diğer erkekleri o kadar çok taramıştı ki, o ana kadar bu sadece bir yanılsamaydı. Şimdi vücudu ihtiyacı olan kadını tanımıştı ve her şekilde doyurulmayı talep ediyordu.

"Karpatyalı. Yorgunluktan sallanıyorsun. Benim için yaptığın bu şey, vampiri bedenimden çıkarmak, senin için zor oldu." Luiz bunu bir açıklama olarak yaptı.

"Evet." Ama çalıkların ve eğrelti otlarının yapraklarına, yerde kırık duran dallara bakmak ve ona bakan şeytanın gölgeli yüzlerini görmek daha zordu. Sayısız şelale ve derede, gözler sanki sulu bir mezardan bakıyordu. Her şey yarı saydam görünüyordu, yağmur ormanının parlak renklerinin üzerine gri, nemli bir perde çekilmişti.

Jaguar-adam rahatlamış, gerginliği azalmıştı ama Manolito her zamankinden daha tetikteydi. Uzakta başkaları ormana girmişti, bu doğrudu ama gölge dünyada karşısına çıkan her neyse hâlâ oradaydı, hâlâ bekliyor ve izliyordu. Jaguar-adam diğerini göremiyor ya da hissedemiyordu.

ama Manolito hâlâ tehlikede olduğunu biliyordu. Ya da belki gölge dünya gerçekten bir illüzyondur ve o aklını kaçıırıyordu.

Bacakları onu daha fazla tutmayı reddettiği için Manolito yavaşça çömeldi, kontrolü elinde tutuyormuş gibi görünmeye dikkat ediyordu. Etrafına yavaşça bir kez daha baktı, yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi vardı. Neden her şeyi bir perdenin arkasından görüyordu, sanki yarısı kendi dünyasında yarısı da başka bir dünyadaymış gibi? Elini uyuduğu toprağa daldırdı, bunun onu sabitleyeceğini ve gölgelerden uzak tutacağını umuyordu.

Tam da beklediği gibi, toprak terra preta'ydı, yağmur ormanındaki daha fakir kırmızımsı kil veya beyaz kum arasında bulunan verimli siyah toprak. Yağmur ormanının diğer topraklarının aksine, terra preta verimliliğini koruyordu. Bu değerli toprağı bulmak, ailesinin adayı satın alma kararında belirleyici bir faktör olmuştu.

De La Cruz kardeşler toprağın hayatta kalmalarının ve umutlarının anahtarı olduğunu fark etmişlerdi. Anavatanlarından çok uzakta, ana toprakları olmadan, yağmur ormanlarında ve Brezilya'nın büyük bölümünde, sadece yaralarını iyileştirmek ve uyumak için değil, aynı zamanda prenslerinden ve halklarından bu kadar uzakta ve onları ayakta tutacak hayat arkadaşları olmadan onurlarını korumak için gereken gücü vermek için onlara yardımcı olacak zengin ve gençleştirici bir şey aradılar. Değerli topraktan avuç avuç aldı ve daha fazla kan kaybetmemek için karnındaki ve yanlarındaki yaraları sardı.

Elindeki toprakla bile, büyük, dantelli yaprakların rengi koyulaşmış, canlı yeşilden sıkıcı bir griye dönüşmüştü. Aklına bir düşünce gelince nefesi boğazında düğümlendi. Hayat arkadaşı öldüyse, renkli görmeyi bırakacak mıydı?

Yağmur ormanı, canlı, parlak renkleri ve ham güzelliğinin yoğunluğuyla yeni gelenleri şaşkına çevirebiliyordu. Manolito, pek çok kişinin tehditkâr ve baskıcı olarak gördüğü bir yerde evinde gibiydi. Şimdi, hayat arkadaşı duygularını ve renkli görme yeteneğini geri kazandırdığı için, canlı renkler karşısında kör olmalıydı ama

Çevresi renk ve gölge arasında gidip geliyordu, bu öldüğü anlamına gelebilir miydi? Bu yüzden mi onunla birlikte değildi? Bir an için zaman durmuş gibiydi. Kalbi kulaklarında gümbürdüyor, diğer yarısı için çılgınca bir çığlık atıyordu.

Hayır. Nefesini bıraktı. Kız yaşıyordu. Onu hissetti. Zihninden zihnine dokundu. Kısa sürmüştü ama zihni onunkine karşı koymuştu. Ona yakın olan jaguar adam kıpırdandı ve Manolito'nun dikkati tekrar ona döndü. Kendini savunmasız hissederek, neyin gerçek neyin yanılsama olduğunu bilmeden, bedenini bir kez daha ayağa kaldırıp adama bakmaya zorladı.

Luiz, Manolito'nun tenindeki parıltıyı görünce kaşlarını çatarak, "Size yardım edeyim," diye teklif etti. Karpatyalı avcının gözlerindeki ani parlamayı görünce sesini alçak ve dostça tuttu. "Yaraların çok mu kötü?"

Manolito başını salladı. Dünyalar arasında sürüklenmeyi göze alamazdı. Hele de dostu düşmanı ayırt edemezken. Bu onu her zamankinden daha fazla tehlikeye atıyordu ama yine de buna engel olamıyordu. Bir an orman parlak renklerle ve tanıdık, rahatlatıcı gece sesleriyle canlanırken, bir sonraki an donuk bir versiyona dönüşüyordu, renkler sessiz ve puslu, gölgeler canlı olmayan ama ölü de olmayan bir şeyle canlanıyordu. Zihnini duruma geri dönmeye zorlamak, fırsat bulduğunda mümkün olduğunca çok bilgi edinmek için çaba sarf etti.

"Vampirin elde etmek için adamlarınızı gönderdiği bu kadının kim olduğunu biliyor musunuz?"

Jaguar-adam'ın ifadesi bir anda temkinli bir ifadeye dönüştü. "Emin değilim. Erkeklerimiz arasında bile çok az safkan kaldı. Daha da az kadın var ve sadece bir ya da iki soylu kan taşıyorlar."

"En küçük kardeşim hayat arkadaşını buldu. O bir jaguar. Ve aristokrat bir soydan geliyor. Ondan mı bahsediyorsun?" Manolito her şeyi açıklığa kavuşturmak istiyordu. Eğer bu, Riordan'ın hayat arkadaşı Juliette'i yeniden ele geçirmek için yapılmış ayrıntılı bir plansa, jaguar-adamların elinde bir savaş olacaktı.

De La Cruz kardeşler Juliette'i hayatları pahasına koruyacaktı ve diğer tüm Karpatyalılar da aynısını yapacaktı.

"Kimse o kadar aptal olamaz, Karpatyalı."

"Manolito."

Luiz nezaketi kabul ederek başını eğdi. Karpatyalılar genellikle düşmanlarına isimlerini söylemezlerdi.

Manolito dikkatli davrandığı için doğum adını vermemişti ama Luiz'in bunu bilmesine gerek yoktu.

"Bu diğer kadın tehlikede. Belki halkım yardım edebilir."

Luiz derin bir nefes aldı, tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Kardeşlerime yardım etmek için senden yardım istiyorum. Eğer birini size getirirsem, vampirin lekesini çıkarmayı düşünür müsünüz?"

Sadece gece böceklerinin doldurduğu bir sessizlik vardı. Manolito kendisinden ne istendiğinin farkındaydı; bu muazzam bir iyilikti ama aynı zamanda büyük bir güven meselesiydi.

"Böyle bir şey yapmak için kan almam gerekirdi," diye itiraf etti. "Bu usta bir vampir, kolay kolay alt edilemeyecek biri. Bağ olmadan iyileştirmeyi deneyebilirim ama sende olduğu kadar zor olacaksa, bunun yapılabileceğinden emin değilim." Vampirin dokunuşunu tanıdı. Malinov kardeşlerden biri olduğu kesindi. Onlarla birlikte büyümüş, onlarla birlikte çılgınca koşmuş, onlarla birlikte gülmüş ve savaşmıştı. Arkadaş olmuşlardı.

"Belki de bunu sessizce yaparsak, vampiri bize yardım etmek için yaptıklarınızdan haberdar etmeyiz."

"Halkınıza yardım etmemi istiyorsanız, kadının kim olduğunu bana söylemeniz gerekiyor ki onu korumamız altına alabilelim. İkimiz de biliyoruz ki adamlarınız onu Morrison Laboratuvarı'na teslim etmek için fazla ileri gittiler. Ona acımasızca davranacaklar, boyun eğmeye zorlayacaklar ve sonunda onu kıracaklar. Ve eğer bir mucize olur da bunu yapmazlarsa ve onu vampire verirlerse, kadın zaten ölmüş olacak."

"Onu koruyacağım."

"Vampir seni bir kez ele geçirdi ve sen bunu fark etmedin. Görünmeden aranızda dolaşıyor. Bana onun adını ver."

"Sana kolayca teslim olmayacaktır."

"Ondan teslim olmasını değil, sadece güvenliğini istiyorum." Manolito etrafına bir kez daha baktı. Gölgeleer uzuyor, gittikçe yaklaşıyordu. Yaprakların arasındaki yüzleeri görebiliyordu. Kemiklerin üzerine gerilmiş deri. Gözleer için kara delikler. Pürüzlü, kahverengi lekeli dişleer. Manolito ağırlığını hafifçe ayaklarının ucuna kaydırarak kendini kaçınılmaz saldırıya hazırladı. Gözleerini kırıştırdı ve görüntüleer soldu.

"Uzun zamandır ırkımızın kadınlarını kurtardı ve savaşçılarımızla savaştı. Erkeklerden nefret eder. Korunmak için gelmeyecek. Bu onun tarzı değil."

"Juliette'in kuzeni Solange'dan bahsediyorsunuz."

Luiz başını salladı. "Bildüğimiz kadarıyla onun gibisi yok. Neredeyse tüm savaşçılarımız kadar güçlü ve iyi bir dövüşçü. Yüzlerce yıl öncesine dayanan uzun ve saf bir soydan geliyor. Ona türümüzün geleceği olarak bakıyoruz. Bizimle hiçbir ilgisi olmayacak. Diğerleerini onunla konuşmaya, bir dostluk kurmaya ve kadınlarımızı aramıza geri getirmek için ne yapılması gerektiği konusunda tavsiyeleerini almaya ikna etmeye çalıştım. Kadınlar onu dinliyor ama benim artık söz hakkım yok. Vampirin aramızdaki etkisini yok edemedüğümüz sürece olmaz."

Manolito, Solange ve Juliette'in küçük kız kardeşi Jasmine'in Juliette'i ziyaret etmek için De La Cruz çiftliğine gelmeyi reddettikleerini biliyordu ama özel mülkiyetleeri olan adadaki De La Cruz evinde kalmayı kabul etmişleerdi. Ada vahşi bir yerdi ve evin üç tarafı yağmur ormanlarıyla korunuyordu. Luiz'in neden onların mülkünde olduğunu merak etmişti, jaguar halkının tüm yağmur ormanını kendi alanları olarak görmediğinden değil. İnanılmaz yüzme becerileeri vardı ve taşan nehirleer hiçbir zaman caydırıcı olmamıştı.

"Buraya onu aramaya geldin."

Luiz bir an için bakışlarını kaydırdı. "Evet. Buraya gelme ihtimalini düşündük. Çiftliğinize gitmeyeceğini biliyorduk."

"Ve genç kadının onunla birlikte olduğunu biliyordun. Juliette ve Solange'ın adamlarınızdan geri aldığı kadın."

"Benim adamlarım değil. Onları kontrol edemiyorum. Onu diğerlerinden önce bulmayı umuyordum."

"Peki onunla ne yapacaktın?" Manolito, siyah gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak sordu.

Luiz başını salladı. "Bilmiyorum. Konuşmaya geldiğimi sanıyordum ama sonra senin kokunu aldım ve kafam çok karıştı." Alnını ovuşturdu. "Kadınlarımızı almak için burada olduğunu düşünmeye başladım ve ölmeni istedim."

"Adaya kontrollü bir şekilde geldin ama sonra bir şey oldu. Onunla burada karşılaşmış olmalısın," dedi Manolito telaşla. Bu, usta vampirin yakınlarda, adada bir yerde olduğu ve kimsenin bilmediği anlamına geliyordu. Solange, Jasmine, Juliette ve hatta kardeşi Riordan bile güvende değildi. "Kiminle karşılaştın?"

"Vampir değil. Eski bir arkadaş. Buraya sığınmıştı ve evin De La Cruz ailesi tarafından işgal edildiğini fark ettiği için gidiyordu."

Manolito yüz ifadesini boş tuttu ama kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Korku inanılmaz bir duyguydu ve şimdi onu hissettiğine göre, bunun kendisi için değil sevdikleri için olduğunu biliyordu. "Eski dostun çoktan gitti Luiz. Ne pahasına olursa olsun ondan uzak dur. Usta bir vampirle karşılaştın ve sadece bir planı olduğu ve sana ihtiyacı olduğu için zarar görmeden kaçabildin."

"Arkadaşımın öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Ölü değilse bile, kesinlikle lekeli."

"Yardımanın için teşekkürler Manolito," dedi Luiz ve ilk kez yenilmiş görünüyordu. Vücudu hızlı ve zarif bir hareketle çömeldi, ağzı bir ağız dolusu dişi barındıracak şekilde uzarken kürkü dalgalandı. Mutlak bir sessizlik içinde çalılıklara doğru kaydı ve gözden kayboldu.

Her ihtimale karşı Manolito sise karıştı ve yerden sadece birkaç metre yükseklikteki ağaç gövdelerinin etrafında sürüklenen alçak, gri buhara katıldı. Jaguar-adama karşı tedbiri elden bırakmamak çok daha iyiydi.

Kayaların üzerinden akan ve kabarmış nehre düşen kükreyen beyaz bir şelaleye bakan bir kayanın tepesinde yeniden şekil aldı. Hayat arkadaşına ihtiyacı vardı. Ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Ona sarılmak. Tadına bakmak. Açlığı geri dönmüş, beraberinde kafa karışıklığını da getirmişti. Ailesini adada gizlenen tehlikeye karşı uyarması gerekiyordu ama en çok da can yoldaşının ona demir atmasına ihtiyacı vardı.

Neredesin sen? Ağlayışının yankısı zihnindeydi, sesi kayıp ve yalnızdı.

Dördüncü Bölüm

MaryAnn bir ayağını dikkatlice arazi aracının dışına koydu ve çok sevdiği Kors botunun çamurun derinliklerine batışını izledi. Dehşet içinde nefesi kesildi. Botlar hazine değerinde bir buluntuydu. Koyu kahverengi, eskitilmiş stresli deri, konik burunlu, yüksek, kalın topuklarıyla şık, ama rahat ve çok yağmur-ormanlıydı. Dahası, aynı zarif renk ve deriden, kısa kesimli, modaya uygun ve tereyağı yumuşaklığındaki Forzieri ceketıyla de uyumluydular. Hatta ormanda yürüyüş gibi her türlü durum için her ikisini de özenle yağmur geçirmez hale getirmişti. Tamamen hazırlıklı gelmişti ama henüz araçtan inmemişti ve ayak bileklerine kadar çamura batmıştı bile. Bu botları çok seviyordu.

Ayakkabısını çıkardığında, çürüyen bitkilerle karışmış çok tatlı çiçeklerin nahoş kokusuna bir vıcıklama sesi eşlik etti. Hasarı incelemek için koltuğa doğru kaydı ve burnunu tiksintiyle kırıştırdı. Bu yerde ne işi vardı? Sokağın müziğinin ona şarkı söylediği ve her yerde insanların koşuşturduğu bir kafede olması gerekiyordu, doğanın bu garip sessiz dünyasında değil.

"Acele et, MaryAnn. Buradan yürümek zorundayız," dedi Juliette.

MaryAnn sırt çantasını yavaşça yanına çekti ve açık kapıdan dışarı, ormanın garip bir şekilde sessiz olan iç kısmına baktı. "Burası oldukça çamurlu, Juliette," dedi, cipin görece güvenli ortamında kalmak için herhangi bir neden arıyordu. Orman onu hiç kimseye açıklayamayacağı şekilde korkutuyordu. Korkuları köklüydü ve hiçbir zaman üstesinden gelememişti. Kendini kurbanlık bir kuzu gibi o baskıcı karanlığa doğru sakince yürümeye zorlayamazdı. "Belki de onu arayıp burada olduğumuzu söyleyebilirsin. Böyle bir şey yapabilirsin, değil mi?"

"Cevap vermeyecek," diye hatırlattı Riordan. "Ona zarar vermek istediğimize inanıyor."

"Daha önce hiç kamp yapmadığımı söylemiştim, değil mi?" MaryAnn en kuru yeri bulmak için zemini tararken şöyle dedi.

"Üç kez," dedi Riordan, ağzı acımasız çizgilerle belirlenmişti.

Bir anda önündeydi; onu belinden yakaladı ve araçtan kısa bir mesafe uzağa bıraktı. Parmaklarının ısırışında sabırsızlık vardı. Yere batmadı ama etrafında böcekler uçuşuyordu. Dudağını ısırıp ve etrafına temkinli bir şekilde bakarken kahramanca bir şey söylemekten kaçındı. Böcek spreyi kutusunu çıkarıp işine yarayacak bir tavırla böcekleri ıslattı ve "yanlışlıkla" Riordan'ın sert boynuna biraz sıkmayı başardı.

"Hoppala. Özür dilerim." Adamın bakışlarını görmezden gelerek kutuyu kemerindeki halkalardan birine düzgünce yerleştirdi. Çocuksu dürtüsünü yerine getirmek ona küçük bir tatmin patlaması yaşatmıştı. Oyalandığının farkındaydı ama bunu kendi yöntemiyle yapacaktı, kimse tarafından aceleye getirilmeyecekti.

Yağmur ormanı hiç de beklediği gibi değildi. Karanlık ve biraz da korkutucuydu. Hava nemden ağırlaşmıştı ama yine de sanki binlerce göz onu izliyormuş gibi beklenti içindeydi. Duyabildiği tek şey böceklerin vızıltısı ve kuşların durmak bilmeyen çığlıklarıydı.

MaryAnn sertçe yutkundu ve herhangi bir yöne doğru hareket etmekten korkarak kıpırdamadan durdu. Nedense

ormanın sadece kuş sesleri ve böcek hışırtılarıyla değil, milyonlarca maymunun çığlıklarıyla gürültülü olacağını düşünmüştü. Kalbi çarpmaya başladı. Uzaklarda bir yerde bir jaguar kükredi. Omurgasından aşağı bir ürperti indi ve

MaryAnn boğazını temizledi. "Sana küçük, garip ve tuhaf Kedilerle ilgili bir şey. Ev kedileri. Başka bir tür bilmiyorum ama kediler beni korkutuyor. Odaklanmış bakışları var ve pençelerini insanlara batırıyorlar." Gevezelik ediyordu ve kendini durduramıyordu. Acınası ve biraz da utanç vericiydi ama bunun için imza atmamıştı. "Yani sakın, bilirsin, bir

büyük kedi ya da başka bir şey. Ve eğer bir tanesi bizi takip ediyorsa, muhtemelen bana söylememek en iyisidir. Tamamen cahil kalmayı tercih ederim."

Juliette ona, "Seni güvende tutacağız," diye güvence verdi.

Riordan kızgın görünmemeye çalışarak, "Yağmur ormanına geleceğini bildiğini sanıyordum," dedi. Bu gerçekten de kardeşinin hayat arkadaşı mıydı? Onların yaşam tarzına hiç de uygun değildi. Manolito onu canlı canlı yerdi.

"Sığır çiftliği," diye düzeltti MaryAnn. "Yağmur ormanlarının eteklerinde bir sığır çiftliği demiştin." Yakınlardaki lüks beş yıldızlı oteli düşünürken bu yeterince kötü olmuştu. "Bir adadan ve yağmur ormanının ortasında olmaktan hiç söz etmedin. Juliette'in kız kardeşini orada bana getireceğini sanıyordum. Şehirli bir kız olduğumu açıkça belirttim. Bana haftanın her günü bir soyguncu ve bir ara sokak verin."

Güven tazelemek için, ceketinin altındaki kemer halkalarında böcek ilacının yanında güvenle sakladığı iki küçük biber gazı kutusuna dokundu. Jaguarlara karşı hazırlıklı gelmişti - erkeklere, jaguarlara değil. Riordan'ın yüz ifadesini okuyabiliyordu; bunu saklamaya zahmet etmemiştir. Onun hakkındaki düşünceleri tüm zamanların en düşük seviyesine inmişti ama umurunda değildi. Kendisi için son derece tehlikeli olduğunu bildiği bir yere gitmeye kendini zorlamasının nedeni o değildi. Kimseye kanıtlaması gereken bir şey yoktu; hiçbir zaman da olmadı.

Riordan parmaklarıyla işaret etti ve MaryAnn bir ayağını diğerinin önüne atarak isteksizce onun peşinden gitti. Juliette onun arkasındaydı, küçük, kompakt ve uyanık görünüyordu. Şaşırtıcı derecede geniş orman zemininde zarafet ve rahatlıkla ilerliyordu. Orman nemli ve acımasızca karanlıktı ama yine de görememesi gereken renkleri görebiliyordu. MaryAnn çok çeşitli renk tonları karşısında biraz şaşırmıştı. Yürürken hayvanların yokluğu onu şaşırtmıştı. Her zaman ormanın her yerinde, dikkatsiz ziyaretçilere saldırmak için bekleyen yaratıklar olduğunu düşünmüştü ama tek sıra halinde yürürken, tepelerinde sadece ara sıra kanat çırpışları oluyordu.

Ayrıca orman tabanının geçilmez bir orman olmasını bekliyordu ama açıktı ve yürümesi kolaydı. Etrafında ağaçlar yükseliyordu; devasa, pürüzsüz gövdeleri dallanmadan neredeyse gölgeliklere kadar yükseliyordu. Kökler yılan gibi diplerinden fışkırıyor, yerde kıvrılıyordu. Bazı ağaçlar sanki sayısız kazık tarafından ayakta tutuluyormuş gibi görünüyordu. Her yerde tırmanıcı bitkiler asılıydı. Lianalar ip gibi birbirine dolanıyor, ağaçları birbirine düğümlüyor ve gölgelikte gizli bir otoyol oluşturuyordu. Sarmaşıklar gövdelere tırmanıyor, orkidelerin, çalılarının, eğrelti otlarının ve dallardan filizlenen yosunların üzerinden geçiyordu. Ölü yaprakların, fidanların, devrilmiş dalların ve orman zemininde dokunaçlar gibi her yöne uzanan bükülmüş köklerin üzerinden geçti.

MaryAnn çok korkmuştu. Aslında dehşete düşmüştü. Bir adam evine zorla girip onu neredeyse öldürdüğünden beri hiç bu kadar korkmamıştı. En iyi arkadaşı Destiny orada olsaydı, bunu yüksek sesle itiraf eder, konuşur ve hatta belki kendine gülerdi. Ama bu insanları tanımıyordu. Tamamen yabancıydı ve onu ileriye götüren tek şey başkalarına yardım etmeye duyduğu yoğun ihtiyaçtı.

Kendine cesaret vermeye çalışarak en rahatlatıcı kıyafetlerini giymişti. Forzieri işlemeli ceket, kahverengi yıpranmış deriden kısa ve şık, botlarıyla uyumluydu ve ona daha fazla güven veriyordu. Sırtındaki işlemeler kelimelerle anlatılamayacak kadar şirindi ve keten fırırlar cekete zarif bir rönesans görünümü veriyordu. Ceket, geniş bel bandı göbek deliğinin altına kadar inen ve orada olduğunu neredeyse hiç fark etmediği kadar rahat Seven kot pantolonu ve her zaman en sevdiği, her yerde giyilebilen ve milyonlarca dolar gibi görünen, turkuaz, altın ve şeffaf boncuklardan oluşan karmaşık boncuk işlemeli Vera Cristina V yaka tişörtü ile eşleştirdiğinde daha iyi görünemezdi. Evet. Saçlarını saymazsak tabii. Okşamak için uzandı. Çaresizlikten saçlarını çok kalın bir örgü haline getirmeyi başarmıştı. Küpeden başka bir şey takmaya zahmet etmemişti çünkü

Başka bir şey engel olabilirdi. Topukları bitki örtüsüne battığında, umutsuzca boyunu aştığını ve tamamen uygunsuz giyindiğini fark etti. Gözyaşlarını geri kırıptı ve yürümeye devam etti.

Manolito yaşıyorsa, neredeydi? Bir jaguarın ona saldırdığını öğrendiği o korkunç andan sonra neden ona ulaşamamıştı? Onu durdurmaya çalışmış, yakalamak için ellerini havaya kaldırmış, kendini onun yoluna koymuş, bir uyarı çığlığı atmıştı ama kimse anlamamıştı ve bir anlığına orada, ormanda, Manolito ile kesin ölüm arasında durduğunu delirmiş gibi görünmeden nasıl açıklayabilirdi ki?

Riordan ve Juliette suratsız görünüyorlardı ama kadının korku dolu sorularına cevap vermemişlerdi. Onu neredeyse kamyonu atmışlardı, Riordan neredeyse kabaydı. O da kardeşleri gibi göz korkutucuydu ama şimdiye kadar hiç kaba davranmamıştı.

Juliette sanki onun düşüncelerini okumuş gibi yanına yaklaştı. "Özür dilerim. Bu senin için zor olmalı."

"Bana göre değil," diye itiraf etti MaryAnn, arkasını dönüp kamyonun güvenliğine doğru koşmak istiyordu. Riordan'ın peşinden yürümeye devam etti. "Ama üstesinden gelebilirim." Çünkü birinin yardıma ihtiyacı olduğunda yaptığı şey buydu. Ve Manolito De La Cruz'u yağmur ormanında jaguarlar saldırırken yalnız bırakacak değildi. Onu canlı ve iyi görme arzusuyla zar zor nefes alabiliyordu.

Göğsü ağrıyor, kalbi taş gibi atıyor ve gözleri onun ölümüne ağlama ihtiyacıyla sürekli yanıyordu. Onu görmeye ihtiyacı vardı. Onu duymaya. Ona dokunmalıydı. Hiçbir anlamı yoktu ama o anda bunun bir önemi yoktu. Onunla birlikte olmalıydı yoksa hayatta kalamayacaktı. Yüzünü Juliette'ten uzak tutmaya çalışsa da, kadının kendisine endişeli bakışlar attığının farkındaydı.

Juliette sessizce, "O yaşıyor," dedi.

"Bunu bilmiyorsun," diye yutkundu MaryAnn. "Jaguar

- "Konuşmadan önce kontrolünü yeniden kazanmaya çalışmak için durdu. "Bu

ona saldırıyordu. Pençelerin etini yırttığını hissettim." Sanki yaralanmış gibi elini karnına bastırdı.

"Riordan bilirdi." Juliette, MaryAnn'e ayak uydururken hayat arkadaşına hızlı ve endişeli bir bakış attı. Nedenini bilmiyordu ama Manolito'nun hayatta olup olmadığı konusunda kuşku duymaya başlamıştı. Bu çılgıncaydı, çünkü De La Cruz kardeşler Manolito'nun ölüp ölmediğini bilebilirdi ve onlar aracılığıyla kendisi de öğrenebilirdi. "Benim halkım jaguar. Eğer onlardan biri Manolito'ya saldırırsa, Riordan ve kardeşlerinin misilleme olarak yapabileceklerinden korkuyorum. Jaguarlar Karpatlar'ı her zaman tamamen yalnız bırakmıştır. Burada insan savaşını kendi seçer. Tek bir çizik bile hayatı tehdit eden bir enfeksiyona yol açabilir."

Riordan, Manolito'nun hayatta olduğuna emin misin? Keder ve korkunç bir baskı ve korku hissediyorum. Juliette'in hayat arkadaşının onu rahatlatmasına ihtiyacı vardı; artık gerçeği ayırt edemiyordu.

Riordan nefes aldı. O da kardeşinin hayatı için keder ve mantıksız bir korku hissediyordu. Her zaman güvenebilecekleri tek kişi olan en büyük kardeşi Zacarias'a ulaştı. Manolito'yu hissediyor musun? Hâlâ yaşayıp yaşamadığını söyleyebilir misin?

Zacarias Manolito'ya dokunduğu sırada bir an geçti. O da hayatta ama kendini koruyor. Bana ihtiyacın var mı?

Zacarias ailenin geri kalanıyla birlikte çiftlik evindeydi ve Riordan onun orada kalmasını istiyordu. Zacarias Juliette'in küçük kız kardeşine ve kuzenine özgürlük tanımayacaktı. Onları korumak için çiftliğe geri getirmekte ısrar edecekti ve ikisi de isteyerek gelmeyecekti. Bu Zacarias'ı durduramazdı. Kesik dişleri ve muazzam gücüyle hükmediyor, herkesin anında itaatini bekliyor ve alıyordu.

Jasmine ve Solange ile temas kurduğumuzda burada kimsenin olmaması en iyisi. Jasmine'in MaryAnn'in yardımına ihtiyacı var ve ne o ne de

eğer siz ve Nicolas buradaysanız kuzeni gönüllü olarak gelecektir.

Aptallığa boyun eğme, Riordan. Hayat arkadaşını mutlu etmen gerektiğinin farkındayım ama kadınları, özellikle de potansiyel hayat arkadaşlarını tehlikeye atma pahasına değil. Zacarias bir anda gitmiş, fikrini söylemiş ve Riordan'ın tavsiyesine uymasını beklemişti. Eğer bir hayat arkadaşınız varsa bu o kadar kolay değildi. Solange özgürlüğü için onunla ölümüne savaşırdı ve eğer ona en ufak bir çizik bile atarsa Juliette onu affetmezdi.

Riordan içini çekti ve bir kez daha Manolito'ya ulaşmaya çalıştı. Adam saklanıyordu. Ayağa kalkmıştı ve büyük olasılıkla terra preta'nın verimli yatağına yakındı. Ne kadar kötü yaralanmış olursa olsun, hayatta kalmak için zengin kara toprağa ihtiyacı olacaktı.

MaryAnn, Riordan'ın dikkatle incelediğinin farkındaydı. Dönüp Juliette'e bakmadı ama telepatik olarak onun hakkında konuştuklarını biliyordu. Onlara pek güvenmiyordu; sonuçta onlar hakkında gerçekten ne biliyordu ki?

Juliette, Riordan'ı dürttü. Neden bu kadar üzgün hissediyorum?

Yayın yapan kadın olduğuna inanıyorum. İnandığımızdan çok daha güçlü bir medyum olabilir. Ben de onun duygularını hissediyorum. Onun bir jaguar olması mümkün mü?

Juliette MaryAnn'in kokusunu içine çekti ve vücudunun hareketlerini yakından izledi. MaryAnn şık, yüksek topuklu botlarıyla neredeyse koşuyordu, tabanları orman zeminini zar zor sıyrıyordu. Tamamen yersiz görünüyordu ama... Hiç ses yok, Riordan. Hareket ettiğinde hiç ses çıkarmıyor. Ne yapraklar çatırdıyor, ne dallar kırılıyor. Garip olmalı - garip hissediyor - ama burada doğmuş ve büyümüş biri gibi hareket ediyor. Ama o bir jaguar değil.

Riordan nefesini içine çekerek MaryAnn fark etmesin diye hızını biraz yavaşlattı. Kadın bir tuzağın parçası mıydı? Onun hakkında ne biliyorlardı ki? Manolito onu hiçbir zaman açıkça sahiplenmemişti, herhangi bir hayat arkadaşının yapacağı gibi. Sadece

Gerçek bir hayat arkadaşının yapacağı gibi, kardeşlerine ona göz kulak olmalarını hiç söylememişti. Riordan dokunuşunu hafif ve sıradan tutarak nazikçe yokladı.

MaryAnn yürümeye devam ederken eliyle başını okşadı ve Riordan psişik tokadı sanki gerçekten ona vurmuş gibi hissetti. Kendine geldi ve hayat arkadaşına hızlı bir bakış fırlattı, gerçekten şok olmuştu.

Neyle uğraşıyoruz, Juliette?

MaryAnn en az üç güçlü Karpatyalı avcı tarafından korunuyordu. Eğer vampir olsaydı, kesinlikle bunu fark ederlerdi. Kasıtlı olarak, sadece güvende olmak için, ters yöne döndü ve kardeşinin gömülü olduğunu bildiği yerden uzaklaştı.

MaryAnn üç adım attı ve bir anda içindeki her şey yer değiştirerek diğer yöne doğru uzandı. Bu his o kadar güçlüydü ki durdu. "Bu yanlış yol. O orada değil. O..." Eliyle işaret etti, kalbi küt küt atıyordu.

Riordan ne yapıyordu, onları yanlış yola mı yönlendiriyordu? Onu bulmak istemiyorlar mıydı? Neden onu uzak tutuyorlardı? Kuşku tohumları büyüyordu ve onları bastıramıyordu. Birden kafası karışarak Riordan'ın gittiği yöne döndü. Neden Manolito'nun nerede olduğunu bildiğini düşündüğünü anlayamıyordu. Defalarca ona ulaşmaya, zihnini onunkine değdirmeye çalıştı ama yapamadı, onu bulamadı. Denedikçe psişik olmadığını daha iyi anlıyordu. Hiçbir yeteneği yoktu ve kimsenin hayat arkadaşı olma yeteneği de yoktu. Yine de adamın başının belada olmasından korkuyordu ve ona ulaşmak zorundaydı.

Kafası karışmış bir halde Karpatlar'dan bir adım daha uzaklaştı ve diğer ağaçların üzerinde yükselmek için gölgelikten fırlayan devasa uzunluktaki bir ağacın, uzun boylu acemilerden birinin dengeleyici payanda köklerine takılıp tökezledi. Kökler özenle ve ustalıkla bükülmüş, toprağın yüzeyinde geziniyor, uçları ağaçların köklerini araştırıyordu.

Besinler. Parlak yeşil renkli küçük bir ağaç kurbağası, özellikle kalın bir kökten sıçrayarak MaryAnn'in omzuna kondu.

Bir çığılı bastırdı ve dondu kaldı. "Çıkarın şunu. Çıkarın şunu üzerimden, hemen şimdi," diye emretti, eli küçük biber gazı kutusunun etrafındaydı.

Neredesin? Sana ihtiyacım var. Lütfen hayatta ol. Çünkü o ağaç kurbağaları ve böcekler için yaratılmış bir kadın değildi ama adamı ya da cesedini bulana kadar yağmur ormanından ayrılmayacaktı. Şehirdeki bir ara sokağın karanlığıyla haftanın her günü başa çıkabilirdi ama çamurda ve çürüyen yapraklarda, bastıran karanlıkta ve etrafını saran sessizlikte yürümekten nefret ediyordu. Attığı her adımı izleyen gözler olduğunu hissediyordu.

Juliette usulca fısıldadı, ancak kurbağadan MaryAnn'in üzerinden kalkmasını istemek için zihniyle uzanmıştı. Juliette'in hayvanlara karşı bir yakınlığı vardı ve sürüngenler ve amfibiler bile bazen yanıt veriyordu, ama bu durumda kurbağa MaryAnn'in boynuna yaklaştı ve yapışkan ayaklarıyla yapıştı.

Çekil üstümden! MaryAnn, kurbağanın Juliette'in emrine itaat etmesini bekleyemeyerek kafasının içinde bağırdı. Hemen şimdi! "Bırak beni!" diye yüksek sesle bağırdı.

Belli ki yaratık insanlardan bıkmıştı ve en yakındaki ağaç gövdesine sıçrayarak diğer iki küçük kurbağanın yanına kondu. Tepede, gölgelikte, küçük bir maymun amfibi üçlüsüne yapraklar fırlattı.

MaryAnn gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve tekrar yürümeye başladı, bu kez botlarındaki yüksek topuklara rağmen, neredeyse koşana kadar hızını artırdı. Şok olmuş gibi görünen Riordan'ı iterek geçti. Riordan onun peşinden gitmek üzereyken Juliette kolunu yakaladı ve etraflarındaki ağaçları işaret etti. Küçük kurbağalar ağaçların gövdelerini ve dallarını süslüyor, bir ağaçtan diğerine sıçrayarak MaryAnn'in ilerleyişini takip ediyorlardı. Tepelerinde, gölgelikte, maymunlar birbirine dolanmış sarmaşıklardan oluşan otoyolu kullanarak

ve ormanda ilerleyen kadını takip etti.

Sence vampir burada mı? Juliette sordu.

Riordan çevredeki ormanı çok daha dikkatli ve kapsamlı bir şekilde bir kez daha taradı. Eğer öyleyse, varlığını gizlemekte ustadır. Bu tür konularda çok daha zeki olduklarını biliyorum, bu yüzden ona yönelik tüm tehlikelere karşı tamamen tetikte olmamız gerekecek. Manolito'ya doğru çekiliyor ve belki de varlığını benden sakladığı için onu bizden daha hızlı bulabilir.

MaryAnn'i takip etmeye başladıklarında Juliette kaşlarını çattı. Kan bağı senin onun nerede olduğu konusunda bilgilendirmeli.

Riordan ona küçük bir gülümseme gönderdi. Bizler eskileriz Juliette ve yüzyıllar boyunca pek çok şeyi inceledik. Manolito varlığını en iyi avcılarımızdan bile gizleyebilir ve Zacarias'ın yakınında olduğunun bilinmesini istemediğinde onu tespit etmek mümkün değildir.

MaryAnn gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını fark etti. Dehşet ve korku duygusu çok baskındı. Neredesin sen? Bul beni. Manolito'ya zihinsel olarak seslenmeyi denemeye devam etti, ancak hepsinin düşündüğü psişik yeteneklere sahip olmadığı açıldı.

Ormanın içlerine doğru ilerledikçe, yeşillerin o kadar da canlı olmadığını fark etti. Yaprakların ve çalılarının üzerinde, canlı renkleri donuk bir griye dönüştüren bir sis perdesi varmış gibi görünüyordu. Gölgelerin olmadığı yerlerde gölgeler büyümüştü. Önce karanlıkta parlak renkler görmüştü, şimdi ise görememesi gereken gölgeler görüyordu. İçini bir korku kapladı ama gitmeyi bırakamadı. Koşmaya başladığında fısıltılar aklını kurcalıyordu. O koşmuyordu. Koşucu ya da herhangi bir tür koşucu değildi ama Manolito'ya ulaşmak için kendini ormanda hızla ilerlerken buldu.

Etrafındaki orman karardığında ve başının üzerindeki hisırtı daha da belirginleştğinde bir şey onu ilerlemeye itti. Bir keresinde yukarı bakma riskini göze aldı ama

Başının üzerinde sallanan küçük tüylü şeyler başının dönmesine ve hafifçe hastalanmasına neden oldu. Tökezledi ve neredeyse düşüyordu, düşmesini engellemek için elini uzattı. Uzun, güzel manikürlü tırnakları ıslak yosunlara battı. Tırnaklarından biri kırıldı. Bir düzine yeşil kurbağa koluna sıçradı ve yapışkan perdeli ayaklarıyla yapıştı.

Dondu kaldı. Kurbağalar kocaman, siyah, yeşil kapaklı gözleriyle ona bakıyordu. Parlaktılar, karınlarının altında lekeler vardı ve sanki cila sürmüşler gibi yeşil ayak tırnakları birbirine uyuyordu. Dilleri dışarı fırlamış, ceketinin derisinin tadına bakıyorlardı. MaryAnn ürperdi ve Juliette'e baktı.

"Bunu neden yapıyorlar?"

Juliette'in ona verecek bir cevabı yoktu. Daha önce kurbağaların bu kadar çok sayıda bir araya geldiğini hiç görmemişti ve hayatının çoğunu yağmur ormanlarında geçirmişti.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bu alışılmadık bir davranış." Riordan, en güçlü zorlamaları bile görmezden geliyorlar. Hem sesinde hem de zihninde alarm vardı.

Riordan Juliette'i arkasına yerleştirdi ve kurbağalara şüpheyle baktı. "Yaratıklar olması gerektiği gibi davranmadığında, onları yok etmek en iyisidir."

MaryAnn'in nefesi boğazında düğümlendi. Başını iki yana salladı. "Hayır, onları öldürmeni istememiştım. Belki de sadece ceketimi merak ediyorlardır." Boştaki eliyle bir kaçma hareketi yaptı. "İlerleyin, küçük kurbağalar." Büyük kötü Karpatyalı hepinizi kızartmadan önce acele edin. Ciddiyim, hareket etmelisiniz. Zihinsel olarak gözlerini devirirken sessizce onları işbirliği yapmaya çağırdı. Tanrı aşkına, küçük masum bir ağaç kurbağası ne kadar zarar verebilirdi ki? Riordan'ın zavallı çaresiz şeylerin üzerine ateş yağdırmak gibi bir şey yaptığını görmek istemiyordu. "Kışt, kışt. Küçük kurbağacık evlerinize geri dönün."

Kurbağalar ağaçlara çıktı, düzinelerce kurbağa yüksek dalların güvenliğine doğru sıçrayarak uzaklaşırken, hareket köklerin üzerinde garip bir yeşil dalga yarattı. MaryAnn Riordan'a küçük bir koklama gönderdi. "Ne oldu?"

onları şiş kebab mı yapacaktın? Zavallı küçük şeyler. Muhtemelen onlar da benim kadar korkmuşlardır."

Bunu hissettin mi Juliette? O güç dalgasını? Kurbağaların gitmesini sağladı. Ve benimle alay ediyor. Alay ediyor. Kardeşinin hayat arkadaşı hakkındaki düşüncelerini gözden geçirmesi gerekecekti. "Bu kurbağalar zehirli. Yerliler onları yıllarca oklarına uç yapmak için kullandı," diye eklemekten edemedi.

MaryAnn yavaşça doğruldu ve otomatik olarak kırılan tırnağına baktı. Tırnakları anormal derecede hızlı uzuyordu, her zaman öyleydi ama şimdi ojesi berbat olacaktı. Ve fena halde acıyordu. Tırnağı kırıldığında hep öyle olurdu. Tırnak yeniden oluşurken parmağı zonklar, yanar ve karıncalanırdı.

Riordan'a kaşlarını çatarak baktı. "Beni kurbağalarla korkutmaya çalışma. Onları sevmiyorum ama o kadar da büyük bir şehir kızı değilim." Öyleydi ama Riordan'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Gerçekten de zehirliler," diye onayladı Juliette. "Riordan doğruyu söylüyor. Bir bölgede bu kadar çok kurbağa görmek normal değil ve kesinlikle bizi takip etmemeliler."

MaryAnn etraflarını saran kurbağalara baktı. "Takip ediyorlar mı?" Bu fikir onu tedirgin etmişti. Öldürülmelerini istemiyordu ama gitmelerini de istiyordu. Gözden uzakta. Tabii o zaman yeşilliklerin arasına gizlenmiş, yağmur ormanındaki diğer her şeyin yaptığı gibi dev gözleriyle bakıyor olabiliyorlardı.

"Evet, maymunlar da öyle," dedi Riordan kollarını göğsünde kavuşturarak ve çenesini sallayarak gölgelikleri işaret ederek.

MaryAnn bakmaya korkuyordu. Kurbağalar neyse de - zehirli kısmını atlamayı tercih etmişti- maymunlar insana yakın elleri ve kocaman dişleri olan tüylü küçük yaratıklardı. Bunu biliyordu çünkü bir keresinde, sadece bir keresinde hayvanat bahçesine gitmişti ve maymunların hepsi çıldırışmış, çığlık atıp zıplıyor, gülümsüyormuş gibi görünerek ona kocaman dişlerini gösteriyorlardı. Korkunç bir gündü, bunun kadar kötü değildi ama bir daha asla hayvanat bahçesine gitmemeye yemin etmişti.

MaryAnn omuzlarını dikleştirdi ve çenesini bir şentik yukarı kaldırdı. "Bu yaratıkların neden normal davranmadığına dair bir açıklamanız var mı?"

"Ben de öyle sanıyordum," diye itiraf etti Riordan. "Bir vampirin bilgi toplamak için gözlerini ve kulaklarını kullanabileceğine inanıyordum ama artık o kadar emin değilim."

"Vampir" kelimesini duyduğunda kalbi yerinden fırladı. Yağmur ormanının karanlık baskısına girdiğinden beri bunu bekliyordu ama yine de hazırlıklı değildi. Köşe başlarında takılan şetelerin normalliğini özlemişti. Sokak kabadayılarını bir bakışıyla bastırabilirdi ama vampirler tarafından yönetilen bir kurbağa ya da maymun sürüsü... Sürü müydü? O bile bilmiyordu. O hayvanlar âlemine ait değildi. Umutsuzca eve gitmek istiyordu.

Düşünce tamamlanır tamamlanmaz, keder kabardı ve onu batırdı. Kederden de öte bir ihtiyaç, hareket etmeye devam etme, acele etme dürtüsü hissetti. Riordan ve Juliette'ten uzaklaşarak, çekimin en güçlü olduğu yöne doğru döndü. Manolito'yu bulana kadar bu korkunç yerden ayrılamazdı.

Başını bir o yana bir bu yana çevirdi, hiçbir şey görmüyordu, sadece onu düşünüyordu, yakışıklı yüz hatlarına derinlemesine kazınmış acı ve yorgunluk çizgilerini. Geniş omuzları ve kalın göğsü. Uzun boyluydu, kendisinden çok daha uzundu ve kendisi de kısa sayılmazdı. Adam neredeydi?

Birbirini çağırın yarasaların tiz sesini duyabiliyordu ve azgın nehirde bir yerlerde bir yunus balığı diğerini çağırıyordu. Dünya daralmış gibiydi ya da belki de duyuları genişlemiş, işitme duyusunu çok daha keskin hale getirmiş, böylece beyni her bir sesi ayrı ayrı işlemişti. Yapraklardaki hışırtılar böceklerle, kanat çırpışları geceye hazırlanan kuşlara, tepesindeki maymunlar adımlarını hızlandırırken yaprakları rahatsız ediyordu. Yaklaşık altı mil öteden iki adamın sesini duydu ve Manolito'nun şehvetli tonunu tanıdı.

Zihni, tüylerinin diken diken olmasına ve onu görme beklentisiyle midesinin sıkışmasına neden oldu.

MaryAnn hızlı adımlarla yürüyordu, acelesi onu yönlendiriyordu. Başı beladaydı. Bunu biliyordu. Daha önce ona ulaşamadığı yerde Şimdi onu yakınında hissediyordu. Zihinden zihne bağlantı kurmaya çalışmadı; psişik değildi ama bunun bir önemi yoktu. Onun havada s z len fısıltılı komutunu duydu. Bana gel. Onun yaralı olduğunu biliyordu. Kafası karışmıştı. Ona ihtiyacı vardı. Kokular beynine hücum etti, bitki örtüsü arayan bir tapirin    günlük izi. Bir mil solundaki gölgelikte gizlenmiş bir margay. Pek çok yaratık, hatta... jaguar. Nefesi kesildi ve dizlerini yukarı çekip kollarını pompalayarak hızını artırdı.

Kabarmış bir dere boyunca uzanan bir dizi yamaçtan geçerken, alttaki çalılıkların saçlarını yırtmasını umursamıyordu. Akla gelebilecek her yerden su akıyor, her yerde Őelaleler oluşturuyordu. Ormanın durgunluğunda ses çok yüksekti. Küçük ay ve tepedeki kalın gölgelik yüzünden içerisi karanlık ve ürkütücüydü. Al akta yatan sis, ağaçların içinde ve dışında hortlakvari gri bir buhar izi bırakıyor, birbirine dolanmış köklerin payandasını örtüyordu, böylece onlara yaklaştığında kalın budaklar ve yılan gibi uzuvlar sırları saklayan karanlık kaleler gibi görünüyordu. Devasa gövdeler sisin içinden yükseliyor, onları yere bağlayan köklerden ayrılmış gibi görünüyordu.

MaryAnn'in arkasında volta atarlarken Juliette'in tırnakları Riordan'ın koluna batıyordu. Ona bir baksana. Çok düzgün koşuyor. Jaguar değil ama ne olduğunu bilmiyorum. Onun gibisini hiç görmedim. Sen gördün mü?

Riordan böyle bir dönüşümü daha önce görüp görmediğini hatırlamaya çalışarak anılarıyla boğuştu. MaryAnn'i ona her zaman göründüğü güzel moda tabağından daha fazlası olarak görmek zordu.

Bir insan için zeki ve cesurdu, bunu ona her zaman söylemişti, ama cesareti bir Karpaz avcısının hayat arkadaşı olmak için gereken türden değildi.

Manolito. Riordan'ın kardeşi baskın ve sert biriydi, MaryAnn gibi bir kadın için onu daha çekici kılacak yumuşak yanları yoktu. Yine de içinde çelik bir çekirdek vardı. Ve bu pakette göründüğünden çok daha fazlası vardı. Gücü ve enerjiyi bilinçli olarak düşünmeden kullanıyordu ama bunu düşündüğü anda beceriksizleşiyor ve korkuyordu.

En büyük soru, Manolito için bir tehlike olup olmadığı.

Sanırım tüm bunlar hakkında kafası çok karışık, Riordan. Onun için üzülüyorum. Manolito ile kan bağı çok güçlü. Eğer sadece bir takas olduysa, neden kardeşinin nerede olduğunu senden daha iyi bilecek kadar güçlü bir bağ var içinde? Çünkü hiç kuşkunuz olmasın, nerede olduğunu biliyor ve doğruca ona gidiyor. Kardeşiniz altı mil uzakta, ama hayatında hiç yağmur ormanına gitmemiş olmasına rağmen çok hızlı ilerliyor.

MaryAnn kafasında bir uğultu hissetti, sanki böcekler kafatasının içinde çırpınıyordu. Karpatyalılar yine birbirleriyle konuşuyorlardı. Bundan nefret ediyordu. Manolito'ya ulaşmak için onu mu kullanıyorlardı? Riordan kardeşini gerçekten bulmak istiyorsa, neden ona doğrudan yaklaşmamış, seslenmemiş, onu dışarı çekmemişti? Neden cesedi çiftliklerine, Manolito'nun kendisine yardım edebilecek aile üyelerinin arasına gömmemişlerdi? Neden ikinci bir evden bahsetmemişlerdi? Ve neden Juliette'in kız kardeşi ve kuzeni De La Cruz'ların evine gitmeye bile korkuyorlardı? Bir şeyler çok yanlıştı.

Tüm bunlar onu korkutmalıydı ve korkutmuş da olabilirdi ama Manolito'nun sesi bir kez daha aklına düştü.

Neredesin sen? Sesi çok kayıp ve yalnız geliyordu. Kalbi cevap verirken burkuldu, onun için acı çekiyordu.

Koşucu değildi ama hızını artırdı, yumuşak ve kolay bir şekilde, sanki reflekslerle doğmuş gibi devrilmiş ağaç gövdelerinin üzerinden atladı, içindeki bir şey onu acele etmeye çağırıyordu. Koşarken zihni durgunlaştı, sessizleşti ve

kesin, etrafındaki her şeyi alışılmadık bir hızla değerlendiriyor.

Görüşü tuhaftı, sanki diğer duyularının bu kadar gelişmiş olması onu normal görüşten mahrum bırakmıştı. Yaprakların ve çiçeklerin canlı yeşilleri ve kırmızıları, renkleri ayırt etmek zorlaşana kadar birbirine karışıyor ve matlaşıyordu, ancak donuk gride bile böceklerin ve kertenkelelerin hareketlerini, ağaç kurbağalarının ve maymunların tepesinde koşuştururken çıkardıkları parıltıları yakalıyordu. Gece görüşü her zaman mükemmeldi, ama şimdi daha iyi görünüyordu; göz kamaştıran ve kör eden renkler olmadan, hızla geçerken daha geniş bir yelpazedeki şeyleri tanımlayabiliyordu.

Tüm duyularının bu kadar keskin olması heyecan vericiydi. İşitme duyusu kesinlikle çok daha keskindi. Juliette'in ciğerlerinden çıkan havayı duyabiliyordu. Damarlardaki kanın gelgitlerini. İçinin derinliklerinde vahşi bir şey açılıp geriliyordu.

MaryAnn korkuyla nefesini tuttu. Tökezledi ve neredeyse söyleyecekti, o kadar ani durdu ki Riordan ve Juliette neredeyse onu ezeceklerdi. Onlardan uzaklaştı, avucu göğsünün üzerinde zonklayan ve yanan izi kapattı.

"Bana ne yaptı?" diye fısıldadı. "Başka bir şeye dönüşüyorum."

Juliette, Riordan'ın bileğini yakaladı ve yanlış bir şey söylemesini önlemek için sıkıca kavradı. MaryAnn'in ne kadar kırılgan ve kaybolmuş göründüğünü o göremiyor olabilirdi ama o görüyordu. Gözlerinde şimdi farklı, çok gerçek bir korku vardı, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi temkinli. MaryAnn'in nasıl tepki vereceğini bilmiyorlardı ama daha da önemlisi MaryAnn bilmiyordu ve bu Juliette'i ürkütmüştü.

"Manolito'nun sana tam olarak ne yaptığını bilmiyoruz, muhtemelen bir kan değişimi yapmış olması dışında." Juliette dürüst olmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Belki iki. Sen Karpatyalı değilsin, yani seni dönüştürmedi."

"Ama Nicolae Destiny'yi daha iyi korumak için benim kanımı aldı."

Ve ondan korkmuyordu. Riordan bunu aklından çıkarmıştı. Şimdi olduğu gibi değil. Olması gereken doğal bir şeyken Nicolae'nin kanını almasından neden korkmuyordu?

MaryAnn elini başına götürdü, böcekleri süpürür gibi fırçaladı, bir adım daha geriye, onlardan uzağa gitti. Aldığı her nefeste korkusu artıyordu. Bir şeyler fena halde yanlıştı; bunu biliyordu, içinde derinlerde hissediyordu. Yumruğunu kapatıp kendini test etmek için tırnaklarını avucunun derinliklerine batırdı. Neyin gerçek neyin hayal olduğundan şüphe etmeye başlamıştı.

Özel olarak konuştuğumuzu biliyor, diye uyardı Riordan, ve bu onu üzüyor.

Peki kendine onun nasıl bildiğini sordun mu? Sormamalı. Psişik olduğunu bile düşünmüyor.

Riordan, Juliette'in psişikten daha fazlası olduğunu söyledi. Gücü çaba harcamadan kullanıyor.

Ya da onun bunu yaptığını bilmek. "Bu çılgınlık MaryAnn," diye ekledi Juliette yüksek sesle. "Ne Riordan ne de ben bundan ne anlam çıkaracağımızı biliyoruz."

"Eve gitmek istiyorum." MaryAnn bunu söylerken bile Manolito De La Cruz'u bulup onun hayatta ve iyi olduğundan ve başının büyük bir belada olmadığından emin olana kadar gidemeyeceğini biliyordu. Her zaman başkalarına yardım etmek ve onları rahatlatmak isteyen doğasına lanet olsun. Titreyen elini kaldırdı. Tırnağı onun için normal olan hızdan bile çok çok daha hızlı uzamıştı. "Bana ne yaptığını düşünüyorsun? Bir tahminin olmalı. Peki bu geri döndürülebilir mi? Çünkü ben insanım, ailem de insan ve insan olmayı seviyorum. Siska, kan emici beyaz bir kızın en iyi arkadaşım olmasının sonucu bu." Ve Destiny'yi tekrar gördüğünde ona söyleyecek birkaç şeyi olacaktı - tabii onu bir daha görürse.

Juliette Riordan'a endişeli bir bakış daha attı. "Çok üzgünüm, MaryAnn. Neler olduğunu bilseydim sana söyledim. Mesele şu ki, insanlar yüzyıllardır yan yana yaşıyorlar.

diğer türlerle. Tüm bu yıllar boyunca, ikimiz de biliyoruz ki, eninde sonunda türler birbirine karışacak. Belki birkaç yüzyıl önce, bilmediğimiz bir şey oldu. Bende jaguar kanı var. Psişik olan pek çok kadında da var."

MaryAnn başını salladı. "Ben değil." Yanlış hissediyordu. Annesini ve babasını, büyükanne ve büyükbabasını ve büyük büyükannesini tanıyordu. Ailesinde hiç leke yoktu ve kimse kan emmiyordu.

Büyücü olabilir mi? Juliette cesaret etti.

Büyücüler güç sahibidir, bu kesin ve çoğu iyi insanlardır, ama o büyü yapıyor olmalı. Bunu yapıyor gibi görünmüyor. O da bizim gibi enerji topluyor ve onu kullanıyor ama farkında değil. Bu yüzden bu kadar iyi bir danışman. Farkında olmadan onları daha iyi hissetmeye teşvik ediyor. Onların mutlu olmasını ister, böylece mutlu olurlar. Her insanın duyması gereken doğru şeyi hisseder ve onu söyler.

MaryAnn'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Belli ki yine birbirleriyle konuşuyorlardı. Çok yüksek topuklarının üzerinde döndü ve onlardan daha hızlı koşabileceğini düşünerek çalıların arasına daldı, isterlerse havalanabileceklerini unutmuştu. Ve istiyorlardı.

Etrafında yer değiştiren havanın hücumunu hissetti ve Riordan gökyüzünden aşağı düşerek önünü kesti.

MaryAnn çığlık atıp geri çekildi, topukları yerde kıvrılan birçok kökten birine takıldı. Sertçe yere düştü, kış üstü yere çakıldı ve adam tepesinde dikilirken ona baktı.

Riordan ona elini uzatarak, "Bu yol tehlikeli," diye açıkladı.

Adama tekme attı, ona kızdı ama en çok da böyle savunmasız bir durumda olduğu için kendine kızdı. Kadınlara kaç kez yabancılarla -internet ya da arkadaşları aracılığıyla tanıştıkları ama kendilerini gerçekten tanımadıkları kişilerle- çıkmamaları konusunda öğüt vermişti. Parmaklarını küçük biber gazı kutusunun etrafında kıvırdı. Acaba

Karpatlar üzerinde çalışmak mı? Ya da vampirler? Biber gazı dersinde kimse onlardan bahsetmemişti.

Riordan kaşlarını çatarak, "MaryAnn," diye uyardı onu. "Aptal olma. Bırak da kalkmana yardım edeyim. Yerde oturuyorsun. Yağmur ormanlarında her yarım dönümde bir buçuk milyon karınca olduğunu biliyor muydun?"

MaryAnn korku dolu bir çığlığı bastırdı ve yardım almadan ayağa fırladı, tekrar geri çekildi, giysilerini fırçaladı, bacaklarında ve kollarında böcek sürüsünü hissetti. Bundan nefret ediyorum! Kafasının içinde öyle yüksek sesle bağırdı ki, sıktığı dişlerinin arasından yankılandığını hissetti. Gözleri yine yaşlarla doldu.

Etraflarındaki hava elektrikle doldu, öyle ki kolundaki tüyler diken diken oldu.

"Siper alın," diye bağırdı Riordan ve geriye sıçradı.

Gök gürledi. Yer sarsıldı. Maymunlar uludu. Kuşlar ığlık attı ve ağaçlardan yükseldi. şimşek cızırdadı ve çaktı, neredeyse kör edici bir enerji gösterisiyle yere çarptı. Etrafını sis kaplamıştı. MaryAnn güçlü kolların etrafını sardığını hissetti ve bir el yüzünü büyük, kaslı bir göğse bastırdı. Ayakları yerden kesildi ve ağaç tepelerinde o kadar hızlı uçuyordu ki başı döndü.

Riordan küfretti ve Juliette'in peşinden gideceği sırada kolunu yakaladı. "Arayan Manolito'ydu ve bize geri çekilmemiz için açık bir uyarıda bulundu. Bunu yapmaktan başka seçeneğimiz yok. O onun hayat arkadaşı ve bizim karışmaya hakkımız yok."

"Ama..." Juliette çaresizce sözünü kesti. "Onu öylece bırakamayız."

"Onu bir savaşa kışkırtmak istemiyorsak başka seçeneğimiz yok. O kızın icabına bakacaktır," diye garanti verdi Riordan. "Burada daha fazlasını yapamayız."

Beşinci Bölüm

MaryAnn kollarıyla Manolito'nun boynunu sardı ve yüzünü onun omzuna gömdü. Rüzgâr yüzünü ve boynunu acımasızca dövüyor, saçlarını haince çekiştiriyor ve deri ceketinin altından kayarak buz gibi parmaklarını tenine dolamayı başarıyordu. Yağmur ormanının kötü olduğunu düşünüyorsa, gölgelikte uçmak bin kat daha kötüydü. Baş dönüyor, midesi bulanıyor ve midesi taklalar atıyordu. Bunu bir daha yapmadan önce milyonlarca karınca ve ağaç kurbaçasıyla yüzleşirdi. Çocukken uçmak istemiş olmalısınız.

Adamın zihnini kolayca okuduğundan emindi ve onun üstün erkek eğlencesini hissedebiliyor, erkekleri neden o kadar da önemsemediğini ona hatırlatıyordu. Ve en ufak bir psişik ya da telepatik olmadığı için, dudaklarını onun boğazına bastırarak yüksek sesle cevap verdi. "Asla. Bir kere bile. Ayaklarımın yere sağlam basmasından hoşlanırım." Ama teni çok güzel kokuyordu. Koklamamak ve onu ciğerlerine çekmemek çok zordu. Manolito onları nispeten korunaklı bir alana yerleştirdi, bunun için minnettardı çünkü anında yağmur yağmaya başladı. Yumuşak bir çiseleme değil, hatta düzenli bir çiseleme bile değil, sanki gökler açılıp üzerlerine bir okyanus boşaltmış gibi sert ve şiddetli bir sağanak.

MaryAnn bacaklarını çalıştırdığı anda ondan uzaklaştı. Karnı hâlâ inip kalkıyordu ve burnunun bir kez daha koklamak için seğirdiğine yemin edebilirdi ama kendini tuttu ve adama uzun bir kaş çattı. Sorun şuydu ki, adam ona bakıyordu. Sadece bakmıyordu. Bakıyordu. Kalbi yavaşça yuvarlandı ve midesi kelebek hareketi yaptı, ama çok daha fazla kanatla. Rahmi sıkıştı ve meme uçları...

Ceketini sıkıca sıyırdı ve kaşlarını çatarak bir bakış fırlattı. Kim böyle görünüyordu? Dürüst olmak gerekirse. Erkekler gerçekten de orada durup, güzel ve seksi görünmüyorlardı.

yağmur ormanı. Sadece sıcak değil. Duman gibi sıcaktı. Şimdiye kadar gördüğü en seksi şeydi ve ona, onu son derece lezzetli bir ısırıkta yutabilecekmiş gibi bakıyordu. Gözleri karanlık bir şehvetle parlıyor, ona sülükleri ve karıncaları unutturuyor ve bir kadın olduğunun tamamen farkına varmasını sağlıyordu. Uzun zamandır, belki de hiç böyle hissetmemişti, o kadar telaşlanmıştı ki.

"Demek öyle," dedi Manolito, siyah gözleri öylesine saf bir günahla yanıyordu ki neredeyse eriyecekti. "Sonunda geldin."

Oh, Tanrım. Midesi kalbiyle birlikte bir kez daha yuvarlandı ve ağzında seksin tadını aldı. Adamdan seks damlıyordu. "Seni kurtarmaya geldim." Düşünmeden kelimeleri ağzından kaçırdı. Adam bakarken ve beyni kısa devre yaparken aslında düşünemiyordu, bu yüzden bu söz ne kadar aptalca olsa da, bu koşullar altında hiç de fena değildi.

Gülümsedi, cızırdayan, göz kamaştıran ve zaten kıvırcık olan saçlarındaki spiralleri sıkılaştıran yavaş, şehvetli bir gülümseme. Belki de Karpatyalıların kadınlara karşı gizli silahı oydu, çünkü kadın üzerinde işe yarıyordu. Adam bir tehditti. Gerçekten. Kendini toparlaması gerekiyordu. Parmaklarını şıklattı. "Kendini kurtarılmış say ve buradan gidelim." Çünkü adamın üzerine atlamak istemesi büyük olasılıkla yağmur ormanının, boğucu ve terli havanın etkisiydi. Gençliğinde çok fazla Tarzan kitabı okumuştı. Ormanda seks yapmak için programlanmıştı ve oradan ne kadar çabuk çıkarsa o kadar çabuk normale dönecekti.

Parmağını ona doğru uzattı. "Buraya gel."

Ağız kurudu. "Ben burada gayet iyiyim, teşekkür ederim."

En sevdiği botları çamura batıyordu. İstese de hareket edemezdi. Kalbi çarpmaya başladı ve içine korku düştü, ondan değil, kendinden. Kendisi için.

Bakışları onun üzerinde gezindi ve siyah derinliklerde parıldayan karanlık bir sahiplenme vardı. Aşk değil. Sahiplenme. Sahiplik. Ham şehvet. Vücudu karşılık verdi ama

Beyin bir uyarı çığlığı attı. Karşısında kendi toplumunun kuralları altında yaşayan bir insan erkeği yoktu. Onun üzerinde her türlü hakka sahip olduğuna inanan bir Karpatyalı ile yalnızdı. Onun zihnini kontrol edebileceğini ve emirlerini yerine getirmesi için onu ikna edebileceğini biliyordu. Bu adam partnerinden tam bir itaat ve teslimiyet talep ediyordu. Ve o boyun eğmeyen, teslim olmayan türden bir kadındı. Nasıl olmuştu da başını böyle bir belaya sokmuştu?

"Buraya, yanıma gel dedim." Sesinin tonu yükselmedi, hatta sertleşmedi; daha ziyade emrini alçalttı, böylece sesi teninin üzerinde kayan bir dilin kadife törpüsü gibi hissettirdi. Siyah gözleri onu itaate zorluyordu.

Kendini durduramadan bir adım daha yaklaştı ve güçlü kollar etrafını sararak vücudunu onunkine yapıştırdı. Bir eldiven gibi oturmuştu. Adam sert ve kaslıydı, kız ise yumuşak kıvrımlara sahipti ve her birinin farkındaydı. Adam kendi dilinde bir şeyler fısıldadı, yumuşak ve son derece şehvetli bir şey. Te avio päläfertilam. Dili, boynunda çılgınca atan nabzın üzerinde dönerken kelimeleri tekrarlardı. "Sen benim hayat arkadaşımsın."

Bu doğru olamazdı çünkü birinin psişik olması gerektiğini biliyordu ama tam o anda bunun doğru olmasını istedi. Bu adama ait olma hissini yaşamak istiyordu. Hayatında başka bir varlığa karşı hiç bu kadar fiziksel bir tepki vermemişti. Entolam kuulua, avio päläfertilam. Dudakları nabzının üzerinde fısıldadı, dili başka bir okşamayı okşarken dişleri hafifçe ısırıdı. Vücudunun alevler içinde kalacağını düşündü. "Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum."

Başını kaldırdı, itiraz etmek için ağzını açtı ama adamın ağzı onunkine yapıştı, nefesini aldı ve kendi nefesiyle değiştirdi. Bacakları lastiğe dönüştü ve kendini sabitlemek için bir bacağını onun kalçalarına doladı, dili ise saf erotik zevkin uzun, yavaş dansında onunkine karıştı. Bu his onu öylesine sarmıştı ki kanı hızla akıyor ve kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Neredeyse

Zihninin duvarlarına sürtünen ve oraya yerleşen yumuşak kelimeleri zledi.

Ted kuuluak, kacad, kojed. Elidamet andam. Pesamet andam. Uskolfertilamet andam. Sivamet andam. Sielamet andam. Ainamet andam. Sivamet kuuluak kaik etta a ted. "Ben sana aidim. Senin için hayatımı sunuyorum. Sana korumamı veriyorum. Sana bağlılığımı sunuyorum. Sana kalbimi veriyorum. Sana ruhumu veriyorum. Sana bedenimi veriyorum. Senin olanın aynısını kendime alıyorum."

Öpücük derinleti ve kadın düşüyor, yanıyor, kendini Manolito De La Cruz'un içine sarıyordu. Kalbinin ve ruhunun onunkine ulaştığını hissediyordu. Birleiyordu. Göğüsleri ağrıyor ve ağırlaıyordu. En derin kadınsı çekirdeğindeki nemli hevesi hissetti ve zihni yükselen sıcak tutkuyla daha da bulanıklatı.

Küçük, aklı başında bir parçası onu kurtarmaya çalıştı, beyninin dokunulmamı küçük bir kısmı kırmızı bayrak kaldırdı, ama ağzı şimdiye kadar deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu ve daha fazlasını istedi, tadı bağımlılık yapıyordu. Eli ceketinin içine kaydı, gömleğinin kenarını yukarı itti ve gğsnn üzerine kapandı, böylece nefesi kesildi ve başını ona doğru çekti, onu istedi. İstiyordu. Hayır, ihtiyaç duyuyordu.

Dudakları boğazında gezinirken bir eli saçlarına yerleşti, kalın örgüyü avucunda topladı, saten yumuaklığındaki teni kefederken onu kendisine sabitledi. Gğsnn kabarıklığını buldu, oraya yerleştirdiği işaret onu damgalıyordu.

Ainaak olenszal sivambin. "Hayatın benim tarafımdan sonsuza dek el üstünde tutulacak." Sözler içinde titreti, böylece daha da yaklaştı, uyluğuna doğru bastırdı, korkunç ağrıyan boşluğu hafifletti, onunla doldurmak istedi.

Adamın ağzı gğsnn üzerine yerleşip, hassas meme ucunu altın rengi styeninin şeffaf dantelinin arasından ağzına çektiğinde haykırdı. Adam şiddetle emdi, dili oynadı, dişleri kazındı. Bu sırada kafasının içinde mırıldanan sesini duydu.

Te elidet ainaak pide minan. "Senin hayatın her zaman benimkinden üstün tutulacak."

Dili dans etti ve yaladı. Başını kaldırdı, bakışları büyüleyici bir karanlığa sahipti. "Ve senin zevkin." Bir kez daha ağzını yakaladı, nefesini çaldı, iradesini aldı, damarlarında bir ateş yaktı.

Ağzı boğazından göğsüne doğru alev alev yanıyor, dişleri küçük küçük ısırıklarla alay ediyor ve ısırıyor, her biri kadınsı kanalından cızırdayan sıcak, hoş bir sıvı akışı gönderiyordu. Onu istemekten zayıf düşmüştü. Adamın ağzı diğer göğsünü bulup, artık sağlıklı düşünemeyecek hale gelene kadar kuvvetlice çektiğinde neredeyse inliyordu. Bacağını adamın etrafına daha sıkı sararak, vücutlarını hizaladı ve böylece ona sıkıca bastırabildi.

Te avio päläfertii lam. Ainaak sivamet jutta oleny. Ainaak terad vigyazak. "Sen benim hayat arkadaşısın. Sonsuza kadar bana bağlısın. Her zaman benim gözetimimdesin."

Başını kaldırdı ve bir kez daha onu işaretlediği noktayı buldu. Dişleri derinlere battı. Ateş yaktı, acı bir fırtına gibi içinden geçti, sonra o kadar tatlı, o kadar erotik bir zevk duydu ki, ona karşı huzursuzca hareket etti, başını kucakladı, uzun, mürekkep gibi saçları kollarına dökülürken onu kendine doğru tuttu ve yüzünü ipeksi tellere gömdü. Kendini bildiği kadından daha da uzaklaşarak tamamen başka bir âleme kaydığını hissetti.

Adam kendi dilinde başka bir şey mırıldandı, sesi o kadar şehvetliydi ki, kadın kafasının içindeki küçük uyarıyı bir kenara itti ve yüzünü saçlarının ipeğine gömdü çünkü hayatında hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. O buraya aitti. Her zaman aradığı şeyi bulmuştu. Hayatından memnundu, her zaman elde ettiği rahatlıkla yaşlanıp öleceğini düşünmüştü ama şimdi bu bir armağandı. Tutku. Heyecan. Aidiyet. Hepsi onun olmuştu.

MaryAnn'in utangaç bir yanı yoktu. Seksten uzak durmayı seçmişti, çünkü onu paylaşmayacaktı.

Güvenmediği, sevmediği, hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyeceği bir adamla bir bedene sahipti ama o anda Manolito De La Cruz'un diğer yarısı olduğunu biliyordu. Onunla her şeyini paylaşacaktı, bunu yapmak için sabırsızlanıyordu.

Dili göğsünün üzerinde gezinerek onu ihtiyaçla titretti, sesi tekrar fısıldadı ve çok garip bir şey oldu. Ellerini adamın gömleğinin altından geçirip göğsüne doğru iterek derisinin altından akan belirgin kasları ve jaguarın onu tırmıkladığı göbeğindeki parçalanmış yırtıkları ortaya çıkarırken kendini bir kenarda durmuş gözlemlerken buldu. Eli korkunç pençe izlerinin üzerinden yukarı doğru kaydı, avucu onları kapladı ve sıcaklıkla doldurdu. Kendini, adamın karnını ve göğsünü kalbinin hemen üzerindeki bir noktaya kadar öpücüklerle bastırırken gördü.

Dili aradığı nabızı, o sabit, güçlü ritmi buldu. Vücudu beklentiyle sıkıştı, zonkluyor ve ihtiyaçla ağlıyordu. Eli o noktanın üzerinde kaydı ve daha önce kırdığı tırnağına baktı. Keskin bir pençeye dönüşmüştü. Şok olmuş bir şekilde adamın derisini araladı ve ağzını isteyerek adamın göğsüne bastırdı. Adam inledi ve başını geriye attı, coşku tutkuyla karışmıştı. Adamın eli onu tutmak için yukarı kalktı ve daha fazlasını alması için onu zorladı. Ve o da yaptı. Hiçbir tiksinti ya da tereddüt yok gibiydi. Vücudu onunkine karşı kıvrıldı, kıvrımların duysal bir kayışı, çok daha fazlası için bir davet.

Adam da onu kabul etti, elleri sert, samimi ve sahipleniciydi. Kadının giysilerini çekiştirdi, çıplak tenini kendi tenine değdirmek istiyordu. Vücudunu kot pantolonunu zorlayan kalın, sert çıkıntıya sürttüğünde, ürperdi ve onayını mırıldandı; kışını kavradı ve vücutlarını hizalamak için onu yarı kaldırdı, böylece en mahrem noktasına bastırıldı.

Sanki ne yapacağını, bu sıcak ve bağımlılık yapan alışverişten ne kadar alabileceğini biliyormuş gibi, dilini yaranın üzerinde gezdirdi ve başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı

Büyüleyici gözler. Farklı görünüyordu, gözleri karanlık ve boğucu, dudakları kıvrımlı ve şehvetli, o kadar seksi ki o olduğuna inanamıyordu, Manolito'nun ondan isteyeceği her şeyi yapmaya hazırdı. Onu memnun etmek, ona zevk vermek ve onun da kendisi için aynısını yapmasını istiyordu.

Adam ona gülümsedi ve kalbi çıldırdı, vücudu kadar güçlü bir tepki verdi.

Päläfertiil. "Karım." Burnunun ucunu, ağzının köşesini öptü, orada durdu, bir nefes uzakta, gözlerinin içine baktı. Bana adını söyle ki koje, yani kocan sana daha iyi hitap edebilsin.

MaryAnn kelimeler kafasına dank edince nefesi kesildi. Üzerine bir kova buzlu su atsa bile daha kötüsünü yapamazdı. MaryAnn gözlerini kırıştırdı ve düşüncelerini toparlamaya çalışarak başını salladı. Adını bile bilmeyen ama kocası olduğunu iddia eden bir adamın etrafında ne işi vardı? Ve ona ne olmuştu da, inandığı her şeye tamamen aykırı şeyler yapacak kadar birisinin kendisini büyülemesine izin vermişti? Manolito onu zayıflatmıştı. Onu tamamen kontrol altına almıştı ve o da sanki hayatını seksle yönetebilecekmiş gibi buna boyun eğmişti.

İçini bir öfke kapladı, daha önce sadece bir kez, bir adam evine girip onu öldürmekle tehdit ettiğinde hissettiği bir öfke. Onu yatağından sürüklemiş, kendini savunmasına fırsat vermeden acımasızca yumruklamış, yere fırlatmış ve tekmelemişti. Eğilip ona bir bıçak saplamış ve bıçak etine girdiğinde vahşi, çirkin ve kontrolden çıkmış bir şey başını kaldırıp öfkelenmişti. Kaslarının gerildiğini ve düğümlendiğini hissetmiş ve içine güç dolmuştu. O anda Kader gelmiş ve adamı öldürerek MaryAnn'in hayatını ve belki de ruhunu kurtarmıştı, çünkü içindeki her neyse onu saldırgandan daha çok korkutmuştu.

MaryAnn şiddetten kesinlikle nefret eden ve şiddete asla göz yumamayan bir kadındı, ancak şimdi

O yakışıklı surata olabildiğince sert bir tokat atmak için tarifsiz bir arzu duyuyordu. Bunun yerine sıçrayarak uzaklaştı, bir yandan da içinden çığlık atıyordu. Kendisine ve yaptıklarına duyduğu korku ve tiksintinin her zerresini çığlığına kattı çünkü kimse onu duyamazdı ve içinde uyuyan canavarı zapt etmeye çalışırken yaşadığı dehşeti kimse bilemezdi.

Uzak dur benden. Korkunç bir an için Manolito'ya mı yoksa içinde yaşayan her neyse ona mı bağırdığını bilemedi.

Manolito sendeledi, bir ağacın geniş gövdesine doğru düştü ve şok olmuş bir şekilde bakakaldı. Daha önce hiç kimse ona psişik bir tokat atmamıştı ama hayat arkadaşı ona bunu yapmıştı. Sıradan bir tokat değil, ayaklarını yerden kesecek kadar sert bir tokat. Var olduğu yüzyıllar boyunca hiç kimse ona bu şekilde davranmaya cesaret edememişti.

Karanlık öfke karnına doğru ilerledi. Onu reddetmeye ya da ona karşı gelmeye hakkı yoktu. Ne zaman isterse onun bedeniyle teselli bulmaya hakkı vardı. Kadın onundu. Vücudu onundu. Damarlarındaki kan hızla akmaya başladı. Aleti patlayacak kadar dolmuştu. Bin yıl beklemişti, hatta daha fazla.

-Bir kadına sadıktı ve kadın onu reddediyordu.

"Seni bana süründürüp bunun için af dileyebilirim," diye tersledi, siyah gözleri karanlık, anlamlı bir dumanla yanıyordu. Onun çekimini hissedebiliyordu, o kadar güçlüydü ki vücudunun içine girdiği çılgınlığı durduramıyordu. Sert ve sıcaktı ve böyle bir ihtiyaçla dolup taşıyordu; bu his herhangi bir yiyecek açlığından çok daha kötüydü. Kadının güzelliği karşısında şoke olarak onu seyretti. Teni o kadar yumuşak görünüyordu ki, parmaklarını üzerinde gezdirmek, vücudunu onunkinin üzerinde, onunkinin içinde kaydırmak için can atıyordu. Kadının dolgun, tatlı kıvrımları ve bakmaktan kendini alamadığı bir ağzı vardı; günahkâr, kötücül ve öylesine baştan çıkarıcıydı ki vücudu uzun, acı verici bir sızıya dönüştü. Parmaklarını üzerinde hayal etti, ağzını, vücudunu onunkini çevrelediğini, sıkı ve sıcak olduğunu ve onu zevkten öldürdüğünü.

Yüzünü onun mavi siyah buklelerine gömmek, kokusunu içine çekmek ve ciğerlerinde sonsuza kadar tutmak istiyordu. Onun kollarının sıcaklığına ve kahkahalarının sesine ihtiyacı vardı. Ama önce bedeninin doyması gerekiyordu. Ona bakıp da içinde olmak istememek, onun ırzına geçmek, onu doyuma ulaştırmak, adını haykırmasını sağlamak istememek mümkün değildi. Onun önünde diz çökmesini istiyordu, başka hiç kimseye değil kendisine ait olduğunu kabul etmesini, ona vücudunun en büyük zevkini vermek istediğini, hatta buna ihtiyacı olduğunu itiraf etmesini istiyordu.

MaryAnn tam olarak ne olduğundan emin değildi. Adam geri çekilmişti ama MaryAnn ona sadece bağırmişti, küstah herif. Her halükârda, sürünmek planlarında yoktu. Ve af dilemek de onun tarzı değildi. Öfkeli, tehlikeli ve kendi iyiliği için fazlasıyla yakışıklı görünüyordu. Şımarık, kibirli bir adamdı ve belli ki hayatı boyunca herkes ona hizmet etmişti. Kadınlar o ne derse, ne zaman emrederse onu yapmış olmalıydı. Ve çok fazla emir vermiş olmalıydı.

Ona cehenneme gitmesini söylememek için dudağını sertçe ısırды, çünkü... MaryAnn ellerini uzattı. "Bak, ben de en az senin kadar suçluyum. Burada benim de seçeneklerim vardı." Sadece onu suçlamayacaktı. Yetişkin bir kadındı ve yağmur ormanına girdiğinden beri başına gelen hiçbir şey normal olmamasına rağmen sorumluluğa inanıyordu. "Tüm bu hayat arkadaşı olayına inandım çünkü sen... şey... çok güzelsin. Hangi kadın seni istemez ki?" Ve hiçbir zaman ruhunu yakan, cehennem kadar sıcak, unutulmaz bir seks yaşamayacağından emin olduğu noktaya gelmişti. Manolito bunu yapabilecek ve yapacak bir adama benziyordu. Yani evet, suçluydu ama affedilmek için ona yalvarmasını tamamen unutabilirdi.

Manolito hayat arkadaşının yüzünü inceledi, aynı zamanda ilişkilerinin nasıl olduğuna dair bir ipucu bulmak için beynini nazikçe yokladı. Belli ki Stormy. Ve adı MaryAnn'di. MaryAnn Delaney. Detaylar konusunda kafası karıştı,

İlk kez ne zaman ve nerede birlikte oldukları gibi, ama onun bağımlılık yapan tadını biliyordu. Ona hükmetmek, nefessiz yalvarışlarını duymak ve gözlerini kaplayan coşkuyu görmek için şiddetli bir ihtiyaç hissediyordu.

Ruhlarının eski bir ritüelle mühürlenmesini yeniden onaylamıştı çünkü akli bunu yapmasında ısrar etmişti. Ama o sert bir ele ihtiyaç duyan bir kadındı. Onu çırılçıplak soymak, dizlerinin üzerine çöktürmek ve inanılmaz güzellikteki poposuna vurmak, yapmaktan zevk alacağı bir şeydi. Sonra onu yatırıp tadına bakacak, yiyecek, o kadınsı kremanın her damlasını yalayıp yutacak, her tatlı kıvrımını ezberleyecek, affedilmesi için yalvarana kadar onu neyin delirttiğini öğrenecekti. Ve sonra onu tekrar tekrar doyuma ulaştıracaktı, ta ki hayat arkadaşının gerçekte kim olduğunu anlayana kadar.

Ona doğru bir adım attı ve yüzünde bir şey belirdi, belki de korku. Onun kendisinden korkmasını istemiyordu, gerçekten istemiyordu, yine de biraz sağlıklı korku ona biraz işbirliği kazandırabilirdi. Kesin olarak kafa karışıklığı. Kız ondan uzaklaştığında durdu ve kaçacakmış gibi etrafına bakındı.

"Hayat arkadaşına asla zarar veremem, bunu bilmelisin. En fazla zevkli bir ceza bulabilirim, sonuçta hoşuna gideceğinden emin olabileceğim bir ceza."

MaryAnn ona kaşlarını çattı. "Her ne hakkında konuşuyorsan unutabilirsin. Cezalandırılmak için çok yaşıyım. Bak, biz bir hata yaptık. İkimiz de hata yaptık. Buraya Juliette'in kız kardeşine danışmanlık yapmak amacıyla geldim ve Riordan bana senin başının belada olduğunu söyledi. Aslında seninle daha önce hiç tanıştırılmadım. Hiç tanışmadık. Seni Karpat Dağları'ndaki Noel partisinde, saldırıya uğramadan hemen önce ve uzaktan birkaç kez gördüm ama hiç tanıştırılmadık. Psişik yeteneklerim yok. Ben ihtiyacı olan kadınlara danışmanlık yapan normal bir insanım."

Manolito başını salladı. Bu gerçek olabilir miydi? "İmkânsız. Sen bana yabancı değilsin. Sen diğer

yarımı. Ruhum seninkini tanıyor. Biz bir olarak mühürlendik. Sen bana aitsin, ben de sana." Sabırsız bir elini uzun, ipeksi saçlarının arasından geçirdi, sonra cebinden çıkardığı deri bir kayışla bağlamak için geri uzandı.

Manyakça kahkahalar kafasının içine girdi, böylece etrafına bakındı, her yönü taradı, vücut dili korumaya dönüştü. Aralarındaki mesafeyi atladi ve onu arkasına yerleştirdi.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey duymadın mı?" Dışarıda ne olduğunu biliyordu. Gölgelelerin arasından yavaşça çıkan vampirler acımasız gözlerini dikmiş, ağızlarını açmış, kemikli parmaklarıyla onu suçluyorlardı.

MaryAnn dinledi ama sadece ağustos böceklerinin ve diğer böceklerin sinir bozucu seslerini duydu. Bu kadar gürültülü olacaklarını kim bilebilirdi? Kalbinin onun için kırıldığını hissederek başını salladı. "Söyle bana, Manolito. Çok üzgün görünüyorsun. Asla üzgün olmamalısın." Onun mutlu olmasını diledi. Kaybolmuş ve yalnız olmak yerine öfkeli ve için için yanan biri olmaya geri dönmesini.

Sonra döndü, kızın üst kollarından tutup onu kendine doğru çekti, kızın kurnaz olmayan yüzüne baktı ve uzun, sonsuz bir dakika boyunca gözleriyle buluştu. Bir elini onun yüzüne doğru kaldırdı. Başparmağının ucu yüksek elmacık kemiği boyunca kayıyor, pişmanlık gözlerinin ve ağzının etrafına derin çizgiler çiziyordu. "Seni daha yeni buldum MaryAnn, ama sesleri duymuyorsan, aklım pek başımda değil demektir. Bazı şeyleri hatırlamıyorum. Kime güvenebileceğime dair hiçbir fikrim yok. Seni düşündüm..." Sustu, hafifçe inledi ve elleriyle yüzünü kapadı. "Doğru o zaman. Aklımı kaybediyorum."

"Ben insanım Manolito, Karpatyalı değil. Senin görebildiğin şeyleri görmüyor ve duymuyorum."

Manolito bunun doğru olmasını diledi ama yer ayaklarının altında dalgalanıyordu ve yaprakların arasındaki yüzü ya da alaycı bir ağız oluşturan bozulmuş toprağı göremedi. Yağmur durmaksızın yağarken başını kaldırmadan önce bir süre kıpırdamadan durdu.

"Beni terk etmelisin. Kendini en güvende hissettiğin yere geri dn. Benden uzak dur. Neden bana ait olduğuna inandiğımı bilmiyorum ama akıl sağlığım ve senin güvenliğin için korkuyorum. Şimdi git, çabuk, kararlılığımı kaybetmeden önce."

Çünkü onun gözünün önünden kaybolması düşüncesine katlanamıyordu. O ana kadar ona ne kadar ihtiyaı olduğunu fark etmemiőt. İhtiyaçlarının artık bir önemi yoktu. Güvende olmalıydı, ondan bile, özellikle de ondan.

İőt oradaydı, zgrlğ. Etrafına baktı. Yağmur ormanı, su dışında karanlık ve kasvetliydi. Su her yerdeydi, hem küçük hem de büyük őelaleler oluőturuyor, yeni yollar buluyor ve geniş, akan derelere dönüşüyordu. Su, durmaksızın ve istikrarlı bir şekilde aşağı akıyor, kayalardan ve topraktan dökülen őelalelere ekleniyordu. Burada hiç alıőık olmadığı bir durumdaydı, ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Aklını kaçırdığı doğru olsa bile Manolito tam tersi görünüyordu. Dünyada rahattı, kendinden emin ve güçlüydü, gözleri bir kez daha çevrelerindeki alanı araőtırıyor, onlara yönelik tehlikeyi değerlendirmeye alıőtıyordu -hayır

-Bu yanıőttı. Onun için tehlikeyi değerlendirmeye alıőtıyordu.

Derin bir nefes aldı ve elini onun elinin içine soktu. "Bunu birlikte çözebiliriz. Şimdi de sesler mi duyuyorsun?"

"Evet, alayı kahkahalar. Ve yerde, ağaçlarda, çalılıklarda vampirler görüyorum. Etrafımızı sarıyorlar."

MaryAnn gözlerini kısa süreliğine kapattı. Harika. Jaguarlar için endişeleniyordu. Vampirler çok daha kötüydü. Boőtaki eliyle uzanarak parmaklarını biber gazı kutusunun etrafına yerleőtirdi. "Tamam. Bana ne gördüğünü göster. Bunu yapabilirsin, değil mi? Zihnini benimkine a."

Onun zihninin içinde hareket ettiğini, çoktan birleőtini ve kendisiyle buluőtmak için gerildiğini hissetti. Bunun farkında deđilmiőt gibi görünüyordu ama btnleőtme onun tarafından baőtlatılmıőttı. Zihni kolayca ve sorunsuzca onunkinin içine kaydı. Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaőttı. Vücudundan bir titreme geçti.

Onları görüyorsun.

MaryAnn etrafındaki iğrenç yüzlere baktı. Gerçekle hayali ayırt edememesine şaşmamalı. Vampirler onun zihninde fazlasıyla gerçektir. En azından onun zihninde olduklarını düşünüyordu. "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Ruhumla," diye cevap verdi hemen. Onun hayat arkadaşı olduğuna ve aralarında ihanet ya da yalan olamayacağına inanıyordu. Ve eğer yanılıyorsa, öyle olsun. Onu korurken ölecekti.

"Aklımı bırak da bizi buradan çıkarayım." Önüne geçmeye çalıştı, biber gazı kutusunu sıkıca kavradı, karşılarına ne çıkarsa çıksın savaşmaya hazırdı, böylece onu güvenli bir yere götürebilecekti.

Kadının çenesini yakaladı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Birleşmeyi elinde tutan ben değilim. Sen tutuyorsun. Seni serbest bırakamam; bunu sadece sen yapabilirsin."

Sanki korunmak istercesine ona yaklaştı. "Birleşmeyi elinde tutan kişi ben olamam. Ben psişik değilim."

"Her şey yoluna girecek, ainaak enyem. Sonsuza dek benim," diye tercüme etti. "Biz lamti ból jüti, kinta, ja szelem'de yaşarken sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

"Dilinizi bilmiyorum." Ve her ne söylediye çok iyi olamazdı. Kulağa şeytani geliyordu. Çeviri için kendini hazırladı.

"Kelime anlamı gecelerin, sislerin ve hayaletlerin çayırırır. Kısmen kendi dünyamızda ve bir ölçüde de cehennemdeymişiz gibi görünüyor. Bunun nasıl ya da neden olduğundan emin değilim ama çıkış yolunu bulmak zorundayız."

"Böyle bir şey olmasından korkuyordum." O bu dünyaya ait değildi. Korku filmi bile seyretmiyordu. "Pekâlâ, bana ne yapacağımı söyle, çünkü solumuzdaki o çirkin vampir yaklaşıyor."

Dünya griydi. Kararmış ağaç dalları boyunca yosun gibi sarkan sis örtüleriyle donuk, örtülü bir gri. Ve her yerde böcekler vardı. Büyük olanlar, yüzünün ve açıkta kalan her santim derisinin etrafında uçuşuyordu. Böcek spreyini çıkardı ve onları

Teneke kutudan bir patlama. Karışım nozuldan garip grimsi yeşil bir buhar olarak çıktı, yavaşça sürüklendi ve ilerledikçe yoğunlaştı. Ses yavaş bir tıslamaydı, hayvan gibi, dünyanın ani sessizliğinde aşırı yüksekti.

"Hiç ses çıkarmıyorlar," diye fısıldadı Manolito'ya. "Böcekler. Burası çok sessiz."

Bir anda hortlak kafalar döndü ve şeytani, parlayan gözler ona dikildi. Şok kaydedildi. Vampirler önce birbirlerine, sonra da ona baktılar. Bir sevinç mırıltısı yükseldi ve Vampirlerden biri daha da yaklaştı, iğrenç ağzı açılarak jilet gibi keskin bir noktaya kadar törpülenmiş lekeli dişleri ortaya çıktı.

"Bize katılmana sevindim," diye tısladı vampir, iğrenç nefesi kadının tenine değmiyordu. "Yemek yemeyeli uzun zaman oldu."

Etraflarında yükselen buhar onları yoğun bir sisle kapladı. Manolito onu kollarının arasına aldı, yaklaştıkça canavarları görmesini engellemek için kollarını başına doladı, acımasız gözler açlıkla boynuna bakıyordu.

MaryAnn, "Şimdi uçmak için iyi bir zaman," diye ısrar etti.

"Bu dünyada yapamam. Sisler ülkesinin kanunlarına bağlıyım."

Zemin kaydı ve daha fazla yüz onlara baktı. Vampir sarsılarak yaklaştı, her hareketi zahmetliydi. MaryAnn uzun, kemikli bir parmağın onu işaret etmesiyle gerildi ve yaratık parmaklarını kıvrarak onu çağırdı. Ona doğru buz gibi soğuk, pis kokulu bir hava üfledi. Hava yüzüne değmeden önce Manolito arkasını döndü, böylece vampirin zehirli nefesiyle yüzüne vurmasına izin vermek yerine sırtından vurulmuş oldu. Yine de MaryAnn buz parçalarının

Manolito'nun bedenini delip geçerek doğrudan kendi bedenine saplandığını hissetti. "Canı cehenneme," diye

tersledi MaryAnn. "Daha önce uçmuştun.

Kıçını kaldır ve bizi buradan çıkar." Onu havaya kaldırdı. Emretti. Hatta kollarını onun boynuna doladı, yüzünü onun göğsüne gömdü ve vücudunu onunkine bastırdı.

Manolito gecelerin çayırının emirlerine uymak zorunda kalabilirdi ama MaryAnn'in uymadığı açıktı. Adam gölge dünyasına kilitlenmişti, yarı sakindi, ama MaryAnn ölümlüydü, ait olmadığı bir yerde yürüyordu, ortak ruhları tarafından çekilmiş ve tutulmuştu. Onsuz gitmeyi arzulaması yeterliydi ve özgür olacaktı ama bunu düşünmeyi reddetti. Artık onun zihnini tanımaya ve hayat arkadaşının çelikten bir omurgası olduğunu fark etmeye başlamıştı. Kendini onunla birlikte havada buldu, onlara bakan yüzlerden, binlerce dışın feryat ve gıcirtısından hızla uzaklaşıyordu.

Kayalardan oluşan küçük bir sığınak buldu ve onu yere yatırdı, güvende olacaklarını umuyordu ama kısmen içinde yaşadıkları doğal olmayan âlem hakkında hiçbir şey bilmediği için hiçbir yerin güvenli olmadığından korkuyordu. MaryAnn ona yapıştı, ayakları kayaya dokunduğunda vücudu titriyordu. Kemiksizmiş gibi adamın bedeninden aşağı kaydı ve dizlerini yukarı çekip vücudu sallanarak oturdu.

"Bu dünyayı terk edebilirsin MaryAnn," dedi nazikçe. "Yapabileceğini biliyorum."

"Nasıl?"

Kadın ona baktı ve adamın kalbi göğsünde acıyla sıkıştı. Gözyaşlarına çok yakın görünüyordu. Parmak uçları kıvrıcık saçlarının tutamlarını geriye itti ve teninin sıcak satenine değdi. "Beni burada bırakmak için tek yapman gereken bilinçli bir karar vermek. Sana yaptığım her yanlış için beni kına."

Gerçekten şaşkın görünüyordu. "Bana ne kötölük yaptın?" Elini salladı. "Muhteşem görünmek ve beni biraz delirtmek dışında, bana zarar verecek hiçbir şey yapmadın. Hormonlarımın aşırı hızlanmasından ben sorumluyum, sen değil. Görünüşüne engel olamazsın."

Yanına oturdu, kalçası onunkine değdi ve elini uzatıp göğsüne, kalbinin üzerine götürdü. "En azından görünüşümü beğeniyorsun. Bu da bir başlangıç."

Ona küçük, muzip bir sırıtış fırlattı. "Her kadın senin görünüşünü beğenir. Senin bu konuda bir sorunun yok."

departmanı."

"Yani itiraz ettiğiniz şey benim kişiliğim."

Başparmağı büyüleyici bir okşayışla elinin sırtında kayarken ve kalçası dünyanın yarısını ısıtmaya yetecek kadar ısı verirken neye itiraz ettiğini düşünmek zordu. Beyaz dişleri göz kamaştırıcıydı ve gülümsemesi o kadar şehvetliydi ki daha motorunun çalıştığını bile anlamadan vücudu aşırı hızlandı. Onun yanında fazla bir şey gerekmiyor gibiydi. Bu onu utandırmalıydı ama kendini içinde bulduğu tuhaf dünyanın ortasında, güçlü kimya endişelerinin en önemsiziydi.

"Hâlâ karanlık çağlarda yaşıyorsun, adamım," dedi dizini okşayarak, teyze gibi ve bilge hissetmeye çalışarak. Bunun yerine kalbi sıkışıyor, midesi bulanıyordu ve tek düşünebildiği, roketlerin tekrar patlayıp patlamadığını görmek için ağzını onunkine bastırmaktı. Çünkü güneş doğduğunda yalnız olmayı düşünmek istemiyordu ve adam bunu her an yüzüne vurabilirdi.

Elini ağzına götürdü ve parmaklarını ısırdı, dişleri her ısırıkta kan dolaşımına küçük elektrik akımları gönderiyordu. "Karanlık çağlar mı? Bu yüzyıla oldukça iyi uyum sağladığımı sanıyordum."

Güldü; sesi bu kadar şaşırmış çıkınca kendini tutamadı. "Sanırım senin gibi yaşlı biri için uyum sağlamışsın." Ve belki de gerçek buydu. Erkeklerin kadınları koruduğu ve onlara hükmettiği bir türün ve zamanın içine doğmuştu. Aynı toplum kurallarının hâlâ geçerli olduğu bir ülkede yaşıyordu. Elbette onun hayat arkadaşı olduğuna inanıyorsa, ona sahip olmaya hakkı olduğunu düşünecekti.

Koca. Kelimenin tadına baktı, onun ciğerlerinde dolaşan nefesin farkındaydı. Adam onun için fazla muhteşemdi, fazla vahşi ve çok ama çok baskındı ama hayal kurabiliyordu ve fanteziler kurabiliyordu. Kader'in Nicolae'ye ait olduğu gibi bir adama ait olmayı hayal bile edemiyordu. Ama eğer o siyah, kapkara gözlerle ona bakmaya devam ederse

çiğ açlık, tüm kuşkularını unutabilir ve onunla muhteşem bir gece geçirmeyi deneyebilirdi.

"Ben sadece kadını için neyin doğru olduğunu, onu nasıl koruyacağımı ve nasıl memnun edeceğimi bilirim ve o da bana, tüm ihtiyaçlarını ve hayal edebileceği her zevki karşılayacağıma güvenecek kadar inanmalıdır."

Dişleri kızın parmaklarının hassas uçlarını ısıırıyordu. Erotik olmamalıydı ama öyleydi. Her şeyin kulağa öyle gelmesini sağlıyordu, saçma ceza önerisinin bile. Sesinin kadife törpüsü, teninin üzerinde bir okşayış gibi kaymasıydı. Başka biri onun gibi konuşsaydı, yüksek sesle olmasa bile en azından kendi kendine gülerdi, ama Manolito'yla birlikte, onun daha uçuk fantezilerini denemek istiyordu.

"Aklını okuyorum," dedi usulca, "ve seni buradan nasıl çıkaracağımıza konsantre olmamız gerekiyor."

"Onlar sadece fantezi." Yüzü kızarmayacaktı. Çırılçıplak soyulmak ve yalvarana kadar işkence görmek açıkçası olabildiğince seksiydi, her ne kadar gerçeklik hayal gücüyle aynı olmasa da.

"Benimle geçireceğin her andan keyif alacağına dair sana söz verebilirim," diyerek ona güvence verdi ve parmağını ağzının sıcaklığında emmeden önce hafifçe ısırdı.

Dili, kız teslim olduğunu haykırmak isteyene kadar onunla alay etti ve dans etti. Ve sadece parmağını öpüyordu. Yüzünü yelpazeledi. Belki de her şeye rağmen gerçekliğe hazırdı. "Şartları düşünür müsün? Bana emir vermemek gibi mi? Maceracı olmak için çalışmayı kabul edebilirim."

"Maceracı olmak için kendini benim bakımına teslim etmeye istekli olmalısın," diye karşı çıktı.

İşte yine o yavaş, seksi gülümseme, tenini yakıp kavuruyor ve kendisini tamamen teslim etmeye kararlı bir adamla düşünmemesi gereken gizli vahşi arzuları ortaya çıkarıyordu. "Cezbedici. Ama hayır. Ben hayatımı tamamen yabancı birine teslim edebilecek bir kadın değilim."

Çenesi elinin arkasını okşadı. Sanki adamın gölgeli çenesi yumuşak tenine değmiş gibi göğüsleri sızladı. "Ama yatak odasında teslim olmakla dışarıda teslim olmak aynı şey değil."

"Bu senin için bir seçenek mi?"

"Seçenek diye bir şey yoktur. Sadece olan vardır. Sen benim hayat arkadaşımsın. Bir yolunu bulacağız çünkü hayat arkadaşlarının yolu budur." Yüzündeki gülümseme soldu. Kadının parmak eklemlerini öptü ve elini bir kez daha kalbinin üzerine götürdü. "Burada benimle kalamazsın MaryAnn; bu çok tehlikeli. Neyin gerçek neyin hayal olduğunu söyleyemem ve bedenlerimiz bir dünyada, ruhlarımız başka bir dünyada, her iki yerde de savunmasızız."

"Nasıl ayrılacağımı bilmiyorum, yapabilsem de yapmazdım. Sensiz olmaz. Bana yapmış olabileceğin her şey için seni affetmeme ne dersin?" Etrafındaki donuk gri dünyaya baktı. Yağmur ormanı gibi görünüyordu ama canlı renkler ve sesler yoktu. Su, kayalardan çıkıp yamaçtan aşağı akıyordu ama berrak ya da beyaz yerine koyu çizgiler halinde akıyordu.

"O kadar basit olduğunu sanmıyorum. Önce beni bu hayaletler ve gölgeler diyarına getiren şeyin ne olduğunu bulmalıyım."

Altıncı Bölüm

Hayaletler ve gölgeler. Bu ses hiç hoşuna gitmemişti. MaryAnn çenesini dizlerinin üstüne dayadı. Her zaman bir cevap vardı; sadece beynini kullanması gerekiyordu.

Manolito ona doğru eğildi; onu saf erkek kokusuyla saracak, bedenini ısıtacak, kadınsı ve korunaklı hissettirecek kadar yakındı. Ona belli belirsiz sinirli bir bakış gönderdi. Düşünmeye çalışıyordu ve beyninin kısa devre yapmasına ihtiyacı yoktu. Gülümsemesi vücudundaki tüm elektriksel nabızların cızırdamasına ve şaklamasına neden oldu.

"Sana ne yanlış yaptığımı söyle bana. Seni dünyalar için incitmezdim. Asla sadakatsizlik etmediğimi biliyorum. Söyle bana, päläfertil, bu yanlış telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağım, buradan kendim çıkmak için değil, hayat arkadaşına hiçbir şekilde yanlış yapmak istemediğim için."

Sesinde kalbini yerinden oynatacak kadar acı ve endişe vardı. "Manolito, gerçekten neler olduğunu bilmiyorum ama bana yanlış yapma şansın olmadı. Seni çok az tanıyorum. Ben Karpatyalı değilim. Seattle'da yaşıyorum ve hırpalanmış kadınlara danışmanlık yapıyorum. Destiny ile bu şekilde tanıştım. Arkadaş olduk ve onun aracılığıyla Karpat Dağları'na seyahat ettim."

Kaşlarını çattı. "Bu böyle olamaz. İnsan olduğunu söylüyorsun ama sadece bir Karpatyalı'nın yapabileceği şeyleri yapabiliyorsun. Çok güçlüsün MaryAnn. Benimle konuşurken bile içinde kabardığını hissediyorum. Beni yatıştırmak, daha iyi hissetmemi sağlamak için elini uzatıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Ben insanım. Ailem de insan. Benimle ilgili her şey öyle. Gerçekten, dürüst olmak gerekirse seninle bugün tanıştım. Seni gördüm." Ve o kadar güzel olduğunu düşündüm ki canım acıdı. Gözlerini kapadı ve başını onun omzuna yasladı. "Ödümü kopardın. Seninle ilgili her şey korkutucu, bazıları, çoğu, iyi anlamda."

Öpücüğü, dudaklarının elmacık kemiği üzerindeki en hafif fısıltısıydı ama kadın bunu tam kalbinde hissetti. "Neden senin için korkutucu olayım ki? Sen benim ruhumun diğer yarısısın." Şaşkın görünüyordu.

Adamın kaşlarının arasındaki çatık çizgileri silmek için delice bir istek duydu ama parmaklarını birbirine kıvrarak direndi. "Sen anlamazsın." Çünkü erkeklerden o kadar da hoşlanmıyordu, bu şekilde değil. Onun istediği her şeyi yapmak isteyecek kadar değil. Ne de onu isterken nefes alamıyor ya da düşünemiyordu. Sakin, kontrollü hayatını seviyordu. Yatakta ya da dışarıda en ufak bir maceraya atılmıyordu. Kesinlikle içinde değil. Adam egzotik, gizemli ve bir o kadar da tehlikeliydi. O ise ayakları yere sağlam basan, sade bir MaryAnn'di. Vahşi fantezilere düşkün değildi. Ya da saplantılara ve Manolito kesinlikle bir saplantı olarak nitelendirilebilirdi.

Manolito kolunu ona doladı. "Korkuların hakkında benimle konuşman yeterli, ainaak sivamet jutta, seni rahatlatmanın bir yolunu bulacağım. Seni buradan çıkaracağım. Bunu çabuk yapmalıyız, çünkü güneş doğmak üzere. Bedenlerimiz yaşayanlar aleminde, ruhlarımız sisler çayırındayken, yağmur ormanında açıkta kendimizi korumak zordur."

"O zaman bizi evine götür. Eğer orada olursak, bedenlerimize saldıran büyük bir şey hakkında bu kadar endişelenmemize gerek kalmaz."

"Toprağa inmeliyiz. En zengin toprak terra preta'dır.

Toprağın bizi gençleştirme şansı olduğu yerde kalmak daha iyi." Kalbi göğsüne sertçe çarptı. "Ben Karpatyalı değilim. Ben toprağa girmem. Toprak beni örtse ölürüm. Kalbim seninki gibi durmuyor. Lütfen bana inanın, ben Karpatyalı değilim."

Manolito burnunun kenarını ovuşturdu ve uzun kirpiklerinin arasından ona baktı. "Aramızdaki bağı hissettiğini biliyorum. Çoğu zaman düşüncelerini okuyabiliyorum, mahremiyetini ihlal ettiğim için değil, onları yansıttığın için

bana." Ona küçük bir yarım gülümseme gönderdi. "Beni rahatlatmaya çalışıyorsun. Enerjinin beni sıcak kollarıyla sardığını ve okşadığını hissedebiliyorum, her şeyin iyi olacağına dair bana güven veriyorsun."

O kadar yakındı ki, tek yapması gereken eğilip onun günahkâr ve şehvetli ağzını öpmekti. Orada, tehlikenin ve gizemin ortasında oturan baştan çıkarıcıydı. Kötücül, şok edici bir baştan çıkarma. Ve kadın buna karşı koyamadı. MaryAnn ona doğru bastırdı, dudakları onunkilere değene kadar aralarındaki birkaç santimi geçti. Sadece bir kez. Yavaşça tadını çıkararak. Çünkü ölecekse ya da cehennemde kalacaksa, bunu yaparken cennetin de tadına bakabilirdi.

Adamın kolları kadının etrafına dolandı ve yeryüzü karnıyla birlikte aşağı indi. Adamın ağzı onu ele geçirdi. Birinin böyle öpüşebileceğini hiç bilmiyordu. Bağımlılığı ve ihtiyacı tattı. Açlığı ve çiğ, şehvet dolu seksin ısırın kenarını tattı. Korkunç bir an için, ya korkunç ya da katıksız bir coşkuyla, sadece onun öpücüğüyle orgazm olabileceğini düşündü.

"Nefes alamıyorum." Onu ne kadar istediğini bilip bilmemesi umurunda değildi. Her şey ağrıyordu. Her yeri ağrıyordu. Vücudunda onun farkında olmayan tek bir hücre bile yoktu; onu istediğinin, ona ihtiyaç duymadığının farkındaydı. O anda başka hiç kimsenin onu tatmin edemeyeceğini biliyordu. Bu adamın tadını, dokunuşunu, yüzünü ve vücudunu, hatta hınzır gülümsemesini bile arzulayacaktı. Onu hayal edecek ve geceleri ona ihtiyaç duyarak uyanık kalacaktı. Hayatının artık kendisine ait olmadığını ve onunla birlikte çok az kontrole sahip olduğunu fark etmek dehşet vericiydi.

"Sakin ol sivamet, emin ellerdesin."

Sesi büyüleyiciydi, en az ağzı kadar seksiydi. Garip bir şekilde, bundan faydalanmıyordu; bunun yerine, sanki ona karşı sınır tanımayan ve her şeyi kapsayan tepkisinin onu korkuttuğunu biliyormuş gibi onu daha da yakınına topladı ve korumacı bir şekilde sarıldı.

MaryAnn, "Seninle boyumu aşan işlere kalkıştım," diye itiraf etti. Nefes almaya çalıştı, hiperventilasyon yapmamaya çalıştı ama yapamadı.

ciğerlerini çalıştırmak için. Eğer mümkünse, bir öpücük yüzünden panik atak geçiriyor olabileceğini düşündü. Soğukkanlı, soğukkanlı MaryAnn bir adam karşısında kontrolünü kaybediyordu ve yanında konuşabileceği bir kız kardeşi bile yoktu. Burada kendi dünyasının çok dışındaydı.

"Hayır, değilsin," dedi, sesindeki yumuşaklık tenine fısıldıyordu. Onu tekrar öptü, ciğerlerine hava üfledi. "İkimiz de alışılmadık bir durumdayız."

Bu yetersiz ifadeye gülmek istedi ama gözyaşlarına çok yaklaşmıştı. Tehlike yüzünden değil, göz alıcı bir film yıldızı ya da mankenle birlikte olması gereken bu adam sanki sadece ona bakıyormuş gibi görüldüğü için. Artık bu konuda konuşmaya cesaret edemiyordu.

Çenesini kaldırarak son bir kez onun şehvetli ağzını okşadı ve derin bir nefes aldı. "Evi deneyelim. Orada güvende olurum. Riordan ve Juliette'in de senin gibi toprağa gitmesi gerekiyor ama Juliette bana kız kardeşi ve kuzeninin gün boyunca kimse yokken evi kullandığını söyledi. Üçümüz orada olursak güvende oluruz. Vampirler gündüzleri ortalıkta dolaşamazlar, değil mi?"

"Hayır, ama genellikle kirli işlerini onlar için yapan kuklaları vardır. Jaguar-adamlar onların kötülükleriyle lekelenmişlerdir."

"Nereden biliyorsun?" MaryAnn temkinli bir şekilde etrafına bakındı, Manolito'nun onu öptüğü, sarılıp rahatlattığı ve çılgına çevirdiği süre boyunca düşmanlarını taradığının farkındaydı. Bu konuda ciddileşirse onun sevişmesine karşı koyamayacaktı ama bunu deneme fırsatını gerçekten ama gerçekten istiyordu.

"Onlardan biriyle karşılaştım, Luiz, buradan çok uzakta değil. Bana saldırdı. Onu sakinleştirmek için zihnine ulaştığımda, vampirin onu etkilediğini anladım. Aslında hiç de kötü bir adam değildi. Başka koşullar altında belki de arkadaş olabilirdik."

"Sana saldırdığını hissettim. Durdurmaya çalıştım," diye itiraf etti. "Sana ne kadar kötü davrandı?" Kaşlarını çatı. "Seni öldürmek istedi."

"Müdahale etmeye çalışan cesurcaydı, ancak kendini asla tehlikeye atmamalıydın. Bize göz kulak olacağım konusunda bana güven." Bir an için onun, sıçrayan kedi ile kendisi arasında durduğunu hissetmişti ve ona zarar gelmesini önlemek için zihnini kapatmıştı ama onunla gurur duyduğunu ve en önemlisi onun bir parçası olduğunu hissetmişti. "Tüm yapabildiği birkaç çizik."

Çok kaslı karnını göstermek için gömleğini kaldırdı. MaryAnn dudaklarını yaladı. "Erkeklerin gerçekten senin gibi yapılı olduğunu düşünmezdim," diye ağzından kaçırdı ve sonra bir eliyle yüzünü kapattı. Adam diğerini tutuyordu, yoksa onu da kullanacaktı.

Çok sığ biriydi. İşte buydu. Sığ. Çünkü onun karın kaslarına, yırtık kaslarına takılmıştı ve kot pantolonunun önündeki etkileyici şişkinliği nasıl fark etmezdi? Adam bunu saklamaya bile çalışmıyordu. Yaraları ve oh hayır ve iyi misin diye düşünmesi gerekirdi. Ama hayır, onu çırılçıplak soymayı ve onunla birlikte olmayı düşünüyordu. Her zaman sığ biri olmamıştı, belki de içinde bulundukları bu garip gölge ülkeden kaynaklanıyordu. Ama hazır başlamışken, sonuna kadar da gidebilirdi. Bir zamanlar çok güzel olan botlarına baktı. Belki de kendini kontrol edebilmek için birkaç kalçaya ve uzun bir kırbaça ihtiyacı vardı
-Ya da ondan.

"Yine aklını okuyorum." Sesinde bir erkek eğlencesi vardı.

"Güzel. Bir anlam çıkarmaya çalış, çünkü ben de pek iyi değilim. Sen iyi misin?" İşte. Bu kesinlikle uygundu. Biraz yavaş oldu ama yine de söyledi.

Yağmur ormanı onları çevreliyordu, sular hâlâ kayalardan dökülüyor ve nehirlerle akıyordu. Her şey aynı ama farklı görünüyordu. Fouler. Çok daha korkutucu ve garip bir şekilde durgundu. Daha önce, ormana ilk girdiğinde, düşündüğünden daha sessiz olduğunu fark etmişti ama yürüdükçe ağustos böceklerinin sesini duymaya başladı

ve diğerk böcekler, kuşların çığlıkları ve gölgelikteki rüzgar ve yağmur. Bir süre sonra orman gürültülü ve sakinlerle dolu göründü, böylece kendini o kadar da yalnız hissetmedi. Şimdi daha az canlı, daha sıkıcı ve karanlık, o kadar canlı değil ve uğursuz bir sessizlikte görünüyordu.

Yılanlar orman zemininde sürünüyor ve kıvrık dalların üzerinde kıvrılıyordu. Solucanlar, sülükler ve keneler bitki örtüsünün canlı gibi kıvrınmasına ve hareket etmesine neden oluyordu. Böcekler iriydi, kalın ve sert kabukları vardı ve sivrisinekler hiç durmadan kan arıyorlardı. Çiçekler çürümüş bir koku yayıyordu ve ölümün kokusu her şeye sinmiş gibiydi. Ama bazen gözlerini hızla kırıştırdığında ya da Manolito'yu ve onun ne kadar muhteşem olduğunu düşündüğünde yağmur ormanı yeniden canlı renklere bürünüyordu. Bunun hiçbir anlamı yoktu ama biraz zaman ayırırsa ikisini de gölgelerden çıkarmanın sırrını çözebileceğine dair umut veriyordu.

"Beni eve geri götür. Yolunu bulabilir misin?"

"Tehlikeyi diğerlerine geri götürmek istemiyorum."

"Eğer mahallede bir vampir dolaşıyorsa, tahminimce diğerleri hakkında her şeyi biliyordur. Sayıca daha güvendeyiz, özellikle de sen bizimle olmayacaksan." Onu yalnız bırakma fikri anında paniğe kapılmasına neden oldu. Boğazı, ciğerlerine hava zorlukla girene kadar şişti ama korkuya teslim olmayı reddetti. O bir Karpatlıydı ve o bir insandı...

MaryAnn kaskatı kesildi. "Bekle bir dakika. Bekle bir dakika." Sanki kendisine akan bilgiyi engelleyebilecekmiş gibi iki elini de avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Kanımı mı aldın?"

"Tabii ki."

Yine o şaşkınlık vardı, sanki beklediği kadar zeki değilmiş gibi. "Ve benim ruhunun diğer yarısı olduğumu düşünüyorsun. Kader bana sizin toplumunuzda erkeğin kadının rızası olmadan onunla evlenebileceğini ve onları birbirine bağlayabileceğini söyledi. Bu doğru mu? Bunu bize sen mi yaptın?"

"Tabii ki."

MaryAnn elini yüzünde gezdirdi. Midesinin çukurunda bir batma hissi vardı. "Bir insanı Karpatyalıya dönüştürmek için kaç kere yapmak gerekir?"

"Zaten Karpatyalı değillerse üç kan değişimi gerekir."

Başparmağının ucunu sertçe ısırды, hafızası canlandı. Daha önce ormanda kırdığı tırnağına baktı. Diğerlerinin uzunluğuna ulaşmış, hatta biraz daha uzamıştı. Bütün tırnakları uzamıştı. Bazen bu bir sorun oluyordu. Onları sık sık kesmesi gerekiyordu ama her gün değil. Belki de büyümeyi hızlandıran Karpat kanıydı. "Benimle kaç kez kan değiş tokuşu yaptın?"

Avucu göğsündeki izin üzerinde kaydı. Sanki ağzı üzerindeymiş gibi hâlâ zonkluyor ve yanıyordu. Neden birdenbire bunu hayal edebilmişti? Neden onun ağzının orada olduğundan bu kadar emindi? Dudaklarının asla orada olmaması gerekirken neden onun ağzını, bir damga gibi yanan teninde hissedebiliyordu? Ten tene değil. Onu öpmüş, ağzını üzerinde gezdirmişti; sutyeninin neredeyse hiç olmayan dantelinde hâlâ sıcak, ıslak bir nokta vardı. Her ne kadar seksi olsa da, tenindeki onun ağzı değildi, öyleyse bu anı neden birden bu kadar güçlü oldu?

"Birçok kez olduğunu tahmin ediyorum."

Keskin bir nefes aldı. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi? Manolito, eğer sen bilmiyorsan ve ben de bilmiyorsam, başımız gerçekten belaya girebilir. Ben Karpatyalı değilim. Seattle'da doğdum. Orada okula gittim ve sonra Berkeley'e, Kaliforniya'ya gittim. Benimle kan değişimi yaptığın doğruysa, dönüşüm geçirmediğimi biliyorum. Toprakta uyumak zorunda kalsaydım bilirdim. Ben hala kendimim."

"Öyle olamaz. Kanını alıp bizi birbirimize bağladığımı hatırlıyorum. Sen benim bir parçamsın. Yanılıyor olamam."

Zihnini ve anılarını ona açtı. "Seninle daha önce tanışmadığımı söylerken doğruyu söylüyorum. Seni Karpat Dağları'ndaki bir partide gördüğüm doğru ama

hiç resmi olarak tanıştırılmadık. Fiziksel olarak etkilendim ama seni hiç tanımıyorum." Tamam, fiziksel olarak çılgınca etkilenmişti ama bu ciddiydi ve bunu görmezden gelebileceğini umuyordu. Her şey yerli yerine oturuyordu. Riordan ve Juliette'in ona söyledikleri mantıklı gelmeye başlamıştı. Kalbi sertçe çarpıyordu.

Sessizdi, onun kendisiyle ilgili anılarını değerlendiriyor, evine gelip ona saldıran bir adamla ilgili bulduğu anı üzerinde biraz fazla duruyordu. Keskin dişlerinin uzadığını ve içindeki iblisin serbest kalmak için kükrediğini hissetti. Çok dikkatli bir şekilde tepkisini gizledi. Yeterince şeyle başa çıkıyordu ve eğer onu bir şekilde onun haberi olmadan hayatına soktuysa -ya da onun- güvende olmadığı için istediği gibi öfkelenmek her şeyi daha da kötüleştirecekti.

"Eğer söylediklerin doğruysa, MaryAnn, o zaman nasıl oluyor da hayat arkadaşı oluyoruz? Ritüel sözcükleri söylemek, bir olmayan iki insanı birbirine bağlayamaz. Bu sözleri tanıştığım her kadına söyleyebilirim ama bana hiçbir faydası olmaz."

"Belki de bir hata yapmışsındır," diye cüret etti. "Belki de birbirimize gerçekten bağlı değilizdir."

"Renkli görüyorum. Duyguları hissediyorum. Senden başka bir kadın düşünemiyorum. Başka bir kadın istemiyorum. Senin ruhunu tanıyorum. Biz hayat arkadaşız." Sesi kararlıydı, tartışmaya yer bırakmıyordu.

MaryAnn bir argüman bulamadı. Karpas yaşamı hakkında her şeyi bilmediği doğru olsa da, olasılığın güçlü olduğuna dair yeterince şey biliyordu. Yalnızca ona verdiği tepkiye bakılırsa, bunun olası olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Pekâlâ. Diyelim ki hayat arkadaşız, Manolito. Bana bir şekilde haksızlık ettiğini ve bu yüzden burada sıkışıp kaldığını söylüyorsun. Neden böyle düşünüyorsun?"

Başparmağı elinin arkasına doğru kayarak ipeksi pürüzsüzlükteki teni minik okşamalarla okşadı. Bunu düşünürken başını eğerek başparmağının ucunu ısırды, bu hareket otomatik, seksi ve kadının içini kolaylıkla yakan bir hareketti. "I

Sana yaptığım bir şey yüzünden yargılanıyormuşum gibi hissettim. Sana haksızlık edip etmediğimi bilmeliyim."

"Benim de bilmem gerekirdi," diye kabul etti, dişlerinin başparmağının üzerinde erotik bir şekilde kazınması hissine tepki vermemeye çalışarak. Bu kadar küçük bir şey nasıl olur da midesinin derinliklerinde hissedilebilirdi? Ya da rahminin sıkışmasına neden olabilir? Ya da göğüslerinin şişmesine ve ağrmasına? Bu adamın yatak odasında kendisine dokunmasına asla izin veremezdi. Bunu asla atlatamazdı.

"Yine aklını okuyorum."

"Bunu çok yapıyorsun." Özür dilemeyecekti. "Bu kadar seksi olmayı bırak. Burada düşünmeye çalışıyorum. Birimizin bizi buradan çıkarması gerekiyor." Kirpiklerinin altından ona için için yanan bir bakış gönderdi, ama o sadece sırtıttı, gülümsemesi okşamaları kadar kolay bir şekilde vücudunda ihtiyaç sızramasına neden oldu. Başı beladaydı. Büyük bir bela. Nefesini tutarak bakışlarını onunkilerden ayırdı ve onları kurtarmanın bir yolunu bulmaya karar verdi.

"Yanlış olan bu olabilir mi Manolito, çünkü rızam olmadan bizi birbirimize bağlamak ve bilgim olmadan kanımı almak kimsenin standartlarına göre iyi olmamalı. Belki de buradan çıkabilmemiz için pişmanlık duyman gerekiyordur."

"Hayat arkadaşşıma sahip çıktığım için üzgün olduğumu söyleyebilirim ama bu doğru olmaz."

İç çekti. "Burada işin ruhuna tam olarak girmiyorsun. Eğer bu gölge dünyadan çıkmak istiyorsak ve sen bir şekilde bana haksızlık ettiysen, ne yaptığını bulmamız gerekmez mi?"

"Yanlış olan bizi birbirimize bağlıyor olamaz. Bu bir Karpat erkeği için doğal bir eylemdir. Ruhlarımızı birbirine bağlamamakla hata etmiş olurum. Ben vampire dönüşürdüm ve sen de sonunda kalp acısından ölürdün."

Homurdandı. "Kalp ağrısı mı? Seni tanı mıyorum bile." Ama onun için yas tutmuştu. Onun için ağlamıştı. Klinik olarak depresyondaydı ve şimdi etrafı bir sürü insanla çevrili olmasına rağmen kendini ateşli, rahatsız ve neşeli hissediyordu.

Gulyabaniler, böcekler ve yemek tabağı büyüklüğünde örümcekler. Onun anlamasını sağlamak için tekrar denedi. "Ya evli olsaydım? Öğrenmek için bile beklemedin. Olabilirdim." Çünkü pek çok erkek onun iyi olduğunu düşünüyordu.

Parmakları kızın etrafında sıkılaştı ve gözlerinde küçük alevler sıçradı. "Senin için sadece bir erkek var."

"Belki de gelmekte geç kaldınız. Mesele şu ki, evli olabilirdim. Sen gelmeden önce bir hayatım vardı ve o hayatı seviyordum. Hiç kimsenin bir başkasının hayatını, o kişinin rızası olmadan alt üst etmeye hakkı yoktur." Kendini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Seni sevmiyorum."

Gözleri simsiyah, sıvı bir sıcaklığa bürünmüş, kadının içini dışına çıkarmış ve nefes alma yetisiyle birlikte mantığını da çalmıştı. "Olabilir, aınaak enyem, ama bu olanı değiştiremez. Sen benim hayat arkadaşısın, ruhumun diğer yarısısın, tıpkı benim senin olduğum gibi. Biz birlikte olmak için yaratılmışız. Seni kendime aşık etmenin bir yolunu bulmalıyım." Yakınına eğildi, böylece nefesinin sıcaklığını teninde hissetti, böylece ona fısıldadığında, dudaklarının yumuşak, sert ve baştan çıkarıcı fırçasını onunkinin üzerinde hissetti. "Tüm dikkatimi bu yöne odaklayacağımdan emin olabilirsin, päläfertiiil."

Kalbi çılgına dönmüştü, öyle sert çarpıyordu ki kalp krizi geçirebileceğini düşündü. "Sen ölümcülsün. Ve bunu sen de biliyorsun, değil mi? Başka kadınlar da var mıydı? Belki de büyük hatan budur." Bu düşünce aptalca olsa da dişlerini kenetledi. Onu tanı mıyordu, hâlâ da tanı mıyordu ama mantığı duygularının içine girmiş gibi görünmüyordu. İçinin derinliklerinde saklanan o garip vahşi şey uyanmaya ve gerilmeye başladı, keskin pençeleriyle karnının içini tirmikliyordu.

MaryAnn dehşete kapılarak ayağa fırladı ve elini onun elinden çekti. Buna tamamen inanıyordu. Var olmayan gölge dünya. Tanımadığı bir adamın hayat arkadaşı. Vampirler ve büyücülerle uğraşan bir tür. Bu dünyada hiçbir şey mantıklı değildi ve o da orada olmak istemiyordu. O

Seattle'ı, yağmurun havayı temizlemek için yağdığı ve dünyanın doğru olduğu yeri istedim.

MaryAnn, Manolito'nun bileğini kavrayan parmaklarını hissetti ama eline baktığında gri olduğunu gördü. Gözlerini kırıştırdı. Etrafındaki yağmur ormanı canlı ve parlaktı, renkler o kadar parlaktı ki neredeyse gözlerini acıtacaktı. O anda sesi duydu; böceklerin sürekli vızıltısı, yaprakların hışırtısı, çalılıkların arasında ve tepesindeki gölgelikte hareket eden hayvanların yer değiştirmesi. Sertçe yutkundu ve etrafına bakındı. Su saf ve temizdi ve gök gürültüsü gibi ses çıkaracak kadar güçlü akıyordu.

Manolito'ya uzandı, onu kaybedeceğinden korkarak kendine doğru çekti. Biçimi yeterince sağlam görünüyordu ama tepkisinde doğru olmayan bir şeyler vardı, sanki bir parçası başka bir şeyle meşguldü. "Sanırım az önce bir şey yaptım."

"Tamamen ait olduğun yere döndün," dedi Manolito, sesinde rahatlama vardı. "Güneş doğmadan önce seni güvenli bir yere götürmeliyiz. Karpatyalı olmayabilirsin MaryAnn ama en az iki kan değişimiyle güneşin etkilerine maruz kalacaksın."

"Bana neler olduğunu anlat." Öteki dünyayı sevmemişti ama bu dünyada yalnız olmak dehşet vericiydi. "Senden ayrı kalmak istemiyorum."

Kadının sesindeki endişe adamın kalbini yerinden oynattı. "Seni asla terk etmem, özellikle de tehlike etrafımızı sarmışken. Ruhum bu dünyada kilitli olsa bile seni tamamen koruyabilirim."

"Ya seni koruyamazsam?" diye sordu, kara gözleri endişeyle doluydu.

Manolito onu rahatlatmak için kendine doğru çekti. Bunu yaparken bile altındaki toprak kabardı ve devasa bir bitki ayaklarının yakınındaki toprağı yarıp çıktı. Dokunaçlar yerde sürünüyor, ampulün ortası açılıp esneyen bir ağız genişçe açılırken, zehirli stigma ile kaplı kalın tüpleri ortaya çıkarırken bile arıyorlardı, yapışkan topuzlar ona doğru sallanıyor, cildine dokunmaya çalışıyordu.

"Yere dikkat et MaryAnn," diye uyararak kollarını ona doladı ve geri sıçradı. Aradığı bitkinin on adım ötesine indi ve bir düşmana dair işaretler bulmak için hızla taramaya başladı. Duyuları gölge dünyada o kadar iyi çalışmıyordu ama burada başına gelenlerin diğer dünyada olanları pekâlâ yansıtabileceğinden korkuyordu.

"Ne oldu?" Keskin gözlerle yeri taradı, görüşü tamamen açıldı, öyle ki neredeyse tamamen farklı bir şekilde görüyormuş gibi hissetti. Manolito'yu görebiliyordu ama o dünyada ona saldıran her neyse ona odaklanamıyordu. Onu bulanık gölgeler olarak görüyordu, kâbuslarda görülen bir şeydi bu, aslı olmayan ve ürkütücü. Kolları sanki gittikçe daha fazla diğer dünyaya çekiliyormuş gibi soluyordu.

"Beni bırakma!" Gömleğini tutmaya çalıştı ama onun zihnini bıraktığını hissetti. Onun içinde olduğunu bile bilmiyordu, ama artık orada olmadığına, formu neredeyse şeffaf hale geldi.

"Burada tehlikede olmanıza izin veremem. Bu diyarda neler olabileceğini bilmiyoruz. Ben bununla ilgilenirken siz olduğunuz yerde daha güvendesiniz."

"Bu' nedir?" Bağırdı, onu çağırdı, ona yalvardı, ama o gitmişti, çalılıkların arasında gidip gelen o titrek gölgeden başka, ta ki o bile gidene ve kadın yalnız kalana kadar.

Korkuyorum, ağız Kuru, kalp vurmak,
MaryAnn etrafına baktı. Ne kadar uzaklaşmak istese de yağmur ormanı etrafını sarmıştı. Sertçe yutkundü ve topukları çamurlu suya batarak birkaç adım daha geri gitti. Yapraklar ve sucul vejetasyon saklanmış vesığ kanal yanlışıyla içine girmişti. Her yerde su ve çamur vardı.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, gölgelikten geçerek ormanın zeminini kaplıyordu. Yapraklar hışırdadı ve suyun içinde bir şey hareket etti. Parmaklarını biber gazı kutusunun etrafına sıkıca sardı ve kemerinin halkasından çekti.

"Ortadan kaybolmak için harika bir zaman," diye fısıldadı yüksek sesle, bir daire çizerek etrafını görmeye çalışıyordu.

Tepesindeki dal sallandı ve başını eğerek yukarıya baktı. Yaprakların arasından kendisine bakan bir yılan görebiliyordu. Kanının damarlarında donduğuna yemin etti. Bir an için kıpırdayamadı, büyülenmiş gibi o şeye baktı. Ayak bileğindeki sert bir çekiş onu gerçeğe geri çekti. Dişler botunu ve derisini ısırdı. Nefes nefese kaldı, içgüdüsel olarak ayağını sudan çıkarmaya çalıştı ama çok geniş kafalı bir yılan onu tutarken, uzun, kalın gövdesi bacaklarının etrafına dolanarak hareket etmesini engelledi.

Çılgılık attı. Bu saf bir dehşetti, istese de durduramayacağı refleksif bir hareketti. En çılgın hayalinde bile, yüz kiloluk bir anakonda tarafından saldırıya uğramamıştı. Çılgınca kafasına ulaşmaya çalıştı, biber gazını sıkarsa bir şansı olacağını umuyordu ama gövdesi sonsuz görünüyordu, kafası ya da kuyruğu yoktu.

Şimdiden kemiklerinin ezildiğini hissedebiliyordu. Panik çok uzakta değildi ve derinlerde bir yerde, o kadar sıkı kilit altında tuttuğu vahşilik bir kez daha ortaya çıkmaya başladı.

"Kıpırdama! Dövüşme." Emir keskindi, ses tanıdık değildi.

MaryAnn biber gazını kavradı ve vücudunu savaşımayı bırakmaya zorladı. Kötü görünümlü bir bıçağı olan bir el ortaya çıktı. Dişler ayak bileğini daha iyi kavrayabilmek için testereyle keserken, acı MaryAnn'in içine saplandı. Anakondalar çiğnemezdi ama kaslı vücutları ezerken avlarını tutarlardı ve bu da o kadar kolay pes etmiyordu.

Elin bir görünüp bir kaybolduğunu gördü. Yılan yere yığıldı ve MaryAnn sudan dışarı fırladı, yilandan kaçarken topuğunu yana doğru vurdu, böylece topuğu altında sallanmaya başladı. Bir ağaç gövdesine tutunup sıkıca sarıldı ve paniğini yatıştırmak için derin nefes aldı.

"Ne yapıyorsun burada? Kayıp mı oldun?"

Arkasını döndüğünde bir adamın boynundaki küçük çantadan sakince bir kot pantolon çıkardığını gördü. Adam tamamen çıplaktı. Vücudu güçlü ve kaslıydı, şurasında burasında yara izleri vardı. Dudağını sertçe ısırды, gülme ya da ağlama dürtüsü çok güçlüydü.

"Öyle de denebilir." Erkeklerle göre yapılıydı. Güçlü bir yüzü vardı ve kot pantolonunu yukarı çekmiş olmasına rağmen, kız onun oldukça güçlü olduğunu görebiliyordu. "Yağmur ormanında çıplak mı dolaşıyorsun?"

"Bazen," diye itiraf etti, ciddi gözleri onu ve avucundaki biber gazı kutusunu inceliyordu. "Nehirlerden ve kanallardan uzak durmanızı öneririm. Anakondalar, jaguarlar ve diğer yırtıcı hayvanlar buralarda devriye gezerler."

"Tüyo için teşekkürler. Fark etmemiştim. Bu yılanlar zehirli değil, değil mi? Çünkü beni ısırды."

"Hayır, tehlike enfeksiyon. Bir bakmama izin verin."

MaryAnn keskin bir nefes aldı, içindeki her şey adamın ona dokunma fikrine isyan ediyordu. Başını sallayarak geri adım attı. "Teşekkürler ama hayır. Kullanabileceğim antibiyotik kremim var."

Uzun bir süre onun yüzünü inceledi, en az onun kadar temkinliydi. "Bu ada özel mülktür. Sizi buraya kim getirdi?"

"De La Cruz ailesiyle kalıyorum. Manolito buralarda bir yerde." Onun yalnız olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Kaşları havaya kalktı. "Seni bir dakikalığına bile terk etmesi hiç mantıklı değil."

Sesindeki endişe ona küçük bir güven duygusu verdi. "Manolito'yu tanıyor musun?"

"Onunla bu akşam erken saatlerde tanıştım. Şafak yaklaşıyor ve birçok hayvan şafak vakti nehir yolları boyunca avlanır. Sizi eve geri götürüyüm, Manolito da müsait olduğunda peşinizden gelecektir."

MaryAnn gölgelerde Manolito'yu aradı. Onu görmek bir yana, zihnine bile dokunamıyor ya da hissedemiyordu. Neredesin? Seni bırakmak istemiyorum. Elini uzattı ama sadece siyah bir boşluk buldu.

Eğer onu kurtaran kişi yağmur ormanlarında çıplak dolaşıyorsa ve Manolito'yla daha önce tanışmışsa, jaguar-adam olma ihtimali yüksekti. Juliette'in küçük kız kardeşi jaguar türünün erkekleri tarafından yakalanmış ve vahşice saldırıya uğramıştı. MaryAnn biber gazı kutusunu daha sıkı kavradı. Yağmur ormanından çıkış yolunu asla bulamayacaktı ve yalnız kalmaktan çok korkuyordu ama Manolito'yu bırakamazdı, özellikle de ona bir şeyler olduğunu bildiği ve bu adama güvenmekten korktuğu için.

"Ben Luiz," dedi basitçe, belli ki onun tedirginliğini okumuştı. "Manolito bugün bana büyük bir hizmette bulundu. Ben de bu iyiliğe karşılık veriyorum."

"Geri döndüğünde beni gitmiş bulmasını istemiyorum. Endişelenir." Oradaki tek kişinin -insan olsun ya da olmasın- -Onu rahat bırakması için. Yılanın cesedine bakamıyordu. Ona zarar vermek istememişti ama burada ölmek de istemiyordu. Bir anakonda tarafından yutulmak en sevmediği ölüm şekilleri listesindeydi.

"Karpas erkekleri çok az şey için endişelenir," dedi Luiz. "Benimle gel. Yalnız kalamazsın. İstersen bıçağı sen taşıyabilirsin."

MaryAnn iç çekti. Bıçağı taşımak, ona uzatması için yeterince yaklaşmak anlamına geliyordu. Ayrıca yanlış bir hareket yaparsa bıçağı ona saplayabileceği anlamına da geliyordu ve bu fikre kesinlikle karşıydı. "Sende kalsın." Biber gazı vardı ve onu kullanmaktan çekinmiyordu.

Ona gülümsedi. "Sen çok cesur bir kadınsın."

Kısa bir kahkaha atmaya başladı. "En sevdiğim botlarımın içinde titriyorum. Cesur kelimesini kullanacağımı sanmıyorum. Aptalca. Dünyayı kurtarmaya meyilli bir aptal olmasaydım Seattle'daki evimde güvende olurum."

Neredeyse var olmayan bir patikadan aşağı inmeye başladı. Bir hayvan tarafından kullanıldığını görebiliyordu. Derin bir nefes alarak onu takip etti ve Manolito'nun onu yakında bulması için sessiz bir dua gönderdi. Belki Riordan ve Juliette'e ulaşırsa Manolito'yu tekrar bulabilir ve ona yardım edebilirlerdi.

Luiz ona tekrar baktı. "Ayakkabının topuğu kırıkken yürüyebilir misin? Senin için onları kesebilirim."

Bu saygısızlıktı. Onu yılandan kurtarmıştı ama en sevdiği çift botunun topuklarını kesmeyi düşündüğü için bile biber gazını hak ediyordu. Onları kurtarmak için çok geç değildi. "Hayır, teşekkür ederim." Kibarlığını korudu, çünkü böyle karanlık bir eylemi düşünmek için adamın biraz deli olması gerekiyordu.

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler, MaryAnn aklının Manolito'ya kaymasını engellemeye çalışıyordu. Bu çok zordu. Bir yanı aceleyle onu bıraktığı yere dönmek ve o dönene kadar beklemek istiyordu. Bir yanı onu terk ettiği için ona kızgındı, bir yanı da -en büyük yanı- onun için dehşete düşmüştü.

"Ağaç kurbağaları neden bizi takip ediyor?" Luiz sordu.

"Ağaç kurbağaları mı?" MaryAnn dudağını ısırды ve jaguar adamın yanıldığını umarak kirpiklerinin arasından etrafına bakındı. "Hiçbir fikrim yok." Ağaçlara hızlıca bir göz attı. Kurbağalar köklerden dallara, gövdeden gövdeye sıçırıyordu.

"Seni takip ediyor gibi görünüyorlar."

"Öyle mi?" Kurbağalara tıslarken bile masum görünmeye çalıştı ve kollarıyla geri gitmelerini işaret etti. "Yanılıyor olmalısınız. Büyük olasılıkla bizim gittiğimiz yöne doğru göç ediyorlar." Kurbağalar göç eder miydi? Belki de kazlardı. Yağmur ormanı canlıları karmaşıktı. Parlak renkli amfibilere ters ters baktı. Onun yanında mutlu bir şekilde zıplamaya devam ediyorlardı.

"Oldukça kalabalık topluyorsun." Kızın patika boyunca rahatça yürüyebilmesi için çalılıkları kibarca geride tutarken sesi eğleniyor gibiydi. Havayı her yönden koklamak için sürekli yüzünü kaldırıyordu.

"Belki de parfümümden etkilenmişlerdir." "Git başımdan "ın neresini anlamadın? Beni kötü gösteriyorsun. Juliette ve Riordan'ın psişik yeteneklerinin bir kısmının kendisine de geçtiğini umarak zihinden zihine telepati kurmaya çalıştı ama kurbağalar onun şikâyetini duymazdan geldi.

"Daha hızlı yürüyebilir misin?" Luiz sordu.

Gergin görünmüyordu. Aslında oldukça kararlı görünüyordu ama kız onun bela aradığını, tepedeki gölgelikleri taradığını ve arka patikalarını izlediğini hissetti. Maymunlar çığlık atmaya, yaprak ve dal fırlatmaya başladı. Luiz elini kaldırdı ve ona sessiz olmasını işaret etti.

Sivrisinekler yüzünde vızıldıyordu ve sakın bir şekilde böcek spreyini çıkarıp etrafındaki havayı bolca ıslattı.

Luiz dönüp baktı, burnu seğiriyordu. "Yapma şunu."

"Sivrisinekler her yerimi ısıyor."

"Bu iğrenç koku kokuları yakalama yeteneğimi engelliyor. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerekiyor."

Tamam. Bu kulağa uğursuz geliyordu ve açıkçası korkmaktan bıkmıştı. Sizi cesaretlendirecek bir arkadaşınız olmadan ancak bu kadar korkabilirdiniz. İçini çekti ve böcek spreyini yerine koydu, bir eliyle böcekleri tokatlarken diğer eliyle biber spreyini tutmaya çalıştı.

Bir telefon bulabildiği anda buradan gidecekti. Manolito'nun iyi olduğundan emin olduktan sonra. Endişeden kendini hasta hissetmeye başlamıştı ve bu ona daha da kızmasına neden oluyordu. Göğsünün kıvrımındaki iz zonkluyor, yanıyor ve onun için acıyordu. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı ve yılan gibi kıvrılan bir köke takılıp tökezledi, neredeyse düşüyordu, çamura yüzüstü çakılmadan önce kendini yakalamak için iki kolunu birden açtı ve bu onun hayatını kurtardı.

Büyük jaguar ıskaladı ve başının birkaç santim ötesinde yere çarptı. Hırlayarak etrafında döndü, pençeleriyle yüzünü tırmaladı ama Luiz önce davrandı, çoktan yarı değişmişti, yüzü genişledi, ağzı dişlerini yerleştirmek için uzadı. İki kedi birbirine çarptı, tırmıkladı ve pençeledi. Yağmur ormanı bir gürültü çığırına dönuştü.

Dayanacak gücü kalmayan MaryAnn ayağa fırladı, yağmacı kediye doğru iki uzun adım attı ve biber gazını doğrudan tam olarak şekillenmiş kedinin üzerine boşalttı

jaguarın gözleri ve burun delikleri. Öfkeden eli titreyerek birkaç kısa atış yaptı ama hedefi mükemmeldi.

"Yeter artık. Bu orman saçmalığından bıktım, kesinlikle bıktım. Şehirli bir kadın olabilirim, lanet olsun, ama bu korkunç yerin bana fırlattığı her şeyle başa çıkabilirim. Hemen git buradan!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı ve jaguarın suratına bir tane daha gönderdi. Komut beyininde patladı ve birkaç kısa akıntı gönderirken bile havaya fırladı.

Jaguar sanki onu ısırılmış gibi hızla uzaklaştı. Luiz poposunun üzerine düştü, kot pantolonu yarı parçalanmıştı. "Bu da neydi böyle?"

"Biber gazı," dedi ve gözyaşlarına boğularak onun yanına oturdu.

Yedinci Bölüm

Manolito, lifli ampulü incelerken dokunaçların arayışından kaçındı. Bedeni MaryAnn ile birlikte yağmur ormanındaydı. Zekiydi; mantıklı düşünebilirdi. Eğer artık emin olduğu gibi ruhlar dünyasında kapana kısılmışsa, o zaman burada sadece bir ruh ikamet edebilirdi. Burada bedeni yoktu, bu yüzden saldırı sadece bir dikkat dağıtmaydı. Bunun MaryAnn'le bir ilgisi olmalı. Sadece ruhu değil, sıcaklığı ve canlılığı da onunla birlikte girmişti. Vampirler onun sıcak kanını ve ruhundaki ışığı hissetmişlerdi. Saldırıyı MaryAnn'den uzaklaştırmak zorundaydı, her ihtimale karşı MaryAnn istemeden de olsa kapana kısıldığı gölge dünyaya geri dönebilirdi.

Yavaşça ondan uzaklaştı. Onu kendilerine katılmaya çağıran, ona suçlamalar yönelten ve onu yargılamak isteyen gölgeli figürler, perdenin arkasından yaşayanların dünyasına bakamıyor gibiydiler. Belki de onu hissedemeyecekleri kadar uzaklaşabilirse, güvende olabilirdi. Sahte bir iz bırakıp ona geri dönebilir ve şafaktan önce ona güvenli bir yere kadar eşlik edebilirdi. Hissetmemesi gerekirdi ama MaryAnn'den uzaklaştıkça daha fazla üşüdüğünü hissetti.

"Bize katılın. Onu paylaşın. O sizi çoktan yarım bir hayata mahkum etti."

Ses havada parıldıyordu, yumuşak ve ikna ediciydi, MaryAnn'den uzaklaştıkça daha da yükseliyordu. "Sen her zaman bize aitsin, yalanların sözcüsünü takip eden koyunlara değil."

Karpat Dağları'ndaki savaşta ölen ve bizzat prens tarafından öldürülen Maxim Malinov gölgelerin arasından çıkıp Manolito'ya yaklaştı. "Prens seni ya da seninkini umursamıyorken neden onun için canını veresin ki? Sisler çayırında olduğunu biliyor ama yine de can yoldaşına göz kulak oluyor mu? Bedenini mi koruyor?"

Sen bu dünyada dolaşırken? O bencildir ve halkını değil, yalnızca kendini düşünür."

Manolito nefesini içine çekti. Çocukluk arkadaşını görmeyeli uzun zaman olmuştu. Genç ve güçlü görünüyordu, her zamanki gibi yakışıklıydı, gözlerinde zekâ parlıyordu. Büyüyen genç adamlar olarak, geceler boyunca tartışmaktan ve halkları için en iyi olduğunu düşündükleri konular hakkında konuşmaktan keyif almışlardı. Şu anda hüküm süren prens Mikhail'in peşinden gitmek kimsenin aklına en iyisi olarak gelmemiştir.

"Yanılmışız Maxim. Mikhail halkımızı yok olmanın eşiğinden döndürdü. Karpatlar yeniden güçlenmeye başladı ama daha da önemlisi, umutsuzluk yerine umut dolu bir toplum haline geldik."

Yüzeyin altından başka bir bitki fışkırdı, uzun vino kollar gibi ona doğru uzanıyordu. İhtiyaçtan çok refleksle en yakındaki ağaca sıçradı. Buz parçaları y a ğ m a y a başladığında delici soğuğu hissedebilirdi, ancak buz sarkıtlarının içine saplanmasıyla oluşan acı verici yaralar b i t k i d e n daha gerçek değildi. Zihnini tüm bunların bir yanılsama olduğunu kabul etmeye zorlamak için kendine bir an verdi. Bitki toprağın altına geri kaydı ama bıçak gibi saplanan buzlar düşmeye devam etti.

Tekrar aşağı atladığında Maxim başını salladı. "Eskiden olsa gerçek resmin bu kadar küçük bir parçasına bakmaya razı olmazdın. Bize hizmet etmesi gereken insanlardan saklanıyoruz. Önümüzde titremesi gerekenler onlarken biz korkuyla saklanıyoruz."

"Peki neden titresinler, Maxim?" "Onlar sığırdan başka bir şey değiller."

"İşte bu yüzden sen liderlik etmiyorsun ve eğer yapsaydın ben de takip etmezdim. Onlar umutları ve hayalleri olan insanlar. Aileleri için ellerinden gelenin en iyisini yapmak için her gün mücadele eden iyi, çalışkan insanlar. Bizden hiçbir farkları yok."

Maxim alaycı bir homurtu çıkardı. "Beynin yıkanmış. Bir insanı hayat arkadaşı olarak seçtin ve o da senin mantıklı düşünme yeteneğini çoktan bozdu. Biz

Asil, daha iyi bir ırk, bu dünyayı hak eden. Biz yönetebiliriz, Manolito. Planımız hazır. Sonunda yönetimi ele geçireceğiz ve insanlar önümüzde eğilecek." Gülümsemesi tamamen şeytaniydi, gözlerindeki kırmızı alevler manyakça bir coşkuyla sıçırıyordu.

Manolito başını salladı. "Önümüzde eğilmelerini istemiyorum. Tüm türler gibi, birçoğu da eski atalarından karışmıştır. Büyük olasılıkla Karpatlar, büyücüler, jaguar-adamlar ve hatta kurtadamlar insan toplumuyla bütünleşmiştir."

Kırmızı alevler sıçradı ve vampir inançsızlığını tısladı. "Jaguar-adamlar soylarını lekelediler, bu doğru. Miraslarını ve yüceliklerini bir kenara attılar çünkü kadınlarına ve çocuklarına bakmayı reddettiler. Yeryüzünden silinmeyi hak ediyorlar. Bunu söyleyen sendin. Sen ve Zacarias."

Bir başka büyük buz parçası omzuna saplanırken Manolito kendini sabit tuttu. Bu his ateşliydi, mide bulandırıcıydı ama buna inanmayı reddedince yok oldu. "Genç ve aptaldım, Maxim. Ve yanılmışım. Hepimiz yanıldık."

"Hayır, biz haklıydık."

"Jaguar-adamlar hatalar yaptı ve bu hatalar onlara pahalıya mal oldu ama onlar Karpatyalı değil ve ihtiyaçları bizimkilerden farklıydı. Sen hayat arkadaşını beklememeyi seçtin Maxim. Bunu yaparak, bir eşe ve çocuklara sahip olma ve kalıcı bir toplum yaratmaya yardım etme şansından vazgeçtin. Prens soyunun gücünü gördün. O tüm halkımız için bir araç."

"Onun gücü sahte, düzmece. Boğazındaki yara izine bak, Manolito. Onun için kaç kez ölmek istiyorsun? Bıçağı iki kez onun için, bir kez de kardeşinin hayat arkadaşı için aldın. Burada, bu gölgeler dünyasında, 'karanlık' eylemlerin için yargılanacaksın. Hangi karanlık işler? Onurunla yaşadın ve halkına hizmet ettin ama yine de buradasın." Ses unutulmaz derecede güzelleşti, gerçeğe doldu ve

büyüleyici bir coşku. "Tüm eski ırklar artık birer efsane, dünya tarafından unutuldular. Bir zamanlar güçlü olan jaguar ırkı sadece kitaplarda bulunuyor. Kendilerini utançla giydiriyorlar. Kadınlarını acımasızca öldürüyorlar. Bunun bizim türümüze de olmasını ister miydin?"

"Eğer söylediklerine gerçekten inanıyorsan, Maxim, o zaman başka bir yol seçerdin. Neden vampir oldun? Neden güç için cinayetler işledin? Neden ordunu toplayıp Mikhail'e karşı açıktan yürümedin?"

"Planımız bu değildi."

"Ölümsüz olmak da planımızın bir parçası değildi. Ailelerimiz onurlu bir şekilde yaşadı Maxim. Biz vampiri avladık, onu kucaklamadık."

Maxim onu görmezden geldi. "Kardeşlerim ve ben yönetimi nasıl ele geçireceğimizi çalıştık. Eğer prene doğrudan yaklaşırsak, yeniliriz. Karpatların çoğunun eski yöntemlere inandığını biliyorsun. Onlar sığırdır."

Manolito dudağını büktü. "İnsanlar ve jaguar senin için sığır. Şimdi de Karpatlar. Kendi görüşüne göre kesinlikle çok yükselmişsin Maxim. Kendinle defalarca çeliştin."

Maxim kollarını kavuşturdu. "Beni kızdırmaya çalışıyorsun Manolito, ama yapamazsın. Bir zamanlar büyük bir Karpatlıydın, güçlü bir aileden geliyordun ama sadakatini yanlış kişiye verdin. Bize katılmalıydın. Hâlâ bize katılabilirsin. Sen zaten öteki dünyada kayboldun."

Manolito'nun nabızı ilk kez vampirin çarpık mantığına tepki olarak yükseldi. Vampirler aldatıcıdır ama çoğu zaman gerçeği de ışın içine katarlar. Hayat arkadaşına ne yapmıştı? Neden suçunu hatırlayamıyordu? MaryAnn ona kızgın görünmüyordu. Aslında onu korumuş ya da en azından korumaya çalışmıştı.

Hayat arkadaşını düşünmek içini ısıttı, vücudunu delip geçen ve kanını donduran buz parçalarını kovdu. Gözlerini kırıştırdı ve ellerine baktı. Elleri

Neredeyse saydamdı ama şimdi sanki vücudu yeniden özüne ve biçimine kavuşuyormuş gibi daha koyu bir renk alıyordu.

"Her şeye rağmen burada bir tehlike olduğunu görüyorum," dedi. "Maxim, sen her zaman zekiydin ama hayat arkadaşlarına ya da bu kavrama hiç inanmadın. O zaman da yanılmıştın, şimdi de yanılıyorsun. Hayat arkadaşım yanımda olduğu sürece kaybolmuş sayılmam."

"Peki sen gölge dünyada yaşarken, hayat arkadaşının şimdi ne yaptığını sanıyorsun? Bir erkeğin dokunuşu olmadan yaşadığını mı sanıyorsun? Jaguar-adamı arzuluyor ve onunla yatacak."

Manolito karnındaki düğümlerin çözüldüğünü hissetti. Hayat arkadaşını bulana kadar kıskançlığın bu kadar karanlık ve çirkin bir şey olduğunu bilmiyordu. "O bana ihanet etmeyecek. O benim ruhumun diğer yarısını taşıyor. Beni tamamen bu dünyaya çekemezsin, çünkü o beni her zaman diğer dünyaya demirleyecektir."

Bu kez Maxim hırladı, gözleri şiddetle parlıyordu, dişleri keskin sivri uçluydu ve kızgınlığını tıslıyordu. "Ruhunun diğer yarısı gerçekten de onda. Tek yapmamız gereken onu ele geçirmek ve sen de bize ait olacaksın. Sen bir hainsin Manolito, ailemize, davamıza. Plan senin fikrindi, senin ve Zacarias'ın ama ilk testte bizi hayal kırıklığına uğrattın."

"Hepimiz dünyayı ele geçirmenin ve yönetmenin aptalca, çocukça bir konuşma olduğu konusunda hemfikirдик. Kardeşlerin, kardeşlerim, pek çok tür için bir yıkım yoluna dönüşen ve büyüyen pek çok aptalca şey söyledik. İnsanlar arasında bizi bekleyen hayat arkadaşları var Maxim. Nefretinin ötesinde düşün ve insanların halkımızın kurtuluşu olduğunu bil."

"Karışık kan," diye alay etti Maxim. "Kurtuluşun bu mu?"

Manolito üzüntüyle içini çekti. Maxim'i bir arkadaş, arkadaştan da öte sevgili bir kardeş olarak hatırlıyordu ve şimdi kurtarılamayacak kadar kayıptı. "Benim duygularım var Maxim, onurum ve bir geleceğim var. Seninse ölümün, utancın ve öbür dünyada seni ayakta tutacak hiçbir şeyin yok. Yaptığım hataların hesabını seve seve veririm ama prensimizi devirmene yardım etmeyeceğim."

Kendi onurum bir yana, bizi halkımıza karşı hain durumuna düşürerek hayat arkadaşımın onurunu asla zedelemem."

"Onu öldüreceğiz. Değerli hayat arkadaşını. Onu sadece ölü görmekle kalmayacağız, aynı zamanda acımasız da olacak. Biz onu öldürmeden önce uzun süre acı çekecek. Bu senin hayat arkadaşına yaptığın yanlış. Onun hayatını prensininkiyle takas ederek zaten ona ihanet ettin."

Korku neredeyse onu kör ediyordu. Bir canavarın MaryAnn'e neler yapabileceğinin dehşeti. O hafif ve şefkatliydi ve Maxim kadar kötü ve iğrenç bir şeyin ona neler yapabileceğini asla anlayamazdı. Nefesi ciğerlerini uzun bir endişe ve panik telaşıyla terk etti. Daha önce hiç panik yaşamamıştı ama MaryAnn'in düşmanlarının elinde olduğu düşüncesi onu neredeyse tüketiyordu.

Sonunda bir tuzağa mı düşmüştü? Maxim, kardeşlerinden biri onu öldürsün diye mi MaryAnn'den uzaklaştırmıştı? Yağmur ormanında yalnızdı. Ne kadar zaman geçmişti? Gölgeler âleminde zaman aynı mıydı? Birinin perdeyi delip cinayet planına yardım etmesi mümkün müydü, yoksa Maxim onu kasıtlı olarak korkuya mı sürüklüyordu? Korku hatalara yol açardı. Ve hatalar ölüme yol açar. Hayat arkadaşının ölümünü kabullenemezdi.

Manolito yüz hatlarını ifadesiz tuttu, bakışları küçümseme doluydu. "Elinden geleni yap Maxim, ama galip gelemeyeceksin. Kötülük bu dünyadan iyiliği kovamayacak, bir avcı hâlâ yaşarken olmaz." Sise dönüştü ve işkence görmüş, bükülmüş ağaçların arasından akıp gitti.

Maxim'in görüş alanından çıktıktan sonra havaya fırladı ve MaryAnn'i bıraktığı yere doğru koşmaya başladı. Neredeyse yere çarpmadan önce şekil değiştirirken kanın şakaklarına çarptığını ve kulaklarında şimşekler çaktığını hissedebiliyordu. MaryAnn gitmişti. Zaman durmuştu. Kalbi tekledi. İçindeki canavar kükredi ve serbest kalmak için pençeledi. Dişleri ağzında uzayıp keskinleşti ve jilet gibi keskin pençeleri tırnaklarının ucuna geldi.

Kedi adamla sana ihanet ediyor. Sesler kafasını doldurdu. Öfke ve kıskançlık mantığı bir kenara itti.

Manolito başını kaldırdı ve havayı kokladı. Kadını oradaydı ve yalnız değildi. Bu kokuyu biliyordu. Jaguarın kanını almıştı.

Onun altında yatıyor, inliyor, kıvranıyor ve onun adını çağırıyor. Onun adını. Senin adını değil. Onu senden çaldı ve o sadece onun dokunuşunu düşünüyor.

Hırıltısı ağzını acımasız çizgilerle şekillendirdi ve gözleri tehditle parladı. İzleri inceledi, ölü yılanı ve ayak izlerinin şeklini gördü. Luiz ona jaguar formunda yaklaşmış ama insan formuna geçmişti. Bu da MaryAnn'in önünde kıyafetsiz durduğu anlamına geliyordu. Öfke onu neredeyse kör ediyordu. Şansı varken bu hain şeytani öldürmeliydi. Jaguar-adamlar kadınlarla yaptıkları kaçamaklarla ün salmışlardı.

Luiz küçük parmağını eğmiş, dişi de büyülenmiş bir kukla gibi onu takip etmişti. Hem erkek hem de dişi jaguarlar çok cinsel varlıklardı. MaryAnn jaguar olmadığını iddia ediyordu ama damarlarında az da olsa jaguar kanı akıyorsa Luiz'in varlığı onu tahrik eder miydi? Regl dönemine girebilirdi ve o zaman da kendisine eşlik edecek bir erkeğe ihtiyaç duyardı.

Onunla birlikte gitti, ona bir çocuk vermesi için ihtiyacı vardı. Tohumunu onun içine dökecek. Onu dolduracak. Çocuğu olduğundan emin olana kadar onu tekrar tekrar alacak.

Bu düşünce karşısında öfkeden kükredi. Başka bir erkeğin onun yumuşak tenine dokunması fikri canavarı kudurttu. Kimse onun kadınına dokunmamış ve yaşamamıştı. Kimse onu kendisinden uzaklaştıramamıştı. Luiz ya kişisel nedenlerle MaryAnn'in peşindeydi ya da vampir tarafından onu öldürmesi için gönderilmişti. Her iki durumda da jaguar-adam ölmüştü.

Öldür onu. Öldür onu.

Manolito başını salladı. MaryAnn ona başka biriyle ihanet etmiş olsa bile, ona asla zarar veremezdi.

Yağmur ormanında hızla ilerliyor, ağaçlara çarpmaktan birkaç santimle kurtuluyordu. Luiz elini uzatmaya cüret ederse

saçının bir teline bile zarar gelse, adamı lime lime ederdi. Onları gördü, MaryAnn yerde yatıyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu ve Luiz onun başında duruyordu. MaryAnn darmadağınık, kızgın ve korkmuş görünüyordu, öyle ki onun sıkıntısını görünce içi sızladı, kalbi daraldı. Hızla koşmaya başladı, vücudu bulanıklaştı ve Luiz tam dönerken çalılıkların arasından fırladı.

Manolito jaguar adama sertçe vurarak onu geriye doğru itti, sonra onu kaldırıp yere öyle bir çarptı ki yumuşak toprakta bir çukur oluştu. Uzaklarda bir yerde MaryAnn'in çığlığını duydu. Luiz'in yüzüne vurarak ona kedi formuna geçecek zaman bırakmadı. Kolu geriye doğru kalktı ve yumruğunu bir canavarın kara kalbini delip çıkarmak için göğüs duvarına doğru sürdü.

"Dur." MaryAnn bu emri haykırdı. Sonra bir kez daha, Manolito'nun havada geriye doğru uçmasına neden olan sessiz, şok edici bir öfkeyle. Dur dedim!

Kendini yere yığılmış, psişik komutun şiddetinden kulakları çınlarken buldu. Kadın onu geriye, çamurun içinde hareketsiz yatan jaguar-adamdan uzağa fırlatmıştı. Telepatik yumruk şimdiye kadar yediği tüm fiziksel yumruklardan daha sertti. Gözlerini kırptırarak ona baktı, ona duyduğu öfke huşu ile karışmıştı.

"Delirdin mi sen?" MaryAnn, elleri kalçalarında, yüzü öfkeyle dolu, gözleri tehlikeli bir şekilde ona dikilmiş bir halde adamın üzerine yürüdü.

Onu istiyordu. O an düşünebildiği tek şey buydu. Tüm o tutku ve öfkenin altında olmasını, onunla savaşmasını, ona boyun eğmesini istiyordu. Yemyeşil kıvrımları ve inanılmaz yüzüyle muhteşemdi. Dışarıdan genellikle çok sakın görünür, zarif bir görüntü sergilerdi ama içinde öfke ve pençeler vardı, çevreleri kadar vahşiydi.

Yavaşça ayağa kalktı, gözleri kızın üzerinde sabitti, kırpmadan ve odaklanmıştı. Hiçbir şey söylemeden, engebeli zeminde ona doğru ilerledi. Kadın birkaç adım geri çekilecek kadar sağduyuluydu.

adımlar attı, ihtiyat ve meydan okuma öfkeyle karıştı. Ona doğru yürüdü ve onu uzun kirpiklerinin arasından kendisine bakmaya zorladı. Bir eli saçlarının gür yelesini kavrayıp başını daha da eğerken, diğeri onu kalçalarından yakaladı ve göğüslerini geniş göğsüne bastırarak ona doğru itti.

İtiraz etmek için ağzını açtı ve adam onu ele geçirdi. Öpüşme sertti, korkusunun ve öfkesinin etkisi hâlâ üzerindeydi. Dili derinlere daldı, kadının ağzına girdi ve kendi tutkulu doğasını ona karşı kullanarak onu ele geçirdi. Şimdiye kadar hiçbir erkeğin yapamadığını yapmış, onu bir düşünceyle kıcının üstüne devirmişti. Bir düşünceyle.

İhtiyaç onun içinde derin ve sıcak bir şekilde yandı. Şehvet keskin bir şekilde yükseldi, ona hükmetme arzusuyla onu tüketti, ona onu terk etmeyi asla düşünemeyeceği, onu hiçbir şeyden mahrum etmeyi asla düşünemeyeceği kadar çok zevk verdi. Alt dudağını hafifçe ısırdı, dişlerinin arasına aldı ve çekiştirdi, nabzını yaladı ve boynundan aşağıya, boğazına doğru öptü. Nefes aldı, adamın vücudunu sert, düğümlenmiş bir ağrıya sokan sert bir ihtiyaç sesiydi bu. Sıcak kan hücumu içini doldurdu ve onun hissini ve dokusunu daha iyi özümsemek için gözlerini kapattı. Yumuşak ve esnekti, ona karşı ipek gibi hareket ediyordu. Kalbindeki ve ruhundaki her boş yeri dolduruyordu. Onu tekrar öptü, kadın denen mucizeyi.

Sıcaklık ve adamın kokusu etrafını sarmıştı. Adamın ereksiyonu sıcak ve kalın bir şekilde karnına bastırıyordu. Dudakları sert ve sıcaktı, öpücüğü sert ve tahrik ediciydi. Hayallerindeki adamla seks yapmayı her zaman nazik ve yavaş olarak hayal etmişti, ama içindeki tutku sıcak ve parlak bir şekilde alevlendi, uyarılma korkutucu bir şeye dönüştü. Kalbi yüksek sesle ve sertçe çarpıyor, adamın göğsüne doğru fırlıyordu. Kasları kasıldı ve sıkıştı. Vücudu sıvı, ateşli bir ısıya dönüştü.

Onun için yanıp tutuşuyordu. Bu ihtiyaç o kadar güçlüydü ki elini gömleğinin altından geçirerek çıplak tenine dokundu ve kalp atışlarını hissetti.

Kalbi onunkinin ritmini yakaladı. Kanı hızla akıyor ve küçük alevler tenini yalıyordu.

Geri çekildi, siyah gözleri ona bakıyordu. "Bir daha karışma."

Gözlerini kırptırarak adama baktı, adamın onu bu kadar kolay kontrol etmesine şaşırmişti. "Bunun için sana lanet olsun." Ağzını sildi, çaresizce ağrıyan ihtiyacını, üzerine koyduğu damgayı çıkarmaya çalıştı ama adamın tadı ve hissi kaldı. Geri adım attı, tökezlediğinde onun eline vurdu ve o da onu sabitledi. "O adama bir özür borçlusun. Hem de büyük bir özür. Hayatımı iki kez kurtardı ve bana eve kadar eşlik ettiği için kanlı bir şekilde dövülmeyi kesinlikle hak etmiyor."

Konuşabiliyor olması onu şaşırtmıştı. Vücudu içten dışa doğru yanıyordu. Ona bir bakış fırlattı. Gözleri ağırlaşmıştı, açlık ve uyarılmayla kararmıştı. Her santimiyle yırtıcı bir hayvana benziyordu. Tehlikeli ve aç, onun tadına ve hissine aç.

"Öyle mi?" Bakışları Luiz'in doğrulmaya başladığı yere kaydı. "Senin bana ait olduğunu biliyordu."

"Benden başka kimseye ait değilim. Ve o benim hayatımı kurtardı. Buraya kahramanlık yapmaya gelmedin." Sesindeki suçlama onu dehşete düşürmüştü.

Bakışları yumuşadı. "Bensiz korkuyordun."

Onun için korkuyordu ve bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Sertçe yutkundu ve ellerini iki yana açtı. "Bak. Hayatımda kontrolün bir şekilde bende olmasına alışkınım. Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Neler olduğunu bilmiyorum. Daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissediyorum."

Hiç olmadığı kadar bağımlıydı. Düşünmek, sessiz kalmak için zamana ihtiyacı vardı ama yine de ondan uzak kalma fikrine katlanamıyordu. Ve bu her şeyden daha korkutucuydu, çünkü bağımsızlığından vazgeçecek bir kadın değildi.

Manolito söylenmek için yanıp tutuşan sözcükleri durdurdu. Kız ona aitti, tıpkı onun da kıza ait olduğu gibi. Ama kafa karışıklığı ve

Yüzündeki yorgunluk kalbini pelteye çevirdi. Kız orada durmuş, yumuşak ve öpülesi görünüyor ve güçlü olduğunu düşünüyordu ve adamın tek yapmak istediği ona sarılmak ve onu rahatlatmaktı.

Bunun yerine yerde sinsice yürüdü ve Luiz'i ayağa kaldırmak için uzandı. Adam dengesizce sallandı ve yarım bir sırtışıyla yetindi.

"Çok güçlüsün."

"Seni öldürmediğim için şanslısın."

Luiz başını salladı. "Evet, anladım." Manolito'nun yanından MaryAnn'e baktı. "Sen iyi misin?"

Manolito'nun boğazında yumuşak bir uyarı gümbürdedi. "Ben buradayken onun halini hatırlarım sormana gerek yok."

"Bence öyle," dedi Luiz.

"Çünkü terbiyeli biri," diye tersledi MaryAnn. "Yardıma için çok teşekkür ederim Luiz. Özellikle de hayatımı kurtardığın için." Arkasını döndü ve uzaklaştı. Mağara adamı ona yetişebilirdi ya da yetişemezdi ama eve o kadar yakındı ki cipin izini fark etti. Onu takip edebilirdi.

Luiz'in kaşları havaya kalkınca Manolito omuz silkti. "Beni azarlama konusunda çok iyidir." Bir an için gözlerinde eğlence titreşti.

Luiz çenesini ovuşturarak, "İçimden bir his olması gerektiğini söylüyor," dedi. "O inanılmaz biri."

Manolito'nun yüzü karardı, kısa süreli mizah parıltısı kayboldu. "Onu şaşırtıcı bulmana gerek yok. Ve kıyafetlerini çıkarma, jaguar."

Luiz'in sırtışı genişledi. "Kadınlar etkilenmeden edemiyor."

"İnsanın kalbinin göğsünden sökülmesinin iyi bir his olduğundan şüpheliyim, ama isterseniz bunu öğrenmenizi sağlayabilirim."

Luiz ona güldü. "Kalbini yerinden sökebilir, Karpatyalı. Kendine iyi bak."

Manolito elinin bulanık gölgesine baktı. Hâlâ her iki dünyadaydı ama çok daha net görüyordu ve formu her zamankinden daha sağlamdı

olmuştur. Luiz fark etmemiştii ve jaguar insanları sadece gözlemci olmakla kalmaz, ormanda çok az kişinin yapabildiğı şeyleri okuyabilirlerdi. Ve kendi türlerinden bir başkasını anında fark ederlerdi...

MaryAnn'e yetiştii. "Sana jaguar demedi ve sende küçük bir kan izi bile olsaydı bunu bilirdi."

Koyu renk gözleri fırtınalı bir hal aldı. Demek onu hâlâ affetmemiştii. Derinlerde bir yerde şehvet pençelerini açtı ve onu sertçe tırmıkladı.

"Ben jaguar değilim. Bunu sana söylemiştim."

Kızın arkasına geçerek kot pantolonla sımsıkı sarılmış poposuna iyice baktı. Kalbi neredeyse duracaktı. Kadın bir kadının olması gerektiğı gibi yapılmıştı, tüm kıvrımları ve cazibesıyla.

"Kes şunu," diye tısladı ve omzunun üzerinden ona için için yanan bir bakış daha gönderdi. "Şu anda sana çok kızgınlm, yaptığın hiçbir şey çekici değil." Çünkü bunun onun görgüsüzlüğüyle ya da kibirli, saçma davranışlarıyla değil, kendi davranışlarıyla ilgili olduğunu biliyordu. Hoşuna gitse de gitmese de, içinde farklıydı. Hoşuna gitse de gitmese de - hatta kabul etse de etmese de- bu adamın, sadece bu adamın ona dokunması, onun içinde olması için yanıp tutuşuyordu. İğrenç hükmedici tavırları onu tiksindirmeliydi ama bunun yerine onu büyüleyici, hatta büyüleyici buluyordu. Ve bu kabul edilemez olmalıydı.

"Seni çekici bulmaktan kendimi alamıyorum," diye itiraz etti Manolito. "Size bakınca aklıma fikirler geliyor. Bunları sizinle paylaşmaktan büyük mutluluk duyuyorum."

"Yapma o zaman. Seks aşkla aynı şey değildir Manolito ve çiftlerin, karı koca ve hayat arkadaşlarının birbirlerine aşık olmaları gerekir. İşler böyle yürür."

"Beni sevmeyi öğreneceksin," dedi, fazla yakışıklı yüzüne güven damgasını vurarak. "Bu zamanla olacak."

"Buna güvenme," diye mırıldandı, sallanan topuklarının üzerinde tepinerek yürüyüş yoluna çıktı. Evet. Çünkü her şey onunla ilgiliydi. Onu sevmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Onun dünyasında işler böyle yürüyordu ama onunkinde pek öyle değildi. Ne zaman

Bu adamla çiğ, tutkulu bir seks yaptı, onu istedi.
onu sevmek için.

O ve kardeşlerinin tatil evi olarak adlandırdıkları yüksek saraya gerçekten baktığında kapıya doğru yolu yarılamıştı. Bir inziva yeri. Evet, öyle. Kim apartman büyüklüğünde bir yere inzivaya çekilir ki? Kapıda aniden durdu. Lanet olası bir saraydı. İçini çekti ve şakaklarını ovuşturdu. Eve, gerçek dünyaya dönmesi gerekiyordu.

Manolito onun yanından uzanıp çift kanatlı sağlam kapıyı açtı ve içeri girmesi için işaret etti. "Lütfen evime girin."

MaryAnn derin bir nefes aldı ve başını sallayarak bir adım geri çekildi. Hiç kimse ama hiç kimse bu şekilde yaşamıyordu. Büyük çift kapılı girişin ortasında durmuş, pırıl pırıl parlayan mermer girişe bakıyordu. Evin neye benzediğini unutmuştu ya da belki de ilk geldiğinde çok kederli olduğu için fark etmemişti. Hiçliğin ortasında, geçmiş günlerden kalma bir saray gibiydi.

"O kata kesinlikle adımımı atmayacağım," diyerek geri çekildi.

Kapıdan uzakta. Ve harika ayakkabıları vardı, böyle bir zeminde yürümek için tasarlanmış ayakkabılar. Harika ayakkabılar, yani eskiden öyleydi. Güzel botları mahvolmuş ve çamurlanmıştı, sol topuğu gevşemiş ve sallanıyordu. Kilometrelerce uzanan pırıl pırıl mermer zemini çizme riskini göze alamazdı. Seattle'daki tüm evi bu girişe sığabilirdi.

Arkasında, Manolito bir elini sırtının küçük kısmına bastırdı ve onu biraz ileri itti. "İçeri gir."

Tamam, itip kakma meselesi onun için emir verme tutkusundan daha fazla işe yaramıyordu. Gezegendeki en büyük pislik olduğu gerçeğinin altını çizmenin yanı sıra, parmakları vücuduna her dokunduğunda, sistemindeki her sinir bozuldu. Vücudu, maço pislik alarmı veren beynini dinlemeyi reddediyordu.

Heyecandan titremesine ve damarlarında bir uyuşturucu gibi yayılan yavaş yanmaya engel olamasa da

Ona her dokunduğunda, belli ki yapabileceğini düşündüğü şekilde ona emir vermekten kurtulamıyordu.

"Beni itip kakmadığını biliyorum," diye tersledi, omzunun üzerinden ona bakarken uzun, kalın örgüsünü savurdu.

Ona bakmak bir hataydı. Bakışları onun üzerinde yanıyordu.

-İçine. Kimsenin böyle gözleri ya da günahkârca şehvetli bir ağzı ya da böyle bir evi yoktu. Zenginlik ve çöküşle ilgilenmiyordu. Bunlardan etkilenmiyordu ya da bunlarla rahat değildi. Ve kesinlikle diğer insanların nefes alması kadar doğal bir şekilde emir veren ateşli, kibirli erkeklerden hoşlanmıyordu.

"İçeri girmekte zorlanıyor gibi görüldüğünüz için evime girmenize yardımcı olmak nazik bir yardımdı."

Sesi teninin altına kayıyor ve içindeki her boş yeri dolduruyordu. Derin ahşap törpü kadifeyle sarılmıştı ve tenini okşuyor gibiydi. Saf seksin karanlık cazibesine karşı dişlerini sıktı.

"Oraya girmeyeceğim. Başka bir eviniz olmalı. Küçük bir tane. Başka bir şey." Çünkü onu yine terk etmeyi planlıyordu. Onu heyecanlandırmış, ona emirler yağdırmış, bir pislik gibi davranmış, onu bu saraya getirmiş ve şimdi de terk edecekti. Bunu yüzünden okuyabiliyordu. O yüzden siktir et onu. İçeri girmeyecekti. Yağmur ormanlarının ortasında bir adada tek başına olmak, saray olsun ya da olmasın, bir daha olmayacaktı.

Manolito'nun elini geri itti. Belki Luiz'i tekrar bulursa, uçak pistini bulmasına yardım edebilir ve pilotla tatlı dille konuşarak onu medeniyete geri uçurmasını sağlayabilirdi. Tabii bir pilot varsa. Ve bir uçak. Bunu o bile bilmiyordu ama Luiz biliyor olabilirdi.

Manolito'nun siyah gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi ve onu yakalayıp omzunun üzerinden fırlatarak evin serinliğine doğru adım attı, girişin ve çift merdivenlerin yanından geçerek mermer ve camdan yapılmış devasa bir odaya girdi.

Şok onu sersemletip susturdu ve ardından saf öfke damarlarında patladı. Asla şiddete başvurmayan, şiddete inanmayan ve aslında şiddete karşı öğütler veren MaryAnn, adamı döverek kanlar içinde yere sermek istedi.

Kolları ve bacakları spagetti gibi sallanarak onun omzunda taşınmak son derece aşağılayıcıydı. Adamın geniş sırtına vurdu ama adam irkilmeyince daha da çileden çıktı. "Beni yere bırak, hemen şimdi," diye tısladı gömleğinin arkasını tutarak. "Ciddiyim, Manolito. Biri beni böyle görürse çok üzülürüm." Bu düşünce tamamen utanç vericiydi.

"Evde kimse yok," diye güvence verdi ona, sesindeki sıkıntıdan hoşlanmamıştı. Öfke bir şeydi, ama sıkıntı değil. "Riordan ve Juliette yağmur ormanında kız kardeşi ve kuzeniyle birlikte olmalılar. Ve madem bu kadar kibarca sordun." Manolito onu ayağa kaldırdı ve geri çekildi, yumuşak, akıcı bir süzülüşle, ona bir hamle yapma ihtimaline karşı.

MaryAnn büyük bir vakarla ceketini ve bluzunu düzeltti. "Bu maçoluk gösterisi gerçekten gerekli miydi?" Alaycılık damlıyordu. Onu hak ettiği gibi tokatlayamasa da sözleriyle alt edebilirdi. Sözlü kılıçları çaprazlama kullanmakta çok iyiydi.

Manolito onun öfkeli yüzüne baktı. Mükemmel kahve ve krem rengi teniyle o kadar güzeldi ki, o kadar yumuşaktı ki, fırsat buldukça parmaklarını üzerinde gezdiriyordu. Onun. Kelimenin tadına baktı. Aklına yerleşmesine izin verdi. Kız ona aitti. Onun için yaratılmıştı. Yalnızca ona aitti ve sonsuza dek ona sahip olacaktı.

Yüzlerce yıl sonra ona renklerini ve duygularını geri vermişti. Ve onun için ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Karşısında duruyordu, parlak gece yarısı siyahı bukleleri ve çikolata rengi geyik gözleriyle bir kadının küçük tükürük ateşi, masum ve savunmasız. İhtiyaç, vahşi, tırmık gibi pençeleriyle vücudunda geziniyordu, acımasız ve tehlikeli, ama

Kalbine başka bir şey giriyordu. Şefkatli şeyleri uzun zamandır unutmuşken yumuşak ve nazik bir şey.

"Sabahın erken saatlerinde güneşten kaçmak için uygun bir yol gibi görünüyordu."

"Annen sana görgü kuralları hakkında hiçbir şey öğretmemiş, değil mi?" Kızgınlığını korumaya çalıştı ama adam ona o tuhaf şekilde, sanki o her şeymiş gibi bakarken bu neredeyse imkânsızdı. Ve korku, ağlama ihtiyacı onu boğmaya başlamıştı, çünkü onun zihnindeki gitme, toprağa gitme kararını hissedebiliyordu. Onunla gidemezdi ve bu da yalnız kalacağı anlamına geliyordu.

Ona doğru bir adım attı, belli ki dehşetini okumuştı.

MaryAnn onu durdurmak için elini kaldırdı, çünkü kendisine dokunursa nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Vücudunu bir erkeğe teslim etmeyi ve onun istediği her şeyi yapmasına izin vermeyi hiç ama hiç düşünmemişti ama Manolito bunu kolayca yapmasını sağlayabilirdi. Ona hayal bile edemeyeceği şeyler yaptırabilirdi ve bu da onu en az orada yalnız bırakılma fikri kadar korkutuyordu. "

Ağlamamak için "Çizmelerime bak," dedi ve sandalyeye çökerek onları çıkardı. "Bu çizmeleri çok severdim. Her zaman favorim oldular."

Önünde diz çöktü ve botları kendisi çıkarmak için ellerini nazikçe itti. Başının tepesine baktı, saçları ipeksi gece yarısı siyahıydı ve yüzünün ve omuzlarının etrafına dağınık bir şekilde dökülüyordu. Adamın parmakları baldırından aşağı doğru kayarak bacağında farkındalık ürpertileri yaratırken, kendini ona dokunmaktan alıkoyamadı.

Adam sadece botlarını çıkarmasına yardım ediyordu ama nedense bu küçük jest ona seksi gelmişti. Kadın ayağını çekmeye çalıştı ama adam güçlü parmaklarıyla ayak bileğinin etrafını sardı ve onu sabit tuttu. "Yapma MaryAnn. Yere inmekten başka çarem yok. Seni yalnız bırakmak istemiyorum. Bu istediğim son şey. Eğer bu kadar üzgün olmaya devam edersen, beni terk edeceksin.

Seni Şimdi d n Ő t rmekten ve yanıma almaktan başka seçeneğim yok."

Başını kaldırdı, karanlık bakışları onunkilerle buluştu. Adamın dili dudaklarına değdiğinde ve bakışları kızın ağzına indiğinde kalbi yerinden fırladı.

"Bunu aklından bile geçirme."        bunu düşünüyordu ve bu onu ölümüne korkutuyordu.

"Git bir duş al. Ben senin için bu botlara göz kulak olurum," diye talimat verdi. "Sıcak su seni rahatlatacak ve uyumana yardımcı olacak."

MaryAnn bir protestoyu yuttu ve onu yerde diz çökmüş, botları elinde bıraktı. Dışarı çıktığında onun gitmiş olacağından emin olmasına rağmen arkasına bakmadı, bakmasına izin vermedi.

Suyu dayanabileceği kadar sıcak tuttu ve ağlarken ağrıyan, yorgun kaslarının üzerine dökülmesine izin verdi. Aslında aptalcaydı ama olanlardan sonra kendine engel olamıyordu. Bir rahatlama vanası, ama yine de kalbi ağırlaşmıştı.Őampuan saçlarındaki kabarıklığı aldı ve sa  kremi saçlarını bir kez daha d zelitti. Yorgun, kaybolmuş ve Manolito'yu her zamankinden daha çok ister bir halde çıktı ama artık ağlamamaya kararlıydı.

Etrafına bir havlu sardı ve uyuyacak bir Şeyler bulmak için yatak odasına gitti. Manolito pencerenin yanındaki sandalyeye oturmuş, çizmelerini havaya kaldırıyordu. Temiz, parlak ve yeni görünüyorlardı. Bir an için sadeceŐaŐkınlıkla bakabildi, içinden sevinç fışkırırken havluya sarıldı. Yeni gözyaşları döktü, bu sefer mutluluk g zyaŐlarıydı, ama onları yuttu ve botlara doğru rahatça başını sallamayı başardı.

"Onları sen tamir ettin."

"Tabii ki. Onları seviyorsun." Botları yere bıraktı ve her kıvrımına ikinci bir deri gibi yapışan küçük bir elbiseyle uyumlu bir çift yüksek topuklu parlak kırmızı ayakkabıyı havaya kaldırdı. "Bunlara bayıldım."

"İyi bir zevkin var."

"Onları benim için giy."

Kaşı havaya kalktı. "Şimdi mi? Havlunun içindeyim ve saçlarım sıırıslıklam." Buklelerini türban şeklinde sarmıştı ve aniden utandı. "Üzerimdeki elbiseyle harika görünüyorlar ama havlunun içinde nasıl bir etki yaratacaklarından pek emin değilim."

"Hemen şimdi." Sesi alçaktı, zorlayıcıydı, göğüs uçlarını sıkkan ve ihtiyaçtan sızlamasına neden olan hipnotik, seksi törpüydü.

Elini adamın omzuna koydu ve bir topuğunu ayağına geçirdi, bir yandan da adamın yüzünü izliyordu. Büyülenmiş gibiydi. Aç görünüyordu. Diğer kırmızı topuğu ayağına geçirdi ve kendinden emin bir şekilde ondan uzaklaştı. Topuklu ayakkabı bacaklarını harika gösteriyordu. Nasıl göstermesin ki? Havlu ya da değil, güzel bir vücudu vardı ve adam bunu kesinlikle takdir ediyordu. Ona kendisini yaşayan en seksi kadın gibi hissettiriyordu.

Ayağa kalktı, kasları rahatça dalgalanıyordu, ona doğru ilerlerken kedi gibi yürüyüşü neredeyse kalbini durduruyordu. Eli yüzünü kavradı, başparmağı elmacık kemiğinin üzerinde gezindi. "Çok güzelsin. Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama nefesimi kesiyorsun."

Başını eğdi ve onu öptü. Nazik, uzun süren bir öpücüktü, nefesi sıcak ve ağzı ikna ediciydi. Öpücüklerini yüzünün kenarından boynuna doğru takip etti, burnunu soktu, dişleriyle ısırды ve diliyle alay etti. Adamın sıcak, baştan çıkarıcı ağzı boğazından aşağı, göğsünün kıvrımına doğru ilerlerken kanı kulaklarında gümbürdüyordu. Uyluklarının arasında sıvı ısı titreşti.

Manolito havluyu çekti ve havlu kızın vücudundan düştü, kızın her bir santimini aç bakışlarına çıplak bıraktı. Manolito bir adım geri çekilerek onu, saten teninin genişliğini ve dolgun, yumuşak ve davetkâr kıvrımlarını seyretti. Başparmağı kadının hassas meme ucuna dokundu ve kadın tepki olarak nefesini tuttu. Adam çenesinden göbeğine doğru bir çizgi çekti. "Yemin ederim MaryAnn, yaşadığım yüzyıllar boyunca bundan daha güzel bir manzara görmedim." Şehvet sesini sertleştirmişti ama

Dürüstlük onu kadifeye çevirdi. Geri adım attı, eli kolundan aşağı kayarak parmakları onunkilere dolandı. Kadının kendisine doğru bir adım atması için çekti.

Sekizinci Bölüm

Manolito elini MaryAnn'in kalçasının kıvrımında gezdirdi, parmak uçları hafifçe MaryAnn'in teninde gezindi. MaryAnn'in karın kasları gerildi. Uyluklarında küçük uyarılma alevleri titreşti, karnına doğru yayıldı ve göğüslerini okşadı. Gözleri sıcak ve sahiplenici, ağzı şehvetli, açlığı daha keskin bir hal almıştı. Nefesini zorlukla tutabiliyordu, vücudu onunkini arzuluyordu. Bakışlarının dokunduğu her yeri bir damga gibi hissediyordu.

Onu baştan mı çıkarıyordu? Yoksa adam mı onu baştan çıkarıyordu? Bunu söyleyemezdi ve umurunda da değildi. Önemli olan tek şey adamın gözlerini ondan alamamasıydı. Vücudu sert ve sıkıydı, kot pantolonunun önündeki şişkinlik etkileyiciydi. Sıcaklık dalga dalga yayılıyordu. Ve dokunuşu katıksız bir sihirdi, parmaklarının uçları onun içindeki vahşi yaratıkla alay ediyordu, özgür olmayı talep eden, onunla ilgili her şeye fiziksel olarak karşılık veren bir yaratıkla.

"Senin için birkaç ömür bekledim," diye itiraf etti, başını onun boynuna eğerken bakışları sıcaktı. Dili kulak memesini okşuyor, nabzının üzerinde dönüyordu. "Seni düşündüm. Seninle neler yapabileceğimi. Sana kaç şekilde zevk verebileceğimi."

Manolito onun olgun kokusunu içine çekti. Tüm kadınları. Onun kadını.

Onun için yanıp tutuşuyordu, ereksiyonu o kadar sert, o kadar kalındı ki, kendini onun derinliklerine gömmeden asla huzur bulamayacağını biliyordu. Şafağın yaklaşıyor olması ve bir süredir sabahın erken saatlerinde güneş ışığına bile tahammül edemiyor olması onun için pek önemli değildi. Onunla kalmak, onun içinde olmak, onu kendine ait kılmak için her şeyi riske atabilirdi. Nefesi hızlandı ve dikkatini dolgun, sıkı göğüslerinin yükselip alçalmasına çekti. Onun. Onunla geçirdiği her saniyeyi sonuna kadar yaşayacaktı.

Elinin onun kolundan kaymasına izin vermek için kendini zorladı. Şöminenin yanındaki yatağa doğru yürüdü ve kalın şiltenin üzerine uzandı. "Sana bakmak istiyorum."

Bir an durdu, eli kalçasındaydı, saçları sırtından aşağı dökülüyordu, güzelliği adamın nefesini kesiyordu. Seksi kırmızı topuklu ayakkabılarıyla tek bir adım attı ve arzu ona acımasız bir darbe indirdi, ayakta duruyor olsaydı onu dizlerinin üzerine çökertebilecek bir ihtiyaç yumruğu. Nefesini içine çekti ve şehvetin yoğunluğunun onu ele geçirmesine izin verdi. Vücudu sıcak, çok sıkı hissediyor, onun içine girme ihtiyacıyla dolup taşıyordu. Kadının bir ziyafet gibi önüne serildiği görüntüler aklından geçti.

Attığı her adımda açlığı daha da artıyordu, ta ki kanı vücuduna hücum edene ve her hücresi onun için öfkeleninceye kadar. Onu istemenin verdiği katıksız zevk onu varlığının temellerine kadar sarstı. Daha önce hiçbir şeyi onu istediği gibi istememişti. Hiçbir şeye ihtiyacı olmamıştı ama birdenbire onun vücudu her şey olmuştu. Şekli ve dokusu. Davetkâr bir şekilde parıldayan teni. Her yumuşak santimi keşfedilmeyi, dokunulmayı bekliyordu. Her gizli oyuk ve gölge. Onun için. Hepsi onun için. Uzun yüzyıllar boyunca hiçbir şey onun için olmamışken, onu görmek neredeyse inanılmayacak kadar fazlaydı. Bakmak yeterli değildi. Ona dokunması, ona sahip olması gerekiyordu, yoksa bunların hiçbiri gerçek olmayacaktı.

MaryAnn hayatında ilk kez kendini tamamen şehvetli hissediyor, hiçbir engel tanımadan topuklu ayakkabılarıyla odanın içinde dolaşıyor, attığı her adımın Manolito De La Cruz'u kontrolünün sınırına yaklaştırdığını biliyordu. Onun sert bir nefes aldığını, gözlerinin dumanlı ve karanlık olduğunu, içindeki karanlık ihtiyacın yüzünün derinliklerine kazındığını görmek heyecan vericiydi. O kadar yakışıklıydı ki ona bakmaktan nefes alamıyordu. Ve onu istiyordu. Evet, onu istiyordu. Şehvet derinlere kazınmıştı. Açlık karanlık gözlerini aydınlatıyordu, yoğunluğu kendi ihtiyaçlarını besliyordu.

Vücudu hislerle doluydu, nefesi kesik kesik geliyordu. Göğüslerinin sızladığının, meme uçlarının gergin ve sert olduğunun farkındaydı. Bacaklarının arasındaki kavşakta toplanan nemli sıcaklığın. Tüm bunların nedeni adamın ona o şiddetli sahiplenme ihtiyacıyla bakmasıydı. Vücudunu onunkine sürtmek, onu okşamak, onu memnun etmek, gözlerinin derinliklerindeki açlık alevlerini tatmin etmek için ne gerekiyorsa yapmak istiyordu.

Parmağını ona doğru uzattı. "Buraya gel." Yanındaki yatağı okşadı.

Dudaklarını yaladı. Onu bu kadar isterken ona dokunursa ne olurdu? Zengin, koyu renk saçlarını geriye attı ve adamın bakışları vücudunda gezinirken gözlerindeki ateşin nasıl parladığını memnuniyetle izleyerek ona doğru yürüdü.

"Gerçekten çok güzelsin, MaryAnn."

Sesi yine o kadife karışımıydı ama bu sefer küçük bir hırıltı da eklenmişti. Notalar teninin üzerinde oynuyor, parmaklar gibi okşuyor gibiydi. Rahmi sıkıştı, küçük sarsıntıları tetikledi. Adamın ayağı kadının bacağının iç kısmına takıldı, baldırında bir aşağı bir yukarı ilerledi ve sonra kadın bacaklarını onun için açana kadar hafifçe çekti.

Yer değiştirdi, öne doğru eğilerek çıplak ayak bileğini parmaklarıyla çevreledi. Çok yavaşça avucunu bacağında gezdirdi. Kız kıpırdayacakken, adam onu uyarmak için elini sıktı. "Yapma."

Kıpırdamadan durmaya çalıştı ama adamın dokunuşu kan dolaşımını kesen elektrik akımları gönderdi ve titremesini durduramadı. Avuç içi bacağının şeklini izledi, dizine kadar ilerledi, okşadı, okşadı, baldırı boyunca yalayan küçük alevler gönderdi ve daha yükseğe çıktıkça uyluğundan yukarı çıktı, parmakları vücuduna baskı yaptı, zihnine onun şeklini ve dokusunu yazdırdı.

"Daha fazla dayanabileceğimden emin değilim." Bu onun sesi miydi, her notayı kaplayan kalın bir duygusallık mı? Bu neden bu kadar seksiydi, o tamamen çıplakken

Giyinmek mi? Kıpırdamadan dururken onun gezinen elleri tarafından her santiminin keşfedilmesi. "Ben oyuncak değilim, Manolito." Ama öyle hissettiriyordu. Onun oyuncağı. Onun kadını. Büyük, sıcak elleriyle dokunacağı, kızdıracağı ve tapınacağı bedeni. Peki bu onu neden tahrik ediyordu? Neden onun için teşhir edilmekten, vücudunun ona verdiği tepkiyi görmekten ve her geçen an daha da güçlendiğini hissetmekten hoşlanıyordu?

"Tabii ki öylesin. Vücudun güzel bir oyun alanı ve her santimini bilmek istiyorum. Seni neyin harekete geçirdiğini ve sana en çok neyin zevk verdiğini tam olarak bilmek istiyorum." Başparmağını kızın kaygan, ıslak girişine sürttü ve gözlerinin parlamasını izledi. "Seni neyin çılgılık attırdığını, neyin yalvarttığını bilmek istiyorum." Elleri uyluklarının iç kısmında daireler çizdi, kalçalarının üzerinde yukarı doğru hareket etti ve sonra aşağı inerek kalçalarını okşadı. "Seni canlı canlı yemek, daha fazlası için inlemeni ve sızlanmanı dinlemek istiyorum. Niyetim de tam olarak bu MaryAnn, senin tadınla ziyafet çekmek."

Öne doğru eğildi ve dili kızın yarığı boyunca uzun, yavaş bir alay hareketi yaparak ondan bir inilti kopardı.

"Çok, çok daha fazlası."

"Daha fazla mı? Eminim daha fazlası yoktur?" Onu zaten istediğinden daha fazla istemeye dayanamayacağından emindi.

Elleri onun poposunu şekillendirdi, parmakları ustalıkla merkezden aşağıya doğru kayıyor, tüy gibi hafif, okşuyor, vücudunda küçük ateş çizgilerini okşuyordu.

"Her zaman daha fazlası vardır MaryAnn ve bunların hepsi sana hayal ettiğinden çok daha fazla zevk verecektir."

Tam o anda pek çok şeyi hayal edebiliyordu. Nefesini içine çekti, ondan istediği şeyler karşısında şok olmuştu, onun için önemli olan tek şeyin kendisine dokunması ve tadına bakması olması karşısında şok olmuştu. İçindeki vahşilik büyüyordu ve tüm normal çekingenlikleri hızla yok oluyor gibiydi.

Manolito onu yere atmamak ve vücudunun istediği şekilde, sert ve hızlı bir şekilde, doyduğunu hissedene kadar tekrar tekrar içine almak için direnmek zorunda kaldı. Onun

horoz

Zonkluyor ve yanıyordu, sınırların ötesinde gerilmişti ama bunu aceleye getirmiyordu. Yemyeşil vücudu ve korku ile heyecanın karışımıyla parıldayan yumuşak geyik gözleriyle çok güzeldi. En azından kontrol yanılısamasından hoşlanan bir kadındı. Onu konfor alanının ötesine götürmek ve saf duyguların olduğu bir yere götürmek istiyordu.

Onu aşağı, kollarının arasına, kucağına çekti, böylece vücudu onunkine sıkıca oturdu. Pantolonunun yumuşak keteni tenine sürtünürken, onu kendine kilitledi ve çenesini yukarı kaldırarak gözlerinin kendisiyle buluşmasını sağladı. Onu içine çekti, kadınsı kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekti, kalbinin kulaklarında gümbürdediğini duydu, yumuşak tenini, yemyeşil ipeksi dokusunu hissetti ve onu altına itme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Onu örtme, hükmetme, dişlerini ona geçirme ihtiyacı her geçen an daha da güçleniyordu.

Ona doğru gevşedi, vücudu ona güveniyordu. Kendini küçük ve yumuşak hissediyordu, küçük ürpermeler aşağı yukarı akıyordu, böylece ona daha da yaklaştı. Gözleri karanlık ve kadının gizemiyle dolu görünüyordu.

Ağızına aldı, önce nazikçe, dili onunkine karışırken baharatlı tadının tadını çıkardı. İç çekti, vücudu uysallaştı, davetkâr bir şekilde onunkine doğru hareket etti.

"Ne kadar baştan çıkarıcı," diye fısıldadı onu kollarında kaydırıp kucağına yatırırken, vücudu gerilmiş, göğüsleri yukarı doğru itilmiş, kalçaları açık ve yarığı boyunca nem parlıyordu. "Benim için çok ıslaksın sivamet, çok hazırsın."

Dişleri alt dudağını çekiştirdi, dişledi ve ısırdı, kıvrımlarını sevdi, şeklini ezberledi. "Ağızını seviyorum." Onunla ilgili her şeyi seviyordu. Ve sorun da buydu. Onu kendine bağlamak, onu asla terk etmek istemeyeceğinden emin olmak için bir yol bulmaya çalıştıkça, onu daha çok istiyordu. Onun vücuduna asla doyamayacaktı. Ve vücudu ona asla yetmeyecekti. Onun gözlerinin şehvet ve ihtiyaçtan daha fazlasıyla parlamasını istiyordu.

Manolito onu tekrar öptü, yavaşça duyularını ele geçirdi, kalbini ve ruhunu istedi, onun sadece küçük bir parçasına sahip olabileceğini biliyordu. Bu, onu kendisine cinsel olarak bağlamak için her zamankinden daha kararlı hale getirdi. Cazibesinin, cehennem kadar seksi olduğunun farkında değildi; her şeyin onun yüzünden olduğunu sanıyordu. Öpücükleri uzun ve uyuşturucuydu, onu kasıtlı olarak sarsıyor, düşünmesine fırsat vermiyor, sadece hissettiriyordu. Kadının inlemeleri yumuşaktı ve adam her birini yuttu, sonsuza dek tutmak üzere bedenine aldı.

Kendisi için olduğunu bilerek onun uyarılmasının artmasını izlemek hoşuna gidiyordu. Gözlerindeki o sersemlemiş, mutlak ihtiyaç dolu bakışı onun yarattığını biliyordu. Yüzünü onunkine çevirdi, çenesinin altına sokuldu, adını fısıldamadan önce dili sıcak bir törpüyle teninde gezindi.

"Manolito."

Yumuşak, nefessiz yalvarışlar vücudunu daha da sertleştirdi. Çenesinden boğazına doğru kemirerek ilerledi. Teni ılık bir bal gibiydi. Küçük bir ısırığa karşı koyamadı, dişleri nabzının üzerinde hafifçe sıyrıldı, dili hafif bir girdapla küçük acıyı yatıştırdı. Nefes nefese bir iniltiyle karşılık verdi, boğazına daha iyi erişebilmesi için başını eğdi. Saçları bir şelale gibi adamın etrafına dökülüyordu ve adam saçlarını teninde hissetmek istiyordu. Nefes alış verişleri düzensizleştikçe göğüsleri yükselip alçalıyordu.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye fısıldadı, dişleri yine tenini ısıırıyordu, sesi büyüleyiciydi. Nabzın yükseldiğini, kadının onu çağırıyor gibi göründüğünü, olgun ve hazır olduğunu fark etti. Ondandır ısı yayılıyordu. "Oh, evet bebeğim, kesinlikle hoşuna gitti."

Alın konsantrasyonla çatıldı ve giysileri sis girdapları içinde eriyerek vücudunu çıplak bıraktı, böylece onu ten tene tuttu. MaryAnn'in saçları şehvetli bir kayışla MaryAnn'in üzerine dökülüyor, böylece MaryAnn'in kalın, sert ve ağrıyan ereksiyonu MaryAnn'in yumuşak bedenine sıkıca bastırılıyordu. MaryAnn onunla dönüşebileceği canavar, yani ölümsüz arasında duruyordu. Onu kurtaracak güce sadece o sahipti,

Ve mucize şuydu ki, vücudunu ona sunuyordu. Bundan daha güçlü ya da daha erotik bir şey olamazdı.

Ağızı açlıkla onun üzerinde gezindi, kahve kremi teni sıcak ipek gibiydi. Kanının onu çağırdığını, damarlarında hayatın gelgitleriyle dalgalandığını duyabiliyor ve hissedebiliyordu. Kalbi, göğüslerinin dolgun tümseklerinin altında, onun ritmini takip ediyordu. Dudakları yükselen kabarıklık boyunca bir yol izledi ve vadiye indi, dili nabız noktalarının üzerinde gezindi, dikkatini meme uçlarının sıkı tepelerine taşırken dişleri alay etti.

Adam sıkılaştıran tomurcukların üzerine ılık hava üflerken vücudu kavislendi. Kımıldamaya, kollarını kaldırmaya çalıştı ama adam durdu, başını kaldırıp kızın gözlerinde yanan uyarılmayı izledi. "Kıpırdama, sivamet. Çok hareketsiz. Dilimin her darbesini, parmaklarımın her dokunuşunu hissetmeni istiyorum."

"Yapamam," diye soluk soluğa kaldı. Vücudu çok sinirli, çok huzursuzdu, ihtiyaç hızla ve vahşice büyüyordu. Daha fazla dayanabileceğinden emin değildi. Daha önce hiç böyle olmamıştı, bir ihtiyaç ateşi içinde, onun dokunuşunu, ağzını, rahmini çekiştiriyor gibi görünen küçük ısırıkları arzuluyordu, böylece içindeki ateş daha da yükseldi. O kadar yüksekti ki, çaresiz bir kadın olmadığı halde kendini çaresizliğin sınırında hissediyordu. Adamın içinde olmasına nefes almaktan daha çok ihtiyacı vardı ama adam ona daha fazlasını vermek yerine, yavaş ve şehvetli saldırısını, kadın ihtiyaçtan ölebileceğini düşünene kadar sürdürdü.

"Evet, yapabilirsin. Alacaksın. Sana ne verirsem, alacaksın ve daha fazlasını," dedi. "Sana çılgılık attırmama izin ver, MaryAnn. İzin ver seni zevkten aklını kaçırarak hale getireyim, benimkinden başka bir isim bilmeyeceksin." Sesinin baştan çıkarıcı olmasına izin verdi, parmaklarının yaptığı gibi tenini okşadı. Başını göğsüne doğru eğdi, konuşurken dudakları göğüs ucunu okşuyordu. "Kendini tamamen bana teslim et."

Eliyle göğsünün sert ve olgun kısmını kavradı ve ucunu ağzının sıcak dehlizine götürdü. Dişleri çekiştirdi; emdi, yaladı, ısırdı, duyularına saldırdı, tensel acı ve enfes küçük ısırıklar arasında gidip geldi

coşku. İhtiyaç onun üzerindeydi, kasıklarına karşı kıvrılırken kontrolünü sarsıyordu. Elleri bacaklarının birleştiği yerde toplanan ısıya doğru kayarken, meme ucunu fiskelemek için dilini düzleştirdi.

Yumuşak, acı dolu bir yalvarışla haykırdı, hareketsiz durma emrine itaat etmeye çalışırken bile kollarında kıvrıldı. Uyluklarındaki sinirler zıpladı ve bacaklarını daha da açarak kalın ereksiyona karşı kıvranmaya başladı. Ateş vücudunu sarmış ve aleti sarsılmıştı. Parmakları kızın nemli yarığının hemen üstündeki koyu renkli buklelere doğru kayarken boğazından bir hırıltı daha çıktı. Kararmaya başlayan meme ucuna bir başka sıcak, tüy gibi hafif nefes gönderdi, böylece kadın tekrar ona doğru eğildi, bir ihtiyaç acısı içinde ağzına doğru itildi.

Manolito ona birkaç kez yavaşça, uzun uzun yaladı, dilini oynattı, aniden dişleriyle hafifçe çekiştirdi, kasıtlı olarak vücudunda dans eden titrek alevler gönderdi. Sert ve nazik, yavaş ve hızlı, şehvetli bir acı ısırtığı ve yatıştırıcı dilinin işkence edici girdabı arasında gidip geldi. Bu sırada parmakları, parıldayan ısı kazanının hemen üzerinde geziniyordu. Karnındaki kaslar dalgalandı ve kalçaları çaresizlik içinde ona vermeyeceği serbest bırakma için çabaladı.

Nefesi küçük bir hıçkırık halinde geldi. "Bir şeyler yapmalısın."

Memnuniyet karanlık gözlerini küçük kehribar rengi ışık noktalarıyla aydınlattı. Başını kaldırıp ona baktı, bakışları kendisine ait olanın üzerinde gezinirken sıcak ve sahipleniciydi. Kasıtlı olarak onu tekrar kaydırıp, yatağa yatırdı, dili ve dişleri vücudunun üzerinde gezindi, seksi tattı, şehveti tattı, her fantezisinin gerçekleşmesini tattı. Bu baskın bir erkeğin gösterisiydi ve onu biraz şoke etmişti ama kokusunu kıza bulaştırması, onun -ve diğer herkesin- kime ait olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Titredi, göğüsleri kabardı, bacakları genişledi ve adam vücudunun her santimini sahiplenerek aşağı doğru indi.

kendi. Adam göğüslerinin aşırı hassas etiyle oynarken, her bir kaburgasının izini sürerken, titreyen karnının üzerinde gezinirken ve ilgi çekici göbek deliğiyle alay etmek için dururken başı ileri geri savruldu.

Kadın sıcak ve erotik bir şeyler mırıldandı ve adamın vücudu cevap olarak sarsıldı. Şimdi tamamen ona odaklanmıştı, onun hissini, saf güzelliğini, teninin üzerindeki ipeksi süzülüşünü özömsüyordu. Eşinin kokusu onu sarıp sarmalıyor, onu çağırıyor ve emrediyordu ve vücudu cevap verme ihtiyacıyla zonkluyor ve ağrıyordu. Şehvet ve aşk birlikte yükseldi, biri diğlerinden ayrılmadı, bu kadın, bu dişi, onu sisler ve gölgeler ülkesine kadar takip edecek kadar cesur, içindeki her şey ona kaçmasını söylerken bir yağmur ormanına girecek kadar cesur. Onun.

Adam daha da alçalırken gür saçları kadının düz göbeği ve kıvrımlı kalçaları üzerinde kayıyordu. Adam kadının ateşinin tam ortasındaydı ve kadın onun altında yatıyordu, tırnakları çarşafı tırmalıyordu, vücudu kemerli, başını geriye atıp kalçalarını kaldırırken boğazı açıktaydı. Bakışları onunkilerle buluştu, tahrik olmuş, çaresiz. Adam kadının kalçalarını tutup onu daha da açarken gülümsemesi saf günahı. Bakışları daha ateşli, daha haince ve fazlasıyla şehvetli bir hal aldı. Başını eğdi ve içti.

Dili derinlere saplandığı anda çığlık attı ve tırnaklarını yatağa geçirerek etrafındaki dünya patlarken tutunmaya çalıştı. Vücudu parçalanıyor gibiydi. Ateş omurgasından aşağı inerken ve dar kanalındaki kaslar nabız gibi atarken görüşünün kenarları bulanıklaştı. Zevk dalgaları onu sarsarken nefesini tutması imkânsız gibi görüldüğü için boğazı kapandı.

Onu yalıyor, mızraklıyor ve dişleriyle kazıyor, ele geçirilmiş bir erkek gibi ziyafet çekiyordu. Elleri, sahip olduğunu hayal bile etmediği bir güçle onu tutuyor, çaresiz ve erotik saldırısına açık tutuyordu. Yaladı ve emdi, dili derinlere saplandı, kız onun altında savrulurken ve inlerken sıcak kremayı merkezinden çekti.

"Buna dayanamıyorum," diye soludu, parmaklarını yatağa gömdü, umutsuzca tutunacak bir şey bulmaya çalıştı. "Durmak zorundasın." Çünkü kontrol edebileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Dili klitorisine baskı yapıyordu ve vücudu erimeye başlamıştı. Zevk, patlayan bir volkanın gücüyle içinden fışkırıyor, kasları şiddetle kasılana, midesi kasılana ve ateşten mızraklar omurgasından göğüslerine doğru fırlayana kadar beyaz kızgın lav gibi yayılıyordu. Aklını başından alan zevk onu tamamen kontrolden çıkardığında kendini durduramayarak adamın ağzına doğru sertçe eğildi.

Kadın nefesini tutamadan, adam onu ters çevirdi ve vücudu zevk dalgalarıyla sarsılırken onu dizlerinin üzerine sürükledi.

Onun üzerine çıktı, kalçalarını yakaladı ve poposunu kendine doğru çekti, bir eliyle onu yerinde tutmak için sırtına bastırdı. Ereksiyonunun geniş başını onun dar girişine doğru itti.

"İhtiyacın olan bu mu sivamet?" diye fısıldadı kısık sesle.

Bir şeyler söylediğini fark etti, ağlamaklı bir yakarış. Adamın vücudu kadıninkini istila etmeye başladığında vücudunda şimşekler çaktı. Kalındı, çok sertti, yumuşak kıvrımlarını zorlayan çelik bir mızrak gibiydi, geriyor ve yakıyordu. "Çok büyüksün," diye soluk soluğa bağırdı, ilk kez onun vücuduna uyum sağlayamayacağından korkuyordu, bu şekilde değil, kalçalarını kavrayıp poposunu kendine doğru çekerken, acımasızca, acımasızca dar kanalından geçerken değil. Yine de itiraz ettiğinde bile kalçalarını eğiyor, daha fazlasını istiyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyor, neredeyse içine yayılan zevkle ağlıyordu. Çok sıkı istila bile, onu almasına eşlik eden yanma bile, ecstasy dalgalarını durduramadı ya da belki de ona ekledi.

Manolito baskın pozisyonda onu tamamen kontrolü altında tutuyor, kadife gibi yumuşak, canlı ipek duvarlarla çevrili sıcak kanala girerken acele etmiyordu. "Çok sıkısın, MaryAnn." Sesi sertti.

Boğazından hırıltılar yükseliyordu. Onun üzerine daha da eğildi, istilasını derinleştirdi, onu inanılmaz bir şekilde doldurdu ve gerdi. "Kimıldama aşkım, bunu yapma."

Ama kaslarının onun etrafında kilitlenmesine, onu kavramasına ve yoğurmasına engel olamıyordu, bu hareket vücuduna ateş püskürüyordu. Adamın onu daha da derine ittiğini hissetti. Kalçaları geri çekildi ve sonra öne doğru itti, yumuşak kıvrımlarından geçti, sürtünme sıcak ve vahşi, tüm vücuduna titreşimler gönderdi, böylece göğüsleri bile ateşli alevleri hissetti ve vücudu nabız attı, onu karşılama sıvısıyla doyurdu.

Parmakları kalçalarını sertçe ısırdı, onu hareketsiz tuttu, fısıltısı gırtlaktan gelen bir sestti, ona tekrar tekrar daldı ve her vuruşta ondan şok çığlıkları kopardı. Adam şiştikçe acının sınırını hissetti, kendini onun içine kilitledi ve durmadan devam eden, vücudunun her yerine şimşekler çaktıran ama işkence gibi ağrıyı asla hafifletmeyen sert, itici bir ritim başlattı. Onu şimdiye kadar sahip olduğu tüm sınırların ötesine itti,

Hıçkıra hıçkıra ağlayıp serbest bırakılması için yalvarıncaya kadar ihtiyacını daha da artırdı. Hareket etmeye çalıştı, kendini kaybetmekten korkarak onun altından çıkmaya çalıştı, başa çıkamayacağından korktu, ama adam aniden hırladı, hayvani bir ses çıkardı ve öne doğru eğildi, uzun vücudu onunkinin üzerine uzandı, onu kilitledi, dişleri omzunun derinliklerine batarken bir kolu kalçalarının altındaydı.

Beklenmedik bir acı onu yıkadı, göz kamaştırıcı beyaz-sıcak zevk çizgileriyle karıştı, onu sürerken, nefesi sert nefeslerle geliyordu, gücü muazzamdı, ona tekrar tekrar sürdürdü. Kendi soluk soluğa çığlıklarını, etin ete çarpma sesini duydu, taşaklarını hissetti, dar kanalının derinliklerinde öfkeli vurmaya devam ederken kaba bir okşamayla vücuduna tokat attı. Bir ateş fırtınası başladı, daha sıcak ve daha kontrolden çıkmış bir şekilde inşa edildi ve ona karşı kıvrandı, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu, ancak ona vereceğinden korkuyordu.

Kolu daha sıkı kilitlendi, kalçalarını yukarı sürükledi, böylece poposu ona sıkıca çarptı ve kendini o kadar derine gömdü ki rahmine dayandı. Onun şiştiğini, kaslarının gerildiğini hissetti, ta ki bir milyon parçaya ayrılacağından korkana kadar.

Manolito onun sert nefesini, hıçkırarak yakarışını duydu ve orada, uçurumun kenarında olduğunu anladı. İşte bu, sivamet benim için gel. Benim için yan.

Birden fazla orgazm vücudunu yırttı, her biri bir öncekinden daha güçlü bir gelgit dalgasıyla her parçasını süpürdü. Duygular güçlü spazmlar halinde içinden geçiyordu. Vücudu kavislendi, kalçaları daha fazlası için geri uzandı, boşuk çığlıkları onunkileri yankıladı.

Serbest bırakılması acımasızcaydı, ateş omurgasını yırtıyor ve karnında kıvrılıyordu, kanalı sıkıyor, kavıyor ve vücudundan sıcak meni püskürüyordu. Patlamayı ayak parmaklarında, bacaklarında ve bağırsaklarında, göğsünden başının tepesine kadar hissetti. Bu onu doyurmalıydı ama vücudu tamamen tatmin olmayı reddetti.

Onu kendisine doğru tuttu, küçük bedeni yumuşak, açık ve ona karşı savunmasızdı. Etrafındaki sıkı duvarlar artçı şoklarla dalgalanırken, ereksiyonu kalın ve ağırlı kaldı, titreşen zevk devam etti ve onu ona kilitledi. Kıpırdayamıyor, zor nefes alıyor, kalbinin vahşi çarpışını durdurmaya çalışıyor, kesici dişlerinin uzamasına izin vermemeye çalışıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde köpek dişleri de bunu yapmış ve dişlerini kadının omzuna gömüp onu hareketsiz tutmuştu.

Onun kanını alma, onu tamamen kendi dünyasına getirme dürtüsü içindeydi ama onu hayaletler ve gölgeler çayırında kendisiyle birlikte tuzağa düşürebileceğinden korkarak buna karşı koydu. Yine de onun tadına bakmak için can atıyordu, bu yüzden onu altında, dizlerinin üzerinde tuttu, dürtüsünün geçmesine izin verirken vücudu onunkini kapladı. Dilini köpek dişlerinin üzerinde gezdirerek onun vahşi tadının tadını çıkarıyor, bir eliyle göğüslerini okşuyor, hassas meme uçlarına her dokunuşunda sıcak sıvının ağrıyan sikini yıkamasının keyfini çıkarıyordu.

"Seni sonsuza dek burada tutabilirim," diye fısıldadı dilini kadının omurgasında gezdirirken.

MaryAnn dudağını ısırdı ve kalbinin çılgınca çarpışını durdurmaya çalıştı. Hayatında hiçbir zaman vücudunu başka birine bu kadar tamamen teslim edebileceğini hayal etmemişti. Ona dokunduğunda, ona yakın olduğunda, hiçbir çekingenlik hissetmiyordu. Belki korku, ama onun yapabileceklerinden değil, sadece fiziksel zevkin mutlak çılgınlığında kendini kaybedebileceğinden.

Geri dönüşü yoktu. Manolito'yu suçlayamazdı bile. O da en az onun kadar baştan çıkarıcıydı ve bu tamamen fizikseldi. Gözlerini kapadı ve kanındaki çarpıntıyı hissetmemeye çalıştı. Bu bağımlılık yapıyordu. O bağımlılık yapıyordu ve hayatının geri kalanında onun dokunuşunu arzulayacaktı. Hiç kimse ona onun hissettirebildiği şeyleri hissettiremezdi. Ve başka biriyle hiçbir şey doğru görünmeyecekti. Ama bu aşk değildi.

"Nereden biliyorsun sivamet, nereden biliyorsun aşkın ne olduğunu benimle mi?"

"Aklımda sen varsın."

"Benimle birleştin." Sırtının pürüzsüz hatlarını öptü. "Sakin ol Csitri, seni yatağa yatıracağım." O kadar çok titriyordu ki, adam vücudunun onunkini terk etmesine izin verdiğinde düşeceğinden korkuyordu.

Hareket ettiği anda, kadının kasları onu sıkıca kavradı ve her ikisine de yeni hisler gönderdi. Vücudunun isteksizce onunkinden ayrılmasına izin verirken kolunu sıkıca onun beline doladı. Kadının yatağa yığılmasına izin verdikten sonra yavaşça dönerek onu da yanına aldı ve böylece kadının vücudu onunkiyle yastıklaştı.

"Hareket edebileceğimi sanmıyorum." Gerçek şu ki, hareket etmek istemiyordu.

"Yapamayacağımı biliyorum," diye fısıldadı MaryAnn, başını bile kaldıramıyordu. Vücudu hâlâ küçük artçı sarsıntılarla titriyordu. Yeterince hava alması imkânsızdı, ciğerleri yanıyor ve vücudu ateşler içindeydi. Adamın yanına uzanmış, onların konuşmalarını dinliyordu.

kalp atışlarını birleştirdi. "Seninle aşkın ne olduğunu bilmediğimi söylerken ne demek istedin?"

"Beni bilinmezlikten kurtarmak için korktuğuş her şeye göğüş geren bir kadını nasıl sevmem? Sen benimle karanlık arasında dururken seni nasıl sevmem? Bana hayal ettiğimden daha fazla zevk verirken seni nasıl sevmem?" Onun kendisine huzur getirdiğini söylemedi. Onunla birlikte olduğu anda içindeki her şeyin durulduğunu, sakinleştğini, doğru hale geldiğini. "Beni henüz sevmeyen sensin, ama sevmeyi öğreneceksin."

Kollarını titreyen bedenine doladı ve onu daha da sıkı tuttu, çenesi boynuna sokuldu, sıcak nefesi kulağına değdi. Sesinde hiçbir kınama yoktu, sadece kesin bir ifade vardı.

Vücudu zonkluyor, yanıyor ve yeniden onunkini arzuluyordu ve bu düpedüz korkutucuydu. Kendine o kadar güveniyordu ki, onu kendisine aşık edebileceğinden o kadar emindi ki. Aşık olmasa bile onunla birlikte olmak istememenin neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu, hele ki onu içten dışa yakabilecekken.

"Sence de bu biraz korkutucu değil miydi?"

"Benimle güvendesin." Yüzünü onun saçlarının zenginliğine gömdü. "Burada seninle kalmak ve insanların uykusunu uyumak istiyorum." Varoluşu boyunca bir kez olsun bu basit zevki isteyeceğini düşünmemişti ama şimdi bedenini onunkine dolamak ve kollarında onunla uykuya dalmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Neden insanların uykusu?" diye sordu ona sokularak. "Bunu söylemek senin için garip bir şey gibi görünüş."

"Seni hayal etmek istiyorum. Seni hayal ederek uykuya dalmak ve yanımda seni görerek uyanmak istiyorum."

Bir kedi gibi ona sürtündü. "Sakın uyuma. Yere yatmalısın Manolito. Bunu ben bile biliyorum."

Odanın etrafına baktı. Işık pencerelerden içeri sızmaya başlamıştı bile. Gözlerini yakması gerekirdi ama bunun yerine vücudunu gerip yaylandırmak, sabahın ilk ışıklarıyla yıkanmak istedi. "Belki de burada kalmalıyım. Pencereleri kapatabiliriz."

Kalbi yerinden fırladı. "Bu güvenli değil. İmkânı yok. Gitmek zorundasınız."

Başını elinin üzerine koydu ve ona baktı, gözleri bir kez daha tamamen kararmıştı. "Kalmamı istemiyorsun, değil mi?" dedi ani bir içgörülle. "Seni terk etmemi istiyorsun."

Onun suçlamasını reddetme isteğini bastırdı. Bu bir yalan olurdu. "Senin yanıdayken düzgün düşünemiyorum."

"Hayır mı?" Sesindeki sinirli saldırganlık yumuşayarak gırtlaktan gelen bir erkek memnuniyeti mırıltısına dönüştü. Eli kadının göğsünü kavradı, başparmağı meme ucunun üzerinde kayarak kadının dokunuşunun altında titremesine neden oldu.

"Hayır. Sence ben hep böyle itaatkâr mı davranıyorum?" Kelimeyi neredeyse tükürüyordu. "Ben esaret ve boyun eğme yapmıyorum."

"Belki de nelerden hoşlandığını senden daha iyi biliyorum," dedi. "Senin zihninin içindeyim ve seni memnun eden şeyleri arıyorum."

Bunun doğru olup olmadığını merak ederek gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Onun yaptığı şeyler hoşuna gitmişti. Hoşlanmak, hissettiklerini anlatmak için hafif bir kelimeydi. Kendi davranışları için onu suçlayamazdı. Onu hızlı ve sert bir şekilde, neredeyse acımasızca ele geçirmesini istemişti. Tamamen ona ait olmak istemişti, hâlâ da istiyordu. Ondan istediği her şeyi yapmak. Ve bu onu bambaşka bir düzeyde korkutuyordu. Bu büyük bir kişilik değişimiydi ve üzerinde düşünülmesi gerekiyordu.

Manolito onun yüzünü inceledi. Davranışları onu şaşırtmıştı ve o da kendi kendine neden ona karşı bu kadar baskın olma ihtiyacı duyduğunu sordu. O baskın bir adamdı, o kadar ki kendini kimseye kanıtlama ihtiyacı duymuyordu, yine de içindeki bir şey onu işaretlemeye, çiftleşmelerinin kanıtı olan kokusunu bırakmaya ihtiyaç duymuştu. Saçlarını taradı

omzundan çekip oradaki küçük yaraya dokundu. Karpat erkekleri iğne izi bırakırdı, belki de bir çilek izi ve onun kanını ilk kez aldığında göğsünde böyle bir iz bırakmıştı. Omzundaki yara ise tamamen farklı bir şeydi. Şaşkınlıkla bakışlarını ona odakladı. Köpek dişleriyle yapılmıştı.

MaryAnn de işarete bakmak için başını çevirdi, yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi vardı. Adam onu bu şekilde tuttuğunda bunu neden seksi bulmuştu ki? "Sanırım bana bir çeşit büyü yapmış olmalısın."

"Ben tam tersi olduğuna inanıyorum."

"Sen mi yaptın?" diye şüpheyle sordu. "Çünkü Kader bu tür şeyler yapabilir. Zihinlerin içine girip onları etkileyebilir."

"Benimle tekrar birleş ve ne tür bir etkiye sahip olduğumu göreceğim. Bu sefer ayaklarımın dibinde diz çöküp sikimi o ateşli, çok seksi ağzına almanı sağlayacağım sanırım." Eli boğazını okşadı, parmaklarının uçları okşuyordu. Bu düşünceyle vücudu yeniden sertleşti, ona sıkıca bastırdı, erotik fanteziyle sarsıldı. "Yaşayamayabilirim ama bu deney için her türlü fedakârlığı yapmaya hazırım."

Endişelenmesi gerekirdi ama onun vücudunu keşfetme, onu uçurumun kenarına getirme, ona bu tür bir zevk vermesini emretme ve onun kontrolünü elinden alma düşüncesi, vücudunda bir heyecan sarmalına yol açtı. Dili omzunda geziniyor, dişleri onu ısıırıyordu ve vücudu daha şimdiden karnından göğüslerine doğru yayılan o hafif sarsıntılarla karşılık veriyordu.

"Belki de seni etkileyen benim," dedi. "Bana her zaman seninle birleşenin ben olduğumu söylüyorsun."

"Tabii ki beni etkiliyorsun. Her fantezini okuyor ve kendi fantezilerimi seninle paylaşıyorum." Elleri göğüslerini kavradı ve vücudunun kıvrımlarından kalçalarına doğru kaymadan önce meme uçlarını okşadı. Yavaş, ritmik bir masaja başladı. "Yarın gece senin için geldiğimde kadınsı bir şeyler giy."

Nefesi kesildi, öfkelenildi. "Ben her zaman kadınsı kıyafetler giyerim. Kıyafet konusunda en iyi zevke sahip olan benim. Beni bu şekilde aşağıladığına inanamıyorum."

Gözlerinde erkeklere özgü bir eğlence parıldıyordu. "Bunu yanlış anladıysan özür dilerim aşkım. Siz her zaman güzel giyinirsiniz. Ben eski kafalıyım ve bir elbise ya da eteği tercih ederim." Adamın eli kadının karnına doğru kaydı, parmakları genişçe açıldı. Sesi boğuklaşırken bile nazik daireler çizerek aşağıya doğru kaydı. "Güzel vücudunu en iyi şekilde sergilemenin yanı sıra, sana bu şekilde kolayca dokunabilirim."

Parmakları daha da aşağı kaydı, bekleyen sıcak, davetkâr nemi buldu. "Vücudunun dokunuşlarıma açık olmasını istiyorum. Sana bakıyorum ve avuçlarımı teninin üzerinde kaydırmak istiyorum. Bu dünyada buna benzer bir şey yok."

Parmakları yarığının üzerinde kayarak kadının nefesini kesti. Kalçaları sıkıştı. Rahmi kasıldı ve bir anda onun oldu. Her türlü direniş düşüncesi yok olmuştu. Parmakları okşadı, alay etti ve yeniden samimi bir keşfe başladı. Kulağına fısıldadığı sert sözler sadece duyularını ve sinir uçlarını güçlendiriyor ve ona olan ihtiyacını artırıyordu.

Sabah güneşinin ışıkları pencereden içeri süzüldü ve ışık yüzüne kazınmış keskin uyarılmışlığı aydınlattı. Sırtüstü yattı ve onu üzerine oturacak şekilde kaldırdı. Kadın adamın ereksiyonuna bakarken nefesi kesildi. Onu içine alabilmesi imkânsız görünüyordu ama vücudu onun için yanıp tutuşuyor, nabız gibi atıyor ve ağlıyordu. Kalçalarını kalçalarının her iki yanına yerleştirdi ve sikinin geniş başını içine doğru itti. Gülümsemesi gerçektir, beyaz dişleri ona doğru parlıyordu, siyah gözleri onun üzerine yerleşirken neşeye yakın bir şeyle parlıyordu.

Ait olduğu yerin derinliklerine oturana kadar onun sıkı kıvrımlarından geçti. Ellerini omuzlarına götürdü, böylece o başlarken kendini destekleyebilsin

hareket etmek, onu doldurmak için, bu sefer yavaş ve kolay, böylece zaten çok hassaslaştığında her vuruşu hissedebiliyordu.

Adamın elleri onu yavaş, şehvetli bir kayışla ona binmesi için yönlendirirken kadın da ritme ayak uydurmaya başladı. Onu yavaşça gerdi, kadife kaplı çelik, sürtünme nefesini -akıl sağlığını- kesene kadar sıkı, kenetlenmiş kaslarda hareket etti. Daha önceki vahşi sahiplenmeden farklıydı ama daha az zevkli değildi. Ve bakışları göğüslerinin salınımını takip ederken ve gözleri ona böylesine sıcak bir şehvet ve takdirle odaklanmışken onun üzerinde oturmanın çökmekte olan bir yanı vardı.

Manolito yanından ayrıldığında MaryAnn bitkin düşmüştü ama güneş tepedeydi. Böyle bir saatte dışarıda olmasının tehlikeli olduğunun farkındaydı. Kendi vücudu o kadar yıpranmıştı ki, Manolito yorganı üzerine çekip onu yalnız bırakırken öpücüğüne karşılık vermekten ve zayıf bir el sallamaktan başka bir şey yapamadı. Adamın fısıltıyla verdiği uyu komutunu zar zor algıladı, gözlerini çoktan kapatmıştı.

Dokuzuncu Bölüm

MaryAnn yüzündeki gözyaşları ve kapısının diğer tarafından gelen yumuşak kadın sesleriyle uyandı. İnledi ve arkasını döndü, vücudunun hiç bilmediği yerleri ağrıyordu.

"Sadece seksti," dedi yüksek sesle. "O seni sevmiyor. Sevgi önemlidir ve o seni sevmiyor."

Onu sevmiyor olabilirdi ama vücuduna sahipti. İsteddiği her şeyi yapardı ve bunun mümkün olduğunu bilmiyordu. Bacaklarının arasında ve çenesinde bıyık yanıkları vardı. Onu düşündüğü anda ihtiyaçtan zonkluyor ve nabızı atıyordu. Göğüsleri ağrıyor ve ağırlaşıyordu. Vücudunda sahiplenmediği ya da ona özgürce vermediği tek bir santim bile yoktu.

Kontrolünü kaybetmesi dehşet vericiydi. Nasıl olur da onun vücudunu, kendisini gerçek ya da hayali, sahip olduğunu düşündüğü tüm sınırların ötesine itmesine izin verecek kadar arzulayabilirdi? Yapılacak tek güvenli şey ayrılmaktı ve bunun için artık çok geçti. Pratik zekâlıydı, olayları mantıklı bir şekilde çözen bir kadındı ve bunun mantıklı bir tarafı yoktu.

Ayağa kalktı ve daha fazla gözyaşı sildi. Çocukluğundan beri hiç bu kadar ağlamamıştı. Duş sadece teninin üzerinde fısıldayan hisleri arttırdı. Parmaklarının her gölge ve çukurda, her kıvrım ve çukurda gezindiği anıları. Ağzı onu arzuyla çılgına çeviriyordu. "Bu normal değil," dedi aynadaki yansımasına. "Onu bu şekilde istemek ve bana gelmesinden korkmak ve gelmeyeceğinden daha çok korkmak normal değil."

Ayrılabilir miydi? Seattle'daki hayatına geri dönmesi mümkün müydü? Manolito hâlâ dünyalar arasında sıkışıp kalmıştı; ona yardım etmezse asla geri dönemeyeceğini bile bile onu terk edebilir miydi?

MaryAnn özenle giyinmiş, kendine güvenmek ve kontrolün kendisinde olduğunu hissetmek istediğinde sık sık yaptığı gibi giysilerini bir zırh gibi kullanmıştı. Manolito ona elbise giymesini söylemişti, o da pantolon ve ipekli bir üst giydi. Titreyerek durdu, kendine baktı, elbise giymek istiyordu çünkü bu onu memnun edecekti. Çünkü ona asla karşı koyamayacağı o karanlık açlıkla bakacaktı. Bir an için elleri bluzunun küçük kabuklu düğmelerine gitti ama ellerini aşağı indirmeye zorladı. Teslim olmayacaktı - ne kendine ne de ona. Eğer onu terk edemiyorsa, en azından ona karşı durabilirdi.

Çenesini kaldırarak ortak salona doğru yürüdü. Genç bir kadın pencere kenarındaki koltuğa kıvrılmış oturuyordu, uzun saçları bir şelale gibi sırtından aşağı dökülüyordu. Hiç de gerçek olmayan tereddütlü bir gülümsemeyle başını kaldırdı, zümrüt gözleri dikkatle onu izliyordu.

"Sen Jasmine olmalısın. Ben MaryAnn Delaney. Juliette geleceğimi söyledi mi?" Kıza yavaşça yaklaştı, hareketleri nazik ve tehditkâr değildi. En başta gelmesinin nedeni buydu, çok yaşlı gözleri ve yüzüne çoktan kazınmış hüznü olan bu genç kadın.

Jasmine gülümsedi ve elini uzattı. "Sonunda sizinle tanışmak büyük bir zevk. Juliette sizden çok övgüyle bahsediyor."

"Karpat erkeği kokuyorsun," dedi başka bir ses, küçümseme dolu bir tonla.

MaryAnn Solange'la yüzleşmek için döndü. Başka biri olamazdı. Vahşi, evcilleşmemiş bir şekilde güzeldi. Kedi gözleri vardı, kehribar rengi, odaklanmış ve ihtiyatlıydı. Yürümek yerine sinsice ilerliyordu, hızlı ve huzursuz hareketleri zarif ve çevikti. MaryAnn içindeki öfkeyi görebiliyordu, derindi ve sıkıca tutulmuştu. Masumiyete geri dönemeyecek kadar çok dehşet görmüştü.

Solange bol paçalı bir pantolon giyiyor ve kalçalarına kemer takıyordu. MaryAnn'in biber gazına güvendiği yerde, Solange bıçakları ve silahları tanıdık bir rahatlıkla kullanıyordu. MaryAnn'in daha önce hiç görmediği silahları vardı, çoğu küçük ve

keskin ve çok etkili görünüyordu. Saçları dağınıktı ama yüzünün şekline uyuyordu. Jasmine'in ruhani bir güzelliğe sahip olduğu, ince ve biçimli, yumuşak kıvrımları ve akan saçları olan Solange, dolgun kıvrımları, gözlerindeki öfke ve ağzına damgasını vuran tutkusuyla toprak gibiydi.

"Öyle mi? Duş aldım." MaryAnn kadına gülümsedi, onu yatıştırmak, rahatlamasına yardımcı olmak istiyordu.

Solange adımlarının ortasında durdu, burnu kırıştı. "Özür dilerim. Bu çok kabaydı. Çok keskin bir koku alma duyum var. Bunu söylememeliydim. Jaguar formunda dolaşıyoruz ve bu beni aşırı hassas yapıyor."

"Hayır, sorun değil. Ne düşünüyorsan söyleme hakkına sahipsin." MaryAnn ona hızlı ve minnettar bir gülümseme gönderdi. "Koktuğumu söylemeniz bile."

"Hayır," dedi Jasmine ayağa kalkarak. "Solange hiç de öyle demek istemedi." Kuzenine uyarıcı bir bakış gönderdi ve MaryAnn'in elini tutmak için uzandı. "Aç mısınız? Biz de yemek yapmak üzereydik. Birkaç dakika önce kalktık. Seni uyandırdıysak özür dilerim."

"Uykunda ağlıyordun," dedi Solange. "Ben de olağanüstü duyuyorum. Sen iyi misin?"

MaryAnn gülümsemesini sakın tuttu. Jasmine'in parmakları MaryAnn'in parmaklarını sıkıca sarmıştı ve genç kadın titriyordu. "Ben bir şehir kızıyım. Ormandaki yağmur bana biraz ürkütücü geliyor. Sanırım ikiniz de bu konuda böyle hissetmiyorsunuz. Gerçi dün gece bana saldıran bir jaguara karşı biber gazı kutumu kullandım."

Solange dönüp baktı, kara kaşları çatılmıştı. "Bir jaguar tarafından saldırıya mı uğradın? Emin misiniz?"

MaryAnn başını salladı. "Ona çok yaklaşmıştım."

"Boynunda bir tasma ya da görebildiğiniz herhangi bir paket var mıydı?" Solange devam etti. Zaten aceleyle pencereden pencereye koşuyor, dışarı bakıyordu.

"Madem öyle diyorsun, belki de öyledir." MaryAnn Jasmine'in elini kendi elinin içinde tuttu. Kız ürperdi ama yürümeye devam etti.

geniş salondan büyük, açık mutfağa doğru ilerledi. "Hatırlayamıyorum. Her şey çok hızlı oldu."

Solange havayı tekrar kokladı, yüzünü kaldırdı ve kokladı. "Bir jaguar erkeğinin yakınında mıydın? Karpatyalı dışında bir erkeğin?"

Jasmine nefesini tuttu ve ağzını kapattı, gözleri korkudan kocaman olmuştu. "Onlar burada mı? Adada mı?"

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi Solange ona. "Seni koruyabilirim, Juliette de evi güvenlik önlemleriyle donattı. İçeride kaldığımız sürece bize bir şey olmaz. Ben sadece üst katı kontrol edeceğim, balkonların ve pencerelerin kapalı ve kilitli olduğundan emin olacağım. Pencerelerde parmaklıklar var, Jazz."

Jasmine ona doğru koşarak kolundan tuttu. "Beni bir daha yalnız bırakma. Yalnız kalmak istemiyorum."

Genç yüzü perili görünüyordu ve MaryAnn bir an için Solange'ın kehribar rengi gözlerinde ıstırap gördü. Kollarını kuzenine doladı ve onu kendine yakın tuttu. "MaryAnn burada, tatlım. Ben yukarı ıkıyorum. O seninle oturacak, ben de hemen döneceğim. Neden MaryAnn'e biraz yiyecek getirmiyorsun? Karnı a, unuttun mu?"

Jasmine yutkunduydu ve başını salladı. "Evet, zr dilerim. Elbette size yemek getireceğim. ay içer misiniz?" Solange'ın odadan çıkışını izledi. "Hemen dönecek, merak etmeyin," diye ekledi.

MaryAnn yatıştırıcı bir sesle, "Elbette yle olacak," dedi ve rahatlatıcı bir kolla genç kıza sarıldı. Jasmine altın sarısı teninin altında solgunlaşmıştı. "ay çok iyi olur, teşekkürler."

Jasmine'in elleri o kadar titriyordu ki çay fincanları tıkırdadı ama ikisine de birer fincan çay doldurdu, süt ekledi ve MaryAnn'in karşısındaki masaya oturup yüzünü kapıya dönerek kuzenini izlemeye başladı.

MaryAnn nazikçe, "Solange'ı gözünün önünden ayırmak zor olmalı," dedi. Genç kıızı yatağa yatırmaya odaklandı.

Kadını rahatlatıyor, yatıştırıyor ve rahatlatıyor, konuşabileceği biri olduğunu fark etmesini istiyordu.

Artık buradayım. Her şey yoluna girecek. Her şeyi yoluna koyacağım. Sen güçlüsün ve bunun üstesinden gelebiliriz. Jasmine henüz ergenlik çağından yeni çıkmıştı ama şimdiden dünyası şiddet ve korkuyla doluydu. MaryAnn onu kollarının arasına alıp bir bebek gibi sallamak, bir şekilde dünyayı onun için yeniden düzene sokmak istiyordu.

Jasmine başını salladı. "Ona yük olmamaya çalışıyorum ama çoğu zaman uyuyamıyorum ve o da benimle oturmak zorunda kalıyor."

"Eminim aldırılmaz, Jasmine. Seni sevdiği çok açık."

Solange çivi gibi sert olabilirdi ama ailesine karşı sadık ve sevgi doluydu. Bu çocuk için ölümüne savaştacak ve son nefesini onu rahatlatmak için kullanacaktı. MaryAnn ikisinin de bu yönlerini okuyabiliyordu ama Jasmine yaşadığı korkunç deneyimden sonra korkmaktan çok daha fazlasını hissediyordu. Başka bir şey, Juliette ya da Solange'la paylaşmadığı karanlık bir sır saklıyordu. MaryAnn zihninde kızı bir çocuğu okşar gibi okşuyor, ona sıcaklık ve şefkat gösteriyordu. Jasmine için her şeyi yoluna koymayı, gözlerindeki hüznü yok etmeyi, korku ve endişeyi sonsuza dek yok etmeyi arzuluyordu.

Jasmine derin bir nefes aldı. "Geldiğine çok sevindim. Teşekkür ederim. Juliette şehirden geldiğinizi ve tüm bunların sizin için zor olduğunu söyledi."

MaryAnn omuz silkti, kızın havadan sudan konuşmayı bırakıp söylemek üzere olduğu şeyi söylemesini istiyordu. Onun için korkutucuydu ve Solange odada olmadan MaryAnn'e anlatmak istiyordu. "Seninle konuşacak biri olsun diye gelmek istedim. Bazen aileden biri olmayınca daha kolay oluyor." Sorun yok, tatlım. Artık buradayım. Sana ihanet etmeyeceğim. Sana yardım etmek için uzun bir yoldan geldim. Şimdi bana güven. Taşıdığın yük konusunda bana güven, ikimiz bunu çözeceğiz.

"Başka kızlarla da konuştun, benim gibi kızlarla, değil mi?" Jasmine sesini alçaltarak sordu ve Solange'ın hâlâ üst katta olduğundan emin olmak için kapıya baktı.

MaryAnn, "Sana olanlar özellikle acımasızdı," dedi. "Kendine zaman tanımalısın." Hadi, bebeğim. Paylaş. İcini kemiriyor. Her neyse, üstesinden gelebiliriz. Ben ne yaptığımı biliyorum. Bana güvenebilirsin. Yasemin'e yardım edeceğini, onun güvenine asla ihanet etmeyeceğini anlatmanın bir yolunu bulabilmeyi diledi.

"Zamanım yok," diye fısıldadı Jasmine. Başını eğdi ve fincanı yere bıraktı. "Ne olduğunu bilmen işimi kolaylaştırıyor. Henüz kimseye söylemedim ama yakında söylemek zorunda kalacağım."

MaryAnn nefesini tuttu, kalbi sertçe çarpıyordu. Hayatı çoktan paramparça olmuş, henüz bir genç kızdan biraz daha fazlası olan kız için ağlamak istedi. Elini Jasmine'inkinin üzerine koyarak onları birleştirdi ve kızın sakinleşmesini, rahatlamasını diledi. "Sen hamilesin."

Jasmine elleriyle yüzünü kapattı. "Sonrasında kullanabileceğimiz bir bitki var, bilirsin, emin olmak için, Solange bana verdi ama ben..." Sözlerini yarıda kesti ve parmaklarının arasından MaryAnn'e baktı. "Zaten biliyordum. O an oldu. Sadece biliyordum ve bunu yapamazdım."

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Jasmine. O adamlar senin seçim hakkını elinden aldılar ve sen ayağa kalkıp kendi kararını verdin. Yanlış bir şey yaptığından mı korkuyorsun?"

"Karmaşık bir durum. Karmaşık bir hayat yaşıyoruz ve ben bunu çok daha kötü hale getirdim. Artık asla durmayacaklar. O adamlar. Nerede olursak olalım peşimizden gelecekler." Tekrar kapı aralığına baktı. "Solange..." Sözünü kesti. "Onun için çok zor oldu."

"Kararınızdan dolayı üzgün müsünüz?"

"Nasıl hissettiğimi bilmiyorum ve Solange'ın benim için üzülmesine dayanamıyorum. O zaten çok şey yaptı ve bu onun için ilgilenmesi gereken bir kişi daha olacak."

"Bebeği doğuracak mısın?"

Jasmine'in gözleri ateşe yakın bir şeyle parladı ve MaryAnn ilk kez Jasmine ile kuzeni arasındaki benzerliği gördü. "Bebeğimi asla onlara vermem. Asla. Solange gitmemi isterse giderim ama erkek bile olsa bir çocuğu onlara teslim etmem."

"Hayır, elbette yapmazsınız. O adamların yaptığı şey suçtu. Jasmine." MaryAnn çayından bir yudum aldı ve genç kıza baktı.

Kelimelerini dikkatle seçti. "Manolito bana jaguar-adamlardan biriyle tanıştığını söyledi, dün bana saldıran jaguardan hayatımı kurtaranla aynı kişi. Bir vampirin onu lekelediğini ve erkekleri kadınlarına karşı suç işlemeye yönelttiğini söyledi. Eğer öyleyse, bir anlamda onlar da kurbandır."

"Ona ne söylüyorsun?" Solange talep etti.

Kadın odaya girdiğinde MaryAnn döndü. Kadın mutlak bir sessizlik içinde hareket ediyordu, vücudu mükemmel bir denge içindeydi, çıplak ayakları serin mermer zemin üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Jasmine'in yanına geçti ve bir kolunu ona dolayarak MaryAnn'e dik dik baktı.

Jasmine kaskatı kesildi, yüzüne alarm yayıldı. Sırrının açığa çıkmasını istemediği için MaryAnn'e başını hızlı ve gergin bir şekilde salladı.

MaryAnn, Solange'ın zaten bildiğinden şüpheleniyordu. O safkan bir jaguardı ve hayvanın tüm duyularına sahipti. Jasmine'in böyle bir şeyi ondan saklaması mümkün olamazdı ama MaryAnn ne düşünürse düşünsün güvene ihanet etmeyecekti.

"Sadece bir vampir erkekleri kadınlarını avlamaları için etkiliyorsa, bu herkes için korkunç bir trajedi olur." Sesini yumuşak ve gerçekçi tuttu. "Manolito'nun bulduğu şey doğruysa, vampir kasıtlı olarak bütün bir türü öldürüyor demektir."

Solange dudağını ısırды ve kendine çay doldurdu. "Belki de vampirin doğru bir fikri vardır. Eğer adamlarımız yaptıkları şeyleri yapabiliyorlarsa, bu türün hayatta kalmaması gerekir."

"Solange," diye itiraz etti Jasmine.

MaryAnn onun gözlerindeki incinmiş bakışı yakaladı ve onu teselli edebilmeyi diledi. Öyle demek istememişti. O da çok şey görmüş, çok şey yaşamış ve travma geçirmişti. Bebeği kabul edecekti. Bunun doğru olduğunu düşünse bile Jasmine'i temin edemezdi. Solange asla Jasmine'e ya da bir çocuğa sırtını dönmezdi. Bu kadının içinde yoktu.

Solange omuz silkti. "Nasıl düşündüğümü biliyorsun, Jazz. Erkekleri küçümsediğimi hiçbir zaman gizlemedim."

"Hiç aile kurmak istemedin mi?" MaryAnn sordu.

"Elbette. Bazen. Gecenin bir yarısı yalnız kaldığımda ya da kızgınlık dönemine girdiğimde." Elini Jasmine'in omzuna koydu. "Bunu anlatmanın başka bir yolu yok. Çiftleşme dürtülerimiz çoğu kadından biraz daha fazla sanırım ama bir kadının aile sahibi olmak için yaşamak zorunda olduğu türden bir hayatı yaşamaya istekli değilim."

"Bu nasıl bir hayat böyle?" MaryAnn çaya biraz bal kaşıklarak sordu. Nedense çayı içmekte zorlanıyordu. Masanın üzerindeki yiyecekler midesini bulandırırıyordu. Uzun zamandır bir şey yememişti ve açlıktan ölüyor olmalıydı ama meyveler bile ona hitap etmiyordu.

"Özgürlükten vazgeçmek. Bir erkeğin parmağı altında olmak."

"Çoğu evliliğin böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Juliette'in evliliği böyle mi? Her şeyi Riordan'ın istediği gibi yapmaya mı zorlanıyor?"

Solange ağzını açtı, bir nefes aldı ve kapattı. İç çekerek bir sandalyeye çöktü. "Dürüst olmak gerekirse, belki de değil. Dışarıdan öyle görünüyor ama ona bakışı, onun için yaptığı şeyler, hayır, bence onun da en az onun kadar söz hakkı var. Onu mutlu etmek istiyor." Sesinde merak vardı. "Bir erkek için her şeyi yapmak istemeyi hayal bile edemiyorum."

"Şaşırtıcı bir şekilde, Solange, ben de çok uzun bir süre aynı şekilde hissettim. İşim gereği erkeklerde en kötüsünü görüyorum - sanırım ben de sizin gibi. Ama biz çok küçük bir bölümünü görüyoruz.

Dışarıda sevdikleri kadınlara sahip olan ve kadınlara sevgi ve saygıyla yaklaşan pek çok iyi erkek var."

MaryAnn onun ne dediğini anlamasını ve görmesini diledi, çünkü Solange acıydı ve acı sonunda hayatları mahvederdi. Hayatını bu şekilde yaşamak için fazla iyi bir kadınsın, tatlım. Tüm o korkunç anıları, ikisinin başına gelen tüm o trajediyi ortadan kaldırabilmeyi diledi. Solange bir süredir kadın tutsakları jaguar-adamlardan kurtarıyordu. Çok fazla ölüm ve vahşet görmüştü. Köşelerde arayacak polis yoktu. Yağmur ormanında bir ölüm kalım mücadelesiydi bu ve Solange sadece hayatta kalmayı değil, başka birçok kadını da kurtarmayı başarmıştı.

"Belki de haklısın," diye kabul etti Solange. "Eninde sonunda Jasmine ve benim buradan ayrılmamız gerektiğini düşünüp duruyorum. Burası benim evim ve burayı seviyorum ama bu mücadeleyi sürdürürsek eninde sonunda öldürüleceğiz. Bizi ve itibarımızı zaten biliyorlar."

Mantıklıydı ama bundan da öte, jaguar-adamlarla olan mücadele hayatlarının her yönünü renklendiriyordu. MaryAnn, "Burası Jasmine için en iyi yer değil," diye onayladı.

Solange başını salladı. "Biliyorum. Bir süredir başka bir ev bulmamız gerektiğini biliyorduk, değil mi Jazz?" Kuzeninin saçlarını karıştırdı.

Solange'da çok fazla keder vardı, sanki omuzlarında büyük bir ağırlık oturuyordu. MaryAnn'den daha gençti ve bu şok ediciydi. Daha yaşlı görünüyordu, yüzü masum olmaktan çok ciddi ve kadınsıydı ama Jasmine'den sadece birkaç yaş büyük olmalıydı.

"Bunun hakkında konuştuk," diye itiraf etti Jasmine, "ama nereye gideceğiz? İkimiz de bir şehirde, diğer insanlara bu kadar yakın yaşayamayız."

"Juliette, Riordan'ın çiftlik arazisinde bizim için bir ev yaptırdığını söyledi," dedi Solange, sesi son derece rahattı. "Bunu deneyebiliriz."

Jasmine kaskatı kesildi ve sessizce başını salladı.

MaryAnn insanları okumakta çok ustaydı. Solange çiftliğe gitmek istemiyordu. Erkeklerle karşı büyük bir güvensizliği vardı ve De La Cruz'ların ana evi her yerde erkeklerin olduğu bir çiftlikti. Ama bu, her iki kadını da rollerini çok ciddiye alan De La Cruz kardeşlerin koruması ve gözetimi altına sokacaktı. Solange, Jasmine için endişeleniyordu. MaryAnn'in şüphelendiği gibi hamileliği biliyorsa, Jasmine'i çiftlik evinin karşılaştırmalı güvenliğine götürmek isteyecekti.

"Rafael ve Colby ile tanıştın mı?" MaryAnn sordu. "Colby'nin küçük erkek kardeşi Paul ve kız kardeşi Ginny çiftlikte yaşıyorlar. Orayı gerçekten seviyor gibi görünüyorlar. Ginny özellikle atlara bayılıyor."

Solange ona minnettar bir gülümseme gönderdi. "Ginny hâlâ genç, değil mi? Juliette'in onun hakkında konuştuğunu duymuştum. Belki on bir ya da on iki yaşında."

"Bu işe yaramayacak Solange," dedi Jasmine. "Çiftliğe sensiz gitmeyeceğim."

"Bensiz mi dedim? Sen olsan ben de giderdim," dedi Solange. "Ve bir kuşu hayatta tutacak kadar bile yemiyorsun. Ye."

Jasmine bir muz alırken kaşlarını çatı. "Çiftliğe gidersin Solange ama orada kalmazsın, bunu sen de biliyorsun. Beni Juliette'le bırakıp yağmur ormanına geri dönecek ve burada kendi başına çalışmaya çalışacaksın."

Solange sandalyesinde arkasına yaslandı ve ağırbaşlı bir yüz ifadesiyle Jasmine'e baktı. "Seninle geleceğimi söyledim ve geleceğim. Kalmaya çalışacağım. Söz verebileceğim tek şey bu. Kalmaya çalışacağım. Burada güvende olacağımızı sanıyordum ama jaguar-adamlar bu evi ve De La Cruz kardeşlerin çoğu zaman burayı kullanmadıklarını bilirlerse, bizim için geleceklerdir. Belki de onlar gittiğinde Juliette ve Riordan'la birlikte geri dönmeliyiz."

MaryAnn altta yatan endişeyi yakaladı. Solange çiftlikte kalabileceğine bir an bile inanmamıştı ama Jasmine için deneyecekti.

"Çiftlikte en çok neyden korkuyorsun?" Çenesini avucunun içine yasladı ve Solange'ın yüzünü inceledi. Kuzeni kalmasa Jasmine asla kalmayacaktı.

Solange o kadar uzun süre sessiz kaldı ki MaryAnn onun cevap vermeyeceğinden korktu. "İnsanlarla aram iyi değildir. Özellikle de erkeklerle. Kapalı alanlarda klostrofobim var. On iki yaşımdan beri bana ne yapacağımı söyleyen kimse olmadı ve kuralları olan bir yerde yaşamayı hayal edemiyorum - başkasının kuralları. Çok uzun zamandır kendi kurallarımı kendim koydum ve hiçbir yere uyum sağlayamıyorum." Jasmine'e baktı. "Senin için bunu istemiyorum, Jazz. Sen bir hayatı hak ediyorsun."

"Sen de öyle," dedi MaryAnn sessizce ve sertçe.

"Ben o kadar iyi bir insan değilim," dedi Solange, kehribar rengi gözleri düz ve sertti. "Bir şeyler yaptım ve onları geri alamıyorum."

Jasmine elini Solange'inkinin üzerine koydu. "Sen hayat kurtardın." "Ve ben de onları aldım."

Sesinde pişmanlık yoktu, yüzünde de yoktu ama MaryAnn hüznün dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordu. O bir savaşçıydı ve dünyada Solange gibi bir kadın için hiçbir yer kalmamıştı.

"Benim için üzölmeyin," dedi Solange. "Ben seçimlerimi yaptım."

"Ve ben her zaman kendiminkini yaptım," diye iddia etti Jasmine. "Seninle kalıyorum. Burada, çiftlikte ya da nerede olursa olsun. Biz bir aileyiz ve birbirimizden ayrılmayız. Juliette de aynı şekilde hissediyor. Gündüzleri bize katılamıyor ama olabildiğince bizimle birlikte."

Aferin sana. MaryAnn, Jasmine'e onaylayan bir gülümseme fırlattı. Ne de olsa kızda cesaret vardı. Solange'dan vazgeçmeyecekti.

Jasmine ona küçük, komplocu bir gülümseme attı ve MaryAnn geldiğine memnun olduğunu fark etti. Her iki kadının da ona ihtiyacı vardı. Doğuştan bir danışmandı, insanların yollarını bulmalarına yardımcı oluyordu ve bu konuda iyiydi, yeteneğiyle gurur duyuyordu. Solange, Jasmine'den daha kaybolmuş görünüyordu çünkü hayattan umudunu kesmişti. İnsanlardan. Her şeyden.

Solange aniden başını kaldırarak ayağa kalktı, vücudu hareketsizdi, Jasmine bir elini ağzına bastırarak alarm çığlığını bastırdı.

"Sorun yok bebeğim," diye güvence verdi Solange.

"Buradalar," diye fısıldadı Jasmine. "Evin dışındalar ve gün batımına daha birkaç saat var."

Solange, "MaryAnn'i güvenli odaya götür," diye talimat verdi. "Beni orada bekle."

MaryAnn, "MaryAnn sana yardım etmekte bir sakınca görmeyecektir," dedi. "Bu adamlardan saklanmayacağım. Eğer sana zarar vermek için buraya gelmeye cüret ederlerse-"

"Tecavüz edip öldürecekler. Yaptıkları şey bu," dedi Solange, sesi sertti. "Burada orman kanunlarına göre yaşıyoruz, öldür ya da öldürül ve sen de bunu yapmaya hazırlıklı olmalısın. Jasmine'le git."

Jasmine sandalyesini geriye itti ve masanın altına uzanarak oraya bantlanmış silahı aldı. MaryAnn'in gözleri büyüdü. Belli ki bir saldırı için hazırlanmışlardı.

"Ben üst katı alacağım," dedi Jasmine. "Sen burayı savun Solange. MaryAnn, güvenli odaya giremeyecekler. Başımız belaya girerse, oraya geri dönmek için savaşıyoruz, o yüzden mümkün olduğunca kilitli bırakmayın."

"Ben seninle kalırım," dedi MaryAnn. "Nasıl ateş edileceğini biliyorum."

"Riordan ve Juliette eve güvenlik önlemleri yerleştirdiler," dedi Solange, onlarla tartışarak zaman kaybetme zahmetine girmeden. "Jasmine, pencerelere bak. Gözden uzak dur. Eğer seni görür ve tanırlarsa, içeri girmek için çılgınca bir şey yapabilirler, ama pencereyi kırarlarsa, öldürmek için ateş et. Beni anlıyor musun? Sakın tereddüt etme."

"Yapmayacağım," diye güvence verdi Jasmine.

"Ben onunla olacağım," diye ekledi MaryAnn. Jasmine çok genç ve korkmuş görünüyordu. Hamileliği onu daha da savunmasız hale getirmişti.

Solange, Jasmine'i kendisine doğru çekti ve gözlerinin içine baktı. "Dikkatli ol, küçük kuzen."

"Sen de." Jasmine, Solange'ın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra arkasını döndü ve aceleyle merdivenleri çıktı.

MaryAnn onu takip etti ama Solange'ın büyük mutfaktan salona doğru ilerleyişini izlemek için durakladı. Kadın bir orman arabasına benziyordu, şık, güçlü ve ölümcül. Ona hayran olmamak ya da ona inanmamak imkânsızdı.

"Bunu atlatmamızı sağlayacaktır," diye güvence verdi Jasmine.

"Yapacağından hiç şüphem yok." Yine de. Yedek bir plana sahip olmak her zaman daha iyiydi. Manolito, Riordan ve Juliette uyanıp onlara ulaşana kadar dayanmak zorundaydılar. Saatine baktı. İki saatin biraz altındaydı. Güvenlik önlemleri o kadar dayanırdı.

"Uh oh," dedi Jasmine, pencereden dışarı bakıp duvara doğru eğilerek. "Dışarıda biri var ve ne yaptığını biliyor gibi görünüyor."

MaryAnn hızlıca bakma riskini göze aldı. Adam jaguar değildi; yapısı tamamen yanlıştı. Kısa boylu ve inceydi, kırpılmış saçları sarıydı. Evin karşısında durmuş, ellerini havaya kaldırmış, zarif bir desen örüyordu. Böyle bir şeyi daha önce sadece bir kez görmüştü ve bu onu iliklerine kadar ürpertmişti. "Büyücü." Kelimeyi fısıldadı.

"Güvenlik önlemlerini kaldırıyor, değil mi?" Jasmine söyledi. "Öyle görünüyor."

Solange küfretti. Bir kez daha arkalarından yaklaşmıştı. "Jaguar-adamlardan dört tane saydım. İçlerinden birini tanıdım. Sıkı bir savaşçı, Jazz. Kokumuzu biliyor. Büyücü olarak tanımladığın kişiyi daha önce hiç görmedim. Buraya özellikle Karpat muhafızlarını çözmek için getirilmiş olmalı."

"Demek ki burada olmalarının bir nedeni var," dedi Jasmine, korkudan boğulurcasına, sesi titreyerek. "Buraya kasıtlı olarak bizim için geldiler, değil mi Solange? Benim için."

"Sakin ol bebeğim," dedi Solange. "Jaguar kanı taşıyan, özellikle de yer değiştirebilen kadınları avladıklarını biliyorsun. İkimiz de çocuk sahibi olacak yaştayız; daha saf kan taşıyoruz ve yer değiştirebiliyoruz."

Jasmine başını salladı. "Ben yapamam. Ben yapamam."

"İstemiyorsun. Bu aynı şey değil. Silahı bana ver, Jasmine." Solange elini uzattı.

Jasmine başını tekrar, bu kez çok daha sert bir şekilde salladı. "Hayır.

Buna ihtiyacım var."

"Ciddiyim. Ver onu bana."

MaryAnn, Solange'ın sesindeki çelik tonu karşısında irkildi. "Jasmine, panik yapmana gerek yok. Büyücünün korumaları çözmesi zaman alacaktır. Juliette ve Riordan kilitleri yerleştirdikten sonra Manolito sabahın erken saatlerinde benimle geldi ve güvenlik önlemlerine eklemeler yaptı. Solange'a silahı ver ve kendimize içecek soğuk bir şeyler alalım, aşağıda güvenli odanın yanında bekleyeceğiz. Merdivenleri kapatır ya da bir tür alarm yerleştirirsek, onları korumak zorunda kalmayız. Daha küçük bir alan olan alt katı savunmaya konsantre olabiliriz. Daha kolay olur ve güvenli odaya giden açık bir yol bırakabiliriz. Ne olursa olsun, Karpatlar buraya gelene kadar bize bir şey olmaz."

Sesini sakinleştirici, yüz hatlarını dingin tutarak odada oluşmakta olan gerginliği dağıttı.

Solange ona gülümsedi. "Aynen öyle. Bırakın küçük oyunlarını dışarıda, kızgın güneşin altında oynasınlar. Biz içerideyiz, bolca yiyeceğimiz, suyumuz ve yağmurdan korunacak bir yerimiz var. Yine yağmur yağmaya başladı. Zavallı büyücü ıslak bir köpek gibi görünüyor."

Jasmine'in gülümsemesi zayıftı ama silahı kuzeninin eline tutuştururken gülümsemeyi başardı. "Büyücü tam olarak nedir? Ve neden burada?"

İki kadın da MaryAnn'e baktı. MaryAnn dudağını ısırды ve omuz silkti.

"Tam olarak emin değilim. Size sadece Karpat Dağları'ndayken oradan buradan topladığım şeyleri söyleyebilirim. Juliette ya da Riordan benden daha iyi açıklayabilirler. Anladığım kadarıyla büyücüler en çok insanlara benziyorlardı ama psişik güçleri ve enerji dokuma yetenekleri vardı. Karpatlara yakındılar ve onlarla çok şey paylaşıyorlardı.

Bilgi, bir şey oldu ve Karpat halkı ile büyücüler arasında bir savaş çıktı."

"Bunların hepsi yıllar önceydi," diye itiraf etti Solange. "Çocukken bazı hikaye anlatıcılarından biraz duymuştum ama onların bu dünyadan çoktan göçüp gittiklerini sanıyordum."

"Görünüşe göre öyle değil," dedi MaryAnn.

"Ve hepsi Karpat türüne karşı mı?" Jasmine sordu. "Bu jaguar türünün de karşı olduğu anlamına mı geliyor?"

"Benim gözlemime göre, Jasmine," dedi MaryAnn, "hiçbir varlık ırkının tamamı iyi ya da tamamı kötü değildir. Çoğu, sırf başkaları nefret ediyor diye nefret etmez. Hayatımı kurtaran bir jaguar-adamla tanıştım ve halkının başına gelenlerden çok rahatsızdı. Burada yapılanları onaylamayan büyücüler olduğuna eminim. Muhtemelen birçoğunun haberi bile yoktur. Vampirler tamamen kötüdür ve herhangi bir yere sızıp etki altına aldıklarında doğanın tüm dengesini bozarlar."

"Yani vampirler erkeklerimizin şiddet eğilimlerini onları yozlaştırmak ve türümüzü sona erdirmek için kullandılar," dedi Solange, sesinde alaycı bir ton vardı.

"Bütün erkekler kötü değildir Solange ve öyle olduklarını tekrar tekrar söyleyerek Jasmine'i normal bir hayattan korkması için etkilemek daha iyi bir şey değil."

"Bu adamların ne yaptığını görmediniz."

"Dürüst olun, bu küçük bir yüzde değil mi? Küçük bir grup mu? Diğer jaguar-adamların onları durdurmaya çalıştığına inanıyorum. Eğer durum buysa, bunu durdurmak için çalışan aynı adamlardan bazılarını mahkum ediyorsunuz demektir."

"Bu efsanevi adamlardan hiçbiriyle tanışmadım," dedi Solange, sonra tekrar Jasmine'e baktı. "Ama bazıları olabilir."

"Birçok erkek kamu yararı için kendini feda eder. Manolito'nun hamile bir kadının önüne geçip onun için zehirli bir bıçak aldığını gördüm. Öldü, neredeyse ölüyordu." MaryAnn duygularını durduramadan duygular hücum etti ve onu boğdu. İçini kaplayan, akıl ve mantığı devre dışı bırakan keder ve üzüntüye hazırlıksızdı.

Arkasını döndü, gözyaşlarını kırıştıtararak pencereden dışarı, büyücüye baktı. Elleri bir deseni takip ediyordu ve sanki hangi korumanın kullanıldığını ve onu nasıl çözeceğini tam olarak biliyormuş gibi muzaffer görünüyordu.

Keşke bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda ayakta durmaktan yorulsaydı. Yorgun ve ıslaktı, kolları kurşun gibi hissediyordu. O kadar yorulmuştu ki ne doğru dürüst görebiliyor ne de kadim kelimeleri ve akıp giden hareketleri hatırlamak için düşünebiliyordu.

MaryAnn pencereden büyücüyü izliyor, onun yorgunluğunu hayal ediyor, orada durmaktan bitap düştüğünü, yağmurun korumasız başına vurduğunu umuyordu. Kendini zayıf ve bitkin hissediyordu ve umutsuzca oradan çıkmaya ihtiyacı vardı. Eğer gerçekten şanslılarsa, jaguar-adamlardan biraz korkuyordu ve onların kendisine saldırdığını, korkunç dişleriyle vücudunu parçaladıklarını, tek bir ısırıkla kafatasını parçaladıklarını hayal etti...

Büyücü sendeleyerek geri çekildi, bir elini başına götürdü ve pencereden ona baktı. Onu işaret ederek duyamadığı bir şey söyledi ama açıkça bir suçlamaydı.

"Orada, ağaçların arasında," dedi Solange. "Onları dışarı çektin."

MaryAnn ormanın geniş bahçeyle buluştuğu yerdeki ağır gölgelikten içeri baktı. Yarı biçimlenmiş bir jaguar dalların arasında hareket ediyordu. İri yarı bir adamdı, yapılıydı, gür saçları ve yüzüne kazınmış acımasızlığı vardı.

Jasmine büzülerek Solange'ın koluna girdi. "Sergio dedikleri kişi bu. Korkunç biri. Herkes onu dinliyor."

Solange başını salladı. "Onu hatırlıyorum. Güçlü bir savaşçıydı. Beni öldürebilirdi ama bir şekil değiştiren olduğumu biliyordu ve işini şansa bırakmak istemedi." Jasmine'e küçük, esprisiz bir gülümseme attı. "Bu bize küçük bir avantaj sağlıyor." .

"Neden onları benim çıkardığımı söyledin?" MaryAnn elini savunma hareketi olarak boğazına götürerek sordu. Büyücü şimdi ona bakıyor ve ellerini bir kez daha akıcı bir şekilde hareket ettiriyordu. Adamın korumaları çözmekten çok ona bir şey yapmaya çalıştığı hissine kapıldı.

Solange onu pencereden uzaklaştırdı. "Onu durdurduğunu biliyor. Aşağı inmeliyiz."

"Onu durdurmadım. Sadece biraz yorulmasını umuyordum."

"Umudun onu geciktirdi ama uzun sürmeyecek. Seni ve Jasmine'i güvenli odada istiyorum." Merdivenlerden aşağıya doğru ilerledi. "Kendini hedef haline getirdin. Sergio senin jaguar olmadığını ve tehlikeli olduğunu anlayacak."

"Ben tehlikeli değilim."

"Eğer bir büyücünün konsantrasyonunu bozabiliyorsan, tehlikelisin demektir. Seni öldürmek isteyecektir. Jasmine'in arkasında kal."

MaryAnn'in yapmaya niyetlendiği son şey buydu. Jasmine kararlı görünüyordu ama o kadar korkmuştu ki MaryAnn onu kucağına alıp sallamak istedi. "Benim de birkaç silahım var," dedi ve biber gazını havaya kaldırdı. "Bunu beklemeyecekler."

"Bu sefer beni almalarına izin vermeyeceğim," dedi Jasmine. "Bir daha olmaz, Solange."

"Sana ulaşmak için beni öldürmeleri gerekecek bebeğim," diye güvence verdi Solange. Sesi sessiz ve kararlıydı. "İnan bana, bunun olmasına izin vermeyeceğim. Eğer çok şanslıysak, MaryAnn bize güneşin batmasına ve Juliette'in buraya gelip yardım etmesine yetecek kadar zaman kazandırdı."

MaryAnn, Solange'ın iki erkek-Karpatyalı'nın da adını vermediğini fark etti, sanki destek için onlara güvenemezmiş ya da güvenmeyecekmiş gibi. Solange, Jasmine'in görüldüğünden çok daha fazla zarar görmüştü. MaryAnn Jasmine'e gülümsedi. "Merak etme. Manolito bize yardım etmek için acele edecektir, Riordan da öyle, gerçi onu benden daha iyi tanıyorsun ve elinden gelse sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğinin farkındasıdır."

Jasmine ellerine baktı. "Onu tanımak için zaman ayırmadım. Saldırıdan sonra uyum sağlamak zorlandım."

"Biz bize kalacağız," dedi Solange. MaryAnn'in sabit bakışlarıyla karşılaştı ve azarlamayı anlayarak kabul etti.

Yavaşça başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Muhtemelen olaylarla başa çıkmanın en iyi yolu bu değildi. Bence çiftliğe gitmeli ve kendimize yeni ve çok farklı bir hayat kurmaya çalışmalıyız."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Solange?" Jasmine sordu. Bir elini karnına bastırdı, gözlerinde korku vardı.

MaryAnn bu bakışın Solange'ın neredeyse saf kana sahip bir jaguar çocuğu doğurma kararından duyduğu hayal kırıklığının korkusu olduğunu biliyordu. Solange jaguar-adamlara önyargısız bakamayacak kadar çok dehşet verici olay görmüştü ve Jasmine de bunu biliyordu. Yine de kendi kararını verecek kadar güçlüydü ve bu iyiye işaretti.

"Tabii ki biliyorum. Sonsuza dek ormanda yaşayamayız ve jaguar-adamlar artık kim olduğumuzu biliyor ve bizi avlıyorlar. Bence buradan çıkmamızın zamanı geldi de geçiyor bile."

Solange, Jasmine'in kolunu yakaladı ve onu biraz itti. "Hemen harekete geç. Her an içeri girebilirler. MaryAnn, git." Bir elinde bıçağı, diğerinde silahı, kararlı adımlarla pencereye doğru süzüldü.

Küfrederek döndü. "Geliyorlar. Hazır olun!"

Ön kapılar patlayarak açıldı ve içeri yarı jaguar, yarı insan, soğuk mermerin üzerinden onlara doğru koşan büyük bir çerçeve girdi. Vücudunu havaya fırlattı, doğruca Solange'a yöneldi, hırıltılı ağzı kötü görünümlü dişlerle doluydu, elleri jilet gibi keskin pençelere dönüşmüştü.

Onuncu Bölüm

Jasmine çığlık attı ve sesi bastırmak için elini ağzına kapattı. Geriye doğru tökezledi ve güvenli odanın kapısını bulmak için arkasına uzandı. Solange hiç tereddüt etmeden jaguara doğru koştu, silahını çıkardı ve ona doğru koşarken ateş etti. İkinci bir jaguar, Jasmine'in Sergio olarak tanımladığı jaguar, Solange'a arkadan, onu görmeden ve duymadan takip ettiği yerden vurdu. Onu yere düşürdü, yere çarptı ve elindeki silahı tokatladı. Mobilyalar ve lambalar mermere çarparken çıkan ses çok yüksekti.

Yuvarlandılar, Solange jaguar gücünü devreye sokmak için kısmen yer değiştirdi ve Sergio'yu altına sıkıştırmak için cüssesini kullanırken keskin bir pençeyle ona doğru hamle yaptı. Saldırı açıkça planlanmıştı, hasımları Solange'ın yeteneklerini incelemişti. İlk jaguar sendeledi, iki kurşun yarısından durmadan kan damlarken yanları sarsılıyordu. Sergio'nun onu zapt etmesine yardım etmek için doğruca Solange'a doğru gitti. MaryAnn ona biber gazını kısa aralıklarla sıkarak gözlerine, ağzına ve burnuna defalarca isabet ettirdi. Jasmine de onu takip ederek adamın kafasına bir lamba çarptı ve onu geriye doğru itti.

İlk jaguar-adam sertçe düşerek MaryAnn ve Solange'ın arasına indi. Yüzünü pençeliyor, uluyor, ileri geri yuvarlanıyor ve mermerin üzerinde kan izleri bırakıyordu.

Solange Sergio'nun boğazını yumrukladı, vücut ağırlığının yanı sıra kedisinin gücünü de kullanarak sertçe vurdu. Adamın ağzını tırmıkladı ve karnını yırttı. Kedisinin ağırlığı onu ezdi ve dişleri boğazına battı. Kız onun altında hareketsiz kaldı, yanları kabarmış, kehribar gözleri meydan okurcasına, vücudu kaskatı ve gergindi.

Jasmine yerde seken silahın peşinden odanın diğer ucuna sıçradı. Jasmine silahı alamadan büyücü ondan önce davranmış, silahı tekmeleyerek ulaşamayacağı bir yere fırlatmıştı

ve onu duvara öyle bir itti ki nefesi kesildi.

Jasmine'in sıçrayışı onu devasa erkeklerin üzerinden geçirmişti ki başka bir erkek odaya daldı, tamamen değişmişti, hiddetliydi, gözleri parlıyordu. Yasemin'in etrafından dolandı ve Sergio'yu Solange'in üzerinden düşürdü. İki erkek şaha kalktı ve birbirlerine öyle sert çarptılar ki duvarlar sarsıldı.

Yaralı jaguar öfkeyle kükreyerek MaryAnn'in bacağına doğru hamle yaptı ve MaryAnn acıdan nefesini tuttu. Bir pençe baldırını tırmaladı, pantolonunu yırttı ve neredeyse kemiğe kadar deri ve kasları parçaladı. MaryAnn'in bacağı altından çıktı ve düştü, mermere sertçe çarptı, topuklarını kazıyarak yengeç gibi sürünerek geriye doğru itti ve pençelerin ulaşamayacağı bir yerde durmaya çalıştı. Pençeler bilenmiş sivri uçlar gibi ayak bileğini buldu ve jaguar muzaffer bir kükremeye onu kendine doğru çekti, dişleri kafatasına yöneldi. MaryAnn kedinin boğazını yumrukladı, yumruğundaki teneke kutu daha sağlam bir temas sağlıyordu ama hayvan ilerlemeye devam etti. Öldürme çılgınlığına kapılmış, körü körüne av ararken pençelerini bir o yana bir bu yana savuruyordu. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı, burnu ve ağzı akıyordu ama tehlikeliydi, odanın içinde saldırganını aramak için çırpınıyordu.

Solange onun sırtına indi, artık tamamen kediymiş, vahşi ve öfkeliydi, dişleri geniş kafasına kenetlenmişti, ısırtığı son derece güçlüydü. Jaguar MaryAnn'i tamamen unutmuş, Solange'ı yerinden oynatmak için yuvarlanıyordu. Kedinin karnını acımasızca tırmıklarken, dişleriyle ağzını sıkıştırdı.

MaryAnn bacağını mücadelenin dışına sürükledi. Dört jaguar yerde yuvarlanıyor, birbirlerini öldürmek için savaşıyorlardı. Jasmine'in çılgılığı onu korku ve acı dolu sersemliğinden çekip çıkardı. Büyücü, Jasmine'i uzun saçlarından yakalamıştı ve onu evin dışına doğru sürüklüyordu.

Öfke MaryAnn'in içini kapladı, öfke, karanlık, vahşi ve tehlikeli bir şey. Onu çok yakınında, içinde, dışarı çıkmak için onu parçaladığını hissetti. Kemikleri ağrıyordu. Ağzı ve

dişleri acıyordu. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı ama tırnakları uzamış ve avuç içini kesmişti.

"Dur!" Hemen dur! MaryAnn sarsılarak ayağa kalktı. Yeter artık.

MaryAnn'ın şaşkınlığı karşısında dört jaguar da kıpırdamayı bıraktı; başları ne eğilmiş, yanları kabarmış, dilleri ağızlarından dışarı sarkmıştı. Sadece büyücü terlemesine ve titremesine rağmen hareket etmeye devam etti, Jasmine'i evden dışarı sürükleyip kapıyı tekmeleyerek kapatırken bakışları MaryAnn'ın üzerindeydi.

Kapının arpma sesi jaguarları tekrar harekete geçirdi. Solange bir anda diğer jaguarın boğazını parçalayarak tekrar derinlere daldı. İki erkek dişleri ve pençeleriyle birbirlerine çarptı. MaryAnn kendini ayağa kaldırdı, dövüşen kedilerin etrafından dolaştı ve bacağının acısını zihinsel bir kompartımana iterek Jasmine ve büyücünün peşinden tökezledi.

Yerin derinliklerinde, Manolito bir acı ve korku patlamasıyla uyandı. Kalbi güçlü ve düzenli bir şekilde dört nala atmaya başladı, nabızı kulağında gümbürdüyordu. Tüm Karpatyalılar gibi o da güneşin batmadığını ve yavaş yavaş gökyüzünden batmaya başladığını biliyordu. Bekleyemezdi. MaryAnn'ın başı büyük dertteydi. Zengin, karanlık topraktan fırladı, bir eliyle gözlerini kapatarak buhara dönüştü ve aynı zamanda güneşi engellemeleri için bulutları çağırdı. Yoğun gölgelik yardımcı oldu ama yine de bir mikrosaniye için ışınlara yakalandı. Alevler derisinin üzerinden geçerek onu eriyen bir cehenneme evirmeliydi. Kabarcıklardan oluşan bir kütle olmalıydı ve normalde yer değiştirdikçe duman buhara karışmalıydı ama sadece gözleri yandı.

Acıyı bir kenara bıraktı ve gölgelikten eve doğru hızla ilerledi. MaryAnn. Hemen bana bağlan. Kanını almış olmasına ve tam olarak nerede olduğunu bilmesine rağmen, zihninde güçlü engeller vardı. şu anda bu engeller yerinde duruyordu, adamın aşamayacağı elik bir duvar. Gözlerine erişebilirse, ona uzaktan yardım edebilirdi.

Ona uyuma emri vermişti ama zihninde tanımlayamadığı bir şey, küçük bir blok vardı ve belki de bu, dürtüsünün olması gerektiği gibi çalışmasını engellemiştir. Beynine erişebilmek için zihnindeki o kalkanı aşmanın bir yolunu bulmalıydı. Onu kasıtlı olarak kapatıyor gibi görünmüyordu ama içeri giremiyordu. MaryAnn. Sana yardım edebilirim. Bırak sana yardım edeyim.

Birbirlerine bağlıydılar ama değillerdi. Zihni ona istediği zaman açık olmalıydı, ama ne kadar denerse denesin o yoğun noktaya nüfuz edemiyordu. Tekrar tekrar bağlantı kurmanın hiçbir anlamı yoktu. O bir kadimdi, güçlü varlıkları kontrolü altına alabiliyordu ama kendi hayat arkadaşını alamıyordu.

Onun Jasmine için duyduğu korkuyu hissedebiliyordu. Kararlılık duygusunu. Acı vardı ama onu görmezden geliyor, zihni Jasmine'i büyücüden uzaklaştırmak için çılgınca bir plan üzerinde çalışırken onu bir kenara itiyordu. Tüm bunları ve daha fazlasını hissetti. Jasmine'in duygularını MaryAnn aracılığıyla hissediyordu, sanki diğer kadınla arasındaki bağ Karpatyalılar arasındaki kan bağı kadar güçlüydü. Dehşet, pişmanlık, kaçmak ya da ölmek için mutlak kararlılık - Yasemin boyun eğmeyecekti. MaryAnn, Jasmine'in kararlılığının farkındaydı ve genç kızı kurtarmanın bir yolunu bulmak için çabalarını iki katına çıkardı.

Manolito MaryAnn'in zihnine dokunduğu için, beyinde ani bir dalgalanma, enerji toplanması hissetti. Etrafındaki hava dengesizleşti. Rüzgâr çığlık atarak onu savuruyor, yaprakları ve dalları havada füze gibi savuruyordu. Bulutları şimşekler kapladı. Elektrik cızırdadı ve çatırdadı. Altında, bir dal ağaçtan koptu ve gölgelikten geçerek yere doğru savruldu. Güç, kontrolsüz, dengesiz ve çok tehlikeli bir şekilde bölgede titreşiyordu.

MaryAnn, büyücü yüzünü ona dönüp Jasmine'i önüne çekerken gözlerini kıstı, parmakları Jasmine'in boğazının derinliklerine gömüldü.

"Dur yoksa onu öldürürüm."

İlerleyişini durdurdu, midesi çalkalanıyor, öfkesi sert ve kararlı bir düğüm haline geliyordu. Yağmur ormanına bu kıza yardım etmek için gelmişti ve başarısız olmayacaktı. Jasmine yeterince acı çekmişti ve buna bir dakika içinde son verecekti. MaryAnn bir Karpatyalı'nın yeteneklerine, vahşi rüzgârın onu havaya kaldırmasına ve en yüksek ağacın tepesine yerleştirmesine izin vermenin bir yolunu özlemişti. Öfke bir damga gibi içini yaktı ve göğsünün üzerindeki iz kalp atışlarıyla eş zamanlı olarak titreşti. Elini o noktaya bastırdı. Manolito. Bunu durduramam.

Büyücüyü mü kastediyordu? Yoksa içinde ortaya çıkan vahşi şeyi mi? Bunu bilmiyordu. Elleri ve ayakları acıyor, kemikleri çatlıyor ve çenesi patlıyordu. Yaralı bacağı yanıyor gibiydi. İğneler vücudunun her tarafını sarmıştı, binlerce küçük iğne batması kaşındırıyor ve batıyordu. Etrafındaki orman dalgalandı, parlak renklerini kaybetti ama koku alma duyusu keskin bir şekilde arttı. Büyücüden yayılan korkunun kokusunu alabiliyordu. Sanki ince bedeni onu MaryAnn'den koruyabilirmiş gibi Jasmine'i sıkıca önünde tutuyordu.

Jasmine çılgınca debelendi. Büyücünün parmakları boğazını sertçe ısırarak onu boğdu. "Kes şunu Solange," diye tısladı. "İşbirliği yapacaksın." Şarkı söyler gibi bir sesle konuşuyor, Jasmine'in kendisine karşı koymasını engellemek için bir tutma büyüü yapıyordu.

MaryAnn onun sözlerini kafasının içinde uğultulu bir baskı gibi hissetti. "Kesin şunu," diye tersledi. Kes şunu artık! O kadar öfkeliydi ki, içgüdüsel olarak yoğun gücü ona geri püskürtmek isteyerek avuçlarını ona doğru itti. Eğer onlara zihniyle saldırıyorsa, bu konuda yapabileceği çok az şey vardı. Büyücüler ve yetenekleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama adamın Jasmine'in hayatını bu kadar az önemseyerek onu boğması onu öfkelen-dirmişti.

Büyücü tökezleyerek geri çekildi, Jasmine'i de beraberinde sürükledi ve boğazına bir şey kaçmış gibi tekrar tekrar öksürdü. Belki şansları yaver gider de aptal büyüü

geri teper ve nefes borusunda bir yumru bırakarak nefes almasını zorlaştırırdı.

Büyücü sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibi dehşet içinde boğazını sıktı. Ve neden onun kendisine bir şey yapabileceğini düşünsün ki? Elinde biber gazı kutusu vardı ama neredeyse boşalmıştı. İkincisinde daha fazlası olduğundan da şüpheliydi. Ama diğer elini Yasemin'in boğazından çekmezse, onu lime lime edeceğini biliyordu. Akbabalar için vücudundan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Başının üstünden baktı ve onlar da oradaydı, tembel daireler çizerek süzülüyor, bekliyorlardı.

Büyücünün bakışları onunkileri takip etti; toplanan kuşları gördü ve gözle görülür bir şekilde soldu.

"Senin ölü bir adam olduğunu biliyorlar." Titriyordu, korkudan değil, başka bir şeyden, vücuduna dolan adrenalinden, her yerindeki kaşıntıdan, kafa derisinin karıncalanmasından, ayak tırnaklarının ayakkabılarının uçlarına çarpmasından dolayı çok sıkı hissediyordu.

Onu sarı bir bulanıklığın içinden görene kadar görüşü bulanıklaştı. Bakışlarını ona sabitledi, Jasmine için ölümüne savaşmaya hazır olduğunu anlamasını istiyordu. "Bırak onu şimdi."

O anda hissetti, içinde biriken fırtına serbest kalmak için savaşıyordu. Rüzgâr çılgık attı ve şimşekler çaktı. Gök gürültüsü yuvarlandı ve ağaçlar toplanan gücün altında titredi. Hava çatırdayan enerjiyle ağırlaşmıştı. Küçük kıvılcımlar çatırdadı ve çatırdadı, turuncu ve sarı alevler etraflarındaki havada cızırdadı.

"Gözleri," diye boğuldu büyücü. "Gözlerine bak."

Jasmine dirseğini büyücünün midesine indirdi ve kedisini çağırdı, bu onun için nadir görülen bir şeydi ama hayvan ona cevap vererek muazzam bir güç verdi. Saldırganın ciğerlerindeki hava hızla boşaldı. MaryAnn'e doğru koşarak sıçradı, gözyaşları yüzünden akıyor ve görüşünü bulanıklaştırıyordu. MaryAnn onun bileğini yakalayıp arkasına itti ve saldırıyı karşılamak için kendini hazırladı.

Büyücü iki adım geri çekildi ve ellerini kaldırdı. Bir büyü yapamadan kalın bir dal tepelerinden devrildi ve bir taş gibi düşerek adamı yumuşak toprağa gömdü. Jasmine çığlık attı ve yüzünü MaryAnn'in omzuna gömdü. MaryAnn kollarını kıza doladı ve onu sıkıca tuttu.

"Solange'ı jaguarla tek başına savaştırması için bırakamayız," diye fısıldadı. "Geri dönüp ona yardım etmeliyim."

Jasmine başıyla onayladı, doğruldu ve MaryAnn'den uzaklaştı. Düşmüş olan kocaman ağaç dalına baktı. Yapraklar düşen adamın büyük kısmını gözünden saklıyordu. "Sence gerçekten öldü mü?"

"Şu anda pek umurumda değil," dedi MaryAnn, bunun doğru olması karşısında şok olmuştu. Jasmine'in elinden tuttu ve eve doğru koşmaya başladı, içeride bekleyen iki jaguar-adam varken Jasmine'i nasıl güvende tutabileceğini düşünmeye çalışıyordu. Sergio'ya saldıran kedinin Luiz olduğundan oldukça emindi ama yanılıyorsa, Solange hayatı için tek başına savaşıyordu.

Ağaçların arasından eve giden patikaya doğru koştular. Onlar devrilmiş dalların ve birbirine dolanmış köklerin üzerinden atlayarak koşarken, maymunlar uyarı çığlıkları atmaya başladı. Yasemin kayarak durdu ve başını bir o yana bir bu yana savurarak üstlerindeki gölgeyi araştırdı. Yüzlerce maymun yapraklar ve dallar fırlatıyor ve dişlerini göstererek evin yakınındaki bir grup ağaca doğru telaşla zıplıyordu.

"Bir tane daha var," diye fısıldadı Jasmine.

"Tabii ki var, çünkü peşimizde üç kişi olması çok kolay olurdu." MaryAnn derin bir nefes aldı. "Bizi takip ediyor, değil mi?"

"Evet," dedi Jasmine. "Ağaçta kürkünün bir kısmını görebiliyorum. Beni canlı istiyorlar, belki ayrılırsak peşimden gelirler."

"Bunu unutabilirsin," dedi MaryAnn. "Büyücü konusunda şansımız yaver gitti, yine gidebilir ama ne yaparsak yapalım,

Ayrılmıyoruz."

Jasmine'in gözleri büyüdü. "Şans dediğin bu mu? Nişancılığının mükemmel olduğunu sanıyordum."

"Bunu ben yapmadım. Ya yıldırım çarptı ve kopardı ya da rüzgâr düşürdü. Her iki durumda da bize yardımcı oldu ve önemli olan da bu."

Hava aniden elektrikle doldu, saçları çatırdadı. Bulutlar yanıp sönen ışıklarla kapkara kesildi. MaryAnn, Jasmine'i yakalayıp yere fırlattı ve vücudunu elinden geldiğince kendi vücuduyla örttü. Ağaca çarpan yıldırımın sesi gürültülüydü, gövde yarıyor, jaguar uluyordu. Kükreme, yanık et ve kürk kokusuyla aniden sona erdi.

Jasmine sürekli titriyordu. MaryAnn ona daha sıkı sarıldı. "Bu Manolito," diye fısıldayarak kızı rahatlatmaya çalıştı.

"Bir Karpatyalı olması gerektiğini biliyordum," diye itiraf etti Jasmine. "Riordan ve Juliette olabileceğini düşünmüştüm."

"Bu iyi bir şey. Yardıma ihtiyacımız var. Solange'ın başı dertte Jasmine ve onu oradan çıkarmalıyız. O bize yardım edecek."

Jasmine gözle görülür bir şekilde yutkundu ve uzun boylu Karpat erkeği onlara doğru adım atarken gözlerini kırıştırarak yavaşça doğruldu. Bulut örtüsü yardımcı olmuş ve son güneş de batmaya başlamıştı, bu da onun daha özgürce hareket etmesini sağlıyordu. Bir savaş alanının dumanları ve yıkıntıları arasında hızla ilerleyen eski bir savaşçıya benziyordu. Yüzü yontulmuş ve sertleşmişti. Saçları uzundu ve arkasından dökülüyordu. Sıcak altın teninin altında kasları dalgalanıyordu ve buz gibi soğuk gözleri kasvetli ve karanlıktı, çok fazla sır saklıyordu.

Bakışları Jasmine'in yanından geçip MaryAnn'i buldu. Sıcaklık, buz gibi soğukluğu bir kenara itti ve MaryAnn yuvarlanıp oturarak ona göz kırpmaya başlayınca gözleri parladı. Bir adım bile atmadı, hızlı hareket etti, Jasmine'in kolunu yakalayıp onu yerden kaldırırken bile eğilip onu kucakladı. Jasmine'in tenindeki parmakları kişisel değildi ve iyi olduğundan emin olmak için hızlı bir bakış dışında ona hiç bakmadı bile. Onun

Bakışları boğazındaki parmak izlerini fark etti ama sonra MaryAnn'i iyice incelemek için sıçradı.

Parmak uçları teninin üzerinde geziniyor, onun hissini ve dokusunu özömsüyordu. Onun hayatta olduğunu bilerek tekrar nefes alabildi. Bacağındaki açık yaralara bakarken gözlerinde bir öfke fırtınası birikti.

"MaryAnn." Onun adını söyledi. Nefes aldı. Sadece bir ses tonu, ama sanki tüm dünyası MaryAnn'mış gibi şiirsel bir şekilde söyledi.

Tepki vermemeye çalıştı. Adam o kadar yoğundu ki, onun tam odaklanmasına karşılık vermemek zordu. Bacağındaki yakıcı acıyı yuttu ve gülümsemeye çalıştı. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler. Solange içeride birkaç tanesiyle daha savaşıyor. Sanırım Luiz de burada, yardım etmeye çalışıyor."

Bacaklarındaki tırmıkları incelemek için eğildi.

MaryAnn onun kolunu tuttu ve çekti. "Gidip ona yardım etmelisin."

"Seni bu şekilde bırakamam."

"Ben de seninle geliyorum, yani sorun yok." MaryAnn tartışmayacaktı, hele de adam çenesini o inatçı çizgiye getirmişken. Onu iterek geçti ve eve doğru garip bir koşuya başladı, onun da kendisini takip edeceğinden emindi.

Manolito onu kucağına aldı ve koştu, mesafeyi bulanık bir hızla kat ederken onu göğsüne bastırdı. Son anda onu bir kenara bıraktı, buhara dönüştü ve kapının altından kayarak MaryAnn'i diğer tarafta bıraktı.

Her yerde kan ve kürk vardı, mobilyalar devrilmiş, camlar kırılmış, sandalyeler parçalanmış çubuklara dönüşmüştü. Dişi bir jaguar yan yatmış, kürkü kan ve tükürükle kararmıştı. Hava almaya çalışırken yanları şişiyor ve her hareketinde havaya kan fışkırıyordu. Cesurca, diğer ikisiyle savaşan erkeğin yardımına gitmeye çalıştı. Erkek bir köşedeydi, pençe izleriyle parçalanmış ve delik deşik yaralarla kaplanmıştı ama ayaklarını yerden kesmek için çok hızlıydı ve

Diğer erkekler ağlamaktan ve yanmaktan neredeyse kör olmuşlardı.

Manolito içeri girdiğinde, Sergio ileri atıldı ve Luiz'i boğazından yakaladı, güçlü çenesini kapatıp kopardı. Diğer erkek Luiz'in sırtına doğru sıçradı ama daha yere inmeden avcı onu boynundan yakaladı ve şekil değiştireni şaşırtarak onu uzaklaştırdı. Manolito sertçe çekiştirdi, yüz hatları sert ve acımasız çizgilerle belirlenmişti, gözlerinde duygu yoktu. Duyulabilir bir çatırtı oldu ve jaguar-adam yere yığıldı, dili ağzından çıktı, nefesi anında kesildi.

Manolito başını kaldırdı ve Sergio'ya baktı, bakışlarının karanlık derinliklerinde ölüm dönüyordu. Sergio Luiz'i bıraktı ve sıçrayarak kapıdan içeri girdi ve yağmur ormanının güvenliğine doğru koşmaya başladı.

Jasmine, adam hızla geçerken zar zor yolundan çekilmeyi başardı. Kapının girişinde durdu, bir koluyla MaryAnn'in beline sarılarak içeri girerlerken ona destek oldu. Solange'ı görünce küçük bir çığlık atarak yanına koştu ve bir dizinin üzerine çökerek elini fışkıran kanın üzerine sertçe bastırdı. "Bir şeyler yap. O ölecek."

Manolito, Sergio'yu takip etmek için kapıya doğru iki adım attı ama Jasmine'in çığlığı onu durdurdu. Geri döndü. Kan kokusu her yerdeydi ve sadece kaçınılmaz açlığı değil, saldırganlığı da tetikliyordu.

"MaryAnn, düşmeden önce otur. Birazdan sana yardım edeceğim. Yaralarına bakayım ve ne yapabileceğime bir bakayım." "Juliette nerede?" Jasmine sordu. "Geleceğini sanmıştım.

gel."

"Bilmiyorum ama gelecekler," dedi Manolito. Jaguarın yanına diz çöktü ve ellerini titreyen kedinin üzerinde gezdirdi.

Solange dişlerini sıktı ve başını çevirdi. Bu çaba kalan gücüne de mal oldu ve boğazındaki yaradan kan fışkırdı.

"Bir şey yapabilir misin?" Jasmine endişeyle sordu.

"Yaralarını mühürlemem ve ona kanımı vermem gerekecek. Bırakın kanımı teklif etmeyi, dokunmama bile direniyor." Manolito başını salladı. "Üzgünüm küçük kardeşim, onun için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Solange!" Jasmine kedinin yanında yere uzandı. "Lütfen. Beni yalnız bırakma. Bırak sana yardım etsin."

Manolito iç çekti. "Uğruna yaşayacak bir şeyi olmadığını, yağmur ormanındaki günlerinin sona erdiğini hissediyor. Başka bir yerde yaşamaya alışamıyor ve Karpat kanının bir parçası olmak istemiyor."

Güç içeri aktıkça oda soğudu ve duvarlar titreşti. MaryAnn, Luiz'in yanında yere çöktü ve elleriyle kan akışını durdurmaya çalıştı. Kan her yerdeydi ve jaguar sanki çoktan ölmüş gibi yatıyordu.

Manolito. Şimdi beni dinle.

Sesi net bir şekilde duydu. Sert bir sestti, sanki dişleri sıkılmış ve birbirine vuruyormuş gibiydi. Tartışmaya yer bırakmayan net bir emirdi. Onu iyileştir ve ona kan ver. Riordan'ın hayat arkadaşı acı çekiyor. Başka seçenek yok.

Daha önce karşılaşmadığı ve karşılaşmak da istemediği bir tehlike, bir güç ve zekâ izlenimi vardı. Kendini nefesini tutmuş, Manolito'yu izlerken buldu. Manolito bu güçten etkilenmemiş görünüyordu ve omuzlarını rahatça silkti.

"Zacarias bir emir verdi ve bu yerine getirilecek." Sert ve hızlı bir şekilde saldırdı, Solange onu durduracak kadar güçlü bir kalkan oluşturmamadan zihni Solange'inkine daldı.

Kim bu adam? MaryAnn bu soruyu Manolito'ya göndermekten çok düşündü, ama sürpriz bir şekilde onunla gerçekten bağlantı kurdu.

Şimdi benimle hayat arkadaşı gibi konuşuyorsun. Kürkünü okşamana gerek yok. O ölüyor. Sesinde kesin bir azarlama vardı.

MaryAnn kedinin boğazındaki ölüm takırtısını kendisi de duydu. "O ölmeyecek. Onu kurtaracaksın."

Sesinde mutlak bir inanç vardı. Ve güven. Ona kısa bir bakış attığında, gözleri kalbini eriten bir duyguyla parlıyordu. Var olduğu uzun yüzyıllar boyunca kimsenin ona bu şekilde baktığını hatırlamıyordu. Onun kendisiyle gurur duymasını sağlamak istiyordu. Bu bakışı sonsuza kadar saklamak istedi.

"Onu canlı tut o zaman," dedi. "Yaşammasını sağla. İnsanlara neredeyse her şeyi yaptırabiliyor gibisin."

MaryAnn ona doğru küçük, kararlı bir gülümseme fırlattı. Bacağı o kadar çok acıyordu ki bayılmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündü ama etrafındaki katliama bakınca kendi yaralarının çok küçük olduğuna karar verdi. Manolito'nun önce Solange'ı, sonra Luiz'i, sonra da bacağını iyileştirmesi gerekiyordu. Daha yeni ayağa kalkmıştı ve Karpatyalılar hakkında bildiği tek şey aç uyandıkları ve iyileşmek için enerji kullandıklarında kana ihtiyaç duyduklarıydı. "Ben iyiyim. Sen yapman gerekeni yap."

Manolito dikkatini Solange'a çevirdi. Zihninde onunla savaştı, onu dışarı atmaya çalıştı ama çok zayıftı. Fiziksel bedeninden sıyrılıp onunkine geçerken ruhunun kayıp gitmesine izin vermeyerek onu toprağa tuttu. Kadim ve güçlüydü ama eğer kız bu kadar ağır yaralanmamış olsaydı, onun zihnini kendi zihninde hapsetmek için daha tehlikeli ve şiddetli bir yöntemle başvurmak zorunda kalabilirdi. Demirden bir iradesi vardı ve onu kendisinden uzak tutmak için çok mücadele etti.

İlk başta bunun onun erkeklere duyduğu güvensizlik olduğunu düşündü ama zihnini onunkiyle sıkıca birleştirdiğinde korkunun Juliette ve Jasmine'in onun bir katil olduğunu fark etmesinden kaynaklandığını gördü; kurtarılamayacak, umut edilemeyecek bir şeydi bu. Onun için başka bir yaşam biçimi kalmamıştı. Durup duramayacağını bilmiyordu. Bir yerde çizgiyi aşmıştı ve artık geri dönüşü yoktu.

Ve sonra bunu hissetti, Solange'ın zihnine usulca akan yumuşak bir sıcaklık. MaryAnn'ın dokunuşunu anında tanıdı, neredeyse orada olmayacak kadar hafifti, ama sabit ve sakinleştirici, bir huzur ve umut hissi, Solange'ı onun içinde yıkıyordu

Hayatın iyi olduğuna, güzellik, macera ve sevgiyle dolu olduğuna dair sıcaklık ve mutlak inanç.

Neredeyse kendini, nerede olduğunu, ne yaptığını unutmuş, hayat arkadaşı olan bu kadına hayranlık duyuyordu. Solange'ın arasına sorunsuzca karışmıştı, öyle ki içeri girdiğini anlamasına imkân yoktu. Onunla kan alışverişi yapmamış olsaydı bunu bilemezdi, dokunuşu o kadar hafifti ama Solange'ın zihnini umut ve inançla doldurmuştu. MaryAnn'in etkisi altında Solange işbirliğine yatkınlaştı ve sıcaklığın rahatlatıcı kozasında gevşedi. Rahatlatıcı dalgalardan ayrılıp yırtılan ve kanayan organları onarmak için onları aramak zordu.

Manolito isteksizce ruhunun kedinin bedeninde yolculuk etmesine izin verdi. Sergio onu öldürmek istememişti ama çok mücadele etmişti ve ikinci jaguar ona saldırdığında o kadar da dikkatli davranmamıştı. Atardamar neredeyse parçalanmış, jaguarın vücudu kanla dolmuştu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu, onun hayatını kurtarmak için ne yapılması gerektiğini biliyordu. Her şeyini bıraktı ve sadece iyileştirici enerjiye dönüştü, her yarayı olabildiğince çabuk onardı, Solange'ı işbirliği içinde tutmak için MaryAnn'e güvendi.

MaryAnn erkek jaguarın başını kucağında tutuyor, kadife kürkünü okşuyor ve onu yanında tutmak için usulca mırıldanıyordu. Nefes almakta zorlanıyordu, ciğerleri kanla doluyordu. Solange'la da konuşmaya devam etti, bırakırsa kadının Manolito'nun boğazını parçalamaya çalışacağından korkuyordu. Bu korkutucu bir durumdu, iki insan ölümün eşiğindeydi ve onları kurtarmak için sadece Manolito oradaydı. Jasmine, Solange'ın yaralarına havlu tuttu ve ona fısıldadı, gözyaşları yüzünden akıyordu, onu kaybetmekten korkuyordu.

Bizimle kal, Solange. MaryAnn sessizce dua etti, diğer kadına ulaşmaya, şu anda her şey ne kadar karanlık görünürse görünsün, her şeyin daha iyi olabileceğini bilmesini sağlamaya çalıştı. Daha iyi olacaktı. MaryAnn, kadınları kurtarmak ve güvenli bir yere ulaşmalarına yardımcı olmak için yaptıkları onca fedakârlıktan sonra Solange ve Jasmine'e yardım etmeyi hayattaki görevi haline

getirecekti.

Luiz ölüyordu. Hayatının akıp gittiğini, gözlerindeki ışıltının söndüğünü görebiliyordu ve tek yapabildiği çaresizce izlemektir. Solange'ın umutlu olmasını ve bir gelecek görmesini istediği gibi onun da yaşamasını istiyordu ama Manolito'nun yaptığını yapamıyor, onu içten dışa iyileştiremiyordu. Nasıl olur da her şeyini bırakıp bir şifa aracına dönüşürdün? Manolito'nun bir kadın ve doğmamış bir çocuk için hayatını feda ettiğini görmüştü. Karpatyalıların nadiren yara izi bıraktığı bir zamanda, prensini kurtarıırken boğazında bir yara izi kaldığını duymuştu. Ve şimdi de bir hayat kurtarmak için kim olduğunu bırakmayı başarmıştı.

Çok az kişi bunun gerçekte neleri gerektirdiğini bilebilirdi ama Manolito onunla birlikteydi, ona bağlıydı ve ruh olmak için nelerden vazgeçilmesi gerektiğini anlamıştı. Beden tüm saldırılara karşı savunmasızdı, evet, ama bundan çok daha fazlası, Manolito kişiliğini, tüm egosunu, tüm umutlarını ve hayallerini, kendi ihtiyaçlarını, her şeyi bırakmıştı ve bunu isteyerek yapmıştı.

Solange'ı kurtarmak için fikirlerinden, düşüncelerinden ve kişiliğinden bu kadar çabuk sıyrılıp özverili bir hale geldiğinde onun zihninin içindeydi. Ona hayran olmaktan kendini alamamıştı. Manolito kadınlar hakkında belirli inançları olan güçlü bir kişilikti, ancak tüm bunlara rağmen kendini hemen bir kenara atmıştı. Tüm bu kibrin altında ne tür bir gerçek karakter saklıydı? Ve kadınlara karşı görünüşte baskın olan tavırları gerçekten de koruma amaçlı olabilir miydi? Onun türü kesinlikle kadınlara ve çocuklarına değer verirdi. Hepsine. Shea'nın Jacques'ın hayat arkadaşı olmasının bir önemi yokmuş gibi görünüyordu, Manolito onun önüne geçmiş ve kendisi için tasarlanan ölümcül darbeyi hiç tereddüt etmeden almıştı.

Yaşa, Luiz. O yardım edene kadar dayan. Hayatını kurtaracak. Olumlu düşünüyordu. Onun kafasının içindeydi ve Solange'ı hayatta tutma konusundaki mutlak kararlılığını görebiliyordu. Manolito o kadar odaklanmıştı, kendini tamamen iyileştirmeye vermişti ki başka hiçbir şey düşünmüyordu. Ondaki iyiliği gördü, kan değişimiyle bağlanmış olmasaydı kaçırabileceği bir şeyi ve ilk kez

Bu deęiş tokuşu iyi bir Őey olarak dűşűnmesine izin verdi. Eęer Karpatyalı'nın çok daha yumuŐak olan dięer yűnű bilmeseydi, onu imkűnsız biri olarak gűrebilirdi.

Luiz'in saçlarını geriye doęru okŐadı, Manolito'nun yűzűnű izlerken bu hareket boŐa gitti. Zaman durmuŐ gibi ydi. Etrafındaki her Őey solmuŐ, sadece Manolito kalmıŐtı. Gűzleri karanlık ve gűlgeli, kirpikleri saçma derecede uzundu. Kadınsı olmalıydılar ama yűzű fazla erkeksiydi, gűlű çenesi ve dűz burnu. Adamın nefesinin vűcuduna girip çıktıęını hissetti. Kalbinin gűlű ve sabit atıŐını hissetti. Onun kalbini. Onun kalbi. Luiz'in. Solange'ın. Hepsi tek bir adam tarafından birbirine baęlanmıŐtı. İnanılmaz bir adam.

Manolito Solange'ın bedeninden çekildi, yorgunluktan sallanıyordu, bakıŐları hayat arkadaŐını arıyordu. Solange hepsini birbirine baęlamıŐ, gűlerini paylaŐmalarını saęlamıŐ, yaŐama olan mutlak inancın istikrarlı akıŐını sűrdűrműŐtű. Sevginin. Bűtűnlűęűn. Solange hűlű hayattaydı űnkű MaryAnn ona yaŐama tutunması için bir neden vermiŐtı. Luiz hűlű yaŐıyordu űnkű MaryAnn onu dűnyaya sıkı sıkıya baęlamıŐ, gitmesine izin vermeyi dűŐűnmeyi bile reddetmiŐtı.

Her Őeyi Manolito'nun yaptıęını dűŐűndű. Gűlse mi, yoksa MaryAnn'i kapıp sahtekűr olduęunu anlamadan kasa mı bilemiyordu. Solange'a kan vermesi gerekiyordu ve onu zorlamak gű gerektirecekti. Zaten açlıktan űlmek űzereydi. Ve etrafındaki parlak renkler çok daha donuk spektrumlara dűnűŐűyordu, sanki zihninin gűlgeler diyarına geri dűnmesini engelleyemiyormuŐ gibi.

MaryAnn'in bakıŐları onunkilerle çarpıŐtı ve bir an için ne hareket edebildi ne de nefes alabildi. Ona űyle bakmayı asla bırakamazdı. Gűzlerinde parlayan gűven ve inanç, mutlak inanç, asla unutamayacaęı bir armaęandı. Gűlgeler geri çekildi. "Solange'a kan vermem gerekiyor. Teklif ettięim Őeyi kabul etmesini saęlayabilecek misin bir bak. Bu onu daha hızlı iyileŐtirecek ve daha gűlű kılacak. Onunla deęiş tokuş yapmayacaęım, sadece hayatta kalmasına yetecek kadar vereceęim."

Sesi çok yorgun geliyordu. Yüzündeki çizgiler derinlere kazınmıştı. Kollarını ona dolamak ve sarılmak, onu rahatlatmak, devam etmesine yardımcı olmak için neye ihtiyacı varsa onu vermek istedi. Onun içindeki kararlılığı okudu.

"Acele et, Manolito. Yorgun olduğunu biliyorum ama Luiz daha fazla dayanamaz."

Bakışları Luiz'in kürklü başını okşayan ele kaydı. Bir an için kara bir kıskançlık titremesi midelerini tırmaladı. Ağzında kül tadı aldı ve gölgeler bir kez daha yaklaştı. Belli belirsiz, onu çağıran sesler duydu. Bize katıl. Bize katıl. Sarsılarak MaryAnn'ın zihnine dokundu ve o anda parmakların gerçekten de onun başını okşadığını fark etti; onun düşüncelerini tüketen Manolito'ydu. Bileğini kesip dişi jaguarı teklifini yutmaya zorlamadan önce ona hızlı bir gülümseme gönderdi.

Jasmine küçük bir sıkıntı sesi çıkardı ve başını başka yöne çevirdi.

"Sorun yok, küçük kardeşim. Başka bir şeye dönüşmeyecek. Benim kanım onunkine yeterince karıştığında, hayatta kalacak ve yeniden güçlü olacak," diyerek onu rahatlattı.

"Biliyorum. Gerçekten biliyorum. Sadece biraz hasta hissediyorum. Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Kolay olmayabilir, sana takdir göstermeyebilir ama yaptığın şey önemli," dedi Jasmine.

"Onun takdirine ihtiyacım yok. O da senin gibi ailemizin koruması altında küçük sisar ve eğer onu kurtarabilseydik ölmesine asla izin vermezdik."

Manolito, kendisine ne kadara mal olacağını umursamıyordu. O daha çok MaryAnn'e olan maliyeti hakkında endişeleniyordu. Ona bakmak zorunda kalacaktı ve gözlerinde okuduğu masum inanç sonsuza dek kaybolabilirdi. Bunu düşünmesine ya da sırf kendi hayatını kolaylaştırmak için görevini aksatmasına izin veremezdi.

Solange aileden biriydi ve bu nedenle istese de istemese de büyük bir özenle korunuyordu. Bu fiyaskodan sonra Zacarias kadınlara bir ferman yayınlayacak ve onlar da

itaat etmeye zorlanacaktı. De La Cruz kardeşlerin ve adamlarının onları korumaya yardım edebilecekleri yakın bir yerde olmalarını isterdi.

Bileğindeki yarayı kendisi kapattı ve dikkatini Luiz'e verdi. Açlığı endişe verici bir boyuta ulaştığı için vücudunu boşaltmak biraz daha fazla çaba gerektirdi. Dişlerini zorlukla kontrol altında tutabiliyordu ve kan kokusu sürekli bir eziyetti. Jaguar adamın vücudu parçalara ayrılmış, güçlü çeneleri doku ve kemikleri kesmişti. Kan ciğerlere doluyor, adam yavaş yavaş ölüyordu. Hasarı onarsa ve Luiz'e kan verse bile onu kurtarmak mümkün olmayacaktı.

Manolito kendi bedenine geri döndü ve pişmanlıkla başını salladı. Luiz'e saygı duyuyordu. "Üzgünüm päläfertil, onu kurtaramam. Bu jaguar halkı için büyük bir kayıp."

"Elbette onu kurtarabilirsin. Karpāt Dağları'ndayken Gabrielle ile uzun uzun konuştum. Onu hatırlıyor musun? Prens için çalışıyordu ve bu kadar çok ölü doğuma bir çözüm bulmaya çalışıyordu. O bir insandı. Yaraları çok ağır olduğunda, adamlardan biri onu dönüştürerek hayatını kurtardı. İhtiyacınız olsaydı Solange'ı dönüştürürdünüz. Bunu zihninden okuyabiliyorum."

"Bu farklıydı." Çok güçsüzdü, vücudu sallanıyordu. Odaklanmak için hızla gözlerini kırptırdı ama görüşü bulanıklaştı. Bulanıklaştığı anda renkler de soluklaştı.

"Nasıl farklı olabilir ki? Eğer Luiz bir jaguar ise, psişik olmalı. Birçok psişik yeteneğin kaynağı jaguar türü değil mi?"

"Anlamıyorsunuz."

"Anladığım kadarıyla Luiz psişik yetenekleri olan bir kadın olsaydı, onun hayatını kurtarmak için her şeyi yapardınız. O bir erkek, bu yüzden sizin için o kadar değerli değil."

Jaguar MaryAnn'in eline sokuldu. Her şey yolunda. Yoruldum.

"Hayır," dedi Jasmine aniden. "Kurtar onu. O Solange'ı kurtardı. Geldiği zaman gelmemiş olsaydı, Solange

yoksa o korkunç adamlar ona sahip olacaktı. Lütfen. Eğer söylediğin gibi kardeşimsen, senden bu iyiliği istiyorum."

Manolito kısa bir süre gözlerini kapadı. "Bu adamın kalbini bilmiyorsun."

"Ama sen biliyorsun," dedi MaryAnn. "Vampiri onun zihninden çıkardın. Anılarını gördün, nasıl biri olduğunu gördün. Kurtarılmaya değer mi?"

On Birinci Bölüm

"Onun için ne istediğini bilmiyorsun, MaryAnn. Uzun ömür her zaman iyi bir şey değildir. Bir Karpat erkeğinin hayatı son derece zordur. Onun istemeyeceği bir şey istiyor olabilirsin."

"O zaman sor ona. Sırf erkek olduğu için ölmesine izin vermeyin."

Manolito iç çekti. Haklıydı ama bir Karpat erkeği için hayat arkadaşı bulma ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu bilmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezdi. Yüzyıllarca yalnız yaşamamıştı.

"Beslenmem gerek, MaryAnn. İkiniz de katkıda bulunmak istiyor musunuz? Çünkü bunu kan olmadan yapamam." Beslenmek için çaresizdi. Etrafındaki dünya hızla yok oluyordu. Kendisi de soluyordu. Ellerine baktığında grileşmiş ve şeffaflaşmaya başlamışlardı.

MaryAnn Manolito'nun parlayan gözlerine baktı, küçük kırmızı alevleri gördü ve kalbinin yerinden fırladığını hissetti. Ondan hiç de insani olmayan şeyler yapmasını isterken bile onun insan olmadığını hep unutuyordu. Derin bir nefes aldı ve başını salladı.

Manolito dikkatini Yasemin'e çevirdi. Kız yere oturmuş, Solange'ı sakinleştirmekten çok kendini rahatlatmak için benekli kürkünü okşuyordu. "Sanırım yapabilirim," diye kabul etti ona bakmadan. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Bana elini ver."

Jasmine yavaşça kolunu uzattı. Manolito'nun parmakları bir mengene gibi onun etrafına yerleşti. Kafasının içinde fısıltılar başladı. Yumuşak. Sinsi. Baştan çıkarma onu yiyip bitiriyordu.

Nefes nefese kaldı ve sarsılarak uzaklaşmaya çalıştı. "Bekle. Bekle. Bekle. Sana söylemeyi unuttum. Ben hamileyim. Bu bebeğime zarar verir mi?"

Manolito sanki onu yakmış gibi elini bıraktı. Bakışları obsidyen siyahına döndü, ağzı sert bir çizgiye oturdu. "Sen

ne kan sunmaya ne de jaguarlarla dövüşmeye hakkın var. Hayır, kanını almayacağım. Çocuğu korumak için çok dikkatli olmalısın."

Jasmine cevap veremedi. Luiz soluk soluğa bir hırıltı çıkardı ve jaguar yer değiştirdi, kemikleri çatırdadı, ölüm ona ulaşırken vücudu şekil değiştirdi.

MaryAnn yumuşak, telaşlı bir çığlık attı ve diz çökerek kalp atışlarını dinlemek için geniş göğsün üzerine eğildi. Hemen kalp masajına başladı. "Bir şeyler yap Manolito. Öylece ölmesine izin veremezsin."

Ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Diğer dünya çok yakındı. Açlıktan ölüyordu. Yorulmuştu. Odanın her yerinde gölgeler hareket ediyordu. MaryAnn geniş, kara gözleriyle ona baktı, çok güveniyordu. Ona o kadar çok inanıyordu ki. Zihninin arkasını zorlayan fısıltılar ve kendi bedeninin zayıflamasıyla kendisine duyduğundan daha fazla. Gözlerini kırıştırdı ve kendini odaklanmaya zorladı.

Duy beni, jaguar-adam. Seni Karpatyalı yapabilirim. Asla bir jaguar olmayacaksın ama yaşayacak ve yer değiştirebileceksin. Bu hediyenin karanlık bir hediye olduğunu bil. Eğer ruhunun diğer yarısını bulamazsan, sonunda duygularını ve rengini kaybedecek ve sadece anılarla yaşayacaksın. Hayatta kalmak için kana ihtiyacınız olacak. Prensimizin yönetimi altında yaşamak ve ona ve halkımıza bağlılığınızı ve korumanızı, hayatınızı adamak zorunda kalacaksınız. Hayatını ellerimde tutacağım. İstediğim zaman zihnine dokunabilecek ve nerede olursan ol seni bulabileceğim. Eğer bize ihanet edersen, seni mümkün olduğunca çabuk ve vicdan azabı duymadan öldürürüm. Başka bir yere gidip barış aramak ya da bu dünyada kalıp savaşıma devam etmek gibi bir seçeneğiniz var.

Bu küçük bir mesele değildi. Luiz'in yapmayı seçtiği her şeyden sonsuza dek sorumlu olacaktı. Bu çok az erkeğin isteyeceği bir yükümlülüktü. Riskleri biliyorlardı ve eski arkadaşlarını avlayıp öldürmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorlardı. Luiz'in anılarına, o uzun, sonsuz gibi görünen karanlık koridora girmesine izin verdi. Jaguar'a bunu anlatmanın hiçbir yolu yoktu-

Ona sadece solan duyguları, yüzyıllarca süren avlanma ve beklemeyi, sadece onura ve sonra da onur anılarına güvenmeyi gösterebilirdi. Yapabildiği kadar dürüsttü.

Halkımı kurtarmak için verdiğim mücadeleyi henüz bitirmedim.

Luiz çok uzaklardaydı ama hayata tutunmuştu. Garip bir şekilde, Luiz'in ruhu uzaklaştıkça Manolito'nun etrafındaki puslu dünya daha da berraklaştı. Sesler daha yüksek çıkmaya başladı. Oda hareketsizleşti. Gerilmiş derileri ve açık ağızlarıyla, diş yerine sivriltilmiş mandalları olan gölgeler duvarlarda ve yerde sürünüyordu. Açlık yakıp kavuruyor, vücudundaki her hücreyi ve organı tırmalıyordu. Kendini zayıf ve dayanamayacağı kadar gergin hissediyordu.

Manolito sadece Luiz'e konsantre olmak için çaba sarf etti. Onlar artık senin halkın olmayacak. Kanın Karpatyalı olacak. Jaguar senden uzak duracak. Seçim yapmadan önce neye bulaştığınızı anladığınızdan emin olun.

Kanım ister Karpatyalı ister insan ister jaguar olsun, vampirin halkımı avlamaya devam etmesine izin veremem. Hepimiz aynıyız, bir hayat bulmak ve onu iyi yaşamak için mücadele ediyoruz. Ben hayatı seçiyorum.

Acı verici olacak. Çok acı verici.

Ve MaryAnn tanık olacaktı. Bu onu nasıl ölümüne korkutmazdı ki? İçindeki her şey durmak, hayat arkadaşını alıp gitmek için yanıp tutuşuyordu ama Luiz'le bu kadar derinden kaynaştıktan, onun nasıl bir adam olduğunu ve halkını kurtarmak, kadınlarını onurlandırmak için verdiği zorlu mücadeleyi öğrendikten sonra bunu yapamazdı. Manolito onu lamti ból jüti, kinta, ja szelem'e, gecenin, sislerin ve hayaletlerin çayırına terk edemezdi, ne de daha fazla bekleyebilirdi, yoksa adam Manolito'nun emin olduğu gibi yarı sakın olacaktı.

Ben hayatı seçiyorum.

Manolito, kalp masajına devam etmesini engellemek için MaryAnn'in omzuna engelleyici bir el koydu. Luiz'in kalbinin atmasını ve havanın ciğerlerinde dolaşmasını sağlamak için sadece zihniyle kontrolü ele aldı. "Bunu kan olmadan yapamam."

MaryAnn, Manolito'nun zayıfladığını ve solgunlaştığını, teninin neredeyse griye döndüğünü görebiliyordu. Yorgunluktan sallanıyordu. Kolunu uzatıp bileğini uzatmak korkutucu bir şeydi ama ona güveniyordu; koyu renk gözlerinin derinliklerinde kızıl alevler titrerken bile ona hayatı pahasına güveniyordu.

Bileğini görmezden gelerek kolunu ona doladı ve kendine çekti. "Sana asla zarar veremem, sivamet."

Son kelimenin dilinden yuvarlanış şekli şehvetli ve çekiciydi. Bundan da öte, onun zihnindeki anlamı yakalamıştı. Benim aşkım. Onun aşkı mıydı? Ona karşı fiziksel bir ihtiyaçtan fazlasını mı hissediyordu? Onun zihnine girdikten sonra, anıların paylaşılmasının ve birbirlerinden saklanamamalarının ilişkii hayal edebileceğinden çok daha samimi hale getirdiğini fark etti. Eğer ona kur yapıyorsa, sadece kendisi olarak iyi bir iş çıkarıyordu.

Kendi isteğiyle onun kollarına girdi ve boğazını sıktı. Çenesini eğdi, böylece bakışları onunkilerle buluştu, onun tarafından ele geçirildi, büyülendi ve gözlerinin karanlık derinliklerinde kayboldu. Keskin ihtiyaç ve çiğ açlığın baştan çıkarıcılığında kayboldu. Ona karşı hissettiklerini asla gizlemeye ya da azaltmaya çalışmadı. Nefesi boğazında düğümlendi. Midesi altüst olurken ve rahmi sıkışırken kalbi tuhaf bir şekilde eridi.

Bu adam onun olabilirdi, onundu. Onu geri istememişti. Onun ne ve kim olduğuyla yaşayıp yaşayamayacağını bile bilmiyordu ama ona hayranlık ve saygı duyuyordu. Açlığın onu dövdüğünü hissedebiliyordu. Yorgunluğu. İki dünya arasında kalmıştı ve onun dünyasında kalmak onu tüketiyordu. Solange'a ve ona karşı duyduğu onur duygusu yükünü daha da artırmıştı.

"İhtiyacın olanı al." Dudakları onunkilerin üzerine fısıldadı.

Baştan çıkarma. Tanrım, istemeden de olsa ona sunduğu cazibe. Dili nabzının üzerinde kadife bir törpü gibiydi. Kollarında sıcak, canlı bir ipek gibiydi. Kimsenin teni bu kadar yumuşak olamazdı. Duyguları uzun zamandır donmuştu.

O kadar derine gömülmüştü ki, bir kadının şeklinin bir erkeğin bedenine verebileceği hazzı tatmanın, hissetmenin ya da bilmenin imkânsız olduğunu düşünüyordu. Onun dokunuşu, sesi, nefesi onu uyandırmıştı. Ona yeniden hayat vermişti. Onun her zaman yanında olmasını istiyordu. Onun her zaman yanında olduğundan emin olmak istiyordu.

Baştan çıkarma. Artık onun nasıl bir his ve tat olduğunu biliyordu. Baştan çıkarmanın bir kadın olduğunu ve onu yalnız kalabilecekleri bir yere götürmemek için tüm kontrolünü kullanması gerektiğini biliyordu.

Dişleri derine battı ve kadının tadı ve özü ondan ona aktı, onu bedeni ve ruhuyla tamamladı. Boğucu, dumanlı bir tat ve MaryAnn gibi. Kolları sıkılaştı ve onun tadını daha iyi çıkarabilmek için gözlerini kapattı. Aynı zamanda, bir elinin vücudunun kıvrımlarından bacağına doğru dolaşmasına izin verdi. Kollarında kıvrılmıştı, bacakları kucağındaydı ve adam etindeki yırtıkları kolayca bulabiliyordu.

Kadın ya da erkek, hiç kimse acıyı bir kenara itip, şu anda yaptığı gibi sadece oturarak değil, daha önce yağmur ormanında yaptığı gibi koşarak da işlevini yerine getirememeliydi. Acı düşünmesini köreltmeli ve enerjiyi manipüle etme yeteneğini etkilemeliydi. Acı zihnindeydi. Onu hissediyordu. Ama onu beyninin onun aşına olmadığı bir merkezine itmişti. Bu modeli daha önce hiç görmemişti. O çok eskiydi. Bir zamanlar büyücü, jaguar ve insanı beslenmek için kullanmıştı ve türler karışıkça, desenler çağlar boyunca daha az belirgin hale geldi. Ellerini onun kalçasında gezdirdi, samimi bir keşifti bu. Kollarında titriyor, vücudu onunkine karşı huzursuzca hareket ediyordu.

O senin.

Evet. Onun kızıydı. Onun için yaratılmıştı. Onun için şekillendirilmişti. Onun diğer yarısı.

O senin için yaratılmış.

Elbette öyleydi, vücudu tam da böyle kıvrılmıştı, yumuşak ve esnek sıcak ipek kollarında hareket ediyordu, böylece

Vücudunu onun derinliklerine gömmek, ikisini de kendinden geçirmenin ne demek olduğunu.

Bu senin hakkın.

Onun bedeni üzerinde her türlü hakkı vardı. Onun bedenine ve ruhuna sahipti, tıpkı onun kendisine sahip olduğu gibi. İsteddiği zaman ve istediği yerde zevk alabilirdi. Eli uyluğu boyunca kaydı, sıcaklığa doğru ilerledi -onun sıcaklığına- kadın ona aitti. Onu memnun edecek, cinsel ihtiyacının ateşiyle çılgına çevirecek şeyleri çok iyi biliyordu.

Neden jaguar adamı karşıya geçirdin? O sadece vampire dönüşecek ve siz de diğerlerini olduğu gibi onu da avlayıp öldürmek zorunda kalacaksınız.

Bu kadar az hayat arkadaşı varken dünyalarına başka bir erkek getirmeyi düşünmek delilikti. MaryAnn'i çalmaya çalışabilir.

Onunla yalnızdı. Çıplaktı. Onu senden uzaklaştırmak için vücudunu ona gösteriyordu. Onu istiyor. Onu senden almak için her şeyi yapar.

Jaguar-adamların hepsi aldatıcı olduklarını kanıtlamışlardı. Kadınları tuzağa düşürüp esir tutuyor, onlara acımasızca davranıyorlardı.

Ona dokundu. Senin kadınına dokundu. Senin izini gördü, kokunu aldı ama yine de dokundu. Onun üzerinde durduğunu gördün. Çırılçıplaktı. Sence onu ne yapmaya zorluyordu?

Onu savundu. Onun hayatını kurtardığını söyledi.

Onu istiyor. Onu senin yap. Onu şimdi al. Sana ait olanı al. Onu sonsuza kadar yanına al.

Duramazdı. Buna ihtiyacı vardı. Açlıktan ölüyordu. Açlıktan ölüyordu. Açlık onu delirtiyordu. Hayat arkadaşından başka hiçbir şey onu doyuramazdı. Zengin, sıcak kan, en güçlü uyuşturucunun acelesiyle vücudunda patladı.

Vücudunun kendisine boyun eğmesine, tüm sıcaklığına ve ateşine ihtiyacı vardı, onu çok sert ve ateşli yapan ve onun derinliklerine batmaktan başka hiçbir şeyi umursamayan arzuyu doyurmak istiyordu. Adının bir ihtiyaç fırtınası içinde haykırıldığını duymak istiyordu. Gözlerinin tutkuyla parladığını görmek istiyordu; onu duymak istiyordu

onlara katılması için yalvarıyordu. Karanlık ve cehennem boyunca sonsuza dek beklemişti ve şimdi oradaydı, kollarındaydı, vücudu olgunlaşmış ve onun için hazırды, kanı onunkiyle karışıyordu.

Al onu. Bu senin hakkın. Seni reddedemez. İstedğin her şeyi sağlamak zorunda. Senin hakkın. Jaguar onu almadan önce onu hemen al. Bu kadar yaklaşmışken duramazsın. Onu dönüştürecek kadar al ve seni terk edemez. Tadına bak. Fısıltılar büyüdü. Sesler de katıldı.

Bir an için kolları sahiplenici bir şekilde sıkılaştı ve vücudu kadınınkini geriye doğru iterek onu altına doğru eğdi. Ne için? Luiz yanlarında ölürken onu orada mı götürecekti? Jasmine ve Solange onun deliliğine tanıklık ederken mi?

Evet. Evet. Çok geç olmadan ve onu kaybetmeden önce onu şimdi al.

İçinde korku yükseldi. Onun tadına olan bağımlılığını kontrol edemeyeceği, bunu durduramayacağı korkusu. Aklını kaybediyordu ve önemsemeye yemin ettiği tek kişiye zarar verecekti. Dinlememesi gerekiyordu, ama sesler sinsiydi, zihnine sızıyor ve en kötü korkularını ve en kötü özelliklerini avlıyordu.

En kötü özellikleri. Hükmetme ihtiyacı. Kadının sadece onu görmesi ve başka kimseyi görmemesi ihtiyacı. İradesini kıza zorla kabul ettirmek için duyduğu korkunç ihtiyaç, böylece kızın onun istediği her şeyi sadece istemesi değil, yapması da gerekiyordu. Onu kendi şartlarında istiyordu ve cinsel bir ilişki yoluyla onu kontrol edebileceğini biliyordu. Onun arzularını ve fantezilerini biliyordu ve her erotik tepkiyi nasıl vereceğini de biliyordu. Zevk için değil -onun ya da kendisinin- ama kontrol için.

Onun kanını ve bedenini alırsa, onu tamamen kendi dünyasına sokarsa sadece kendini ve savunduğu her şeyi lekelemekle kalmayacak, MaryAnn'in sevgisini kazanma şansını da mahvedecekti. Hayat arkadaşlığı böyle bir şey değildi. O onun hayat arkadaşıydı ve kelimenin tam anlamıyla öyle olacaktı.

Sesler daha yüksek, daha ikna edici hale geldi. Etrafındaki gölgeler uzadı ve büyüdü. MaryAnn'in kollarına yapıştı, onu kendisinden uzaklaştırmaya hazırlandı ama MaryAnn zihninde hareket etti, yatıştırıcı bir sıcaklık, iyi olma hissi.

Öyle değil, Manolito. Onları duyuyorum ve yalan yanlış konuşuyorlar. Tabii ki senin olduğumu hissediyorsun. Eğer ben senin hayat arkadaşınısam, ruhunun diğer yarısıyım.

MaryAnn, Destiny'nin Karpat yaşam arkadaşları arasındaki bağı açıklamaya çalışmak için zaman ayırmasına minnettardı. Doğal olarak beni tamamen kendi dünyanızda istiyorsunuz. Onlar senin içgüdülerini avlıyorlar ama sen onlardan daha güçlüsün. Biz onlardan daha güçlüyüz.

Onları duyabiliyor musun? İki dünyada birden yaşadığını bilmesini çok istiyordu. Bu çok mantıksız görünüyordu. Yine de gölgeler, sesler ve bir Karpatyalı vücut ısını kontrol edebildiği halde bir türlü kurtulamadığı o soğuk ürpertiyle çevriliydi.

Tabii ki onları duyuyorum. Onu almalarına izin vermezdi. Her ne oluyorsa gerçektir, hayali değil. O bir şehirli çalı kadınıydı ve çöplerin ona ya da erkeğine atmak istediği her şeyle başa çıkabilirdi.

Midesi bir kez daha garip bir şekilde çırpındı. Onu erkeği olarak görmeye başlamıştı bile. Her neyse. Etrafta vampirler ve hortlaklar olmadan, güvenli bir şekilde yaşayanların ülkesine gidene kadar onu terk etmeyecekti.

Manolito çarpan kalbini ve vücudundan kasıklarına doğru hızla akan sıcak kan dalgasını durdurmaya çalıştı. İşin iyi tarafı, kızın vücut ısısı, yumuşak teni ve tam kabulleniliyle, sesleri onu ele geçirmek için yükselen iblisi susturacak ve bir kez daha mantıklı düşünmesini sağlayacak kadar kısmıştı.

Onun düşüncelerinin farkındaydı ama yine de onunla mücadele etmemiş, geri çekilmemişti. Her şeyi çözmesi için onu beklemiş, tüm bu alışveriş boyunca ona inanmıştı. İnancı onu dehşete düşürmüştü. Ya onu hayal kırıklığına uğratırsa? Ya o adam

var olmadığına mı inanıyordu? Ona duyduğu güvenle onu alçalttı.

Dilini iğne izlerinin üzerinde gezdirdi, bu sefer iz bırakmamaya dikkat etti. Bir kez yeterliydi ve yokluğunda ona ruhlarının bağlantısını hatırlatmak için hâlâ orada olduğundan emin oldu. Bir an için ona sarıldı, kalbi çarpıyordu. Sesler ona yanlışı yapmak için bir ayartmadan daha fazlası mıydı? Gölgeler dünyasındakiler onun kendisine bağlı olduğunu hissetmiş ve Maxim onu öldürebileceği sisler dünyasına çekmeye mi çalışmıştı?

"Bırak da bacağını iyileştireyim." Kadında o izleri görmeye dayanamıyordu ve o başkalarına yardım ederken kadın yeterince acı çekmişti. Parmakları baldırındaki yırtıkların, yırtılan etin ve yaradan dolayı açıkta kalan kasın üzerinde gezindi.

"Ama Luiz..."

"Onu hayatta tutuyorum. Bunu yapmama izin verin."

MaryAnn itiraz etmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ve Manolito'nun ilgisine verdiği tepkiye tanık olmadıklarını umarak Jasmine ve Solange'a hızlı bir bakış attı. Çünkü açıkçası bu cinsel bir tepkiydi. Kan ve kaosun ortasında vücudu yapmaması gereken şeyleri yapıyor ve düşünmemesi gereken şeyleri düşünüyordu. Solange kıpırdamadan yatıyor, gözleri kapalı, Jasmine'in tüm konsantrasyonunu elinde tutuyordu.

"Devam et o zaman, ama acele et." Sesi boğuk çıkmıştı. Adamın parmakları kalçasında aşağı yukarı gezinirken konuşmak bir yana, düşünmekte bile zorlanıyordu.

Başını baldırına doğru eğdi, parmakları onu sabit tutmak için ayak bileğini çevreledi. Adamın ipeksi saçlarının bir şelale gibi omuzlarına dökülüştünü izlerken nefesi boğazında düğümlendi. Adamın profilini, uzun kirpiklerini ve dudaklarının dış hatlarını görebiliyordu. Gerçek olamayacak kadar muhteşemdi. Bir elini kontrolden çıkmış saçlarına götürdü. Örgülü olmasına rağmen vahşi bir kütleye dönüşmeye çalışıyordu. Bu hareket dikkatini ipek bluzunun üzerindeki kan lekelerine çekti.

Gerçekten şık siyah elbise pantolonuna dehşetle baktı. Pantolonun bir paçası yırtılmış ve sökülmüştü, çok şirin olan paçası iplere ayrılmıştı. Altında, bacağında derin tırmık izleri vardı, o kadar derindi ki kaslar kesiklerden akıyordu. Acı içinde patladı, nefesini kesti ve bir an için hastalanabileceğini düşündü.

"Manolito." Adını soluk soluğa söyledi, içini yakan acı karşısında şok olmuştu. Gözlerinde yaşlar yüzüyordu. "Acıyor."

"Biliyorum sivamet, onu da alabilirim." Zihninin yaranın farkına vardığı anda, bıçak gibi saplanan acının tüm yükünü hissetmiş olmasını ilginç bulmuştu. Artık beyninde bölümlere ayrılmış, bilinçli benliğine kapalı değildi.

Manolito acıyı omuzladı ve yaraları içten dışa doğru iyileştirme görevine başladı. Yırtıklar kapanıp enfeksiyondan arındığında vücuduna geri döndü ve bacağını incelemek için eğildi. Dilinin yaranın üzerinde sıcak bir kadife gibi gezindiğini hissettiğinde gözlerini kapattı.

Adamın tükürüğünde iyileştirici bir madde olduğunu ve bunun kendisi için bir "ick" faktörü olması gerektiğini biliyordu ama yoktu. Bunun yerine, milyonlarca kelebek kanadı midesini okşadı ve kasları sıkıştı. Bacaklarının arasında ısı titreşiyordu. Parmaklarının ucuyla, d a h a yukarıda, kalçasının iç kısmında bir şey yapıyordu, akıl sağlığını tehdit eden bir şey, ama aklını kaybetmeden önce, başını kaldırdı, gözleri ağırlaştı ve arzuyla dumanlandı.

"Luiz'e odaklanmalıyız." Boğuk sesinde yoğun bir Duygu.

Konuşmadan başını salladı. "Sana yardım etmem için ne yapmam gerektiğini söyle."

Karpat erkekleri kadınlarını paylaşmazdı ve Manolito kesinlikle kıskanç bir tipti, ama Manolito boğazına eğildiğinde endişesini hissettiğinde kalbi Luiz'e gitti.

Geçişini kolaylaştırmak için onu kendine doğru çekmeye çalış MaryAnn. Korkarım kedisi güçlüdür ve onu kolayca bırakmayacaktır. Kendini ondan istemeye zorlamak kolay değildi, ama zaten jaguar-adamla sıkı sıkıya birleşmişti ve halkı için bu kadar çok savaşmış ve bu kadar çok çalışmış bir adam için korkunun tadı acıydı. Manolito Luiz'in bir yaşamdan diğerine endişe içinde geçmesini istemiyordu. Adamı sakinleştirmek için tamamen birleşmesine izin verdi ama kedi olacakları sezdi ve öfkeleni.

Yine de var olacaksın. Nasıl olmayasın ki? Uzun yıllardır Luiz'in bir parçasısın. İkiniz aynısınız. Bu ikinize de hayat verecek. O seni kurtarmayı seçti ki sen de halkını kurtarabilesin. MaryAnn adamın saçlarını okşadı, parmakları uzun süre kaldı, okşadı.

Başka bir adama dokunuyor.

Daha önce onunla birlikte olan adam.

Sesler, ona olan güvenini sarsmak için tasarlanmış iğrenç iblislerdi. Sesler yerine onun eline bakmayı, niyetini hissetmeyi, ona güvenmeyi seçti. Kadının parmakları büyüleyiciydi ve Manolito bu dokunuşu kendi saçlarında, kendi kafa derisinde hissetti. Üçü MaryAnn aracılığıyla birbirlerine sıkıca kenetlenmişlerdi ama MaryAnn'ın ne yaptığından haberi olmadığından emindi.

Bunu nasıl yaptığını anlamaya başlamıştı. Onun yetenekleri daha önce karşılaştıklarına hiç benzemiyordu. Enerji topluyor ve bunu nefes almak kadar otomatik bir şekilde kullanıyordu. Çevresindekilere, acı çeken ya da teselliye ihtiyacı olan herkese ulaşıyor ve bunu yaptığını bilmeden onları "okuyordu". Kişiyile ve sorunlarıyla ilgili bilgileri toplayıp işledikten sonra, enerjiyi onlara umut ya da teselli yolunda ihtiyaç duydukları her şeyi vermek için kullanıyordu.

Luiz'e şefkatini gösterdi, onu yatıştırdı ve sakinleştirdi ama Manolito'ya tamamen farklı bir şey verdi. Ortaklık. Bir kadının yapması gerektiğini düşündüğü gibi onu takip etmiyordu; onun yanında duruyor, onu gölgeden korumak ve kurtarmak için büyük bir enerjiyle çalışıyordu

Onu korumak için kullandığı dünyada yaşıyordu. Bu sadece farklı bir enerji ve farklı bir yaklaşımdı.

Luiz'den canı, kanı ve ruhu çekip aldı ve onları kendine sakladı. Bileğini keserek içme emrini verdi ve Luiz o kadar derine dalmıştı ki karşı koymadı. Jaguar bir kükreyişte itiraz etti ve sonra MaryAnn'in onu sakinleştirmesine izin verdi.

MaryAnn dudağını ısırды ve Luiz'in saçlarını okşamaya devam ederek duruma en iyi nasıl yardımcı olabileceğini düşünmeye çalıştı. Ne bekleyeceğini bilmiyordu ama kötü bir şey olursa Jasmine'in etrafında olmasını istemiyordu. "Solange'ın yatak odasına gitmesine yardım edebilir misin?" diye sordu, jaguarın bilincinin yerinde olup olmadığından ya da sadece hareket edip etmediğinden emin değildi.

Kapı pat diye açıldı ve Riordan içeri girdi, Juliette bir adım gerisindeydi. Belli ki çılgına dönmüştü, kız kardeşi ve kuzenine ulaşmak için onu itiyordu. Riordan'ın kolunda ve sol yanağında yanık izleri vardı. Kalçasında kan izleri vardı. Juliette zarar görmemiş ama sarsılmış görünüyordu. Yere ve duvarlara sıçrayan kan miktarını görünce küçük bir çığlık attı ama Riordan'ın bedeni, manzarayı incelerken Juliette'i olası bir tehlikeden korudu.

"Solange'ın daha fazla yardıma ihtiyacı var mı?" diye sordu Jasmine'e, hayat arkadaşının kuzeninin yanına koşmasına izin vermek için kenara çekilirken.

"Onu bir odaya koymalı ve insan formuna geri dönmesine izin vermeliyiz," dedi Jasmine. "Şu anda sessiz ama acı çekiyor."

"Çok özür dilerim." Juliette gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Buraya gelmeye çalıştık ama düşmanlarımız yakında. Dinlenme yerimizi tahmin etmiş olmalılar ve ayağa kalkmaya çalıştığımızda bize saldırdılar."

Manolito, adamın acil müdahale gerektiren bir yarası olmadığından emin olmak için kardeşine hızlı ve sert bir bakış attı. Riordan onu temin etmek için başını salladı.

"Jasmine ve ben Solange'ı odasına götürebiliriz," dedi Juliette, "siz de Manolito'ya yardım edin."

"Ne yapıyorsun?" Riordan zaten bilmesine rağmen sordu. Sadece bunun doğru olmasını istemiyordu. "Aklını mı kaçırdın sen? Buraya bir jaguar erkeği getiremeyiz."

"Neden?" MaryAnn meydan okudu. "Kadınları dönüştürmekle ilgili bir sorunun yok. Juliette içine biraz jaguar kanı katılmış bir insan değil miydi?"

Riordan'ın bakışları önce yüzüne, sonra da parçalanmış bacağına kaydı.

"Riordan?" Jasmine onun dikkatini tekrar kendisine çekti.

Yüz ifadesi bir anda yumuşadı. "Ne oldu, küçük kardeşim?"

"Manolito'dan jaguarı kurtarmasını istedim. Eğer Solange'ın yardımına koşmasaydı, ya yakalanacak ya da ölecekti."

"Bir büyücü onlarla birlikte seyahat etti." Manolito bilgiyi verdi, Luiz'in beslenmesini engellerken yüz hatları sert çizgilerle belirlenmişti. "Jaguarın eve girmesine izin vermek için güvenlik önlemlerini çözdü ve sonra arkalarından gelip Jasmine'i yakaladı."

Juliette arkasını döndü, yüzü solmuştu. "Oh, hayır, sonuçta bu bir tuzaktı. Savaşı izleyen bir jaguar gördüğümüzde bundan korktuk. Jasmine. Sen iyi misin?"

Jasmine başını salladı. "Ama o benim peşimde değildi. Beni Solange sandı. Aslında beni onun adıyla çağırdı. Tepki vermedim ya da inkar etmedim ama kesinlikle onun peşindeydi."

Manolito Luiz'den uzaklaştı ve elinin tersiyle alnını sildi, arkasında bir kan lekesi bıraktı. "Luiz bir vampir tarafından lekelenmişti. Malinov kardeşler kontrolü ele geçirmek için bu planı kullanıyorlar. Tıpkı gençken konuştuğumuz gibi jaguar ırkını içeriden yok ediyorlar. Kraliyet kanı arıyorlar ama nedenini bilmiyorum. Başta Juliette ya da Jasmine sanmıştım ama Luiz bana hedefin Solange olduğunu söyledi. Bir vampir, jaguar ırkından erkeklerin içine onu yakalayıp kendisine teslim etmeleri için bir dürtü yerleştirmiş." Kardeşine olan biten her şeyin hızlı bir zihinsel özetini gönderdi.

Juliette başını salladı. "Solange safkan ve kraliyet soyundan geliyor."

"Solange adada kalamaz," dedi Riordan. "Seyahat edebilecek duruma gelir gelmez onu çiftliğe götürmeliyiz."

"Gitmeyecek," dedi Juliette.

"Gitmekten söz etti," diye karşı çıktı Jasmine. "Sanırım onu ikna edebiliriz."

"Onu odasına götürün," diye emretti Riordan. "Ben buradaki dağınıklıktan kurtulup temizlik yapacağım. Bu sefer sadece büyücülerin asla kullanmadığı koruyucuları kullanacağız."

"Öldürdüğüm jaguarı yak. Vampir tarafından lekелendi ve büyük olasılıkla tekrar kullanılacak," diye öğüt verdi Manolito. "Onun düşmanlarımız tarafından kullanılmasını istemiyorum."

"Ne planı?" MaryAnn, Manolito'nun yüzünü dikkatle izleyerek sordu.

İfadesiz kaldı ama kardeşine bir bakış fırlattı.

Cevap veren Riordan oldu. "Çok gençtik ve kendimizi entelektüel olarak görüyorduk. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirebileceğimizi düşünüyorduk."

"Etrafımızdaki herkesten üstün olduğumuzu düşünüyorduk," diye düzeltti Manolito. "Hepimizin hızlı beyinleri ve hızlı refleksleri vardı. Çok az avcı daha iyiydi. Konsey çemberinde oturduğumuzda, savaş stratejilerini belirleyen hep Zacarias olurdu. Halkımızın felakete sürüklenmesini önleyecek fikirleri her zaman içimizden biri bulurdu."

"Ne oldu?" MaryAnn sordu.

Manolito içini çekti ve iki elini saçlarında gezdirdi. "Şimdi herkesin düşüncelerinin birlikte aktığını ve bizi bilgi yağmuruna tuttuğunu anlıyorum. Yeteneklerimiz, ihtiyaç duyduğumuz cevapları geliştirmek için beyinlerimizin hızlı çalışmasını sağladı. Konsey toplantılarına katkıda bulunduğumuz şey buydu, tıpkı diğer herkesin katkıda bulunacak değerli bir şeyi olduğu gibi. Ama o zamanlar halkımızın gitmesi gereken yönü bildiğimizi sanıyorduk ve bu Vlad Dubrinsky'nin buyurduğu gibi değildi. O zamanlar o bir prensti ve kadınlarımız çok azdı."

Riordan başını salladı. "O zamanlar bir hayat arkadaşı bulma umudu çok azdı. Çok az çocuk hayatta kaldı ve hiçbir dişi değildi. Hepimiz türümüzün yok oluşunun yakın olduğunu görebiliyorduk. Bu bir zaman meselesiydi. Birçoğu yaşlı adamların ve eski halkların mırıltılarına göre düzenlenmeye içerliyordu. Diğerleriyle birlikte biz de efsaneleşiyorduk - büyücü, kurt adam ve jaguar. Pek çok şekil değiştiren türü vardı ama çoğu yok olmuştu ve baktığımız her yerde aynı şey oluyordu."

"Halkımızı kurtarmak istiyorduk, bu yüzden arkadaşlarımızla oturup yönetimi ele geçirmek için planlar yapıyorduk. Karpatii halkını ölmekte olan gölgelerden çıkarıp dünyaya geri döndürmeliydik. Dubrinskileri takip eden ve onların tarafında savaşan herkes gitmeliydi. Biz de bunun nasıl yapılabileceğine dair fikirler ürettik."

Riordan, "Bunlar entelektüel tartışmaları teşvik ediyordu," diye ekledi. "Onlarla hiçbir şey kastetmedik." Ellerini önüne doğru açtı ve sanki üzerlerinde kendi halkının kanını görebilecekmiş gibi onlara baktı.

"O zamanlar ne düşündüğümüzden bağımsız olarak," diyor Manolito, "Malinov kardeşler tam da bu planı uyguluyorlar."

"Malinov kardeşler kim?" MaryAnn sordu.

Luiz kıpırdandı, gözlerini açtı ve bir nefes nefese kaldı. Vücudu kıvranıyor, kasları kilitleniyor ve bükülüyordu.

MaryAnn küçük bir sıkıntı sesi çıkararak sarsılan bedenin üzerine eğildi. "İşe yaramıyor, Manolito."

Manolito MaryAnn'i yakaladı ve onu jaguar-adamdan uzaklaştırdı.

"Bu zor olacak, aınaak enyem. Dönüşümüne tanık olmanızı istemez."

Çenesini kaldırdı ve bir kardeşinden diğerine baktı. "Dönüşümüne tanık olmamı istemiyorsun çünkü neler olduğunu bilmemi istemiyorsun," diye tahmin etti.

"O da var," diye kabul etti Manolito. "Ama kedi üstünlük için savaşırken vücudunun toksinlerden kurtulması gerekecek."

Riordan, "Juliette'in din değiştirmesi son derece zor oldu," diye ekledi.

MaryAnn bakışlarını Manolito'nunkilere kilitledi. "Geçiş sürecinde ona yardımcı olabileceğime gerçekten inanıyorum."

Riordan başını salladı. "Kimse yardım edemez. Yapabilseydik, acının çoğuna katlanırdık, ama yapamayız, avio pālāfertii'imiz, ruhlarımızın diğer yarısı için bile."

MaryAnn elini Manolito'ya uzattı. Manolito hemen elini tuttu ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Ona yardım edebilirim, Manolito. Ben insanları rahatlatırım. Benim işim bu."

"Üzgünüm sevgilim," dedi elinden geldiğince nazikçe. "Bu çok büyük bir risk. Yeteneklerinin farkında değilsin ve farkında bile olmadan insanlarla birleşiyorsun. Onunla kilitlenmen ve vücudunun mücadeleye tamamlanmadan pes etmesi riskini göze alamam. Bu riski almayacağım."

"Bu senin riskin değil."

Gözlerinin derinliklerinde karanlık ve tehlikeli bir şey titreşti. enesinde bir kas kasıldı ama yüz hatları kesinlikle ifadesiz kaldı. "Hayır dedim."

MaryAnn ona kaşlarını çattı. "Manolito, bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemezsin."

Beklediğinden daha hızlı hareket etti, onu güçlü kollarıyla sararken vücudu bir bulanıklıktı, o kadar güçlüydü ki savaşma şansı yoktu. Mary itiraz etmeyi bile düşünemedi, adam onunla birlikte evin içinde ilerlemeye başlamıştı. MaryAnn hayatı boyunca hiç kimsenin kendisini fiziksel olarak zapt etmesine izin vermemişti. Öfkeyle ona tekme attı ama adamın gücü muazzamdı ve iradesi demirden yapılmıştı. Onu durdurmak mümkün değildi.

"Özür dilerim, ainaak sivamet jutta."

Sonsuza dek kalbime bağlı. Adam evin içinde süzölerek odasına giderken ve onu yatağa yatırırken, kadın bunu adamın zihninde okudu. Dudakları saçlarına bir okşayış fırçaladı ve kapıyı arkasından sıkıca kapatarak onu terk etti.

Manolito bir an orada durdu ve menteşeleri sökmeyi başarırsa kapının kilitli kalmasını sağlayacak bir bağlama büyüğü mırıldandı. Böyle bir şeyi tamamen yapabilecek

durumdaydı.

kadındı. Ona çok kızacaktı ama hem Luiz'in hem de MaryAnn'in iyiliği için kadının olacaklara tanık olmamasını tercih etti. Bir ayakkabı kapıya çarptı ve ardından ikinci bir ayakkabı daha. Evet, evet. Kızgın olduğu doğrudu.

"Manolito, acele et," diye seslendi Riordan. "Bu iş kötü olacak."

MaryAnn, Riordan'ın kardeşine acilen bağırdığını duydu ve yastığı kapıp midesine götürdü, midesi bulanıyordu. Manolito'yu Luiz'i kurtarmaya iten oydu ama şimdi hepsini yüzüstü bırakmıştı. Luiz yalnızdı ve korkunç bir çileyle karşı karşıyaydı. Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama hem kendisi hem de iki Karpatyalı erkek için travmatik olduğunu hissediyordu.

Daha önce hiç bir erkeği dönüştürmüşler miydi? Eğer hiç yapılmadıysa, belki de bunun bir nedeni vardı. İyi bir nedeni. Onları buna zorlamakla aceleci davranmıştı. Sıcak yüzünü yastığa gömdü ve gözyaşlarının yaktığını hissetti. Luiz acı çekecekti ve bir şekilde Manolito'nun da onunla birlikte acı çekeceğini biliyordu. Kendisini odaya kilitleyerek, sanki küçük bir çocukmuş gibi değişime tanık olmasını yasaklamasına duyduğu öfkeyi içinde tutmak istedi ama bir parçası hâlâ orada, Luiz'le, Manolito'yla birlikte olduğu ve onların acısını hissettiği için öfkesini sürdüremedi.

Banyoya gitti ve küvette sıcak su akıttı, kasılmış, sert kaslarını gevşetmeye ihtiyacı vardı. Midesi düğüm düğüm olmuştu. Kasılmalar, Luiz'in vücudunun kasılması, havaya savrulması ve sertçe yere düşmesi gibi görüntüler yakaladı. Sadece göz ucuyla görebiliyordu ve Manolito'nun onunla birleşmesini engellediğini fark etti. Aralarındaki bağlantının püf noktasını anlaması biraz zaman almıştı ve çoğu zaman denediğinde bu konuda o kadar da iyi değildi. Ama şimdi imkânsız görünüyordu.

Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Luiz'i bu aşamada, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda terk edemezdi. Manolito ona kalkan olmaya ve onu korumaya çalışıyordu ama

Farkında olsun ya da olmasın, onun da ona ihtiyacı vardı. Ona konsantre oldu. Onun hissine ve dokusuna. Zihnindeki katmanlar. Aralarındaki yolun samimiyeti -beklenmedik bir hediye. Her ne kadar onun kibirli olduğunu düşünse de, şimdi onu daha iyi tanıyordu, dünyanın geri kalanından sakladığı nezaketi. Luiz'i tutarkenki şefkatini görmüş, onu sakinleştirmek için nasıl uzandığını hissetmişti.

Kedinin hayatta kalmak için savaşıarak tırmıkladığını ve pençelediğini hissetti ve sonra bu his kayboldu. Nefesini yavaşça bıraktı ve Manolito'nun jaguar adamı tuttuğunu hayal etmeye devam etti. Hem Riordan'dan hem de Manolito'dan küçük bir şefkat dalgası yakaladı ve sonra kedi tekrar paniğe kapıldı, Karpat kanının saldırısına karşı kendini savunurken ısırmaya başladı.

Dizlerinin üzerine çöktü, karnı şişti. Banyo zemininde elleri ve dizleri üzerinde diz çöktü, acı içinde kıvrılırken nefes nefese kaldı. Manolito'nun onun yanında olduğunu fark etmesiyle irkildi ve bir kez daha onu kendisinden sıkıca uzaklaştırdı.

Luiz'in acı çektiğini ve Manolito'nun ona ihtiyacı olduğunu bilerek yalnız kalmanın verdiği bir ıstırap vardı. Bu ihtiyacı hissediyor ama ikisine de yardım etmek için hiçbir şey yapamıyordu. Manolito tavizsiz davranmış, ondan doğasına karşı gelmesini istediğini fark etmemişti ya da belki de fark etmişti. Bir kez daha korkuyu bir kenara itti ve Manolito'ya odaklandı, çünkü o anda onunla bağlantı kurmuş, onun gölge dünyayla mücadelesini hissetmişti. Luiz'e ulaşamayabilirdi ama Manolito'ya ulaşabilirdi. Aralarındaki bağ inanılmaz derecede güçlüydü.

Ve sonra tamamen Luiz'in zihnine girdi ve din değiştirmenin gerçek dehşetini kendi gözleriyle gördü. Ölüm çağırdıkça, kedi savaştıkça jaguar-adamı acı içinde kıvranıyordu. Manolito kendi üzerine çok fazla yük almış, doğanın izin verdiği ölçüde acıyı omuzlamıştı. Her iki adam da metanetliydi, her biri diğerinin tamamen farkındaydı, Luiz tüm bunlara büyük bir vakarla katlanmaya çalışıyordu. Manolito şefkatli olmaya çalıştı ve

rahatlatırken, jaguar adamın kendine saygı duymasına izin veriyordu. O anda, gözyaşları yüzünden akarken ve vücudu iki adamın ortak acısıyla kıvranırken, Manolito'yu tamamen, içindeki her şeyle sevebileceğini biliyordu.

Bu çekim eski bir ritüel ile başlamış olabilir. Ona fiziksel olarak takıntılı olabilirdi ama sonunda onun gerçek karakterini gördü. Luiz'in kendi dünyasına tam olarak girmesine yardımcı olmak için yorulmadan çalışırken ona karşı açıktı ve kalbi MaryAnn'in bildiği tek şekilde karşılık verdi - tamamen.

On İkinci Bölüm

Dönüşüm hayal edebileceği en korkutucu şeydi; karanlık, acılı bir ölüm ve yeniden doğuş. Bununla karşı karşıya olduğunu ve Luiz'in yaşadıklarını izleyen Manolito'nun onu riske atmak istediğinden eskisi kadar emin olmadığını biliyordu. Garip bir şekilde, ilk kez her şeyi riske atmayı düşündü, çünkü bugün burada öğrendiği şey, Manolito De La Cruz'un çok kibirli bir tavrı olan muhteşem bir adamdan çok daha fazlası olduğuydu ve ona şimdiden yarıdan fazla aşık olmuştu.

Küvette saçlarını ördü, elleri tanıdık bir işte ustaydı ve Luiz'in değil Manolito'nun yaşadıkları için biraz ağlamak istediğinde ona rahatlık veriyordu. Kardeşleri onun deli olduğunu düşünüyordu. Hatta öyle olabileceğine inanıyordu ama jaguar-adama büyük bir özen ve saygıyla yaklaşmış ve bunun için çok acı çekmişti. Onun orada olduğunu, Luiz'e yardım ettiğini ve elinden geldiğince onu teskin ettiğini biliyordu ve bunu yaşamaması için her şeyi yapardı ama bu sadece Luiz'in ona daha yakın hissetmesini sağladı.

En kötü koşullarda bile kendini seksi ve cesur hissetmesini sağlayan, iki kalçasında da minik altın zinciri olan gece mavisi dantelli tanga iç çamaşırını giydi. Eteği baldır uzunluğundaydı ve dalgalanarak düşüyordu, kraliyet mavisi bir düşüş, kelepçeli üstleri olan tereyağı yumuşaklığında eşleşen mavi diz boyu botlarıyla dinamit gibi görünüyordu. Ayağına terlik gibi oturuyor ve yürüdüğünde fısıldıyordu. Etek, güzel yuvarlak poposunu en iyi şekilde gösteriyordu ve Manolito'yla ilişkilerinin yapılması ve yapılmaması gerekenleri tartışırken elde edebileceği her avantaja ihtiyacı olacaktı. Çünkü kararını vermişti, bunu deneyeceklerdi.

Demi push-up sütyeni, koyu renkli ve egzotik tangasıyla uyumluydu, kıvrımlarına hoş bir cazibe katıyor ve uyumu artırıyordu

Önünde küçük inci düğmeleri olan kısa, kraliyet mavisi kolsuz bluzunu. Aksesuarlar her şeydi ve onda bolca vardı. Bilekliklerini bileğine takarken onun görüntüsünü gözünde canlandırdı.

Gülümseme şekli. Simsiyah gür saçları, önceki akşam fark ettiğinden çok daha parlak ve gösterişliydi. Gözleri. Tanrım, o ateşli, talepkâr gözlere ve hınzırca şehvetli bir ağza sahipti ve onu baştan çıkarmak için ne halt etmeye giyiniyordu? Duygularıyla başa çıkmaya çalışıyordu ve kesinlikle onun oturup kalkmasını ve dikkatini çekmesini sağlamak için giyinmişti. Ateşle oynuyordu ve bunu yaparsa yandığında ağlayamayacağını bilecek kadar hayatı tanıyordu.

Evdeki gerginlik gitmişti ve nefesini yavaşça bıraktı ve onu beklemek için yatağa uzandı. Saatin tik taklarını duyabiliyordu. Durmadan ve yüksek sesle tik tak ediyordu. Adam geliyordu. Çok yakında. Hemen. Bekledi ama dakikalar geçtikçe yüzündeki gülümseme soldu. Dişlerini - kelimeyi kullanmaya cesaret edemediği için- birbirine vurarak kırdı. Onu asi bir genç gibi odasında kilitli bırakamazdı. Gelse iyi olacaktı. Şimdi gelmeliydi. O tatlı bağışlayıcı doğasını sonsuza dek kaybetmeden önce.

Odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve yumruğuyla kapıya vurdu. "Haydi, orman adamı. Yeter artık. Çıkar beni buradan."

Sessizlik onun talebini karşıladı. Onu çıplak elleriyle öldürecekti. Şiddet içermeyen inançları yağmur ormanında boşa gitmişti ve orman adamı için kesinlikle geçersizdi. "Senin hakkında düşündüğüm her iyi şeyi geri alıyorum," diye bağırdı kapıya ve iyi bir önlem için açık avucuyla vurdu. Tam da yüzünün olması gereken yere. "O sert kafana bir tokat atacak birine ihtiyacın var."

Ve sert bir tokat yeterli olmazdı. Başka, çok daha vahşi cezalar düşünmesi gerekebilirdi ama öyle bir hayal gücü yoktu. Kırbaçlar ve zincirler. Ama bu, ince topuklu siyah deri çizimleri çağırıyordu,

file çoraplar ve deri bir bstiyer. Ve bu kesinlikle olmayacaktı, çünkü bunun olmasını hak etmiyordu. İhtiyacı olan Şey hayatının dayağıydı. Televizyonda kafeslerde dövüŐen ve birinin diğeri ni yumrukladığı o korkunç Őovlar vardı ya, işte onlara gitmeliydi, deri ve botlara değıl.

Kapı açıldı ve Manolito'nun geniş omuzları çerçeveyi doldurdu. Orada durmuş, kıza göz kırıyor, çenesini hınzırca ovuŐturuyor, yüzünde kuŐkulu bir ifade vardı. "Benim hakkımda sadece iyi Şeyler düŐünmenin en iyisi olduğuna inanıyorum."

Onu kelimelerle öldürmek için ağızını açtı, sonra aniden kapattı. Bitkin görünüyordu. Tamamen bitkin, iki hayatı kurtarmak, onu iyileştirmek ve içinde bulunduğu iki dünyayı ayrı tutmak için yaptığı uçuŐtan yorgun düşmüştü. Bu yorgunluğu onun omuzlarında büyük bir ağırlık gibi hissediyordu. Onun neler yaşadığını ve neden onu kurtarmaya çalıştığını biliyordu.

MaryAnn ellerini kalçalarına koydu ve onu tepeden tırnağa szd. "Kendini tktmeyi baŐarmıŐsın. Kardeşin sana daha fazla kan verdi mi?" Bu soruyu sorarken kendini cesur hissediyor, onun ihtiyaçlarından kaçmadan kim ve ne olduğuyla yüzleşmeye zorluyordu.

Hafif bir gülümseme ağızının sert kenarını yumuşattı ve derin gölgeleri gözlerinden uzaklaştırdı. "Kendimi çok yordum. Çok güzel görünüyorsun, MaryAnn. Sana bir kez bakınca diğr her Şey uçup gidiyor." Elini uzattı. "Benimle gel."

Onunla yalnız kalmayı o kadar çok istiyordu ki, bunun yerine bir adım geri çekildi. "Nerede?"

"Senin için bir sürprizim var." Kolunu ona doğru uzatmıŐ, bakışlarını sabit bir Şekilde onunkilerin üzerinde tutuyordu.

Nefesini bırakarak elini onun elinin içine koydu. Bir anda eli onunkinin üzerine kapandı ve onu bedeninin sıcaklığına doğru çekti. Aralarındaki bağın sıcaklığını ve çekiciliğini üzerinde ve içinde hissedebiliyordu.

"Luiz?"

"Yerin altında, iyi korunuyor. Bu sefer hiçbir büyücünün geçemeyeceği korumalar kullandık. Bu türle iş yapmayalı uzun zaman oldu ve yüzyıllar geçtikçe dikkatsizleştik. Onlarla yaptığımız son savaş bize evlerimizi ve uyku odalarımızı korurken onları da hesaba katmamız gerektiğini öğretmiş olmalı. Böyle bir hata tekrarlanmayacaktır."

"Onun için yaptıklarınızdan dolayı teşekkür ederim."

Eğilip dudaklarını dudaklarına değdirdi, yumuşak, uzun süreli bir dokunuştı, saldırgan değildi, sanki sadece onun tadını çıkarıyordu. "Bir şey değil. Luiz ayağa kalktığında bu konuda ne hissedeceğini göreceğiz."

Manolito, Luiz'in doğal beslenme içgüdülerini kontrol etmek zorunda kalacaktı. Luiz zaten yıllardır jaguar içgüdülerine sahipti ve aç bir şekilde uyanacaktı. Eğer avını öldürme ihtiyacına boyun eğerse, Manolito onu hızlı ve etkili bir şekilde ortadan kaldırmak zorunda kalacaktı ama şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Aklını hayat arkadaşı MaryAnn'den başka bir şeyle doldurmak istemiyordu. Artık gölge dünyayı, gerçek dünyayı ya da bir kadının yüzünde minnettarlık ifadesi görmek için kendini içine soktuğu karmaşayı düşünmek istemiyordu.

"Acıyı hissedemez, değil mi?"

Manolito onun elini çenesinin altına sıkıştırdı, başparmağı yavaşça okşayarak teninin üzerinde gezindi. "Hayır. O güvende. Ayağa kalkmadan önce iki ya da üç gece kalacak ve zamanı geldiğinde ona mümkün olduğunca yardım etmek için orada olacağım."

"Peki ya Solange?"

"Juliette ve Riordan onunla birlikte." Kadının parmak eklemlerini çenesine doğru ileri geri ovuşturdu. "Ev temiz ve korunaklı. Her şey sessiz. Seni buradan uzaklaştırmak ve bir süreliğine kendime ayırmak istiyorum."

Kalbi küçük, komik bir sıçrama yaptı. Onunla birlikte olmayı her şeyden çok istiyordu. Özenle giyinmiş ve en iyi şekilde görüldüğünden emin olmuştu, böylece onunla ve aralarında ne varsa onunla yüzleşecek cesarete sahip olacaktı,

Ama Şimdi karşısında durmuş, bir erkeğin bakmaya hakkı olandan daha iyi göründüğü için, onunla yalnız kalmanın en akıllıca fikir olduğundan emin değildi. Adam çok seksi ve çekiciydi. Onunla sadece fiziksel olarak ilişki kurmak istemiyordu ve yeni keşfettiği hisleri onu her zamankinden daha savunmasız hissettiriyordu.

"Hayat arkadaşımı kesinlikle büyüleyici buluyorum ve sizi tanımayı çok isterim," diye ekledi. Kendi istediği gibi görmesi için bir zorlama yoktu. Emir ya da talep yoktu. Basit ifadesi gerçeğin halkasını taşıyordu ve sahip olduğu her savunmayı kesti.

"Jasmine ve Solange'ı kontrol etmemem gerektiğinden emin misin? Buraya onlara yardım etmek için geldim ama pek bir Şey yaptım söylenemez."

"Onların hayatlarını kurtarmaya yardım ettin," dedi onu nazikçe omzunun altına çekerek. "Solange dinleniyor ve Juliette kız kardeşiyle birlikte." Bir nefes aldı, kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekti. "Sana ihtiyacım var." Sesi açlıktan sertleşmişti. Siyah gözleri dumanlı bir Şehvetle parlıyordu.

Başını salladı, kalbi hızla çarpıyordu. Nabzı tüm vücuduna yayılıyor, kaslarını geriyor, göğüs uçlarını sıkıyor ve içini acıtıyordu. AĞzı kurudu ve dilini dudaklarına değdirdi, adamın dikkatli bakışları bu hareketi takip ederken nefesi kesildi.

"Güvenli olduğundan emin değilim."

"Sana hiçbir zarar gelmeyecek," diye söz verdi. Başparmağının ucu dilinin izlediği yolu takip etti ve dudaklarını bir ısı fırçasıyla çizdi. "Seninle olduğum sürece değil."

"Sen." Kelimeyi söylemek Şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyordu. "Güvenli değilsin. Sana karşı çılgınca bir tepkim var." Dürüst olmak ve bunu ona söylemek en iyisiydi. "Mesele Şu ki, kendime uzun zaman önce kurallar koydum."

"Kurallar mı?" Kaşları soru sorar gibi kalktı ama bakışları hâlâ kızın ağzındaydı.

"Benim için. Erkekler için. Öyle herkesle yatmam." Bu yüzden doğru çıkmıyordu çünkü dürüstçe düşünemiyordu

ona öyle bakarken. "Kurallarınız için minnettarım."

Ağzında, cazibesini daha da artıran belli belirsiz bir tuhaflık vardı. Kendine olan saygısının ve yılların getirdiği kısıtlamaların pencereden uçup gitmek üzere olduğunu hissetmesini nasıl açıklayabilirdi? Eğer onunla yalnız kalırsa, onu baştan çıkarmak için elinden geleni yapacak ya da onu en yakın duvara çarpıp kendisiyle birlikte olması için yalvaracaktı.

Hiçbir zaman bir erkekle rahat bir ilişki istememişti. Ya her şeyi tüketen bir tutku ya da hiçbir şey istememişti. Hiçbir şeye razı olmamıştı. Omurgasından aşağı yukarı akan sıcak erotik elektrik yalamalarına ilham verebilecek bir adamla bir ilişki hayal etmişti, onunla bir markette tanıştığı, ceketinin altında hiçbir şey giymediği ya da bir partide onunla şehvetli bir pus içinde dans ettiği, elleri teninde hareket ettiği, birbirlerine duydukları arzuya yenik düşmeden önce eve varamayacaklarını bildiği, ihtiyaç duyduğu bir ilişki. Şimdi işte buradaydı, hayalini kurduğu her fantezi.

MaryAnn, Manolito De La Cruz'un yaşayan en ateşli erkek olduğundan oldukça emindi. Adamdan şehvet damlıyordu. Her bakışından ve tavrından omuzlarının duruşuna, göğsünün kalınlığına, kalçalarının daralmasına ve kot pantolonunun ön kısmındaki fazlasıyla etkileyici çıkıntıya kadar. Gözleri ona duyduğu şehvetle ağırlaşmış ve dumanlanmıştı. Bu keskin açlık kalbinin çarpmasına ve vücudunun ciddi bir erime sürecine girmesine neden olsa da, gerçek şu ki, her bir fantezide adam onun için çıldırıyor, derinden aşık oluyordu. Biri olmadan diğeri onun için kabul edilemezdi.

"Eğer şimdi seninle tekrar yalnız kalırsam, Manolito, sonrasında kendimle yaşayabileceğimden emin değilim."

"Birlikte yaşayamayacağınız hiçbir şey yapmayacağım."

Sesine bakılırsa, onsuz yaşayamayacağı şeyler yapmayı umuyordu ve bu tam da onun korktuğu şeydi. Çünkü bunları o kadar çok istiyordu ki. Onun kendisine hayalini kurduğu her şeyi öğretmesini istiyordu.

Ona ait olmak, onun kendisini sevmesini sağlamak, ona zihnindeki şeylerin sadece hayal değil, gerçek olabileceğini göstermek.

"Zihnine girmeme izin vermiyorsun."

Sesinde incinmişlik var mıydı? Yapmak isteyeceği son şey onu incitmekti. "Aklıma girmenize ya da çıkmanıza nasıl izin vereceğimi bilmiyorum. Neden hepinizin benim psişik olduğumu düşündüğünüz hakkında hiçbir fikrim yok. Jasmine onu büyücüden kurtardığımı sandı. Rüzgâr korkunçtu; bir dal kırıldı ve üzerine düştü. Bunu ben yapmadım. Nasıl yapabilirdim ki?"

Bir bakıma onun zihnine giremediği için çok minnettardı. Onunla bir ilgisi olsaydı asla giremezdi. Tek ihtiyacı olan onun fantezilerini okumasıydı ve başı hayal edebileceğinden çok daha fazla belaya girecekti - ve konu seks olduğunda çok canlı bir hayal gücü vardı.

Manolito'nun karanlık gözleri sahiplenici bir şekilde MaryAnn'ın yüzünde gezindi. "Benimle gel, MaryAnn. Sana dünyamı göstereyim."

Gitmemeliydi. Eğer giderse başını belaya sokacaktı. İç çekti. Elbette onunla gidecekti. Gidiyordu çünkü aklını kaçırmıştı, çünkü hâlâ onun tadını ağzında, ellerini vücudunda hissediyordu ve onun için içi ve dışı acıyordu. "Biber gazını getiriyorum."

Belli belirsiz gülümsemesi, göğüslerini ve karnını yalayan küçük, titrek uyarılma alevleri gönderdi, kavurucu sıcaklığın en kadınsı çekirdeğini yaktığını hissedene kadar iç uylukları boyunca dans etti. Az önce bir uçurumdan atlamış gibi hissederek nefesini bıraktı.

"Biber gazından daha azını beklemezdim," diye cevap verdi, sesine eğlence karışmıştı.

Onda nadir olduğundan şüphelendiği bu küçük mizah notası, cazibesini daha da artırıyor. Bakışlarını onunkilere kaldırdı ve orada gördüğü mutlak odaklanma ve yoğunluk içinde kayboldu - kendisi için. O anda onun için ondan başka hiçbir şey, hiç kimse yoktu.

Enfes bir nezaketle kollarını ona doladı ve onu yavaşça vücuduna doğru çekti. Onun teni

Sıcak, sert ve erkeksi kokuyordu. Onu kaldırırken gece yarısı saçları yüzüne değdi, vücudunu onunkinden yukarı kaydırđı, böylece ereksiyonunun kalınlığını ve uzunluğunu yumuşak vücudunun derinliklerine bastırđını hissetti. "Kollarını boynuma, bacaklarını da belime dola. Eğer hâlâ uçmaktan korkuyorsan, yüzünü boynuma bastır ki göremeyesin. Seninle ilgileneceğim konusunda bana güven, MaryAnn."

Sesinin kadife tınısında son derece mahrem bir nota vardı, boşuk, umut verici ve tamamen şok edici, sanki günah onun içinde yaşıyor ve nefes alıyordu ve onu tutkudan başka bir şeyle sarmalamak için uzanıyordu. Bu çifte anlam MaryAnn'in bedeninde bir arzu ürpertisi yarattı. MaryAnn tamamen kontrolle ilgiliydi ve bu adam tamamen kontrolü elinden almakla ilgiliydi. Nabzı adamın ritmini takip ediyordu. Kalbi de aynı ritimde çarpıyordu. Yasak olanı tatmanın cazibesi o kadar güçlüydü ki, ellerini bir an için adamın ipeksi saçlarında gezdirdi, dokuyu içine çekti ve içinin titrediğini hissetti.

Ayakları yerden kesildiğinde gözlerini kapattı. Adam onun nefesini o kadar kolay alıyordu ki, danışman MaryAnn olduğunu unutup tamamen ve bütünüyle kadın MaryAnn olana kadar onu sarsıyordu. Boynunun çukuru sıcak ve davetkârdı ve yüzünü onun tenine yaslayabilmek için gömleğini kenara çekti. Dudakları ona doğru hareket etti, onu tattı, çünkü bunu yapabiliyordu. Çünkü bunu yaptığında, adamın güçlü bedenini bir zevk ürpertisi sarstı.

Gece şaşırtıcı derecede sıcaktı. Onu ormanda gezdirirken, hayvanlar, kuşlar ve böcekler varlıklarının farkına vardıkça tüm seslerin kesildiğini duyabiliyordu. Bir yırtıcıyı hissettiklerini anladığında omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Onunla birlikte yaşıdığını hissetmemek imkânsızdı. Hem şehvetli hem de heyecan verici, en çok da tehlikeli bir enerji yaratıyor ve onu doymak bilmez cinsel iştahıyla sarıp sarmalıyordu; ona duyduğu ihtiyaç, kendi ihtiyaç ve arzularının önüne geçiyordu.

Tüm bunlara, görünüşüne ve duygusallığına rağmen, en çok tehlikede olan şey onun erdemi değildi, çünkü o iyi bir adamdı

ve kalbi de bedeniyle aynı tutkuyla karşılık verdi. En büyük risk onun kalbine girmesine izin vermektir. Kendisini başkalarına o kadar çabuk veriyordu ki, bunun kendisine ne gibi sonuçları olacağını düşünmüyordu ve bir erkekte başka hiçbir özellik ona bu kadar çekici gelemezdi. Her konuda son derece dürüsttü ve bu da ona çekici geliyordu. Ona başka bir dünyadan bir şeyler gördüğünü ve duyduğunu anlattığında savunmasızlığını göstermişti. Çekinmeden onun içine girmesine izin veriyordu.

Ve böylece zihnini bana açtın.

Sanki adam onu kadife bir şalın içine sarmış gibi sıcak hissetti. "Öyle mi?"

Varsa bile, zihnini açmanın tehlikesini düşünmemişti. Sadece kalbini. Gökyüzünde ilerlerken kendini güvende hissederek yüzünü onun boynunun çukuruna gömdü.

Şimdi bak, MaryAnn.

"Yükseklik korkum var."

Ona gösterdiği şeyi sevmekten korkuyordu. Bu adamı sevmekten ve uğruna çok çalıştığı hayatını sonsuza dek değiştirmekten korkuyordu. Sadece kendi küçük alanından gerçekten hoşlanıyordu. Başkalarına yardım ettiğini biliyordu; bu işte iyiydi ve bağımsızlığını seviyordu. Ve içinde onu dehşete düşüren, kilit altında tuttuğu bir şey vardı ama bu adama doğru çekiliyordu. Şehirde, insanlarla ve hayatın koşuşturmacasıyla çevriliyken, sessiz ve kontrolü altında kalıyordu. Burada, bu adamla birlikte, özgürlüğüne kavuşmak için içinde uzandığını ve gerildiğini hissedebiliyordu. Ve onu serbest bırakmaya cesaret edemiyordu.

Dudakları başının tepesini okşadı. Korkmayacaksın, sana söz veriyorum. Dünyamı benim gördüğüm gibi göreceksin.

Gözlerini kısa süreliğine kapattı ve ona daha sıkı sarıldı. Bu tam da korktuğu şeydi. Yağmur ormanında güzellik görmek istemiyordu. Böcekleri görmek istiyordu. Bir sürü iğrenç, ısıracı böcek. Ve sülükleri. Sülükleri vardı, bunu biliyordu. Baktığı zaman, bunun üzerinde dururdu. Bu

güvende kalmak için düşünebildiği tek yoldu. Büyük, şişman, kan emici böceklerin resmiyle donanmış bir şekilde, dikkatlice başını kaldırdı ve etrafına baktı.

Devasa bir ağacın gölgesindeydiler, sarmaşıklar altlarında hızla birbirine dolanarak sağlam bir güverte oluşturuyordu. Sarmaşıklar bükülmeye ve tırmanmaya devam etti, sağlam bir korkuluk ekledi, böylece ağaç tepelerinde dolaşabilir ve memleketindeki çatılarda olduğu gibi hissedebilirdi. Onu yavaşça kollarından bıraktı ve yüzünü gökyüzüne çevirmesini izledi.

MaryAnn etrafına bakarken nefesini tuttu. Sis, gece yarısı gökyüzüne düşen elmaslar gibi görünüyordu. Yıldızlar dağılmış ve parıltıyordu, baktığı her yerde küçük kristaller ışıltıyordu. O kadar yüksekteydi ki aya dokunabileceğini hissetti. Dolunaya yakın değildi ama büyülü bir manzaraydı. İki eliyle sıkıca tutarak korkuluklara doğru ilerledi ve altına baktı. Ağaç tepelerini, yeşil yerine gümüş rengi parlayan yaprakları, hayvanlar için otoyollar oluşturan dalları gördü; kanat çırpışları, kuşlar gece için yerleşirken tüylerin renklerini yakalayan ay ışıkları. Ağaç gövdelerine girip çıkan sis dalları gizemi ve güzelliği daha da artırıyordu.

Tekrar ona döndü, korkuluklara yaslanarak onu seyre daldı. O geceye aitti. Bir lord ya da bir prenze. Güçlü kemikleri yüzüne asil, erkeksi bir görünüm veriyordu ve o kalıplı ağız hem şehvetin hem de zalimliğin ipuçlarını barındırıyordu. Tehlike ve tutku. Kelebek kanatlarını bastırmak için elini karnına bastırdı.

"Çok güzel, Manolito. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Kan ya da ölüm kokusu yoktu. Genç kadınların gözlerinde korku yoktu. Sadece gece ve Manolito vardı.

Ona gülümsedi. "Sisi hissediyorum ama hava soğuk değil ve giysilerim ıslanmadı."

"Ben Karpatlıyım. Böyle şeyleri kontrol edebilirim." Elini salladı ve yapraklar çiçeklerle dolanmaya başladı.

Kalın, yumuşak ve davetkâr sağlam bir yatak.

Kalbi beklentiyle yerinden fırladı.

"Neden saçlarını bu kadar sıkı örüyorsun? Bukleler, dalgalar ve ay ışığında parlayan rengi çok güzel. Bırak onu." Adamın eli saçını bir nevi kontrol altında tutan tutturucuya gitti.

Onu durdurmak için ellerini tuttu. "Benim doğal buklelerim var, Manolito. Bu havada saçlarım kocaman ve karışık olurdu ve etrafta bir stilist de yoksa başım ciddi belaya girerdi."

"Vahşi ve güzel." Parmakları saçındaki bandı çıkarmakla meşguldü.

"Anlamıyorsunuz. Bu çok vahşi. Onu yerinde tutmak için tonlarca ürün kullanabilirim, ama buğu onları yüzümden aşağı ve gözlerime doğru yıkar ve bu da acıtır, iz bırakır ve büyük bir karmaşa olur. O yüzden bırakın." Sert görünmeye çalıştı ama adamın parmakları saçlarını örgüden çekip çıkarırken bunu yapması imkânsızdı. Sadece nefessiz kalmış gibi görünmeyi başardı.

"Eteğini beğendim. Benim için hatırladığınız için teşekkür ederim."

Bunu onun için giymişti. Kendini çok fazla ele veriyordu ama ondan daha az dürüst olamazdı. Etek ve bluz sadece son derece kadınsı olmakla kalmıyor, aynı zamanda kendisini seksi ve çekici hissetmesini de sağlıyordu. Onun için de böyle hissetmek istiyordu. Onun da kendisini böyle görmesini istiyordu.

"En sevdiklerimden biri." Bu onun sesi miydi? Sesi ondan daha baştan çıkarıcıydı ve bunu istemiyordu. Onu tanımak istiyordu. Her şey için bir şans istiyordu.

Saçları artık örgüden çıkmış, yüzüne ve omuzlarına dökülüyordu. Adam saçın altından uzanıp ensesini avuçladı, başparmağı teninin üzerinde geziniyor, sanki teninin tadını çıkarıyordu. Dokunuşunda beklenmedik bir şefkat vardı. Ayak parmaklarına kadar sıcaklığı hissedebiliyordu. Nefes almak aniden zorlaştı.

"Bacağın acıyor mu?"

Adamın bacağındaki dudaklarının anısı, dilinin teninde gezinme hissi, vücudunda yeni bir uyarılma dalgası yarattı. Konuşmaktan korkarak başını salladığında, adamın başparmağı kulağının üzerinden geçerek omurgasında bir ürperti yarattı.

"Gel benimle uzan, biz konuşurken yıldızlara bak."

İş başa düştüğünde konuşabileceğinden emin değildi, gevezelik etmeden ya da daha kötüsü onun dokunuşu için yalvarmadan konuşamazdı.

Yapraklar ve çiçeklerden oluşan yatağın üzerine usulca uzandı, zihninde sülük imgesini tutmaya çalıştı ama çiçekler harika bir koku yayıyordu ve yatak şimdiye kadar uzandığı en iyi şilte kadar yumuşaktı. Korktuğu için oturur pozisyonda kaldı.

Manolito onun baldırını avuçlarının arasına aldı, çizmesinin fermuarını indirdi ve çekti. "Sen de rahat edebilirsin, MaryAnn."

Parmaklarının sert dokunuşunda bir emir, sesinde ise bir nezaket vardı. Kadın itiraz etmedi, sadece botlarını çıkarmasına ve dizlerini yukarı çekebilmesi için bir kenara koymasına izin verdi. Adam ona belli belirsiz, alaycı bir gülümseme gönderdi ve parmaklarını başının arkasında birleştirerek uzandı.

Sessizliği bozmak için, "Burada korkacağımı düşünmüştüm," diye itiraf etti. Güvenli bir konu bulmak için.

"Korkuyorsun."

"Bu alışılmadık bir durum." Omzunun üzerinden gizlice ona bir göz attı. Adam bir adak gibi yatıyordu, rahat ve tembeldi ve vücudundan yayılan ısıyı hissedebildiğinde, kasların dalgalanmasını ve saklamaya zahmet etmediği şişkinliği görebildiğinde çok aldatıcı oluyordu. Yüz hatları çiğ bir arzuyla damgalanmıştı, gözleri onu yutuyordu.

Bir kolunu yanına indirdi, parmakları kalçasına doğru kıvrıldı, ince kraliyet mavisi ipeğin üzerinde ileri geri sürtündü. "Ben senin hayat arkadaşınım MaryAnn, kocanım. Senden istediğim şeylerden korkmana gerek yok. Mesela

Saçın, tenin ve içinde yaşayan her ne varsa, aramızdaki şey nefes almak kadar doğaldır."

"Sana bu tür bir güven verecek kadar iyi tanımıyorum seni. Benim gibi bir kadının, senin istediğin gibi kendini bir erkeğe verebilmesi için ona tamamen güvenmesi gerekir."

"Sormuyorum." Sesinde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Bir an için onu istemediğini söylediğini düşündü ama sonra ondan istediğini talep edeceğini kastettiğini fark etti. Çenesini dizlerinin üstüne dayadı ve ona insan hukukunu öğretmeyi düşündü.

Kalçası boyunca uzanan parmaklar eteğinin içinde kıvrılıyor, büyüleyici vuruşlarla aşağı yukarı kaymaya devam ediyordu. "Ben insan değilim sivamet ve her şeyden çok kadınıma zevk vermek istiyorum. Bunda yanlış olan ne?" Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Belki de bunu istemiyordumdur."

Kahkahası alçak ve seksiydi, parmaklarıyla aynı büyüleyici vuruşlarla vücudunun üzerinde oynuyordu. "Ama istiyorsun. En çok korktuğun şey bu, ama aynı zamanda en çok istediğin şey de bu. Benim himayemde güvende olduğunu bildiğim için, istediğin ya da ihtiyacın olan şeyi senden esirgemek için hiçbir neden yok."

"Korkarım bu biraz zaman alabilir." Dokunuşu hafifti ama tenine değen sıcak ipek, kaslarının tepki olarak gerilmesine neden oldu.

"Ben öyle düşünmüyorum, MaryAnn. Altımda yattığında, bedenim seninkinin içindeyken, bana ayrı olduğumuz zamanlardan daha çok güveniyorsun."

Renk, kontrol edemedi boynuna ve yüzüne yayıldı. Bunu inkâr edemezdi. Ondan istediği her şeyi yapardı. Yapmıştı, hatta daha fazlasını. Ama bu çok fazlaydı, çok erkendi. Kuru dudaklarını diliyle ıslattı. "Henüz hazır değilim."

"Yeterince adil."

Cevabı o kadar beklenmedikti ki, dönüp ona baktı. Bu bir hataydı. Siyah gözleri sahiplenmeyle, ham şehvetle parlıyordu.

Çiçeklerle dolu şilteyi okşadı. "Yanıma uzan. Konuşuruz."

Sesinde hiçbir zorlama belirtisi yoktu, en azından o öyle düşünmüyordu, ama yine de kendini onun yanında uzanırken buldu. Uyluk uyluğa. Kalça kalçaya. Gökyüzüne baktı ve üzerlerinde parıldayan sisi izledi ve gerçek bir tartışmaya yol açacak, onun kim ve ne olduğunu daha fazla ortaya çıkarabilecek bir konu aradı.

"Burada yaşamayı seviyor musun?"

"Bu toprakları evim olarak görmeye başladım. Burayla ilgili her şeyi seviyorum. Yağmur ormanını, sığır çiftliğini, insanları, hatta atları bile. Çiftçiliğe ilk başladığımızda pek iyi bir binici değildim." Bu anıyı hatırlayınca hafifçe güldü. "Yıllardır o günleri düşünmedim. Hiçbir şey bilmiyorduk ama insan gibi görünmek istiyorduk. Neyse ki bize yardım eden Chavez ailesi vardı. Bizde para, onlarda da bilgi vardı. O zamandan beri yakın çalışıyoruz."

"Ata ilk binişini görmek isterdim."

"Eyer üzerinde çok fazla zaman geçirmedim. Chavez kardeşler gibi maço olmak istedim, bu yüzden atı kontrol etmek için aklımı kullanmadım."

Biraz rahatladı, kahkahalar yükseldi. "Keşke ben de orada olsaydım."

Parmak uçları kızın kalçasının şeklini izledi. "Olmadığına çok memnunum. Tabii hayvanı benim için kontrol etmediysen."

"Bu ilginç ve çok cazip olurdu, ancak neden psişik yeteneğim olduğunu düşündüğünüz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çünkü sen biliyorsun."

"Eğer varsa, nasıl oluyor da herkes farkında olduğu halde ben farkında olmuyorum?"

"Psişik olarak tam olarak ne yapıyorum?"

Parmakları bir kez daha kızın eteğinin ipeğini okşamaya başladı. "Aslında oldukça güçlüsün. Enerji topluyor ve ihtiyacın olduğunda kullanıyorsun. Sanırım hayatın boyunca, muhtemelen çocukluğundan beri bunu yapıyorsun."

Bir çocuk, bu yüzden sizin için normal. Tamamen doğal. Tıpkı saçlarınız gibi." Eli, ilgi çekici buklelere doğru kaydı. Hafifçe çekiştirdi, sadece kafa derisini ısıracak kadar.

Vücudunda bir çekim hissetti, inkar edemediği ya da kontrol edemediği bir sıcaklık parlaması. "Ben bunu yapmam." Yaptığını düşünmüyordu. "Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şeyi nasıl kullanabilirim ki? Nasıl çalışır?"

Eli saçlarından koluna, bileğine doğru kaydı. Sanki parmakları canlı bir bilezikmiş gibi hafifçe daireler çizdi. "Bunu bilseydim, päläfertil, beni arkamdan vurmandan asla endişe etmezdim."

"Ben yapmadım."

"Sen yaptın." Dişlerini avucunun üzerinde gezdirmek için elini ağzına götürdü. "İyi de bir sarsıntıydı. Seninle gurur duydum -kadınımın beni tokatladığı gerçeğini atlattıktan sonra." Dili avucunun tam ortasında dönerek, dişlerinin küçük acısını hafifletti.

"Çok oral yapıyorsun, değil mi?" dedi elini çekiştirerek. Adam elini bırakmadı ve sıcak ve nemli ağzının parmağının üzerinde sıkıca kapanma hissi, teninde dans eden alevleri bacaklarının arasındaki birleşme noktasına gönderdi.

"Çok," diye itiraf etti, sesi alçaldı, siyah bakışları bluzunun ince kumaşından, nefes alışının hızlı temposuyla yükselip alçalan dolgun göğüslerine doğru yanıyordu.

Dudaklarını tekrar yaladı ve adamın bakışları ağzına sıçradığında bir iniltiyi bastırdı. "Konuyu dağıtma Manolito. Nasıl psişik olabileceğimi gerçekten öğrenmek istiyorum." Çünkü beyniyle düşünme yeteneğini hızla kaybediyordu.

"Tabii ki psişiksin. İnsanları okuyabiliyorsun ve yollarını bulmalarına yardımcı olmak için onlara tam olarak ne söyleyeceğini biliyorsun."

Güldü. "Gerçek bir vahiy bekliyordum, fantezi değil. Danışman olmak için çok uzun süre okula gittim. İyi olup olmadığımın danışmanlıkla bir ilgisi yok.

psişik olmak. Eğitimliyim ve çok fazla deneyimim var."

"Onların kafalarının içine girebiliyorsunuz. Bunun içgüdü olduğunu düşünüyorsunuz ve belki de bu yeteneğiniz için başka bir kelime. Sezgilerinizle hareket ediyorsunuz." Elini çevirdi ve parmak eklemlerini nazikçe ısırdı. "Şu anda biraz içgüdü işimize yarayabilir."

"Nasıl kullandığını bilmiyorsan psişik yeteneğin pek bir işe yaradığını sanmıyorum," diye itiraz etti. Eğer gerçekten bir yeteneği varsa, bu harika bir şey olurdu, ama eğer onu düzgün bir şekilde kullanamıyorsa olmazdı. "Kan meselesi yüzünden seninle bağlantı kurabiliyorum ama başka pek bir şey yapamıyorum."

"Gücünüzü çok iyi kullanıyorsunuz. İnsanları istediğin zaman aklından çıkarabiliyorsun. Bunu çok az insan yapabilir, MaryAnn. Bu çok ilgi çekici bir yetenek." Adamın eli bir kez daha yanlarına düştü, parmakları MaryAnn'in eteğinde dolaşıyordu.

"Nereden geliyor bu?"

"Pek çok kaynak. Sanırım tüm toplumlarda enerjiyi manipüle etme yeteneğine sahip birkaç kişi vardı. Bazı türler diğerlerinden daha güçlüydü, ancak bir kez karışmaya başladıklarında, yıllar içinde hem inanılmaz yetenekler bulursunuz hem de hiç bulamazsınız."

Mantıklı gelmişti. Adam, kendisine en yakın bacak boyunca uzanan uzun teni ortaya çıkarmak için eteğini yukarı doğru kıvrırken parmaklarının okşayıcı dokunuşlarını hissetti. Adam onun yanında yatmaya devam etti, yıldızlara bakıyordu ama eli ipeksi kumaşın altından kayarak kalçası ve kalçası boyunca ilerledi, kıvrımlarını şekillendirdi.

İçindeki her şey hareketsiz kaldı. Her kası o hafif dokunuşa tepki olarak sıkıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni ezberliyorum. Çok yumuşak bir tenin var. Sana dokunmamak çok zor."

O kadar da zorlamıyordu, görebildiği kadarıyla. Dudaklarını tekrar ıslattı ve konuşmaya konsantre olmaya çalıştı. "Jaguar insanlarını tanıyor muydun, sayıları hâlâ çok azken?"

"Şekil değiştirenler, özellikle de jaguar ve kurtadamlar her zaman gizli topluluklar olmuşlardır. Kendi içlerine kapanıktılar. Hepimizin 'yaşa ve yaşat' felsefesi vardı, bu yüzden biri bölgemizde suç işlemedikçe birbirimize karışmazdık. Karpatii, büyücü ve insanlar yakındı. Diğerleri bizden ve birbirlerinden uzak durdu. Diğer şekil değiştirenler çok hızlı bir şekilde ortadan kayboldular. Bir toplum kadınlarına ve çocuklarına sahip çıkmazsa, o türün devam etmesinin imkânsız olduğu aşikârdı ama jaguarlar diğer türlerin yaptığı hataları kabul etmeyi ya da bunlardan ders çıkarmayı reddetti. Hayvani içgüdülerini korumak ve özgürce yaşamak istediler."

Uzun bir süre sessiz kaldı, parıldayan sisi ve gece gökyüzünde böcekleri avlayan yarasaların dönüp dans etmesini izledi. Sergiledikleri garip balede bir tür güzellik ve huzur vardı. Orada yatarken, bazı insanların neden yağmur ormanını şehre tercih ettiğini anlayabiliyordu, özellikle de yanlarında böceklerin ve yağmurun onlara dokunmasını engelleyebilen bir Karpatyalı varsa.

"Bu kadar çok değişiklikle yaşamak zor oldu mu?" Çok şey görmüş olmalı. Çok şey öğrenmiş. Çok acı çekmiş.

"Uzun ömür hem bir lanet hem de bir nimettir. Siz sonsuza kadar kalırken, değer verdiğiniz insanların gelip gittiğini görürsünüz. Savaş da aynı. Yoksulluk. Hırs ve açgözlülük. Ama öyle mucizeler var ki MaryAnn, her şeye değen mucizeler." Başını çevirdi, karanlık bakışları ay ışığında simsiyahtı. Onun için kadın buydu. Mucize. Bir mucize. Hiçbir fikri yoktu. Zihnini ona açtığında düşüncelerinin bir kısmını yakaladı. Onun gibi bir adamın, onunla sonsuzluğu geçirmek istemesi bir yana, ona nasıl baktığını bile anlamıyordu. Kendi çekiciliği hakkında hiçbir fikri yoktu. İçindeki ışık bir fener gibi parlıyordu.

Onunla ilgili her şey ona çekici geliyordu. Cesurdu ama kendini öyle görmüyordu. İçinde şimdiye kadar gördüğü herkesten daha fazla merhamet vardı.

karşılaştı. Çoğu zaman kendini büyük riske atarak başkalarının yardımına koşardı. Gözleri yaşlı olsa da masum bir yanı vardı. Hayatın en kötüsünü görmüştü ama umudunu yitirmeyi reddetmişti.

"Ne arıyorsun?" Çenesini ona doğru biraz eğdi.

"Kabullenme." Kendini ondan saklamayı düşünmemişti. İnsan hayat arkadaşından bunu asla yapmazdı. Buna ihtiyacı vardı. Onu görebilmesine, her şeyini görebilmesine. Tüm kusurlarıyla onun karşısında durmak ve onun kendisini olduğu gibi kabul edebileceğini bilmek istiyordu. Bu daha önce hiç önemli olmamıştı. Şimdi kabullenmek her şeydi.

Parmaklarının ucuyla kızın parlayan tenini ovuşturdu. Daha önce hiçbir şey bu kadar yumuşak ve davetkâr olmamıştı. Ona bu şekilde dokunabilmek bir mucize gibiydi - hayattaki bir başka mucize. Üstlerinde yıldızlar varken onun yanına uzanmak ve birlikte sessizce konuşmak.

"Bana en kötü özelliğini söyle."

Dişleri ay ışığında bembeyaz parlıyordu. "Bence iyi bir şeyle başlamalıyız."

"Eğer en kötüsünü seçersek, o zaman hızlıca yoldan çekiliriz. Ne olduğunu ve üstesinden gelip gelemeyeceğimizi biliriz. Ben inatçıyım. Sadece biraz da değil. Gerçekten inatçıyım. İtilip kakılmaktan hoşlanmam."

"Ben her zaman haklıyım."

Yumuşak kahkahası okşayan parmaklar gibi kasıklarını okşadı. Kendisini onun gibi tahrik edebilen bir kadınla birlikte olmak gibi mükemmel bir zevki unutmuştu ya da belki de hiç yaşamamıştı. Bu kahkahayı her zaman dinleyebilir ve bundan asla bıkmayabilirdi.

"Öyle
sanıyorsun."

"Yani
biliyorum."

"Ve haklı olduğunuz için herkesin söylediklerinizi yapmasını bekliyorsunuz."

"Tabii ki."

Saçlarını parmağının etrafına doladı. "Madem sırları konuşuyoruz, Manuel yerine Manolito denmesi seni rahatsız ediyor mu? Bazı ülkelerde 'küçük adam' ifadesinin erkekler yerine erkek çocuklar için kullanıldığını biliyorum."

"Bu, kardeşlerime duyduğum sevginin bir ifadesi. Başkalarının ne düşündüğünü umursamıyorum ve hiçbir zaman da umursamadım, sadece sevdiklerimin beni kabul etmesini istiyorum. Bu sizi rahatsız ediyor mu?"

"Manolito diğer ülkelerde daha yaygın olarak kullanılan bir isim, başka bir anlamı yok. Ben bunun kulağa hoş gelen harika bir isim olduğunu düşünerek büyüdüm. Kardeşlerinizin size sevgiyle takıldığını bilmek güzel."

Gözlerinin derinliklerinde gölgeler dolaşıyordu. "Nicolas ve Zacarias hayat arkadaşlarını bulamadılar. Sadece duygu hafızasına sahipler ve bunu sürdürmek her geçen gece daha da zorlaşıyor."

"Özür dilerim, Manolito." Onun endişesini hissedebiliyordu.

"Katlanacaklar çünkü katlanmak zorundalar." Adamın eli kadının yüzünü okşadı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle, MaryAnn. Ne kadar üzgün olduğunu görebiliyorum."

Tereddüt etti, dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra iç çekti. "İçimde her ne varsa beni çok korkutuyor."

Tepesinde dallar kuşlardan daha fazla sallanıyordu. Ağaçlarda geceyi geçirmek için toplanan küçük, tüylü bedenleri görebiliyordu. Çoğu ağacın bir tarafında, tam karşısında toplanmıştı, birkaç maymun ise Manolito'nun tarafındaki dallara yerleşmişti.

"Olduğundan başka bir şey olamazsın, aınaak enyem. İçinizdekinden asla korkmayın. Ben korkmuyorum." Gözleri onunkilerle buluştu.

"Korkmalısın."

On Üçüncü Bölüm

Manolito ondaki ani gerginliği hissetti. Nazik parmaklarıyla çenesine dokundu. "Senin içinde olan şeyden neden korkayım ki? Işığının o kadar parlak parladığını görebiliyorum ki, hiçbir parçandan korkmana gerek yok."

Başını eğdi, böylece kıvrıcık saçları yüzünün etrafına düştü. "Belki de beni sandığın kadar iyi göremiyorsun."

"O zaman söyle bana."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Nasıl söyleyeceğimi. Bunu göremiyorum. Sadece hissediyorum ve bu beni ölümüne korkutuyor."

Bir an sessiz kaldı, ona sırrını açmasına yardımcı olacak bir yol bulmaya çalışıyordu. O da istiyordu. Kasıtlı olarak bir şey sakladığından değil ama bildiği ya da şüphelendiği bir şeyi kabullenmekte zorlanıyordu ve buna tam olarak hazır değildi.

"Bana çocukluğundan bahset," dedi Manolito, karanlık bakışları onunkileri tutarken, sesi nazikti.

Rahatsız görünüyordu, hafifçe ondan uzaklaştı. "Normal bir çocukluk geçirdim. Sıkıcı olduğunu düşünebilirsiniz ama ben keyif aldım. Ailem harika insanlar. Annem doktor, babamın da küçük bir fırın dükkânı var. Orada çalışarak büyüdüm ve üniversite paramın çoğunu oradan kazandım. Erkek ya da kız kardeşim yoktu, bu yüzden biraz yalnızdım ama okulda pek çok arkadaşım vardı."

Bakışları kızın yüzünde gezindi, gözlerini, boğazında çılgınca atan nabzını fark etti. "Olan şeyler vardı. Açıklanamayan şeyler. Bana onlardan bahset."

Kalbi kulaklarında gümbür gümbür atmaya başladı. Nefesinin ciğerlerinde sıkıştığını hissetti. O anları düşünmek istemiyordu ve evet, açıklaması olmayan pek çok olay olmuştu. MaryAnn geri çekildi, böylece vücudu onunkine değmeyecekti, her ihtimale karşı onu okuyabilirdi. Bir şey hissetti

İçinde bir şey kıpırdıyor ve neredeyse sorgularcasına onu dürtüyordu. Bana ihtiyacın var mı? Neye ihtiyacın var?

Nefes nefese kaldı, dudağını sertçe ısırđı ve gerçeği asla yüzleşmek zorunda kalmayacağı o derin uçuruma geri itmeye çalıştı. Burada, yağmur ormanında, her şeyin vahşđ olduğu ve öldürmek ya da öldürölmek olduğu ve güvenli dünyasında bilinmeyen düşmanlarla yüzleştiği yerde, içinde ortaya çıkan diğer varlığı artık kontrol altına alamazdı.

Manolito hareketsiz kaldı, kılını bile kıpırdatmadı, onun sadece kendisinden değil, görebileceği kadar yakın olan bir şeyden de aniden uzaklaştığını hissetti. Onun görmesini engellemek için aralarındaki o aşılmaz bariyeri tekrar kapatmıştı. Zihnini onunkinden çektiği anda, hâlâ içinde yaşadığı o diğer dünyanın farkına vardı.

Etrafındaki renkler önemli ölçüde soluklaştı ve yağmur ormanının güröltüsü kaybolup sessizlik etrafını sardı. Garip bir şekilde, koku alma duyusu da işitme duyusu gibi daha da keskinleşmişti. Sadece etrafındaki hayvanların ve kuşların konumlarını tespit etmekle kalmıyor, aynı zamanda tam yerlerini de biliyordu. Etrafındakileri bulmak için zihniyle ulaşmasına gerek yoktu; burnu ve kulakları ona bilgiyi veriyordu. Gölgeler diyarında ne kadar uzun süre kalırsa, tüm duyuları da o kadar artıyordu - yani neredeyse hepsi. Görüşü farklı görünüyordu, hayvan formuna geçtiği zamanki gibi, ama yine de hareketleri anında yakalıyordu. Sadece renklerdeki grileşme hoşuna gitmiyordu, çünkü bu ona yüzyıllar süren karanlığı hatırlatıyordu.

Parmaklarını onunkilere doladı ve sıkıca tuttu. Luiz'i yere indirdiğinden beri sisler ülkesinin zihnine ve görüşüne sızdığının belli belirsiz farkındaydı ama sanki MaryAnn'in yaşadığı dünyaya yaklaşmış gibi uzaktı. Şimdi, zihni onunkiyle birleşmeden, baktığı her yerde gri rengi tüketiyordu.

Manolito onu rahatlatmak için elini sıktı, ancak kimin kime güven verdiğinden tam olarak emin değildi. "Sen

Burada benimle güvende. Korktuğun her neyse benimle paylaş. Yükler paylaşıldığında çok daha hafiftir."

O anda onunla ilgili her ayrıntının farkındaydı ve kadın çok korkuyordu. Kalbini duymuş, nabzının çılgınca atışını görmüştü. Onun yanında durmakta ısrar etmiş, kendisinden emin olmadığı zamanlarda bile onu sisler içindeki çayırdaki yalnız bırakmayı reddetmişti. Daha azını yapmayacağını bilmesini istiyordu.

Konuşmaya başlarken bile başını salladı, belli ki olayı hatırlamak ya da yüksek sesle konuşmak istemiyordu ama yine de paylaşmaya neredeyse mecburdu, en azından birinin deli olmadığını bilmesine ihtiyacı vardı. "Lisedeyken bir keresinde koşu yarışlarına katılmıştım. Ailem spor yapmamı çok istiyordu ama benim hiç ilgim yoktu. Ben bir kız çocuğuyum, hep öyleydim ama babam sporla ilgilenirsem son moda trendleri takip etmeye daha az meyilli olacağımı düşünüyordu."

Sessiz kaldı, kızın yüzündeki gölgeleri izledi, hikayenin sulandırılmış versiyonunu değil tamamını anlatmaya karar vermesini bekledi.

"Antrenmana gittim ve koşmaya başladım. İlk başta tek düşünebildiğim yüzüstü düşeceğim ya da takılıp kendimi küçük düşürecekimdi. Ama sonra kendimi ve koşmanın ne kadar rahatsız edici olduğunu unuttum ve kendimi... özgür hissettim." Nefesini bıraktı, belli ki o duyguyu hatırlıyordu. "Ne yaptığımın hiç farkında değildim ama herkesi geride bıraktım ve hiç düşünmeden koştum. Hiç acı hissetmedim, sadece bir tür coşku hissettim."

Elini ağzına götürdü ve parmak uçlarını öptü. "Durma, sivamet. Başka ne hissettin? Belli ki bu senin üzerinde bir etki bırakmış."

"İlk başta harikaydı ama sonra bir şeyler fark etmeye başladım." Sanki ona dokunurken ruhunu çıplak bırakamamış gibi elini çekti. "Kemiklerim ağrımaya başladı, eklemlerim çatladı ve patladı. Parmak eklemlerim bile ağrıyordu." Onları ovuşturdu, bu hissi açıkça hatırlıyordu. "Çenem

Zonkluyordu ve gittikçe inceldiğimi hissediyordum. Tendonların ve bağların koptuğunu duyabiliyordum. O kadar hızlı koşuyordum ki etrafımdaki her şey bulanıklaşıyordu. Görüşüm değişti, işitme ve koku alma duyularım o kadar keskinleşti ki, arkamdaki her bir koşucunun nerede olduğunu söyleyebiliyordum. Tam olarak nerede olduklarını, bakmadan. Nefes alışlarını, ciğerlerine girip çıkan havayı duyabiliyordum. Terlerinin kokusunu alabiliyor ve kalp atışlarını duyabiliyordum."

O gün neler olduğunu ona nasıl açıklayabilirdi? Bir şeyin değiştiğini, büyüdüğünü ve içinden çıkmak, kabul edilmek ve tanınmak için uzandığını nasıl hissettiğini. Dışarı çıkmak istiyordu. Dudaklarını ıslattı ve onun eline daha sıkı sarıldı.

"O anda farklıydım, tamamen farklı ama yine de aynıydım. Hiç yavaşlamadan engellerin üzerinden atlayabiliyordum. Her duyum içimde canlanmıştı. Bedenim sanki ilk kez canlanıyormuş gibi şarkı söylüyordu. Nasıl bir his olduğunu açıklayamam bile, her duyum o kadar açık ve bilgi topluyordu ki. Ve sonra zihnime bir şeyler akmaya başladı, durduramadığım ya da anlamlandıramadığım görüntüler."

Onu rahatlatmak için elini göğsüne götürdü. Tedirginleştığinin ve bu ruh halinin çevredeki ağaçlarda yaşayan maymunları da etkilediğinin farkında değil gibiydi. Kuşlar dalların üzerinde durup onları döverken kanatlar havayı değiştiriyor, endişeyle ciyaklıyor ve cıvıldıyordu. Başparmağının ucunu elinin arkasında gezdirdi ve gerginliği arttıkça derisinin altında sert düğümler hissetti. "Ne gördün?" Gördüğü şey her neyse onu dehşete düşürmüştü.

"Bir adam bir kadına sesleniyor, bebeği alıp kaçmasını söylüyordu. Bebek bendim. Bir beşikte yatıyordum ve kadın beni bir battaniyeye sardı, adamı öptü ve ona sarıldı. Sesler duyabiliyordum ve pencerelerin dışında dans eden ışıklar gördüm. Adam beni de öptü, sonra kadını son bir kez daha öptü ve yerdeki bir kapıyı sarsarak açtı. Dehşete kapıldım ve

Korku. Onu terk etmek istemedim, o da istemedi. Sanırım hepimiz bunun birbirimizi son görüşümüz olduğunu biliyorduk."

Kuru dudaklarını yaladı. "Pistte koşarken bebeğin etrafı ormanla çevriliydi, kalbimi, ayak seslerimi duyuyor, diğerlerinin kokusunu alıyordum ve etrafımda yıldızların patladığını hatırlıyorum. Ama okulda gerçekten etrafımda değillerdi; ışıklar kadının ve benim, ormandaki bebeğin etrafında yanıp sönüyordu. Yanımızdan geçerken bir şeyin ılık çaldığını duyabiliyordum ve sonra kadın irkildi, tökezledi. Bir de baktım ki ben pistte koşuyorum, aynı anda kadın da benimle -bebekle- ağaçların arasında koşuyor."

"O kadın senin annen miydi?"

"Hayır!" MaryAnn neredeyse daha fazla inkâr çılgılığı atacaktı ama kendini tuttu, zorlukla nefes alıyor, bunun ima edeceği şoku bastırmaya çalışıyordu. "Hayır, kim olduğunu bilmiyorum ama o benim annem değildi."

Uzandı ve kız kendisine yaslanıp başını omzuna yaslayana kadar çekiştirdi. "Üzülme sivamet." Sesi yumuşaktı, teninin üzerinde fısıldayan kadifenin o büyüleyici dokunuşu. "Sakin ol. Güzel bir gece ve biz sadece konuşuyoruz, birbirimizi tanıyoruz. Yaşadığın bu çifte koşuyla çok ilgileniyorum. Sence gerçekten oldu mu? Ormanda bu uçuş gerçekleştiğinde kaç yaşında olduğunu düşünüyorsun? Ve neredeydiniz? Birleşik Devletler'de mi? Avrupa'da mı? Hangi dil konuşuluyordu?"

MaryAnn nefesini içine çekti ve kıpırdamadan yatarak onun sıcaklığını ve gücünü içine çekti. Sanki Manolito kendini, kim ve ne olduğunu onunla paylaşıyormuş gibi, onun üzerinden ve içinden akıp gittiğini hissedebiliyordu. Zihnini yoklamadı ama ona tam bir anlayış ve kabul gönderdi. Kızın kendisinde kabul edemediği bir şeyi onun içinde kabul ediyordu.

"İngilizce değil. Bilmiyorum. Korkuyordum. Çok korkuyordum." Ve ormana her girdiğinde, bu korku onu neredeyse boğuyordu. "Bizi öldürmek istiyorlardı. Bir çocuk olarak bile bunu biliyordum.

bebek. Evi kundaklayan her kimse hepimizin ölmesini istiyordu, benim bile."

Zar zor nefes alabiliyordu, göğsü sıkışmış, kalbi küt küt atıyordu.

"Kadın koştu, koştu ama onda bir sorun olduğunu biliyordum. Ritmi bozuktı ve nefesi kesik kesik geliyordu. İkimiz de evde kalan adamın tam olarak ne zaman öldürüldüğünü biliyorduk. Onun sessiz çığlığını duydum ve benimkiyle yankılandı. Keder önce onu sonra beni tüketti, sanki aynı duyguları paylaşıyormuşuz gibi. Umutsuzca ormandan geçip bir komşunun evine gitmeye çalıştığını biliyordum. Orası genelde boş olurdu ama onlar tatildeydi."

İçinden bir ürperti geçti ve Manolito onu daha da yakınına çekti. Teni buz gibiydi ve Manolito dönerek bedenini MaryAnn'ın bedenine sardı. "Bana daha fazla anlatmak zorunda değilsin MaryAnn, çok acı verecekse anlatma." Çünkü hikâyenin geri kalanını bildiğinden oldukça emindi. Ona ayrıntıları anlatacak kadar güvenmesini istiyordu ama MaryAnn'ın sıkıntı seviyesi yükseliyordu ve bununla birlikte çevredeki ağaçlardaki hayvanların daha da tedirginleştğini ilgiyle fark etti.

MaryAnn bunu hiç kimseye söylememişti ve ona söylemek istiyordu. Göğsündeki daralma büyümüştü; içine çekilme hissi dehşet vericiydi, sanki özü küçük, karanlık bir yere çekiliyor, sıkı sıkıya hapsediliyordu. Hâlâ kendi bedeninde olduğunu ve bir kutunun içinde sıkışıp kalmadığını kendine kanıtlamak için kollarını açıp bacaklarını tekmelemek istedi.

"Anneme anlatmaya çalıştım ve bana bunun bir rüya olduğunu söyledi.

-Belki de koşarken hatırladığım bir kabus. Bir daha koşmamı istemedi, ben de istemedim ve bir daha asla koşmadım. Ve ondan sonra bir daha asla ormana gitmedim." Solange ve Jasmine'e yardım etmek, Manolito'yu bulmak ve onu zihninin kilitlediği yerden çıkarmaya çalışmak için buraya gelmek tüm cesaretini almıştı. Cesareti azalıyordu ve evinin rahatlığını istiyordu.

"Hafızayı tetiklediği için mi?"

"Dehşet hissi ve nefes alamamak. Kilitli kalma ve dışarı çıkamama korkusu." MaryAnn kuru dudaklarını ıslattı, eli adamın boynuna doğru ilerledi, parmakları ensesinde kıvrıldı. Adamın iri gövdesinin gücünü, vücudunun sıcaklığını ve kalbinin düzenli atışını hissetmeye ihtiyacı vardı.

Manolito sessiz kaldı, o yıldızlara bakarken ve etraflarını saran hayvanları görmezden gelirken sadece ona sarıldı. Şaşırtıcı bir şekilde, onlardan hiçbir tehdit hissetmedi, sadece bir tür akrabalık, ona karşı bir sempati ve endişe duydu. Bir nefes aldı ve bıraktı. Ona tüm bu anıyı anlatacağı çünkü bunun gerçekleştiğinden kesinlikle emindi ve bununla yüzleşebilmesinin tek gerçek yolu buydu.

"Kadın çalılıkların arasından pençeleriyle ilerledi. Takip ediliyorduk ve o hıçkırarak ağlıyordu. Yaralı olduğunu biliyordum ama bana sarıldı, beni taşıyan kadınla arkadaş olan bir bayan ve kocasının tatil evi olan bir eve gelene kadar kilometrelerce yol kat etmek için kendini zorladı. Kadın dışarı çıktı. Yüzünü hatırlıyorum, korkmuştu, endişeliydi, her yerde kan görünce şok olmuştu. Kadın beni ona uzattı ve bizi öldürmeye çalıştıklarını, beni öldüreceklerini söyledi. Kadına beni kurtarması için yalvarmış."

Durmak zorunda kaldı çünkü boğazı tekrar daraldı ve göğsünde giderek daha sık gelen o korkunç sıkışma oldu. Yüzünü ona gömdü, vücudundan bir ürperti geçti.

"MaryAnn." Bir eliyle saçlarını okşadı, sırtında rahatlatıcı daireler çizdi. "Bayanı tanıdın mı? Komşuyu? Sana tanıdık geliyor muydu?"

Bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Kalbi çılgınca çarpıyor ve nefesi kesik kesik geliyordu. Rızası ve izni olmadan ağzından çıkan itiraf onu şoke etmişti. "O benim büyükannemdi." Boğuldu, nefes nefese kaldı.

Tırnakları derisini ısıırıyordu. "Beni alan komşu büyükannemdi."

Kollarını ona doladı ve onu koruyarak kendine yakın tuttu, bir eliyle başının arkasını kavradı, parmakları saçlarında nazikçe gezinirken onu yatıştırmak için ensesine masaj yaptı. Kendisine saldıran hisleri -duyguları- beklemiyordu. Bedeninden değil ama kalbinden ve zihninden geçen duyguların yoğunluğu karşısında sarsıldı. Kız kollarında ağlarken ona Karpatça ve Portekizce karışımı bir dilde usulca mırıldandı.

Onun yanında kendini küçük, kaybolmuş ve fazlasıyla savunmasız hissediyordu. MaryAnn kendine güvenen bir kadındı, kollarında kıvrılan, ona sokulan ve bunu yaptığının farkında bile olmayan bu yumuşak demet değil. MaryAnn'in sıkıntısı o kadar büyüktü ki, dalgalar halinde MaryAnn'in üzerine çöktü ve yağmur ormanına yayılarak tüm canlıları rahatsız etti.

"Bunu bana nasıl yapabildiler?"

Bekledi. Hâlâ o bariyeri sıkıca yerinde tutuyor, zihnine, acısına ve hatta anılarına erişmesine izin vermiyordu. Ve daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu.

"Ailem bana söylemeliydi. O kadın... Onu tanıyorum. Onu burada hissediyorum." MaryAnn titreyen elini kalbine bastırdı. "Onu düşündükçe içim acıyor. Tıpkı adamın yaptığı gibi o da beni kurtarmak için hayatını feda etti."

"Çoğu ebeveyn çocukları için hayatlarını seve seve feda eder, MaryAnn. Daha büyük bir sevgi yoktur." Sesini nazik ve hipnotize edici tuttu, ancak zorlamamaya ya da zorlama katmamaya dikkat etti. Tüm eğilimi ileriye doğru itmek, onu yatıştırmak ve onun için her şeyi yoluna koymakken, yapabildiği tek yolla, dışarıdan onu sıcaklık ve güvenlikle sarmaladı. Onu ele geçirme içgüdüsünü bastırmak zordu. O ele geçirilecek bir kadın değildi.

Manolito çenesiyle başının tepesini okşadı ve sonra saçlarına düzinelerce küçük öpücük kondurdu. Bir karışım

içinden bir sürü duygu döküldü. Keder. Öfke. İhanet duyguları. Bir an için bile olsa onu başka birinin doğurmuş olabileceğini düşündüğü için suçluluk.

"Ailemi seviyorum. Biz normal bir aileyiz."

Zihnini tekrar ona açtı ve çocukluğuna dair görüntüler beynine sıçradı. Ona ve kendisine, ailesinin içinde büyüdüğüne dair anılarının doğru ve gerçek olduğunu ve diğer her şeyin sadece bir yanılsama ya da kötü bir kabus olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Anne ve babasının onu tutup öptüğünü, havada salladıklarını, onunla birlikte gülüp mutlu olduklarını görebiliyordu. Hayatı boyunca etrafı mutluluk ve sevgiyle çevriliydi.

"Beni seviyorlar."

Sesinde memnuniyet vardı ama elini tutuyordu ve tırnakları etinin derinliklerine batıyordu. Birleşen parmaklarına baktı ve derisinin altındaki sert düğümleri, kalın ve güçlü, cilayla kaplı olmayan tırnaklarının kıvrımını görebildi.

"Seni sevdikleri belli," diye onayladı ve elini ağzının sıcaklığına getirdi, dudaklarını düğümlere bastırdı, onları yumuşattı, cildini delen tırnak kalkana ve kadın biraz daha rahatlayana kadar dişleriyle hafifçe çekti.

"Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum," dedi, sesi savunmasız ve kaybolmuş geliyordu.

Kalbi içgüdüsel olarak onunkine uzandı. "Geçmişin ne olursa olsun, MaryAnn, sen hâlâ sensin. Ailen seni sevdi ve seni bu sevgiyle kuşatarak büyüttü. Eğer onlar senin öz anne baban değilse, bu gerçeği hiçbir şekilde değiştirmez."

"Bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun." Elini onunkinden çekip ayağa kalktı ve yüzünü ondan uzağa, ağaçların tepelerine çevirdi. Gölgelekteki otoyolu görebiliyordu, dallar birbirine değişiyor, ağaçtan ağaca, daha büyük hayvanların bile hızla seyahat edebileceği uzun bir şerit görevi görüyordu.

Boğazında onu boğmakla tehdit eden yumruyu yuttu. "Bütün hayatım bir yalan üzerine kurulu, Manolito. Ailemin bana verdiği geçmişe sahip değilim. Sahip olduğumu sandığım tüm yapının istikrarına sahip değilim. Kim olduğumu bilmiyorum. Ya da ne olduğumu. Büyürken bazen anılarım canlanırdı ve her seferinde ailem bunu önemsiz olarak açıklardı, oysa aslında çok önemliydi."

"Belki de sebepleri vardı, sivamet. Henüz tüm gerçeklere sahip değilken onları sert bir şekilde yargılamayın."

"Bu senin başına gelmiyor. Tüm hayatın paramparça olmuyor." Omzunun üzerinden ona için için yanan bir bakış fırlattı ve tekrar arkasını döndü. "Sonra sen geldin ve beni sahiplenerek, seçme şansımın olmadığı bir ritüelde bizi birbirimize bağlayarak tüm bunlara ekledin. Ve şimdi ben başka bir şeye dönüşüyorum. Bu senin başına gelseydi nasıl hissederdin sence?"

"Bilmiyorum ama bir Karpatyalı olmak o kadar korkunç mu?" Bir elini saçlarında gezdirdi, keşke tüm hafızam geri gelseydi diye düşündü. "Şu anda yapamadığın pek çok şeyi yapabileceksin. Zamanla endişelenmen için hiçbir neden olmadığını göreceksin." Onun hayat arkadaşı olarak hayatı mükemmel olacaktı. Bunu mükemmel hale getirecekti. "Değiştiremeyeceğin bir şey için üzölmek mantıksız görünüyor."

Sesi o kadar sakindi ki dişleri diken diken oldu. Sanki felsefi bir tartışma yapıyorlarmış gibi konuşuyordu, hayatında geri dönüşü olmayan ve dramatik değişiklikler yapmayı düşünmüyormuş gibi. Öfke içini yakıp kavurdu. "Makul mü? Kendi bedenimden zorla çıkarılmak konusunda endişelenmemeli miyim? Beni ele geçiriyorsun, bana ne yapmam gerektiğini söylüyorsun ve ben de sırf sen öyle diyorsun diye buna uymalıyım. Kim ve ne olduğunu bilerek rahat bir şekilde yaşamak senin için ne kadar güzel. Beni sahiplenmen hayatını hiç değiştirmiyor, değil mi?"

"Bu her şeyi değiştirir." Sesi duygularla doluydu - ona bu hediyeı verdiğı için hissedebildiğı duygular.

Onları birbirine bağlayarak yaptığı şeyin büyüklüğünü anlamamıştı. Onun hayatının nasıl etkileneceğini bile anlamıyor gibiydi. Ailesinin ölümünü izlemek zorunda kalacaktı. Artık her zaman olduğu kişi olmayacaktı. Vücudunun kimyası bile farklı olacaktı. Onunla ilgili her şey değişecekti ve bu konuda hiçbir seçeneği yoktu. Manolito her zaman olduğu adam olarak kalacaktı, sadece ona rengi ve duyguları geri verilecekti. Zamanla her şeyin yoluna gireceğini düşünebilirdi ama değişim ona göre değildi.

Vücuduna adrenalin ve onunla birlikte öfke pompalandı. Nasıl olur da bir başkası onun rızası olmadan onun hayatına keyfi olarak karar verebilirdi? Ona sormadan? Manolito. Ailesi. Hatta sevgili büyükanne ve büyükbabası. Nasıl olur da onun için en iyisinin ne olduğuna karar verirler ve onu kararların dışında bırakmakla kalmayıp bilgi bile vermezler?

Manolito onun hareket edeceğini anlamadan önce ayağa fırladı. Vücudunda bir değişim olduğunu gösteren hafif bir hareket yoktu. Sadece bir anda hareket etti ve Manolito daha ne yapmak istediğini anlamadan ayağa fırlayıp parmaklıkların üzerinden atladı. Kalbi boğazında, onun peşinden sıçradı. Yüz elli metre havadaydılar. Düşüş onu öldürebilirdi.

MaryAnn! Peşinden giderken bile adını sayıkladı, aşağı doğru süzülürken onu havada tutmak için hava gönderdi ama MaryAnn çoktan yere düşmüş, bir dövüşçünün duruşuyla çömelmişti.

Onu incelemek için inişini yavaşlattı. Saçları kalın, uzun ve dalgalıydı, omuzlarından ve sırtından aşağı dökülürken mavi siyah parlıyordu. Elleri pençe şeklinde kıvrılmıştı ve yüzündeki inanılmaz kemik yapısı gergin cildinin altında göze çarpıyordu. Adam önüne yerleşirken kadın ondan uzaklaştı.

"Eve gitmek istiyorum."

Kızın emin ellerde -onun ellerinde- olduğunu biliyordu ama sesi titriyordu ve o kadar korkmuş görünüyordu ki kendini çok kötü hissetti.

"Biliyorum, MaryAnn. Elimden geldiğince çabuk seni evine geri götüreceğim." Ve bunun doğru olduğunu fark etti. İlk kez onun Seattle'a ihtiyacı olabileceğini fark etti. Onun yağmur ormanına ihtiyacı olduğu kadar, MaryAnn'ın da o soğuk ve yağmurlu şehre ihtiyacı olabilirdi. "Söz veriyorum Csitri, gölgeler diyarını tamamen terk edebildiğimde sana evine kadar eşlik edeceğim."

MaryAnn derin, ürpertici bir nefes aldı. "Söz veriyor musun?" "Kesinlikle. Sana söz veriyorum ve bu sözümünden asla dönmedim.

Yüzyıllardır varlığım boyunca." Ona elini uzattı. "Neler yaşadığınızı anlayamadığım için üzgünüm." Zihnini onunkine açsa, duygularını sadece gözle görmekle kalmayıp hissedebilirdi ama kadın direncini sıkı sıkıya korudu.

MaryAnn etrafına bakındı. "Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum." Gölgeğin tepesine baktı. Adamın inşa ettiği güverteyi bile göremiyordu. "Bunu nasıl yaptım, Manolito?"

Elini ona doğru uzatmaya devam etti. Yapraklar etraflarında hışırdıyordu. Gölge hareket ediyordu. Ona bir adım daha yaklaştı. MaryAnn elini onun elinin içine koydu ve adam onu kollarının arasına alarak havalandı, onları ördüğü güvertenin korumasına götürdü. MaryAnn platformun üzerinde durdu, kollarını adamın boynuna doladı, yüzü adamın omzuna gömüldü, gerçeğe titriyordu.

"Gerçek," diye mırıldandı usulca.

MaryAnn ondan uzaklaştı. Bunun gerçek olduğunu biliyordu. Birinin ormanda avladığı ve neredeyse öldürdüğü o bebek oydu. Ailesi gerçeği yıllarca ondan saklamıştı. Sağlam dünyanın temeli sarsılmıştı ve içinde büyüyen şeyi susturmanın bir yolunu bulması gerekiyordu, böylece olanları kabullenebilecekti ama Manolito'nun hayatının gerçeğini yüzüne vurmasını istemiyordu.

Manolito etrafındaki çeşitli yapraklara baktı. Bazıları geniş, bazıları dantelli, bazıları küçük, bazıları büyüktü ve hepsi de olması gerektiği gibi parıldamak yerine donuk bir gümüş rengindeydi. Güvenlik önlemleri

onunla vakit geçirebilmek için tüm düşmanları dışarıda tutuyor, onu kendi dünyasına alıştırmaya çalışıyordu. Onu tamamen kendi dünyasına çekmeye niyetlenmişti, böylece o da tamamen Karpatii olacaktı. Bunun yerine, onu ruhunu kendi ruhuna açmaya, onun için her şeyi riske atmaya zorlamıştı. Şimdi bir şeyler vermesi gerekiyordu. Eşit değerde bir şey. Ona gerçeği vermişti; daha azını yapamazdı. Küçük alanın sınırları içinde huzursuzca volta attı. "Bana gerçeği verdin MaryAnn, sana pahalıya mal olsa da. Sana söylemem gereken bir şey var. Beni utandıran bir şey, sadece beni değil, tüm ailemi. İçindeki şey asil ve güçlü, ondan korkmana gerek olduğunu sanmıyorum. Benim sana söyleyecek bir sırrım yok.

Keşke öyle olsaydı."

Gözyaşlarını kırptırdı ve biraz şok olmuş bir şekilde ona baktı. Adam gergin görünüyordu. Manolito gibi kendinden emin bir adamdan beklediği son şeydi bu. İçindeki doğal şefkat duygusu harekete geçti ve elini adamın koluna koyarak onu sıcaklık ve cesaretle doldurdu.

"Bana bu konuda yardım etme," diye itiraz etti, başını salladı ama kadın bir kez daha zihnini onunkine açmış, onu parlak renkler ve yatıştırıcı kişiliğiyle çevrelemişti. "Bunu hak etmiyorum."

Onu sahiplenme konusunda bu kadar kendini beğenmiş olmayı hak etmiyordu ama bu ani düşüncayı bastırdı ve ona destek veren bir bakış attı. Manolito adım atmaya devam etti, o da çiçeklerin üzerine çöktü, bir kez daha kokularını yayarak havayı rahatlatıcı bir kokuyla doldurmalarına şaşırdı. Dizlerini yukarı çekerek kollarını onlara doladı ve çenesini üstüne koyarak Manolito'nun devam etmesini bekledi.

Manolito yavaş ve dikkatli bir şekilde etrafına bakındı ve daha fazla koruma ördü, bu sefer onları daha da fazla mahremiyet sağlamak için bir ses bariyerinin içine aldı. "Bazen ormanın kulakları vardır."

Başını salladı, sözünü kesmedi ama midesinin derinliklerinde bir yerde, ona söyleyeceği şeyin her ikisi için de muazzam bir öneme sahip olduğuna inanmaya başlamıştı.

Manolito dirseklerini korkuluklara dayadı ve altlarındaki orman zeminine baktı. "Ailem her zaman çevremizdeki diğer savaşçıların çoğundan biraz farklıydı. Bir kere çoğu aile birbirlerinden elli ila yüz yıl sonra çocuk sahibi olmaz. Elbette olur ama nadiren. Zacarias dışında, annemle babamın beş çocuğu arasında en fazla on beş yıl vardı. O neredeyse yüz yaş büyük ama biz birlikte büyüdük."

Böyle bir yakınlığın beraberinde getirebileceği sorunları hemen görebiliyordu, özellikle de gücün ilk tadını hisseden genç oğlanları. "Çete zihniyetiniz vardı."

Bunu düşünürken küçük bir sessizlik oldu. "Sanırım öyle olabilir. Zekamız ortalamanın üzerindeydi ve hepimiz bunu biliyorduk; bunu babamızdan ve diğer adamlardan yeterince duyduk. Hızlıydık ve çabuk öğrenirdik, bunu da duyduk, ayrıca görevimizin ne olduğunu da öğrendik."

MaryAnn kaşlarını çatı. Manolito'nun ya da kardeşlerinin çocukluklarını, belirsiz zamanlarda büyüdüklerini hiç düşünmemişti. "O zaman bile, doğan erkek sayısı kadın sayısından fazla mıydı?"

Başını salladı. "Prens endişeliydi ve hepimiz bunu biliyorduk. Çok fazla çocuk öldü. Kadınlar doğum yapmak için yeryüzüne çıkmak zorunda kalmaya başlamıştı ve bazı çocuklar bebekliklerinde yeryüzüne tahammül edemezken bazıları edebiliyordu. Değişiklikler oluyordu ve gerilim artıyordu. Savaşçı olarak eğitildik ama diğer tüm sanatlarda da mümkün olduğunca fazla eğitim aldık. Biz savaş alanında dövüş becerilerimizi geliştirmek zorundayken, onlar kadar zeki olmayan diğerlerine yüksek öğrenim şansı verildiğinde içimizde kızgınlık büyümeye başladı."

"Geriye dönüp baktığınızda, bu kızgınlık için bir nedeniniz olduğuna inanıyor musunuz?" diye sordu.

Omuz silkti, güçlü omuzları yuvarlandı, sırtındaki kaslar dalgalandı. "Belki. Evet. O zamanlar öyleydik. Şimdi bir savaşçı olarak ve halkımızın başına gelenleri görünce, prensin savaşmamıza ihtiyacı olduğu kesin. Vampirler

Sayıları giderek artıyordu ve türümüzü olduğu kadar diğerlerini de korumak için savaşma becerilerimize belki de beyinlerimizden daha fazla ihtiyaç vardı."

Ağaçların tepesinden aşağı bakarken iç çekti. "Buraya ilk geldiğimizde, hatırlamalısın, çok az insan vardı, neredeyse hiç yoktu. Yalnızdık, sadece ara sıra yeteneklerimizi bir düşmana karşı kullanıyorduk. Beş kişiydik ve duygularımız gittikçe sönükleşiyor, halkımızın ve vatanımızın anıları etrafımızdaki renklerle birlikte soluyordu. Bunun kötü olduğunu düşünüyorduk. Ve sonra giderek daha fazla eski dostumuzla yüzleşmeye başladık. Karpatyalılar olarak bildiğimiz hayatlarımız çoktan yok olmuştu."

MaryAnn'in dişleri alt dudağını ısırды. "Prensiniz Karpat Dağları'ndan ayrılmanız için size bir seçenek sundu mu? Yoksa seni öylece gönderdi mi?"

"Bize bir seçenek sunuldu. Tüm savaşçılara neler olacağı ve bize nasıl ihtiyaç duyulduğu anlatıldı. Kalabilirdik ama onurumuz buna asla izin vermezdi. Ailemiz en iyi savaş becerilerine sahip ailelerden biri olarak kabul edilirdi."

"Ama olabilirdi," dedi ısrarla. "Dövüş becerilerinize orada da ihtiyaç duyulmuş olmalı."

"Olanları göz önünde bulundurursak, evet," diye kabul etti Manolito.

İlk kez dilinde acıyı tattı. Prens en eski savaşçılarına çağrı yaptığında gitmeyi kabul etmişlerdi, prensin geleceği bildiğini, halkı için en iyisinin ne olduğunu bildiğini düşünüyor, buna inanıyorlardı. Saflar seyreltiğinde ve düşmanları harekete geçtiğinde prens kendini insanlarla aynı hizaya getirmişti. İnsan müttefiklerini korumaya çalıştıklarında her şey kaybolmuştu.

Yüzyıllar sonra, şimdi, bir kez daha hissedebildiğinde, bu karara hâlâ kızgındı, hâlâ aynı fikirde değildi ve Vlad'ın nasıl böyle bir hata yapabildiğini anlayamıyordu. Duyguları mantığının önüne mi geçmişti? Eğer öyleyse, hiçbir De La Cruz asla böyle bir hata yapmazdı.

"Kızgınsın," dedi, adamın düşmanlığının dalgalarının üzerine çöktüğünü hissederek.

Kalçasını korkuluklara yaslamak için arkasını döndü. "Evet. Ona kızgın olduğumu hiç bilmiyordum ama evet, kızgınım. Yüzlerce yıl sonra, kazanamayacakları bir savaşa girdikleri için prensi hâlâ suçluyorum."

"Halkınızı yok eden şeyin bu olmadığını biliyorsunuz," diye olabildiğince nazik bir şekilde işaret etti. "Kendin de söyledin, o kadar gençken, büyürken, kadınların eksikliğini fark etmişsin ve bebekler o zamanlar hayatta kalmıyormuş. Değişiklikler zaten oluyordu."

"Hiç kimse kendi türünün doğa ya da Tanrı tarafından yok olmaya mahkum edildiğini düşünmek istemez."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum, sadece ne yapardım onu biliyorum."

Ben olsam halkımızı o savaşa sokmazdım." "Sonuç nasıl farklı olabilirdi ki?"

"Vlad hâlâ hayatta olurdu," dedi Manolito. "Ölenler arasında olmazdı. İnsanlarımızı hayatta tutmayı imkânsız kılacak kadar az sayıda kadın ve çocukla akıntıya bırakılmazdık. Buna düşmanlarımızı da eklersek, kaybederiz."

"Eğer buna inanıyorsanız, neden Mikhail'in hayatını kurtardınız? Elbette duydum. Herkes mağarada saldırıya uğradığında onun için yaptıklarından bahsediyordu. Eğer onun Karpat halkına liderlik edebileceğine inanmıyorsan, neden onun için hayatını riske attın? Neden onun için ölüyorsun? Özellikle de beni zaten görmüş ve bir can yoldaşın olduğunu biliyorsan. Neden zahmet ettin ki?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve üstün boyundan ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Bu benim görevim."

"Manolito, bu çok saçma. Sen inanmadığın birinin peşinden körü körüne gidecek bir adam değilsin. Prensini kararını sorgulamış olabilirsin ama ona inandın ve oğluna da inanmalısın, yoksa asla onunla savaşa girmez, ona bağlılık yemini etmez ya da onun için canını vermezdin."

"Prensimin kararlarını sorgulamaktan çok daha fazlasını yaptım" dedi.

Adamın yüzündeki gölgelerin kayışını, gözlerinin derinliklerindeki azap titreşimini izledi. Şimdi bir yere varıyorlardı. Şimdi en derin suçluluğunu açığa vuracaktı. Daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyordu, çünkü adamın zihni onunkiyile derinden kaynaşmıştı ve oradaki suçluluğu, hayranlık duyduğu, derin saygı duyduğu ve hatta sevdiği bir prence ihanet etmiş olmaktan duyduğu korkuyu görebiliyordu.

O bu şekilde görmüyordu ve bu onu büyülüyordu. Vlad Dubrinsky'ye ne kadar hayran olduğunun ve prensin düşmanlarının ellerinde nihai yenilgiye uğrayıp ölmesine ne kadar üzüldüğünün farkında değildi. Daha da önemlisi, Karpatlar'ı hiç umursamayan insanlar için uzak bir diyarda savaşmayı seçtiği için öfkesinin kendisine olduğunu fark etmemişti.

"Kardeşlerimle oturup onun kararlarını ve yargılarını her sorguladığımda Vlad'a ihanet ettim. Riordan ve ben size daha önce bir kısmını anlatmıştık ama bu konuşmalarımızın çok sulandırılmış bir versiyonuydu. Bunu bir sanat haline getirdik. Prens her emrini didik didik eder ve her açıdan incelerdik. Bizi dinlemesi gerektiğine, bizim ondan daha çok şey bildiğimize inanıyorduk."

"Gençtin, henüz büyümemiştin ve hâlâ duyguları hissedebiliyordun." O kadarını biliyordu çünkü o zamanlar duyguları çok güçlüydü. Kendini diğer savaşçıların çoğundan hem fiziksel hem de entelektüel olarak üstün hissediyordu. Kardeşlerinin hepsi de aynıydı ve yurttaşlarına en iyi nasıl hizmet edecekleri, Karpat halkını her yeni yüzyılın tehlikelerine karşı en iyi nasıl yönlendirecekleri konusundaki tartışmalarından keyif alıyorlardı. "Manolito, tartışırken kalbinizde ve zihninizde ihanet mi vardı, yoksa sadece halkınızın hayatını daha iyi hale getirmenin yollarını mı tartışmaya çalışıyordunuz?"

"Bu şekilde başlamış olabilir." İki elini saçlarının arasından geçirdi. "Çok az kişinin geleceği görebildiği bir zamanda halkımızın kaderini açıkça gördüğümüzü biliyorum. Biz yapmadık

Sadece beynimizin önseziye sahip olması gerekiyordu ve başkalarının bizim gördüklerimizi görememesi rahatsız ediciydi."

"Prens dinledi mi? Ona gitmiş olmalısınız."

"Ailemizin reisi olarak Zacarias dinledi. Tabii ki dinledi. Vlad herkesi dinlerdi. Bize liderlik etti ama her zaman savaşçıların konuşmasına izin verdi. Genç olabilirdik ama o bize saygı duyardı."

MaryAnn onun yüzündeki ham duyguları izledi. Manolito vampirlerle ve zehirli bıçakları olan büyücülerle metanetle yüzleşirdi, yüz hatları taş gibiydi ama şimdi üzgündü, geçmiş i yüzeye çok yakındı. Çocukluk anısının bir ihanet olmadığını anlamasını istiyordu. Doğru kelimeleri, doğru duyguları aradı...

Yapma! Emir keskindi ve zihninin duvarlarını zorluyordu. "Bana gönderdiğin sıcaklığı hak etmiyorum. Ne de anılarıma yerleştirmeye çalıştığın duyguları hak ediyorum."

Ona gözlerini kırptırarak baktı, birinin aklına bir şey sokmaya çalışacağını düşünmesine şaşırmıştı.

"Bir plan yaptık, MaryAnn. Kibrimiz ve üstünlüğümüzle, herkesten daha çok şey bildiğimize olan inancımızla, sadece Dubrinsky ailesini değil, Karpat halkının tüm düşmanlarını yok edecek bir plan yaptık. Karpatyalılar tüm türlere hükmedecekti. Ve plan sadece zekice ve mümkün olmakla kalmadı, aynı zamanda biz konuşurken prensimize karşı kullanılıyor."

Sesi son kelimed e kesildi ve utanç içinde başını öne eğdi.

Bölüm On Dört

MaryAnn birkaç nefes aldı, adamın zihnini göremiyordu. Kendisi mi uzaklaşmıştı yoksa o mu uzaklaşmıştı bilmiyordu ama ona sadece şaşkınlıkla bakabiliyordu. Manolito De La Cruz, Mikhail Dubrinsky'ye sadıktı. Onun kahramanlığını görmüştü. Neredeyse öldürüldüğü boğazındaki yara izini görebiliyordu. Bir Karpatlıyı öldürmek için çok şey gerekirdi ama o prensi korurken biri bunu yapmayı başarmıştı. Onun Dubrinsky ailesini yok etmeye yönelik bir komploya karıştığına bir an bile inanmayacaktı.

"Düşüncelerini anlamıyorum, Manolito. Arkadaşlarım ve ben bütün gün siyaset konuşuruz ve çoğu zaman hükümetimizle aynı fikirde olmayız ama bu ülkemize ya da halkımıza ihanet ettiğimiz anlamına gelmez."

Sesin dışarı çıkmasını engelleyen baloncuğun içinde olduğu için MaryAnn kuşları ya da böcekleri duyamıyordu. Sessizlik sağır edici gibiydi. Çektiği sefalet bunaltıcıydı. Onun zihnini okuyamaması garipti ama duygularını çok güçlü ve derin bir şekilde hissedebiliyordu. Utanç. Öfkeyi. Suçluluk. Hatta bir ihanet duygusu.

"Anlat bana." Bu sefer bunu bir emir haline getirdi. Eğer iddia ettiği gibi hayat arkadaşıysa, o zaman bunu onunla paylaşması gerekiyordu. Bu onu canlı canlı yiyip bitiriyordu ve onun bir tür şaşkınlıkla ellerine bakmasını izlerken, o anda onunla olmaktan çok öteki dünyanın aleminde olduğunu fark etmeye başladı.

Adamın elini tuttu ve çiçeklerden oluşan minderin üzerinde yanına çökene kadar çekti. "Manolito. Bu seni mahvediyor. Bunu çözmek zorundasın."

"İhanet nasıl çözülür?"

Parmaklarını onunkilerin etrafında sıktı. "Prensinizi devirmek için bir plan mı yaptınız?"

"Hayır!" İnkârı anında ve güçlüydü.

Ve gerçeği. Onun sesindeki dürüstlük tınısını duyabiliyordu.

"Ne kardeşlerim ne de ben. Sadece konuşuyorduk, belki şikayet ediyorduk, kesinlikle tartışıyorduk. Ama hepsi bu." Başını ellerinin arasına aldı ve sanki ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, ayrıntıları nasıl ortaya çıkarmaya başladığımı bilmiyorum. Prensimizi devirmek için gerçek bir planın nasıl ya da neden başladığını bilmiyorum ama daha sonra, kızgın olduğumuzda, bunu gerçekten konuştuk."

Kardeşi Rafael, Kirja Malinov'u öldürdüğünden beri hatırlamaya çalışıyordu. Bütün kardeşleri hatırlamaya çalışmıştı. İlk başta bir kamp ateşinin etrafında sessizce oturup Vlad'ın aldığı tüm kararların artılarını ve eksilerini tartışmışlardı. "Çocukları bizimkiler kadar birbirine yakın olan tek bir aile daha vardı: Malinovlar. Annemiz doğum yaptığında onlar da doğum yapmış. Kardeşlerim ve Malinovlar birlikte büyüdü. Çocukken birlikte oynadık, erkekken birlikte savaştık. Ailelerimiz arasındaki bağ çok yakındı. Diğer Karpatlar'dan farklıydık. Hepimiz farklıydık. Belki de birbirimize yakın doğduğumuz için. Çoğu Karpat çocuğu en az elli yıl arayla doğar. Belki de bunun bir nedeni vardır."

"Ne açıdan farklı?"

Başını iki yana salladı. "Daha karanlık. Daha hızlı. Daha güçlü. Öldürmeyi öğrenme yeteneği çok hızlı geldi, biz normal çocukluğumuzdan çıkmadan çok önce. Asiydik." İçini çekti ve yakınlık hissine ihtiyaç duyarak çenesini saçlarının zenginliğine sürtmek için eğildi. "Malinov kardeşler şanslıydı. En küçükleri Maxim doğduktan yaklaşık elli yıl sonra ailelerine güzel bir kız çocuğu doğmuş. Ne yazık ki anneleri doğumdan sonra uzun süre hayatta kalamadı ve babaları da onu öbür dünyaya kadar takip etti. Biz on kişi onun ebeveynleri olduk."

Onun içindeki hüznü hissetti, aradan geçen yıllara rağmen yüzyıllar boyunca hiç azalmamış olan hüznü.

artık duyguları hissedemiyordu. Hâlâ oradaydı, içini kemiriyor, göğsünü sıkıyor, bağırsaklarında çalkalanıyor, zorlukla nefes alana kadar onu boğuyordu. Bir çocuk gördü, uzun boylu, pırıl pırıl siyah saçları, düz ve gür, küçük beline kadar su gibi akıyordu. Kocaman, parlak gözler, tatlı bir yüzden parlayan zümrütler. Gülmek için yaratılmış bir ağız, vücudunun her hattında asalet.

"Ivory," diye fısıldadı Manolito onun adını. "Onların olduğu kadar bizim de kızımızdı. Zeki ve mutluydu ve her şeyi çok çabuk kavırdı. Hem bir savaşçı gibi dövüşür hem de beynini kullanırdı. Ondan daha iyi düşünebilen bir öğrenci yoktu."

"Ona ne oldu?" Çünkü Manolito'nun prensine karşı karışık duygular içinde olduğunu sık sık hissettiği acının nedeni de buydu.

"Büyücülük okuluna gitmek istiyordu. Kesinlikle kalifiye biriydi. Yeterince zekiydi ve çok az kişinin bozabileceği büyüler yapabiliyordu. Ama biz, hepimiz, onun erkek kardeşleri ve benim erkek kardeşlerim, onun hiçbir yere refakatsiz gitmesine izin vermedik. O genç bir kadındı ve on erkek kardeşinin ona ne yapacağını söylemesinden rahatsız oluyordu. Bizim için fark etmezdi; onu güvende görmek istiyorduk. Onu güvende görmeliydik. Uğruna savaştığımız, korumak için çabaladığımız güzellik oydu. Kahkahası o kadar bulaşıcıydı ki, duygularını uzun zaman önce kaybetmiş avcılar bile o etraftayken gülümsemek zorunda kalıyordu."

Elini kalbine öyle bir bastırdı ki, avucunun içinde çarptığını hissedebildi. "Onunla birlikte gidip korunmasını sağlayana kadar okula gitmesini ve büyücülerle çalışmasını yasakladık. Herkes isteklerimizi biliyordu ve asla karışmamalıydı. Ama biz bir savaştayken, o prene ricasını ilettili."

Vücudundan bir ürperti geçti. Aslında rahatlamak için gövdesini sadece bir kez salladı ama MaryAnn bunu hissetti ve kederin ısırığının pek çok kişinin tasavvur edebileceğinden daha derin olduğunu biliyordu. Zaman kesinlikle yarayı iyileştirmemişti. Acaba onca yıl boyunca duygularını kaybetmiş olması acısını

Böylece erkekler tekrar hissedebildiklerinde, geçmişteki duygular bile onlar için daha canlı ve canlı hale gelmiştir.

"Prensın otoritemizi gasp etmeye hakkı yoktu ama yaptı. Yasakladığımızı bile bile ona gidebileceğini söyledi." Sesi bir fısıltıya dönüştü ve sanki oradaki korkunç ağrıyı dindirmek istercesine elini göğsüne daha sert bastırdı.

"Bunu neden yapsın ki?"

"Adını vermediğimiz en büyük oğlunun şimdiden hastalık belirtileri gösterdiğine inanıyorduk. Dubrinsky soyu muazzam bir güç kapasitesine sahiptir, ancak bununla birlikte onu kontrol etmek için daha büyük bir güce ihtiyaç vardır. Disiplin olmazsa delilik hüküm sürer. Vlad'ın en büyük oğlu, hayat arkadaşı olmamasına rağmen Ivory'ye bakıyordu. Ona dokunmuş olsaydı onu öldürürdük. Köyümüze her dönüşünde gerginlik hissedilir hale geliyordu. Onu pazarın yakınında köşeye sıkıştırdığında iki kez ben de kılıcımı çekmiştim. Hayat arkadaşınız olmayan bir kadına dokunmak kesinlikle yasaktı, ancak fırsat verildiğinde bunu yapmayı aklından geçirdiğine şüphe yoktu."

"Karpát erkeklerinin hayat arkadaşlarından başka kadınlara bakmadıklarını sanıyordum."

"Gençken bazıları bunu yapar, diğerlerinde ise onları lekeleyen bir hastalık, karşı cins üzerinde güç sahibi olma ihtiyacı vardır. Bu genellikle çok güçlü olanları ele geçiren bir tür deliliktir. Türümüzün anomalileri yok değil, MaryAnn."

"Neden durdurulmadı?"

"Pek çok kişinin prensin oğlunun damarlarında hastalık olabileceğine inanmak istediğini sanmıyorum ama biz bunu biliyorduk. En büyük kardeşim Zacarias ve en büyük Malinov olan Ruslan, Vlad'a gittiler ve ona Fildişi tehlikesini anlattılar. Prens oğlunu gönderdi ve bir süre barış oldu. Vlad'ın oğlu geri dönüyordu ve Fildişi okula gitmek için izin istediğinde, bu Vlad için kolay bir yoldu

acil bir sorundan kurtulmak için. O olmadan oğlunun iyi olacağını düşündü."

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Aslında o daha iyisini biliyordu. Vlad oğlunun hastalığını kabullenmeli ve onu öldürme emrini vermeliydi. Ivory orada olmadan, konuyu incelemek ve belki de farklı bir çözüm bulmak için daha fazla zamanı vardı."

"Bu yüzden gitmesine izin verdi."

"Evet. Onu korumak için bizden biri olmadan gönderdi. Bize de haber vermeyi ihmal etti, çünkü hemen döneceğimizi biliyordu."

Yer değiştirdi ve kollarını ona dolayarak yakın durmasını sağladı. "Ne oldu?"

Bir an için başını onun omzuna koydu ve yüzünü onun teninin sıcaklığına yasladı. Üşüyordu ve ısınacak gibi görünmüyordu. Küçük bir iç çekişle başını kaldırdı ve kendini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Sen benim hayat arkadaşısın. Kader aramızda ne olduğuna karar verdi. Ben pek çok şeyim MaryAnn ve kendimi iyi tanıyorum. Gitmene izin vermeyeceğim. Günahlarımla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacaksın ve sana en kötüsünü anlatmayı borçluyum."

Bakışlarını onunkilere sabitledi ve ihanetten çok üzüntü okudu. Ivory'ye olan sevgisi güçlüydü, tıpkı her iki ailedeki diğer erkeklerin sevgisi gibi. Bu kadar az kadın varken, bu kadar güçlü, koruyucu erkekler o küçük çocuğu korumayı ve ona hizmet etmeyi bir görev ve zevk olarak hissetmiş olmalıydı. Başarısız olmak tahammül edilemez bir şey olmalıydı.

"Bir vampirin ona saldırıp öldürdüğü haberi geldiğinde hepimiz yıkıldık. Daha da kötüsü, öldürme öfkesi içindeydik. Ruslan ve Zacarias ilk kez her zaman oldukları gibi soğukkanlı değillerdi. Prensi öldürmek istiyorlardı. Hepimiz istiyorduk. Onu emirlerimize karşı geldiği ve nihayetinde Ivory'nin ölümüne neden olduğu için suçluyorduk." Manolito yavaşça başını salladı. "Gölge dünyadan geri getirmeyi denemek için bile cesedini bulamadık, oysa hepimiz bu girişimde bulunmak için onu memnuniyetle takip ederdik."

MaryAnn'in kalbi yerinden fırladı. Gölgeleer dünyası, sisler ülkesi, Karpatlar'ın ölümden sonra gittikleri yer. Manolito'nun hâlâ kısmen yaşadığı yer. "Birini böyle bir yere kadar nasıl takip edebilirsin?"

Bakışları titredi. "Söylentiye göre sadece en iyi savaşçılar ya da şifacılar böyle bir işe kalkışmış ya da sevilen biri -bir can yoldaşı- ama herhangi birimiz seve seve giderdik. Ve belli ki bu yapılabilir. Gregori yaptı ve sonra da sen."

O diğer dünyaya adım attığında ne yaptığının farkında değildi. Bazen hâlâ bunun gerçek olduğuna inanmak istemiyordu. "Ne yaptığımı bilmiyordum."

"Görünüşe göre henüz ölmemiş biri için tehlikeli."

Ona küçük, isteksiz bir gülümseme gönderdi. "Belki de bunu bilmemem iyi bir şeydi. Ama hiçbiriniz onun yolundan gidemezsiniz, çünkü onun bedenine sahip değildiniz."

"Ruh bedeni terk ederse, ruh geri dönüp bedene girene kadar beden korunmalıdır; aksi takdirde düşmanlarımız bizi öteki dünyada sonsuza dek tuzağa düşürebilir." Omuzlarını silkti. "Oraya sadece ölülerin gittiğini söylemek yeterli. Yaşayan bir insanın buna kalkışması için çok büyük bir neden olmalı."

"Gregori ve kardeşlerinin yaptığı da buydu o zaman. Seni sisler ve gölgeler diyarına kadar takip ettiler ve ruhunu geri getirdiler," diye tekrarlardı MaryAnn, anlamak istiyordu. Hâlâ kısmen oradaydı. Eğer öyleyse, onu tekrar tamamen kendi dünyalarına getirmenin bir yolunu bulmalıydı. Bu onun uzmanlık alanının çok ötesindeydi.

"Evet, ama Ivory ile böyle bir şansımız yoktu. Onu sonsuza dek kaybettik ve Vlad Dubrinsky'nin kararlarını ciddi ciddi sorgulamaya başladık. Aile meselelerine karışmaya hakkı yoktu. Bize hiç mantıklı gelmiyordu. Eğer oğlu deliyse ve o hiçbir şey yapmıyorsa, deliliğin kendisinde de olması mümkün müydü? Onun yaptıklarını tartışıkça öfkemiz daha da artıyordu. Onun hükümdarlığına son vermenin yollarını düşünmeye başladık. Bir adım diğerine yol açtı. Bizimle müttefik olan diğer türlerin Dubrinsky'yi hükümdar olarak tutmak için onunla savaşabileceğini ve Karpat halkının

Biz de diğer herkesten nasıl kurtulacağımızı bulduk. Jaguar-erkekler asla kadınlarıyla kalmadı. Kadınlar zaten insanlarla çiftleşiyor ve o formda kalmayı seçiyorlardı. Kalan kadınları erkeklerine karşı kıskırtmak ve hayvan formunun vahşetinden faydalanmak zor olmayacaktı."

"Sonunda olan da buydu."

Başını salladı. "Daha da kötüsü, MaryAnn, jaguar ırkını kurtarmak için hiçbir umut yok. On çift hayatta kalsa bile, bu sayı onları kurtarmak için çok az."

"Evrin sandığınızdan daha büyük bir rol oynamış olabilir. Bir plandan bahsetmeniz, bu arada halihazırda olanları gözlemleyerek entelektüel bir şekilde akıl yürütmeniz, türlerin yok edilmesinin sorumluluğunun size ait olduğu anlamına gelmez. Siz bir tanrı değilsiniz."

"Hayır, ama jaguarların kendi yok oluşlarını görmelerine yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadık. Onları yalnız bıraktık ve biz bunu yaparken Malinov kardeşler planı uyguladılar ve jaguarları kendi yok oluşlarına itmeye yardımcı oldular. Bunu yaptılarsa, planın başka hangi bölümlerini başlattılar?"

MaryAnn bekledi, gölgelerin onun yüzünde dolaşmasını, parmaklarını ağrıyormuş gibi bükmesini izledi. Sesinde yeni bir nota vardı, bir hırıltının yumuşak gürültüsü, hipnotik kadife sesi kadar, belki daha da seksi. Notalar teninde oynuyor, onu sinirli hissettiriyordu.

"İnsanlar Karpatlardan korkuyor çünkü vampirlerden korkuyorlar; efsaneler bir yerden geliyor olmalıydı. Fısıltılar ve cinayet söylentileri ile nefret ve korku büyüdü, ta ki Karpatyalılar artık insanların müttefiki olmayana kadar. Artık avlanıyor ve öldürülüyoruz. Ve bizi durdurabilecek güce sahip olduğumu bildiğimiz tek müttefikimiz olan kurtadamlar aynı şeyi yapmak, türlerin arasını açmak, bölmek ve fethetmek yeterince kolay olacaktı. Kurtadamlar zaten ele avuca sığmazdı ve onları yeraltına sürmek ya da cinayetler düzenleyerek gizlice yok etmek

yavaş yavaş onların saflarını da azaltacaktır. Eninde sonunda birinin bu pisliği temizlemek için iktidar koltuğuna oturması gerekecekti."

MaryAnn geri çekildi, nefesi kesik kesik geliyordu. "Bunları sen yapmadın, değil mi?" Adamın erkeksi kokusu ciğerlerine dolmuş, aldığı her nefeste onu kuşatıyordu. Belki de diktiği ses bariyeriydi ama onun özünü bedenine çekmenin heyecanını ya da kaslarının kasılmasını ve kanının sadece ona yakın olmak için şarkı söylemesini durduramadı.

Bir danışmanın tarafsızlığıyla tepki vermek istedi. Bu onun için ikinci doğaydı, ama başka bir şey, vahşi bir şey geliyordu, böylece göğsünün yükselip alçalmasını, ifadesindeki küçük değişimi, gözlerinin etrafındaki çizgilerin kırışmasını, kalıplı ağzının şeklini izledi ve kelimeler olmadan teselli sunmak istedi - hayır, ihtiyaç duydu.

"Hayır, tabii ki yapmadık. Yaptığımızın yanlış olduğunu biliyorduk. Kederimiz yatıştığında ve mantıklı düşünebildiğimizde, onun ölmesinin Vlad'ın suçu olmadığını, bizim suçumuz olduğunu anladık. Bu konuda konuşmayı bıraktık ve kendimizi ölümsüzlerin avına verdik. Zebani olduk, öyle ki hepimiz duygularımızı olması gerekenden çok daha hızlı kaybettik. Birbirimizi korumak, sevgi ve onur anılarımızdan paylaşabildiklerimizi paylaşmak için bir anlaşma yaptık ve bunu yaptık. Prensimiz başka diyarlara gitme çağrısı yaptığında, biz de cevap verdik. Malinovlar da aynısını yaptı. Biz buraya, Güney Amerika'ya gönderildik, onlar da Asya'ya."

Onu daha fazla içine çekmek için iyice yaklaştı, bir yandan ona yatıştırıcı bir sıcaklık verirken bir yandan da yükselen ihtiyaç dalgasını bastırmaya çalışıyordu. Onda bu kadar farklı olan neydi? Suçunu itiraf etmesi mi? Bu onu ona karşı daha sempatik mi yapmıştı? Yoksa hâlâ kaybettiği küçük "kız kardeşinin" yasını tutuyor olması mı?

Kendisinin rızası olmadan onu hayatına soktuğu, seçeneklerini ortadan kaldırdığı ve

Yaptığı şeyin büyüklüğünü anlıyordu ama anlamaya çalışırken ona karşı hissettiği duygunun gücüne engel olamıyordu. En büyük utancıyla ona güvendiği için. Ve ona bunu armağan ettiğini biliyordu.

Yüzündeki bir tutam saçı itmek için uzandığında, parmakları hassas teninde gezinirken, kadın ürperdi.

"Malinov kardeşler biz ayrılmadan önce bize geldiler ve konuşmak istediler." Sesi sertleşti ve çiğ sinir uçlarını tırmalayan bu ses, kadının mümkün olduğunu düşünmediği bir baştan çıkarıcıydı. Başını eğerek saçlarını omzundan itti ve dili nabzına dokundu. "Prensten vazgeçmemizi istediler."

Küçük alevler boynu ve boğazı boyunca dans ederek göğüslerine doğru indi. Göğüs uçları ince bluzun altında sivrilmişti ve vücudu yumuşak, esnek ve ağırlı hissederek ona daha da yaklaştı. "Ama sen yapmadın." Bundan emindi. Yaşadığı korkunç trajediye rağmen Vlad Dubrinsky'ye saygı duyduğunu biliyordu.

"Hayır, yapmadık. Yapamazdık." Sesinde kesin bir inanç vardı. "Ve o zamanlar Malinovlar da yapmadı. Ona bağlılık yemini ettiler."

Ve onu bunun için seviyordu. Doğruyla yanlış ayırt edebildiği için. Malinov kardeşleri bu kadar çok severken bile böylesine güçlü sadakatlere sahip olduğu için. Onlar onun ailesiydi ama o da biliyordu, tüm kardeşleri de biliyordu ki prence sırtını dönmek halkına sırtını dönmek demektir.

"Hayır, tabii ki yapmazsın." Elini adamın kolunda aşağı yukarı gezdirdi ve avucunun altında adamın kaslarının belirginliğini hissetti. Çok sertti. Gözlerini kapadı, kısa bir süre için onu ten tene hissetmek istedi. Onu baştan çıkarmak, bedenine almak ve içinde hissettiği boşluğu doldurmak istiyordu.

Gözleri öyle fırtınalı bir çalkantıyla canlandı ki kalbi yerinden fırladı. Koyu siyah irisler kehribar renginde, neredeyse altın renginde parlıyor, kadının nefesini kesiyordu. İçindeki o vahşilik, asla kabul etmek istemediği o yer, öne doğru sıçradı.

ve düşünemeden, kendini durduramadan ona yaklaştı, ağzını dudaklarına değdirdi, onun için nefes aldı, adrenalini kendi bedenine aldı. Onun ihtiyacını aldı. Arzularını alıyordu. Onu aldı.

O da onu öptü, dili ağzının ipeksi sıcaklığına doğru kaydı. Bütün sinir uçları canlandı. Prensine, kendisine ve hatta Malinov'lara karşı duyduğu öfke bir anda yok oldu ve kanı onun için çarpmaya başladı.

Kolları ona dolandı ve onu daha da yakınına çekti, vücudu vücuduna, ağzı onunkinde, nabızı kulaklarında gümbürdüyordu. Birleştiler, zihin zihne, ve ondaki ani değişimi, her hücrenin onu tanımasını, onu istemesini, ona ihtiyaç duymasını hissetti. Dişleri dudağını çekiştiriyor, ısıyor, dişliyor ve talep ediyordu. Isı alevlendi, teninin soğuşunu uzaklaştırdı, eski anıların gölgelerini ve hüznünü dışarı itti ve geriye sadece bu kaldı - nihai duygu. Katıksız mutluluk.

"Tenini benimde hissetmek istiyorum," diye fısıldadı. Eli çoktan bacağından yukarı, baldırı boyunca, uyluğundan yukarı, kızın acı çektiği, arzuladığı ve ona ihtiyaç duyduğu yere doğru kaymaya başlamıştı. Ona bir sığınak ve cennet sunduğu yerde. Dudakları kadınınkini tahrip ederken, parmak eklemleri kadının nemli göbeğinde küçük daireler çiziyordu.

Etrafındaki dünya yok oldu. Her iki dünya da. Gölgeler, sadece çiçeklerin yatağı ve birbirlerine seslenen kadın ve erkeğin kokusu kalana kadar çekildi. Onu kollarının arasına almak için iki elini birden kaldırdı, kendine doğru çekti, bir eliyle başının arkasını kavrayarak onu sarmaşıklara doğru indirdi. Bu sefer vahşi değildi, olmak da istemiyordu. Büyük bir dikkatle, yavaş ve sakin bir şekilde, onun her santimini tatmak isteyerek, ikisini de saf hislerle dolu ipeksi bir yolculuğa çıkarmak isteyerek.

Uzanıp adamın dökülen ipeksi saçlarını geriye itti, çok uzun ve lüks, kalın, hatırladığından bile daha kalındı. Saçları eskiden de güzeldi, ama şimdi, belki de her

Duyguları ona çok daha fazla görünüyordu, saçları daha uzun görünüyordu, okşamak, okşamak ve yüzünü gömmek istediği kalın bir post. Her şeyden çok onu rahatlatmak, kendisini bütün, canlı ve çok daha iyi hissetmesini sağlamak istiyordu.

Elleri ensesini şekillendirdi ve ağzını onunkine doğru kaldırdı. Öpücüğünü, göğüslerini avuçlamak için üstünün altından kayan ellerinin tembel, yavaş hareketiyle eşleştirdi. Başparmakları da aynı yavaş tempoyla, göğüslerinden karnına doğru yayılan ve bacaklarının arasında erimiş bir sıvı havuzunda eriyen alev noktaları yarattı. Vücudu anında kaygan ve sıcaktı ve şimdiden onun için istekliydi.

Onun ağzını seviyordu. Hissini ve şeklini. O kadar sıcak ve emrediciydi ki. Ne kadar nazik başlarsa başlasın, birkaç dakika içinde ağzı onunkini ele geçiriyor, onu öpücüklerle uyuşturuyor, alevleri bir ihtiyaç girdabında döndürüyordu. Elleri teninin üzerinde kayıyor, onu daha fazlası için kıvrılırken bırakıyordu, o kadar nazik, o kadar sabırlıydı ki, aniden bluzunu yırtıp açtığında, düğmeler her yere saçıldığında, başını eğip göğsünü sıcak, açgözlü ağzıyla kapladığında şok oldu.

Ona doğru eğildi, başını kucakladı, saçlarını okşadı, cesaretlendirici sözler fısıldadı, daha fazlasını istedi.

Manolito başını kaldırıp ona baktı. O kadar güzeldi ki, geçmişini daha iyi hale getirmek için kendini ona sunuyordu. Bunu yapabilecek biri varsa, o da oydu. Olabileceğini hiç düşünmediği kadar tahrik olmuştu. Farkında olsun ya da olmasın, onun zihnindeydi, ihtiyaçlarını artırıyor, onu istediği ya da ihtiyaç duyduğu şekilde memnun etme hevesini ona gösteriyordu. Kız onun kişisel oyun alanıydı ama bu kez şehveti aşkla sarmalanmıştı. Bunu kesinlikle biliyordu. Ona her şeyini çekinmeden verdiğinde, vücudunu onun kadar baskın bir adama teslim etme cesaretini gösterdiğinde onu sevmemenin imkânı yoktu.

Eteğini vücudundan sıyırdı, çok ağır kıyafetlerinden kurtuldu ve kızın üzerine diz çökerek gözlerini kıza dikti,

olgun göğüsler. Meme uçları sert ve istekliydi. Bacakları hafifçe aralanmıştı, böylece vücudunun kaygan, ıslak davetinin kendisini çağırdığını görebiliyordu. Boğazının arkasından gelen küçük bir hırıltıyla başını bir kez daha onunkine indirdi. Kadın ağzını açarak adamın dilinin sert darbelerini kabul etti. Dişleri alt dudağını çekti, dili alay edip iterken yumuşak yayını ısırdı. Adamın altında, kadının teni pürüzsüz, hassas bir ipeğe dönüşmüştü, öyle ki adam vücudunu onunkine her sürttüğünde kadın titriyor ve istekle titriyordu.

Elleri omuzlarına düştü, tırnakları etine batıyor, tutunmaya çalışıyordu, adam öpücükleri derinleştirdikçe, şimdi sert, talepkâr, her birini bir öncekinden daha sıcak ve daha bağımlılık yapıcı hale getiriyordu. Boğuluyordu, yüzeye çıkmak için hiçbir yolu yoktu, elleri vücudunda sert ve sıcaktı, dili onunkini tekrar tekrar yakalıyor, kendi ağzına çekiyordu, dudakları ellerinin yaptığı gibi kontrolü ele alıyordu.

Avuç içleri sahiplenici bir şekilde göğüslerinin üzerinde kayıyor, parmakları göğüs uçlarını çektiyordu. Alev okları göbeğinden aşağıya iniyor ve kalçalarının arasından fırlıyordu. Yumuşak bir şekilde inledi, ses omurgasından aşağıya ve kasıklarına doğru titreşerek ereksiyonu boyunca uğuldadı. Dizini kalçalarının arasına sıkıştırarak onu kendisine daha da açtı.

Dudaklarından boynuna, orada çılgınca atan nabzına kadar ateşten bir iz bıraktı. Dişlerini ısırdı ve damarlarında onun için çarpan kan dalgasını dinlerken dili dönmeye başladı. Bu bir müzikti - saf bir müzik, kendi kanının da buna cevap olarak kabarmasını sağlıyordu. Bunu onun için yapabilecek tek kişi MaryAnn'di; her şeytanı susturabilir, ruhunu uçurabilir, çok fazla gerçekliğin ortasında hayatına şiirsel bir hava katabilirdi.

Çaresiz küçük bir çılgılla onun kalçasına binmeye başladı, içinde büyüyen ihtiyacı yatıştırmak için mücadele ediyordu. Huzursuzca süründüğü çıplak teninde davetkâr nemin toplandığını hissedebiliyordu ve bu o kadar duyumsal geliyordu ki kontrolünü zar zor elinde tutabiliyordu.

Hızlı ve sert bir vuruşla meme ucunu okşadı ve kadın onun altında zıpladı, zaten o kadar hassaslaşmıştı ki, göğsünü kapatıp kremi eti ağzının ateşli sıcaklığına çektiğinde, vücudunu ona doğru daha da dikleştirdi, çılgınlıkları onu daha da arzu çılgınlığına sürükledi.

Kalbi gürültülüydü, onunkine uygun bir ritimle çarpıyordu. Kollarını kalçalarına dolayıp onu açgözlü ağzına doğru kaldırıncaya kadar vücudunun ipeksi yüzeyinde kayarak ilerledi. Neredeyse kana duyduğu açlıktan daha fazla onun tadını arzularak uyanmıştı. Ağzıyla onun ilgi çekici küçük yarığını kapladı, dili klitorisini okşadı. İlk boşalması sert ve hızlı oldu, kasları hassas sinir uçları yanana kadar gerildi ama adam durmadı.

MaryAnn ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adamın gücü çok fazlaydı. MaryAnn'in tek yapabildiği, onun kötü ağzından kaçmak için çılgınca çırpınmaktı, bu da onu daha da tahrik ediyordu.

İşte bu, sivamet benim için yan. Alevler içinde kal. Çılgılık at.

Tamamen benim ol.

Sesi zihninde kaba bir fısıltı gibiydi. Dili ona saldırırken ağzı emiyordu. Bu çok fazlaydı, çok hızlıydı, vücudu çok hassastı.

Yapamam. Beni öldüreceksin. Belki öldürmeyeceksin ama kesinlikle eskiden olduğu her şeyi yok edeceksin, onu başka birine, son derece seksi birine, sonsuza dek onun ellerine, ağzına ve bedenine ihtiyaç duyacak birine dönüştüreceksin. Bu kadar kontrolden çıkmış olmak, vücudunun ele geçirilmesi, sonsuz hislerin durmaksızın artması ve artması korkutucuydu. İkinci doruk noktası onu sardı ve adını haykırdı, ya durması için ya da daha fazlası için bir yalvarış, dürüstçe bilmiyordu.

Hayır, aınaak enyem, seni bildiğim tek şekilde seviyorum. Sana her şeyimi veriyorum ve senin her şeyini alıyorum.

Boğazında gümbürdeyen zevk hırıltılarını duydu, sesin tıpkı kendi içinde titreştiği gibi onun kılıfında da titreştiğini biliyordu. Rahmi kasıldı. Tutuşunu sıkılaştırdı ve daha fazlasını aldı, daha fazlasını talep etti. Bu kez dilini sert ve hızlı bir şekilde soktu, vücudundan tatlı balı çekerken aşırı hassas noktasına bastırdı, şehvet ve aşk onu o kadar güçlü bir şekilde kavradı ki onunla birlikte titredi. Yağmacı ağzı onu üçüncü bir orgazmın içine fırlattı. Kadın iniltili bir çığlık attı.

Manolito, lütfen. Lütfen, lütfen bir şey yap. Herhangi bir şey.

Adam onun üzerinde yükseldi, yüz hatları şehvetle sert, gözleri aşkla doluydu. Bu kombinasyon neredeyse onun felaketiydi. Kalbi bir an durur gibi oldu, sonra göğsü ağrıyacak kadar sert çarpmaya başladı. Kalçalarını tekrar kaldırdı, onu kalın çiçek yatağının üzerine sürükledi, böylece bacaklarını geniş omuzlarına yaslayabildi, sikinin nabız gibi atan başı girişine saplandı.

Nefesini tuttu, içindeki her şey tamamen o yanan noktaya odaklandı. Sinir düğümleri beklenti içinde zonkluyordu. İleriye doğru fırladı, kalın boyu zaten çoktan iltihaplanmış ve şişmiş olan sıkı, ipeksi kaslardan geçerken sürtünme onu durmayacakmış gibi görünen daha da sert bir doruğa fırlattı. Kendini tamamen gömdü, kadife duvarların kasıldığını ve sıkıştığını hissetti, dalgalanan hisler o kadar güçlüydü ki kontrol ihtiyacıyla inledi.

Hiç yoktu. Hiçbir şey olamazdı. Onu çevreleyen, sağan sıkı kılıfının kokusu ve hissi onu tüm akıl sağlığından uzaklaştırdı ve tekrar tekrar içine daldı, ona uzun vuruşlar yaptı, ateşli hislerin onu tamamen ele geçirmesine izin verdi.

Manolito. Sesinde korku vardı. Aklında da. Adamın omuzlarını kavradı, tırnakları derine battı, kalçalarını onun şehvetli saldırısını karşılamak için kaldırırken başı ileri geri sallanıyordu.

Güvendesin, sivamet. Seni güvende tutuyorum. Benim için rahatla. Seni bulutların üzerinde gezdirmeme izin ver.

Dişlerini sıktı, her parçası kendini bırakmak, tamamen başka bir boyuta patlamak isterken tutunmaya çalıştı. Artık ne utanç ne acı ne de etrafında ya da içinde başka dünyalar vardı. Sadece MaryAnn, diğer yarısı ve onun sağladığı zevk sığınağı vardı.

Bırak, päläfertiil. Benimle uç.

MaryAnn o zaman onu kafasının içinde hissetti, bedeninin zevkini paylaştı, onun zevkini paylaştı, böylece zihinleri deneyimi daha da artırdı. Her derin vuruş MaryAnn'in içinden, adamın içinden şok dalgaları gönderiyordu. Her itiş, içlerinde şimşeklerin çakmasına neden oluyordu. Her biri diğerinin nihai zevkini arzulayarak birlikte uzanırken tenlerinde ter parlıyordu.

Aletini sertçe, kadının titreşen, ipeksi kılıfının içine soktu. Kadın onu boğuyordu, kasları çoklu orgazmlardan dolayı gergin ve şişmişti, vücuduna ateş saçıyordu. İnanılmaz bir şekilde ereksiyonunun büyüdüğünü, taşakları yukarı çekilip sıcak tohumları kadının derinliklerine fışkırırken içinde kilitlendiğini hissetti. Vücudu patlamanın gücüyle titrerken nabız üstüne nabız atıyor, zevk onu tüketiyor, sarsıyordu.

Onun altında çığlık attı, saliverilmesi içini parçaladı, gözleri kamaştı, yüzü şokla gerildi, orgazm neredeyse dayanılamayacak kadar yoğundu. Başının üzerindeki yapraklar gümüş yıldızlar gibi parlıyordu ve görüşünün kenarları sadece onu görene kadar daraldı. Adam sonsuz bir yavaşlıkla kadının üzerine doğru eğilmeye başladığında omuzları ve göğsü etraflarındaki dünyayı kapattı.

Manolito kesici dişlerinin uzamasına izin verdi. Vücudu hâlâ sertti, hâlâ onun vücuduna kilitlenmişti. Vücudunun hareketi, kalın ve sert boyunu kadının en hassas noktasına bastırdı. Kadın titredi. Adam onun bunu görmesine izin verdi, ne yaptığını bilmesini istedi. "K ı p ı r d a m a , " diye fısıldadı.

Onun titrediğini hissettiğinde, gözlerinin korkudan açıldığını gördüğünde. "Sana asla zarar vermem, MaryAnn."

Dişleri tam da göğsünün kabarıklığını işaretlediği yere battı. Acı yerini başka bir erotik değişime bırakırken haykırdı. Vücudu onunkinin etrafında nabız gibi atıyor ve ağlıyor, enfes bir ritimle sıkılıyordu. Kanını alırken kollarını ona doladı, başını ona doğru tuttu ve ona her şeyini verdi.

Sonunda dilini yaranın üzerinde gezdirip yarayı kapattığında, onu nazikçe öptü. Garip bir şekilde, onu tekrar ısırmak, dişlerini omzunun çukuruna gömmek ve hayatın tatlı sıvısını kucaklamak arzusu duydu. Direnerek, yavaşça ondan çekildi, kılıfının onu isteksizce bıraktığı hissini tadını çıkardı. Yuvarlandı ve onu üzerine çekerek bir battaniye gibi üzerine uzanmasını sağladı.

Onun altında yatıyor, vücudunun kendi vücudu üzerindeki izini, göğüslerinin yumuşak tümseklerini, göğsüne baskı yapan meme uçlarını hissediyordu. Kadının yumuşak, ıslak eti, ipeksi pürüzsüzlüğü ve yemyeşil kıvrımları vardı. Kalbinin atışını hissedebiliyor, bacaklarının arasındaki sıcaklığı hissedebiliyor, damarlarında sıcak bir şekilde akan kanının sesini duyabiliyordu. Parmakları onun saçlarına yerleşti. Mükemmeldi. O an mükemmeldi.

"Dün gece rüyamda seni gördüm," diye mırıldandı, yüzünü kaldırıp boğazına sokuldu. Dili adamın nabız noktasını yokluyor, dişleri derisini ısıırıyordu. "Rüyamda bedenini içimde gördüm ve adını haykırdım. Bir süre için çok güzel bir rüyaydı." Tekrar tenini yaladı, dili o küçük noktada kaldı. "Ama sonra kurtlar geldi..." Dudaklarını o noktaya bastırarak, daha fazlasını, çok daha fazlasını isteyerek, onun tadına aç bir şekilde boğazını öptü. İhtiyaçtan çenesi ağrıyordu, dili kenarlardan kayarken dişleri daha uzun ve keskin hissediyordu. Adamın omzuna sokuldu, tekrar ısırıldı.

Altında Manolito hareketsiz kaldı. Elleri siper gibi kollarına yerleşti ve onu ayağa kaldırdı. Siyah gözlerinde öyle bir tehlike, öyle bir tehdit vardı ki, dönüp ağačların gölgeliklerinde bir neden aradı. Adamın hareketsizliği dikkatini tekrar ona yöneltti.

"Ne?"

Çok yavaşça onu yanından uzaklaştırdı ve ellerini siyah saçlarının arasından geçirerek doğrulup oturdu. Bakışları tekrar ona döndü, soğuk, sert ve tamamen tehditkârdı. Adamın akli kızinkinden ayrılmış, kız titreyerek ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturmaya başlamıştı.

"Manolito, ne oldu?"

"Dün gece rüyamda seni gördüm," dedi yumuşak bir ses tonuyla ve kadının tüylerini diken diken etti. "Bedenimin seninkinin derinliklerine gömüldüğünü, sana yaptıklarımı ve senin zevkten ağladığını hayal ettim. Ve sonra kurtlar geldi..." Tıpkı onun yaptığı gibi, o da sözünü kesti.

Onun yaptığı gibi oturdu, dizlerini yukarı çekti, keşke onun gibi kolayca giyinebilseydim dedi. "Bir rüyayı paylaşmak seni rahatsız mı ediyor? Neden? Bunun olabileceğini düşünmüyor musun, özellikle de birbirimize bu kadar bağlıyken?"

"Karpatlar rüya görmez." Saçlarını geriye doğru çekti ve deri bir bağla sabitledi. "Biz ölülerin uykusunu uyuruz. Kalplerimiz ve ciğerlerimiz gençleşmek için kapanır. Beynimiz de aynı şeyi yapar. Rüya göremeyiz."

Ona ne söylediğinden emin değildi ama ağız kurudu ve kalbi daha sert, daha hızlı bir ritim aldı. "Muhtemelen uyandığında ya da uyurken rüyada görmüşsündür."

"Güneş karşı toleransımı nasıl açıklıyorsun? Bir süredir Yüzyıllardır sabahın erken ışıklarında yürüyemedim. Bulutlar ve şiddetli fırtınalar olsa bile, güneş gözlerimi acıttı ve bedenim kurşunileşti. Yine de neredeyse öğlene kadar seninle kaldım. Bunu bana açıkla." Sesi alçak ve sertti, dile getirilmemiş bir suçlamayla onu kırbaçlıyordu. "Güneş doğarken kalktım ama tenim yanmadı ya da su toplamadı."

"Böyle bir şeyi nasıl açıklayabilirim? Karpatyalılar ve hayat arkadaşları hakkında çok az şey biliyorum. Belki hayat arkadaşına sahip olduğunda, o da sana geri döner." Bluzunu ona doğru sürükledi ve üzerine geçirdi. "Düğmeleri mahvetmişsin."

Sabırsızca elini salladı ve kendini kendi kıyafetleri içinde değil, pamuklu bir tişört ve kot pantolon içinde buldu. Kot pantolon. Kendisi için giymesini istediği elbiseyi değil, sevmediği pantolonu. Korkuyla yutkundu, ağlamamaya çalışarak uzun, kalın saçlarını örmeye başladı, onun soğuk bakışlarından kaçmak için bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı. Hayatları boyunca çok az kişinin yaşayabileceği bir şeyi paylaşmışlardı ve adam onu reddediyor, kendinden uzaklaştırıyordu. Yüzüne inen bir tokat gibi hissetti.

"Beni ısıracaktın," dedi. "Bunu zihninde gördüm."

Sırtını korkuluklara dayayana kadar ondan uzaklaştı. "Öyle miydin? İstedim, evet. Ama sonra senin de aynı niyette olduğunu gördüm. Benim kanımı aldın ve benim de seninkini almamı istedin. Beni tamamen kendi dünyana çekmek istedin ve bunu bana sormayacaktın. Kararı benim rızam olmadan verecektin."

"Sen benim hayat arkadaşımsın. Senin rızana ihtiyacım yok." Gözlerinde karanlık bir duygu titreşiyordu. Saf siyah obsidyenin içinden küçük kehribar ışıkları parıldamaya başladı.

İçinden öfke fışkırıyordu. "Biliyor musun? Gitmek için senin iznine ihtiyacım yok ve eve geri dönüyorum." Ayağa kalktı ve o da ayağa kalktığı anda elleri parmaklığı kavradı. Adam onun üzerinde yükseliyor, her santimiyle bir yırtıcı gibi görünüyordu.

"Aslında, benim iznime ihtiyacınız var. Burada kalacak ve söyleyeceklerimi dinleyeceksin. Gerçeği bilmek istiyorum, MaryAnn."

Bakışlarını ona dikti. "Kıçını ısırsa bile gerçeği bilemezsin."

"Beni ısırdın. Ve birkaç kez kanını aldım."

Başını ona doğru eğdi. "Bu benim hatam mı? Senden yapmanı istemedim. Aslında bunu ilk yaptığında bile bilmiyordum."

"Nesin sen?"

"Çok sinirli bir kadın."

Ona bir adım daha yaklaştı, o kadar yakındı ki öfkesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. "Sen kurt adamsın. Ve kanını bana bulaştırıyorsun."

On Beşinci Bölüm

MaryAnn birkaç uzun saniye boyunca ona baktı ve sonra gülmeye başladı. "Sen tamamen delisin."

Manolito hiç de eğlenmiş gibi görünmüyordu. Aksine, ifadesi daha da sertleşti. "Ben deli değilim. İçindeki kurdun kokusunu alıyorum ve kendine karşı dürüst olursan, sen de benim üzerimde kokusunu alabilirsin."

Başını salladı ama kahkahası azaldı. "Bu çılgınlık. Karpatyalıların şekil değiştirdiğini biliyorum. Ama ben değilim. Tüm hayatımı bir insan olarak yaşadım. Ailem kurt adam değil. Böyle bir şeyin var olduğundan şüpheliyim."

"Jaguar-adamları ve vampirleri görmüşken neden şüphe ediyorsunuz? Karpat insanlarının var olduğunu bildiğin halde? Kurtadamlara inanmakta neden zorluk çekesiniz ki?"

Alnında boncuk boncuk ter vardı. Karpatların kan terlediğini fark etti. Şakaklarını fırçaladı.

"O zaman neredeler? Ve eğer gerçekten varlarsa ve ben de onlardan biriysem, neden bunu daha önce fark etmedin?" Kan terleme olayı iğrençti ve o da Karpatyalı olmak istemiyordu. Bir kurt olmayı tercih ederdi!

"Çünkü yüzyıllardır Lycan'ları ne gördüm ne de duydum."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Şunu doğru anlamama izin ver. İnsan olduğumu düşündüğünde bana aşıktın ve beni bir Karpatyalıya dönüştürmeye hazırdın, ama şimdi durum farklı çünkü seni başka bir şeye dönüştürüyor olabilirim." Meydan okumak için çenesini bir santim daha kaldırdı. "Demek istediğin, benim kim ve ne olduğumdan vazgeçmemde bir sorun yok ama senin için o kadar da değil."

Kaşlarını çattı. "Ben Karpatyalı olmak için doğdum. Kim ve neysem oyum."

Bir elini çalkalanan midesine bastırdı. "Seni ikiyüzlü erkek şovenisti, Neandertal, ahmak salak. I

Senin gibi biriyle yaşayabileceğimi düşündüğüm için aklımı kaçırmış olmalıyım."

Kadının kendisi hakkındaki düşüncelerini bir kenara bıraktı. "Biz hayat arkadaşız. Elbette dönüşümü tamamlamak ve seni tamamen kendi tarafıma çekmek için ne gerekiyorsa yapacağım ama bu sorunu her açıdan incelemem gerekiyor. Bir kurt adamla bir Karpatyalı'nın çiftleştğini hiç duymadım. Kurt kanı Karpat kanı kadar güçlüdür."

"Ben şekil değiştirmem."

"Kurt senin içinde yaşıyor, senin bir parçan. Benim başka bir şekle bürünmem gibi değil. Kurt senin koruyucudur ve gerektiğinde ortaya çıkacaktır. Onu kendine yakın hissediyorsun. Bu yüzden anıların canlanıyor. Ve bu yüzden ikimiz de sabahın erken saatlerinde güneş ışığını alabiliyoruz. Sadece gözlerim güneş ışığından etkilendi, tüm vücudum değil. Damarlarında benim kanım akmasına rağmen güneşte yanmadın. Değişim çoktan etkisini göstermeye başlamış olmalı."

"Başından beri bildiğimi ve bir şekilde seni kandırdığımı mı düşünüyorsun? Eğer içimde bir kurt varsa, şimdi dışarı fırlamasının tam zamanı. Boğazına yapışabilirim." Öfkeyle, onu yolundan çekmek için göğsünü itti. "Ağzından çıkan kulağın duysun. Hayatımın geri kalanını duygularımı hiçe sayan bir adamla geçirmek isteyeceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

"Duygularınıza saygı duyuyorum."

"Doğru! Bu yüzden beni 'hastalık bulaştırmakla' suçladın," diye öfkeyle tükürdü kelimeyi, "seni! Sanki ben bir lekeymişim gibi. Bir hastalık. Biliyor musun, Manolito De La Cruz? Cehennemde sıkışıp kalmayı hak ediyorsun. Ve seninle bir ilişkinin ateşli seksten daha anlamlı olabileceğini düşündüğüm için bile aptalım."

Güvertenin kenarına gitti ve küpeşteyi tutarak aşağıya baktı. Bir kez atlamıştı ama şimdi çok uzun bir yol gibi görünüyordu. İçindeki şeyin, kurt olduğundan şüphelenen adam, öfkesini fark ederek kıpırdandı. Ani öfkesini yuttu.

Korku boğazında düğümlendi ve ona döndü, kalbi onun duyabileceği kadar sert çarpıyordu. Kendi başı da ağrımaya başlamıştı, binlerce böceğin onu çıldırtması gibi bir vızıltı sesi zihninde yankılanıyordu. Kafatası çok sıkı hissediyordu ve beyni, damarlarında hızla akan kanla aynı anda nabız gibi atmaya ve zonklamaya başlamıştı.

"Biliyorsun." Bunu bir açıklama olarak yaptı. "Kanını aldığımın tamamen farkındaydın. Benimkini almak istedin. Ağzında benim tadımı hissetmek istedin. Sıcak, tatlı ve hayat dolu. Bu insani bir davranış değil."

"Bunu istememi sen sağladın." Fısıltıyla çıkmıştı. Elini çalkalanan midesine bastırdı. Öfke ve korku arasında bir tür denge bulması gerekirdi ama tek hissettiği kafasının karışması, bir ileri bir geri sallanmasıydı.

"Zorlamadım. Seni itaate zorlamadım. Kurdun çağrısı senin üzerindeydi."

MaryAnn ondan uzaklaştı, kalbi hızla çarpıyordu. Her şey anlam kazanıyordu. Mantıklı olmamalıydı. Adamın söylediklerini kabullenemiyordu. İçinde bir kurt istemiyordu. Bunun ne anlama geldiğini ya da nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyordu. "Beni geri götür." Ona bakmadı, onunla yüzleşemedi. Kendini çok yalnız hissediyordu. "Şimdi geri dönmek istiyorum." Yalnız hissetmek onu yeniden öfkelen-dirmişti. En kötü anıyla yüzleştiğinde onun yanında durmuştu ama adam onu reddetmişti. Onu reddetmişti.

"Kendini bana tamamen kapattın."

"Seni aptal!" Güverteden atlayıp adamın suratına bir tokat atmak istedi. Gerçekten bu kadar kalın kafalı mıydı? Derin bir nefes alarak kendini tekrar kontrol altına almaya zorladı. "Beni duydun mu? Senden beni geri götürmeni istedim." Çünkü eve gidiyordu. Seattle'a, hayatın normal olduğu ve geçmiş yüzyıllardan kalma salaklara karşı çılgınca arzular duymadığı yere dönebildiği kadar hızlı.

"MaryAnn, ikimizin de başka seçeneği yok. Bunu çözmek zorundayız."

Çenesi yukarı kalktı, koyu renk gözleri ona parlıyordu. "Bir seçeneğim var. Hayatımın ellerimden alınmasını reddediyorum. Seni değerli bir Karpatyalı olmaktan çıkardığımı düşündüğünde beni reddettin. Bana kalırsa, hayat arkadaşın olarak benim üzerimdeki tüm haklarını kaybettin. Senden beni eve götürmeni istedim. Ve bu konuda kibar davrandım." Şimdi o kadar da kibar hissetmiyordu. Tırnakları avucuna batıyordu. Kafasının içindeki uğultu daha da arttı. Ağzı bakırla kaplanmış gibi hissediyordu.

"Ben seni reddetmedim."

"Gerçekten mi? Bana kalırsa sen bir korkaksın. Tüm riskleri benim almamı istiyorsun. Bilinmeyen ve korkutucu bir şey olmamı istiyorsun ve ben de bunu kabul etmek zorundayım çünkü kader bir şekilde birlikte olmamızı emrediyor. Her şeyi riske atmam konusunda ısrar eden biriyle birlikte olmayı reddediyorum ama o hiçbir şeyi riske atmayacak. Beni hemen eve götür."

Bu bir emirdi, bir zorlamaydı ve ilk kez bunu sadece düşünmediğini ya da söylemediğini fark etti. Emri onun zihnine fırlatmıştı, onun çifte standardına öfkelenmişti. Onun kendisini ele geçirmesine izin verdiği için kendine kızmıştı. Hayatında hiç olmadığı kadar korkmuştu, çünkü geri dönüşü olmadığından ve eve dönmeyi başarsa bile içindeki şeyin susmayı reddedeceğinden şüpheleniyordu.

Herkesin söylediği gibi o bir medyumdu. Farkında olmadan yeteneğini başından beri kullanıyordu. Ona baktı ve nefesi boğazında düğümlendi. Adam ona bakıyordu, siyah gözleri tehditle parlıyordu. O da en az kendisi kadar öfkeli ve çok daha korkutucuydu.

"Hayır dedim. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Uzun tırnaklarıyla adamın yüzünü tırmıklayarak üzerine atladı, adam kollarından tutup onu sertçe sarsarken onu sadece bir nefesle kaçırdı. "Sence

Bana emretmek için mi?" Onu tekrar sarstı. "Ben mi? Hayat arkadaşın mı? Zihnimi etkilemeye cüret mi ediyorsun? Bana saldırmaya mı?"

Onu tuzağa düşürmek ve öldürmek için kiminle komplo kuruyordu? Onu kandırmıştı. Kelimeler ağzından dökülürken, kadının kendisine zarar verebileceği fikrini aklından geçirse bile, bu düşünceyi reddetti.

Ne yapıyor ve ne düşünüyordu? Gerçekten aklını mı kaçırmıştı? Onun dediği gibi bir korkak mıydı? Vampirle savaşa gözünü kırpmadan girmişti. Hiç kimse onun cesaretini sorgulamamıştı ama yine de sevgiye ve güvenceye ihtiyacı olduğu bir anda hayat arkadaşına zorbalık ediyordu. Onu, gözlerindeki ve zihnindeki masumiyetin yalanladığı şeylerle suçluyordu.

Bu onun gerçek kişiliği miydi? Yoksa Karpat kanıyla karışan kurdun bir tezahürü müydü? Her iki tür de baskındı. İkisi de anında itaat istiyordu, kurt belki de daha fazla. O zor toplumun ne gibi sırlar sakladığını kim bilebilirdi? Yeraltına çekildikleri ve hâlâ var oldukları aşikârdı ama neler olduğunu anlamasının bir yolu yoktu - kalın saç yelesi, artan koku alma duyusu, keskin işitme, eşini yanında tutma ihtiyacı, her yerinde onun kokusu.

Kendisine kızgındı, ona değil. Ondaki kurt özelliklerini fark etmeli, onun kanını almanın sonuçlarına daha hazırlıklı olmalıydı. Onunla birlikte tüketilmişti, öyle ki uyandığında onun bedeninin kendi bedenine sarılmış olduğunu hissetmeye, beslenmek için kana ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyaç duymuştu. Var olduğu yüzyıllar boyunca böyle bir şey hiç olmamıştı. Her düşüncesinin içindeydi, onsuz hayatta kalamayacağını anlayana kadar onu ele geçiriyordu. Daha da kötüsü, zihni onunkinden çekildiğinde, diğer dünya istila etti ve gri gölgelerde kaldı, dolaştı, tamamen ruhuna ve bedenine yeniden bağlanmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

Onu kendisini kabul etmeye zorlayamazdı. Onun zihnine girip birleşmiş olarak kalamazdı; ne de onu bu zihin birleşmesini kendisinden saklamanın sonuçları konusunda ikna edebilirdi. Ve

Ondan uzaklaşmıştı, artık ruhunu tamamen yaşayanlar diyarında tutmaya yetecek gücü kalmamıştı. Etrafındaki renkler her şey loş ve grimsi olana kadar soldu ve ellerine baktığında içlerini görebiliyordu. Beyni sanki kafatasından fırlayacakmış gibi hissediyor, şakakları acıyla çarpıyordu. Normalde acıyı durdurabilirdi ama bu imkânsızdı. Dili tuhaf, kalın ve bakırla kaplanmış gibi hissediyordu.

MaryAnn onun pençesinde çırpınıyor, ağzını açıp onu patlatmak istiyordu, o kadar incinmişti ki bir deliğe girip toprağı üzerine çekmek istiyordu, o kadar öfkeliydi ki çok keskin tırnaklarıyla yüzüne bir darbe daha indirebileceğini düşünüyordu ama adamda bir şey dikkatini çekti. Kendi incinmiş duygularını bastırdı ve zihnini mantığa geri dönmeye zorladı.

"Manolito, başın mı ağrıyor?"

Başını salladı, şakaklarına sertçe bastırdı. "Bu şekilde acı çekmemeliyim. Anlamıyorum." Kurt değilse tabii. Tabii beni yok etmeye kararlı bir vampirin kuklası olduğu halde hayat arkadaşımış gibi davranmaya çalışan bu kadın değilse.

Bunu fark etti ve irkildi, neredeyse aklından çıkıyordu, hakaretleriyle onu daha fazla inciteceğinden korkuyordu, ama sonra bir ses yakaladı. Bir vızıltı. Milyonlarca böcek gibi, ama beyinde duyduğundan çok daha kötü. Nefesi boğazında düğümlendi. İçgüdüleri ona hızla geri çekilmesini söylüyordu ama o sakin olmaya zorladı. O bir psişikti. Zihin okuma yeteneğı vardı. Bunu yıllardır yapıyordu; sadece yaptığıнын farkında değildi. Korkacak bir şey yoktu. Sadece bunu nasıl yaptığını bulması gerekiyordu.

Nefesini bıraktı ve ona uzandı, düşüncelerini onunla doldurdu, daha iyi hissetmesini istedi, acısını dindirmek ve ona neyin -ya da kimin- zarar verdiğini görmek istedi. Uğultu daha da güçlendi, daha da yükseldi, beynini zorladı, kendini o kadar kötü hissetmesine neden oldu ki korkuluklara doğru koştu ve üzerine eğildi, ama daha fazla zorlamaya kararlı bir şekilde dayanmaya devam etti.

Sesler. Yumuşak. Israrcı. Zihninde aşağı yukarı geziniyor. Beynini kesiyor.

"Manolito." Onun elini yakaladı ve sıkıca tuttu. "Saldırı altındayız. Sen saldırı altındasın. Onları duyabiliyorum. Beni öldürmeni sağlamaya çalışıyorlar."

Hiç tereddüt etmedi, eli onun elini sardı. "Yaşayan ölüler. Maxim beni diğer taraftan tuzağa düşürmeye çalışıyor." Şimdi her şey anlamlıydı ve bir bakıma deli olmadığını bilmek rahatlatıcıydı. Hayat arkadaşına sırtını dönmemişti. Gölgeler diyarında savunmasız kalacağı aklına gelmemişti ama gelmeliydi. Bedeni canlıydı ve ruhunun bir kısmı yaşayanlarınkine dönmüştü, bu da ölülerin onun kendilerine ait olmadığını farkında olacağı anlamına geliyordu.

"Ölüyken bunu nasıl yapabilir?"

"Maxim'in ruhu hâlâ hayaletler diyarında ve benim ruhum da orada. Bana içimden saldırıyor olmalı." Onu kendine doğru çekti. "Hayat arkadaşınla ilgili son anılarının reddetme ve öfke dolu olmasını istemiyorum. Maxim'in benim kadar savaş meraklısı bir kadime nasıl ulaşabildiğine inanamıyorum. Deneyimsiz bir yavru kuş gibi onun etkisi altına girdim." Kadının parmak eklemlerini ağzına götürdü. "Beni affet, MaryAnn. Seni dünyada incitmek istemezdim. Seni korumak benim ayrıcalığım ama daha ilk sınavda seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır, yapmadın" dedi. "Sadece onu nasıl durduracağımızı söyle." Çünkü Maxim her ne yapıyorsa Manolito acı çekiyordu; bunu onun gözlerinde görebiliyor, zihninde hissedebiliyordu. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Tamamen o dünyaya girmek zorundayım ve bedenim saldırılara karşı savunmasız olacak. Seni öldürürlerse ya da bedenimi yok ederlerse, kaybederim. Bir planları olmalı."

Çenesini uzattı. "Seninle oraya gelebilirim. Nasıl yapılacağını bildiğimden oldukça eminim."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu çok tehlikeli. Gölgeler dünyasında seyahat edebilirim, çünkü ruhum oraya çekildi, ama sen hayattasın ve oraya ait değilsin. Onlar

girdiğin anda seni fark ettiler. Sanırım seni orada öldürebilirler."

"Sanırım şu anda o dünyada seni öldürüyor."

"Beni öldürmeyecek." Çenesini avucunun içine aldı. "Beni dinle, MaryAnn. Bu çok önemli. Değiştiğimi, kurtlaştığımı öğrendiğimde üzuldüm, tıpkı senin değişip Karpatyalı olman gibi, ama düşündüğün nedenlerden dolayı değil. Sana söylediğim sebeplerden dolayı değil. Maxim'in üzerimdeki etkisi ne olursa olsun, şu anda düşüncelerim net. Diğer psişik kadınlar başarılı bir şekilde Karpatian'a dönüştüler. Acılı bir süreçti ama sağlıklı ve mutlular ve benimsedikleri hayatları yaşıyorlar. Senin için de daha azını beklemiyordum."

Başının üstüne bir öpücük kondurmak için eğildi. "Kurdu keşfetmek denklemi değiştirir. Bunun bir örneği yok. Seni dönüştürürsem sana ne olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Kurdun benim üzerimdeki etkisi hakkında da hiçbir fikrimiz yok. Daha agresif ve baskın olduğumu söyleyebilirim ve bu alanda benimle zaten bir sorun yaşadığınızı belirtmiştiniz. Hayatını riske atmak istemiyorum. Daha fazlasını öğrenene kadar dikkatli olmalıyız. Tehlikeli olabilirim. Öldürülebilirsin. Sadece bilmiyoruz."

MaryAnn ona doğru eğildi, ona dokunma ihtiyacı duydu ve panik hissetmeye başladı. Adamın gözlerinin odaklanma biçiminde bir sorun vardı. "Benimle kal," diye fısıldadı onun eline yapışarak. "Benimle kal, Manolito."

"Oraya geri dönmek zorundayım. Maxim her ne yapıyorsa orada, sisler ve hayaletler çayırında, sivamet. Aynı anda iki yerde birden bulunup onunla savaşamam."

"O zaman ben de seninle geliyorum."

"Yapamazsın. Bedenim hala burada korumasız olacak. Seni güvenli bir yere götürmesi için kardeşime bir mesaj gönderiyorum. O bedenimle ne yapacağını bilir." Yüzünü ellerinin arasına aldı, başparmakları ipeksi teninde gezindi. "Sen benim dünyamdaki en önemli kişinin MaryAnn. Seni riske atamam. Lütfen dediğimi yap ve burada bekle."

Riordan'ın gelmesi için korunduğın yere. Aynı anda hem senin için endişelenip hem de Maxim'le savaşamam."

Onun siyah, ışıltılı gözlerine baktı ve onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark etti. Onu koruması gerektiğine inanıyordu ve koruyacaktı da. Onun için ölebilirdi. Onun için öldürebilirdi. Onun için her şeyi yapardı. Sonuçları ne olursa olsun, vampirin tüm avantajlara sahip olduğu yere gidecekti.

Gülümsemesi nazikti, başparmağının ucu alt dudağının üzerinde kayıyordu. "Sana onun avantajlı olduğunu düşündüren ne, Csitri?"

"O senden daha acımasız ve çok daha kurnaz. Ve plan yapmak için zamanı var."

Gülümsemesi kurt gibi görünene kadar genişledi. "Kimin daha zalim ya da daha kurnaz olduğu konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Plan yapmak için zamanı vardı ama benim bu dünyada kalmaya çalışacağıma güveniyor. Buraya başkalarını da gönderecek. Gelecekler, bu yüzden Riordan size eşlik edene kadar buradan ayrılmayın."

Çoktan solmaya başlamıştı, ruhu geri kayıyor, ondan, yaşayan dünyadan uzaklaşıyordu. MaryAnn ona tutunmaya çalıştı ama faydası yoktu. O gitmişti ve geriye sadece bedeni kalmıştı, bir kabuk, solmuş ve çizilmiş, artık canlı olmayan. Sırtını korkuluklara yaslayarak yere çökmesine yetecek kadar ruhu kalmıştı ve sonra o da yok oldu ve MaryAnn onun çağrısını duydu.

Riordan. Sana çok ihtiyacım var. MaryAnn korumasız ve vampir elindeki herkesi onu öldürmeye gönderecek. Ona ulaşmalısın.

Kafasının içindeki cevaplar bulanık ve şeytani geliyordu. Adamın anlamadığı başka bir dil konuştuğunu zar zor seçebiliyordu. Manolito aniden geri çekildi, kafası karışmıştı. Ses o kadar bozuktaki, kardeşiyle konuşup konuşmadığını anlayamadı.

MaryAnn derin bir nefes aldı ve bıraktı. Bunu yapabilirdi. Manolito ile başarılı bir şekilde birleştğinde

istemişti; aynısını Riordan için de yapabilirdi. Tek yapması gereken Manolito'nun kullandığı orijinal yolu takip etmektir.

Riordan. İlk denemesi tereddütlüydü, ama onun kıpırdadığını ve hemen yola tutunduğunu hissetti.

MaryAnn. Manolito'nun nesi var? Juliette ve ben Solange ve Jasmine'i çiftliğe götürüyoruz. İkisi de burada güvende değil. Başının dertte olduğunu söyleyebilirim ama ona ulaşamıyorum.

İçindeki korku dalgasını yuttu. Buraya dönmen ne kadar sürer? Midesi sert bir şekilde yuvarlandı ama tırnaklarını korkuluklara geçirdi ve bekledi.

Şimdi geri dönüyoruz. Jasmine ve Solange'ı diğerlerinin yanına götürürsek, size zamanında yardım edemeyiz. Geri dönüyoruz, o yüzden dayanın. Manolito'ya ulaşabilir misin? Ona ulaşip bu dünyada tutabilir misin?

MaryAnn Manolito'nun bedenine baktı. Onu gölge diyarında bulmaya giderse, bedeni tamamen savunmasız kalacaktı. Sen buraya geldiğinde ona gidebilirim ve onu geri getirebileceğimi biliyorum. Sesine gerçekte hissettiğinden çok daha fazla güveniyordu. Psişik olduğunu ve telepatik olarak konuşabildiğini kabul etmek kolay değildi. Beyni ona deli olduğunu söyleyip duruyordu. Acele et, Riordan. Fazla zamanımız olduğunu sanmıyorum.

Çevredeki ağaçlardaki maymunlar bir uyarı çığlığı attı. Kuşlar gökyüzüne fırladı, kanatlarını sertçe çırparak havayı karıştırdı, böylece davetsiz misafirlerin kokusunu aldı. Jaguar. Büyücü olduğuna inandığı bir insan. Üzerinde vampirlerle ilişkilendirdiği leke vardı. Ve bir tane daha. Burnu kırıırken kalbi sertçe çarptı. Rüzgâr çürümenin kokusunu taşıyordu. Vampir mi? Bir vampirle başa çıkacak donanıma sahip değildi.

MaryAnn korkuluklara doğru koştu ve aşağıya baktı. Oh, evet. Baş büyük, çok büyük bir beladaydı. Set boyunca uzanan eğrelti otları ormanından çıkan jaguarı görebiliyordu. Kürkü sudan kararmıştı ve o aşağı bakarken jaguar başını kaldırıp ona doğru baktı. Gözleri buluştu. Dişlerini gösterdi.

Elini kalçasında gezdirdi. En azından Manolito ona en sevdiği tasarımcı kotlarından birini vermişti. İyi görünerek ölebilirdi. Seçeneklerini düşünerek derin bir nefes aldı. Kaçarsa onu takip edebilirlerdi ama üçünün de kaçacağından şüpheliydi ve bu Manolito'nun cesedini savunmasız bırakacaktı. Kesinlikle onu ve onunla birlikte kendisini de yok edeceklerdi.

Gitmelisin, MaryAnn. Büyücü korumaları çözecek ve sen jaguar, büyücü ve vampirle yüzleşemezsin. Şimdi git.

Manolito'nun sesi uzak ve inceydi, ruhu başka bir âlemdeydi.

Cesedini onlar için burada bırakmayacağım. Riordan geliyor.

Çok fazla bekleyemezsin. Bir vampirle tek başına yüzleşemezsin.

Tek başına ya da bir orduyla kesinlikle biriyle yüzleşmek istemiyordu.

Onların yanına gitmem konusunda çok fazla endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum.

O kadar uzakta görünüyordu ki panikle savaşmak zorunda kaldı.

Nasıl bu kadar çabuk onun için bu kadar önemli hale gelmişti? Bunun fiziksel bir çekimden başka bir şey olmadığını düşünmüştü. İnanılmaz derecede güzeldi. Daha önce hiçbir erkek ona onun baktığı gibi bakmamıştı. Onun kişiliğindeki tehlikenin ve maçoluğun da kadınlar için büyük bir cazibe kaynağı olduğunu anlayacak kadar zekiydi ama bu yüzden bir erkeğe boyun eğmeyecek kadar mantıklıydı. Belki de başından beri cazibenin bu şeyler olmasını istemişti çünkü bu onu güvende tutuyordu. Manolito De La Cruz'u sevmek uçurumdan atlamak gibi bir şey olurdu.

MaryAnn nefes verdi. Farkında bile olmadan, yolun bir yerinde çoktan dalmıştı. Adamın Karpatyalı, kendisinin de her neyse o olması önemli değildi. Manolito onun diğer yarısıydı ve onu hayatta tutacaktı. Onu hayata döndürmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

O diğ er dünyadan çıkıp, yaşayanların ülkesine, ona geri dönecek.

Jaguarın gözünün önünde ayağ a kalktı, meydan okumayı hissetmesini istiyordu. Ellerinde ya da pençelerinde bir savaş olduğ nu görmesini istiyordu.       Manolito'nun bedenini alamayacaklardı. Riordan gelip görevi devralana kadar onu güvende tutmak için her neyse, gerçekten sahip olduğ  g   her neyse, onu kullanmanın bir yolunu bulacaktı. Sonra da sisler ve hayaletler diyarına -ya da her ne diyorsa ona- yürüyecek ve onu oradan çıkaracaktı.

A ağ da, jaguar cevap olarak hırladı ve acımasızca uzun dişlerini ortaya çıkardı. Niyetini gizleme çabasından vazgeçti ve büyük bir ağacın gövdesine sıçradı. Pen elerini kullanarak kendini en alttaki dala sürükledi ve üst üste binmi  kalın dallardan oluşan gölgelik otoyol boyunca ko maya başladı. Kedi ona doğ r koşarken gözleri zehirle parlıyordu.

MaryAnn jaguarın gelişini izledi, her ağaca vurdukça nabzı pençelerinin vuru una göre hızlanıyor, yaklaştıkça k  k dalları kırıyor. Göğsü sıkı mı tı. Çok sıkıydı. Ba ı sanki beyni  ı mı  ve artık kafatasının içine sığmıyormu  gibi ağrıyordu. Di leri ve çenesi ağrıyordu. Kasları kasıldı. Derisi sanki altında bir şey ya ıyormu  gibi dalgalandı. Parmaklarının uçları a ağ  doğ r kıvrılırken birbirinden ayrılmaya başladı. Kendini dar, k  k bir bölmeye,  ıkı ı olmayan k  k bir alana  ekildiğ ini hissetti.

Panik, görüşünün kenarlarını siyaha çevirdi. Kendini, kim olduğ n n özünü, bir girdabın içine  ekildiğ ini, döndüğünü, küçüldüğünü ve giderek küçüldüğünü hissedebiliyordu.

MaryAnn ellerini savurarak kendini sabitlemek için korkuluğ  yakaladı ve k  k, dehşet dolu bir  ığlıkta geri çekildi. Çiviler ahşap parmaklığ a saplanıp derin oyuklar açarken, Mary canlı canlı yutulma hissini soluyarak atlattı. Jaguar pençelerini uzatarak ona doğ r sıçradı, o da geriye sıçradı, Manolito'nun bacaklarına takıldı ve sertçe poposunun üzerine d  t .

Jaguar görünmez bir duvara çarptı ve dümdüz aşağı düştü, çarparken gövdeye ya da dallara tutunmak için umutsuzca pençeledi ve yol boyunca dalları kırdı.

MaryAnn yavaşça ayağa kalktı ve dikkatle aşağıya baktı. Jaguar daha büyük bir dala çarptı ve yattığı yerde tutunmayı başardı, nefes nefese kalmış, yanları kabarmış, soluklanmaya çalışıyordu. Kedinin altında, ağır yeşilliklerin arasından bir adam çıktı ve ellerini havaya kaldırdı. Bir büyücü. Ve ne yaptığını bilen biri gibi görünüyordu. Çalışırken çekingen davranan diğer büyücünün aksine, bu adam Manolito'nun korumalarını çözmeye çalışırken neredeyse hiç yavaşlamadı. Birbirine sıkıca örülmüş görünmez iplikler o kadar hızlı çözülmeye başladı ki neredeyse düştüklerini hissedebiliyordu.

Dudaklarını sertçe birbirine bastırdı ve zihnini panikten uzaklaştırdı. Büyücü korumaları indirdiği anda jaguar saldıracaktı. Şekil değiştireni öldürmeyi başarabilirdi ama vampirlerle, hatta yavrularla bile savaşmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ve büyücü de tehlikeliydi. Geçen sefer büyücüyü öldürmek için ne yapmıştı? Hatırlayamıyordu. Onu bilerek öldürmemişti. Onun gitmesini istemişti.

Maymunlar jaguara doğru çığlık attılar ve üzerine dallar yağdırdılar. Jaguar hırladı ve alt dallardaki küçük maymunlardan birinin üzerine atladı. Bir anda tüm maymun nüfusu çılgına döndü. Ses sağır ediciydi. MaryAnn büyücünün Manolito'nun kurduğu ses bariyerini çoktan çözmüş olduğunu fark etti.

Riordan. Çabuk buraya gel. Büyücü, vampir ve jaguarın izlenimini ona göndermeye çalıştı.

Onun ani gerginliğini hissetti. Oradan çıkabilir misin?

Manolito'nun bedenini korumasız bırakamam. Büyücü içeri girmeden önce fazla zamanım olduğunu sanmıyorum. Ne yaptığını biliyor gibi görünüyor.

Manolito birkaç sürpriz yapacaktır ama büyük olasılıkla gizlilik arıyordu, topyekûn bir saldırı beklemiyordu

ikinize karşı.

"Sadece acele et." Sonuncusunu yüksek sesle fısıldadı.

Büyücünün dikkatini dağıtmanın bir yolu olmalıydı. Ona odaklandı, tamamen yüzüne, ifadesine, Manolito'nun koyduğu korumaların tersine çevrilmesini söylerken dudaklarının nasıl hareket ettiğine odaklandı. Onu nasıl durdurabilirdi? Onu nasıl yavaşlatabilirdi? İhtiyacı olan şey, ayaklarının altındaki toprağı açmanın bir yoluydu; kaçmaya çalışırsa her adımını takip edecek büyük, geniş bir çatlak.

Ağaç sallandı. Aşağıdaki zemin dalgalanarak büyücünün ayaklarını yerden kesti. Toprakta genişleyen çatlaktan kaçınmaya çalışarak aceleyle geriye doğru yürürken ona dik dik baktı. Nefesi ciğerlerine doldu ve hareketsiz kaldı. Bunu o mu yapıyordu? Bu mümkün müydü? Gerçekten de ilk büyücünün tepesinden bir dal koparıp onun üzerine düşürmüş olabilir miydi? Bu düşünce hem midesini bulandırdı hem de ona umut verdi. Ama bunu nasıl yapıyordu? Başka ne yapmıştı? Başka ne yapabilirdi?

İlk kez bir umut kırıntısı hissetti. Maymunların telaşlı hareketleri dikkatini çekti. Sadece jaguara değil, büyücüye de yapraklar ve dallar fırlatıyorlardı, sanki onunla aynı hizadaymışlar gibi. Nefesini yavaşça dışarı verdi. Hayvanlar onu takip mi ediyordu? Gitmelerini söylediğinde ona itaat etmişler miydi? Jaguarlar, hatta şekil değiştirenler bile, o komutu verdiğiğinde durmuşlardı. Onları çok uzun süre tutmamıştı ama bir anlığına onlar da ona itaat etmişlerdi.

Çarpan başını ovuşturdu. Yarılmak üzereydi. Göğsü çok sıkı hissediyordu, sanki içindeki her şey genişliyor ve kendisi büzülüyor, gittikçe küçülüyordu. Vücudu sanki sığmıyormuş gibi hissediyordu ve her kasının derisinin altında sert düğümler belirliyordu. Dikkat dağıtıcı ve sadece ürkütücüydü. Bir an için sarsıldı, kaçmak istedi, ama sonra Manolito'ya baktı, o kadar hareketsiz, o kadar canlı görünüyordu ki, vücudu

çok güçlü ve erkeksi. Adam onu korumaya çalışmaktan kaçmıyordu ve kadın da onu geride bırakacak değildi.

Omurgası sertleşti ve başını kaldırıp gölgelikteki hayvanlara baktı. Ne kadar çoklardı. Sayıları güven vericiydi. O kötü adamdan gerçekten hoşlanmıyoruz, değil mi? Bana zarar vermeye çalışıyor. Ona bir şeyler fırlat. Büyük şeyler. Onu uzaklaştırın. Kollarını öyle havaya kaldırmasına izin verme.

Maymunlar çılgına dönmüştü, ağaçların dallarında zıplayıp aşağı yukarı sallanıyor, ileri geri koşuyor, dişlerini gösteriyor ve heyecanları arttıkça göğüslerini dövüyorlardı. Enerji akışını hissetmeye başlamıştı. İlk başta küçüktü - ne yaptığını sadece tahmin edebiliyordu - ama hayvanlar tepki verdikçe ve enerji etrafında şiştikçe, bunun çok farkına vardı. Derin bir nefes aldı ve kaynayan güç kazanına dokunarak bu kez onu hırlayan jaguara yönlendirdi.

O adam sizin bölgenize ait değil. Sizi köleleştirmeye çalıştılar. Her şeyinizi elinizden aldılar ve halkınızı yok olmaya sürüklüyorlar. Onları oldukları gibi görün. Vampir sana damgasını vurdu. Bir zamanlar gururlu bir adamdın; şimdi başkalarının emirlerini yerine getiriyorsun. Onlar buraya ait değil.

Jaguar geniş başını sürekli salladı, kafası karışmış görünüyordu. Sanki tekrar peşinden gelecekmiş gibi ağaca doğru birkaç adım attı ama titreyerek durdu.

Büyücü ona bir komut verdi ve bir elini sallayarak ona doğru işaret etti.

Neden bu adam sana ne yapacağını söylesin? O senin efendin mi? Sana sahip mi? Sen jaguarsın. Yağmur ormanı senin. Ormanda kim yürürse senin izninle yürümeli, tersi değil.

Jaguar öksürüklü bir homurtu çıkardı ve başını büyücüye doğru çevirdi, gözleri öfkeyle parlıyordu. Yere çömeldi. Büyücü dondu kaldı. Sessizce konuşmaya başladı, elleri önünde hızlı hareketler yaparken bir şeyler zikrediyordu.

Dikkat edin! Sana karşı güç kullanmaya çalışıyor. Ona bir bak. Seni bir büyüyle tuzağa düşürüyor. O bitirmeden saldır. Düşüncelerine alarm ve aciliyet kattı.

Jaguar büyücüye doğru birkaç yavaş adım atarken dişlerini göstererek hırladı. Büyücü yol verdi, geri çekildi, bu sefer büyük, tehditkâr kediye durdurmak için bir elini uzattı.

Eğretili otlarından oluşan kalın çit soldu ve kahverengiye döndü, çalılarının arasından üçüncü bir adam çıkarken dantelli yapraklar geriye yuvarlandı. Adam önce güzel, sonra da groteskti. MaryAnn birkaç kez gözlerini kırıştıtararak adamın gerçek şeklini netleştirmeye çalıştı. Ellerini maymunlara doğru sallayınca, maymunlar huzursuz bir sessizliğe gömüldü. Jaguar'a bir kelime söyledi ve şekil değiştiren durdu.

MaryAnn dilini aniden kuruyan dudaklarına dokundurdu. Bir vampire, kötülüğün timsaline bakıyordu. Adam ona baktı ve gülümsedi. Sivri dişleri kanla lekelenmişti ve derisi kafatasına doğru gerilmiş gibiydi. Bir sonraki an, geniş ve ilgi çekici bir gülümsemeyle muhteşem bir adam olmuştu.

"Aşağı gel ve bize katıl," diye usulca davet etti.

Kafasındaki vızıltıyı hissetti ve onun sesine bir dürtü yerleştirdiğini anladı. Gülümsemeye zorladı, sonra sesine ve zihnine yansıtmak üzere büyük miktarda enerji toplamak için birkaç vuruş bekledi, böylece kendi dürtüsünü ona geri çevirebilirdi. "Aslında oldukça rahatım, o yüzden gidebilirsin."

Vampir göz kırptı. Kaşlarını çattı. Sanki ne yaptığını hatırlayamıyormuş gibi başını salladı.

"Evet, gitmek istiyorsun. Burayı terk et." Sesine güç kattı.

Ondan uzaklaştı, sadece bir anlığına onun emrine itaat ederek vücudunu eğretili otlarına doğru salladı.

Nefesi boğazında düğümlendi ve saldırdı. Şimdi! Şimdi saldırın. Hepiniz saldırın. Acele edin. Onlar sizi yok etmeden siz onları yok edin.

Jaguar vampirin sırtına atladı, dişleri kafatasının derinliklerine battı. Aynı anda maymunlar da büyücünün üzerine atılıp ısırma ve vurmaya başladılar, çok sayıda büyücünün üzerine üşüştiler. Kuşlar havalandı, kanatlarını çırparak savaşçıların etrafında vızıldadı, pençeleriyle tırmıkladı.

Büyücü sayıca çokluğun altında ezildi. Jaguar sertçe ısırıp kan fışkırarak vampirin kafasından aşağı akarken MaryAnn arkasını dönmek istedi, gördüğü manzara midesini bulandırıyor. Öfkesini kükreyerek jaguarı elleriyle yakaladı, muazzam gücüyle kediye bedeninden uzaklaştırdı ve kafasını kopardı. Maymunların ve kuşların feryat ve çığlıklarının arasında bile bu çatırtı duyulabiliyordu.

Vampir ceset dağının altına gömülmüş büyücüye baktı ve sonra yavaşça dönüp onunla yüzleşti. Kafası delinmiş, kafatası jaguarın güçlü ısırığı altında paramparça olmuştu ama bu ölümsüzü korkutmuş benzemiyordu. Gözleri kırmızı-turuncu alevlerle parlıyor, ağzı nefret dolu bir yüz ifadesiyle ardına kadar açılıyordu.

Bir süre öylece durup ona baktı. Sonra parmaklarını bükerek tırnaklarının uzamasını ve pençelere dönüşmesini sağladı. Hâlâ kızın bakışlarını üzerinde tutarak havada uçtu ve kızın bulunduğu ağacın yanındaki ağacın gövdesine kondu ve yana doğru kaymaya başladı. Korkutucu görünüyordu. Bir iğrençlik. Tıpkı filmlerdeki vampirlerden biri gibi, onu öldürmeye -Manolito'yu yok etmeye- kararlı, karanlık, doğal olmayan bir kötülük görüntüsü.

Bir an için dehşet onu yakaladı. Koruma uzun süre dayanmayacaktı. Manolito bunun bir ses bariyerinden çok bir koruma olmasını istememişti. Riordan onu kurtarmak için orada değildi. Eğer yaşayacaksa, Manolito'nun bedenini güvende tutacaksa, hemen bir şeyler yapmalıydı.

Gücün vücudunda kabardığını şimdiden hissedebiliyordu. Başı bir kez daha çarptı, bu sefer daha güçlü, daha hızlı. Sanki vücudu zaten yolu biliyordu ve sadece onun iznini istiyordu. Kendini bırakma fikri.

Kendi kimliği, neredeyse ağaç gövdesinde sürünen vampirden daha korkunçtu.

Çenesi ağrıyor, acı içinde patlıyordu. Tendonlar ve bağlar çekilirken, vücudundaki kaslar kasıldı ve derisinin altında gözle görülebilen sıkı acı düğümleri halinde sertleşti. Midesi bulandı. Panikle savaştı. Bunu kendisi için yapmasa bile Manolito için yapmak zorundaydı.

Görüntüler zihninde o kadar hızlı akıyordu ki neredeyse midesi bulanacaktı. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, onları ayıramıyor ya da herhangi birine odaklanamıyordu ama iki ayak üzerinde yürüyen kurtlar vardı. Kolektif bir anı. Derisi gerildi, çok gerildi. Görüşü bulanıklaştı, kırmızı ve siyah bir hal aldı. Parmakları bir kez daha pençeye dönüştü, durduramadığı istemsiz bir hareketti bu. Acı içinde patladı.

Nefes almaya çalıştı, kendini bırakmaya zorladı ama zihni teslim olmadı. Zihni gitmesine izin vermiyordu. Ya kapana kısıldıysa?

Ağaç sallandı. Vampir ığlık attı, ses omurgasından aşağı kayıyor ve kalbine dehşet salıyordu. Platformun kenarına, parmaklığın hemen dışına sıçramıştı ve korumayı çözmek için hızla çalışıyordu. Bir seçim yapmak için sadece birkaç dakikası vardı.

MaryAnn elini Manolito'nun omzuna koydu, yüzüne dokundu. Başka bir yerdeydi, onun için savaşıyordu. Kardeşinin gelip onu ve bedenini koruyacağına güveniyordu ama sahip olduğu tek şey oydu. Derin bir nefes aldı ve bıraktı.

Bir anda kim olduğunun özünün aşağıya doğru çekildiğini, sanki kendi üzerine katlanıyormuş gibi spiral çizerek küçüldüğünü hissetti. Tamamen farkındaydı ama kendi bedeni üzerindeki hâkimiyeti hızla azalıyordu. İçindeki her şey direnmek için çığlık atıyordu ama bakışlarını Manolito'ya sabitledi ve onun görüntüsü ona teslim olma cesareti verdi.

MaryAnn'in özü geri çekilirken, kurdun öfkesi dışarı fırladı ve onu geçip gitti. Kaçınılmaz gücünü hissetti, bedeninin muazzam gücünü ve

Will. Nöbetçi. Koruyucu. Onun yerini almak, bedenine sığmak için sıçradı, kasları ve kemikleri çelik gibi gövdesine uyacak şekilde gerdi ve şekillendirdi.

Derisinin patladığının farkındaydı ama acı yoktu. Kemiklerinin ve vücudunun yeniden şekillendiğini ya da organlarının yer değiştirdiğini hissedemiyordu; sadece derinlerde korunduğu ve güvende olduğu hissi vardı.

O anda vampir bariyeri yırttı ve nefret dolu bir tıslamayla Manolito'nun bedenine doğru atıldı. Kurt önünü kesmek için sıçradı, vücudu uçuş sırasında tamamen değişti. Birbirlerine çarptılar; kurt hırlıyor, vampir çığlık atıyordu. Etraflarındaki yağmur ormanı çığlık atan maymunlara ve kuşlara dönüştü, hayvanlar korkunç savaş sesine tepki gösteriyordu.

On Altıncı Bölüm

Manolito çorak gölge dünyasında hızla ilerledi, ölümsüzlerin sürüler halinde toplanıp kaderlerini öğrenmek için beklerken feryat ettikleri karanlık kenarları aradı. Sanki hâlâ yağmur ormanlarındaymış gibi bedenini giymiş, engebeli zeminde adım atıyor, devasa köklerin arasında ilerliyormuş gibi bir yanılsamaya kapılmıştı ama çok hafifti, neredeyse havada süzülüyordu ve aşağı baktığında elleri ve kolları şeffaftı. Sisler çayırının girişini işaret eden sivri kayalardan oluşan dağlara doğru giderken geçtiği yerdeki çürüyen bitkileri görebiliyordu.

Yanlarından geçerken birkaç ruh ona kaşlarını çattı, birkaçı onu tanıyabilirmiş gibi elini kaldırdı ama çoğunlukla görmezden gelindi. Ormanların ve tepelerin arasından süzülürken, daha önce fark etmediği iki tür insanın bu topraklarda yaşadığını açıkça görebilmesi ona garip geliyordu.

Çayır, eski hayatlarında yaptıkları şeyler için çok az pişmanlık duyan ya da hiç duymayanları, nerede yanlış yaptıklarını anlamak için mücadele edenlerden ayırıyor gibiydi. Etrafta onu karşılayacak pek az kişi vardı.

Çayıra yaklaştıkça sıcaklık ve buhar yükselerek onu sarmaladı. Daha önce sisler hiçbir umut hissi vermeden sadece gri ve boğucuyken, şimdi hava daha da bunaltıcıydı ve sanki toprakta huzursuzluk dolaşıyormuş gibi gergin görünüyordu. Uzaktan alaycı kahkahaların seslerini, adını çağıran seslerin fısıltısını duydu. Onu bekliyordı, yaklaştığını biliyorlardı.

Bir ölümsüzler ordusunun yaşayanlar diyarına geri dönmenin bir yolunu bulması gerçekten mümkün müydü? Eğer öyleyse, onları durdurmanın bir yolunu bulmalıydı. MaryAnn için duyduğu korkuları bir kenara bırakmalı ve tüm dikkatini bu dünyaya vermeliydi. Yapamazdı.

aynı anda iki yerde olmak. Riordan'ın MaryAnn'i zarardan korumak için geldiğine güvenmek zorundaydı. MaryAnn'in zihnine dokunmaya ve onu kazara kendisiyle birlikte ruhlar dünyasına çekmeye cesaret edemezdi. Her ne pahasına olursa olsun onu tehlikeden uzak tutmalıydı, hatta gerekirse kendi hayatını bile. Tüm duygularını bastırdı ve dikkatini tamamen elindeki soruna verdi.

Eğer vampirler yaşayanların topraklarını istila etmek için harekete geçtiyse, onlara yardım eden güçlü biri vardı. Razvan ya da Xavier, var olan en güçlü iki büyücü. Belki ikisi de. Başka hiç kimse böyle bir güce sahip olamazdı. Ve eğer Xavier ve Maxim Karpat halkını alt etmek için birlikte çalışan müttefiklerse, Xavier ölümsüzlerden oluşan bir orduya ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorsa bunu kesinlikle Maxim'e söylerdi. Herkes Xavier'in gölge savaşçıları çağırdığını biliyordu, dünyadan çoktan gitmiş onurlu adamlar, ruhları yetenekli büyücü tarafından emirlerini yerine getirmek üzere hapsedilmişti. Xavier gölge savaşçılarını boyunduruk altına alabilirse, sisler çayırında bekleyen ölümsüz lejyonları kullanmanın bir yolunu bulabilirdi.

Yol daha uzun görünüyordu ve daha fazla insanın onu geçici olarak selamlaması onu şaşırttı. Daha önce, ruhu ilk kez geldiğinde, çoğu çayıra doğru hızlı bir hareketle geri dönmüştü, ancak şimdi sakinler onu kabul ediyor gibiydi. Hedefine yaklaştıkça bir rahatlığın yayıldığını hissetti ve ilk geldiğinde ruhunun karanlık, dönüşmeye yakın olduğunu fark etti, o kadar yakındı ki ölümler diyarında bile avcıdan çok vampire yakın olduğu düşünülüyordu. Çayırın etrafındaki atmosfer onu rahatsız etmemişti ve içgüdüsel olarak onu aramıştı. Şimdi ruhu daha parlak, daha normal görünmeliydi. Ruhunda giderek büyüyen leke MaryAnn sayesinde gerilemişti. Ona bildiğinden çok daha fazlasını borçluydu.

Çayıra geldi ve durdu, çukurların ve kayan toprağın genişliğine baktı. Sanki bir

Süngerimsi bir bataklıktı ve denemek için ayağını üzerine koyduğunda bileğine kadar battı. Vücudunun burada gerçek bir ağırlığı yoktu, bu yüzden verdiği tepkinin hiçbir anlamı yoktu. Çorak araziye inceleyerek duraksadı. Bataklığın ortasında sadece birkaç dağınık ot ve devedikeni yetişiyordu. Koyu renkli sazlar kenarlarda sıralanmış, eski kamışlar gibi bükülmüştü. Havalandırma deliklerinden buhar yükseliyor ve kaynayan çamur havuzlarını her renkten - parlak değil, soluk- mineraller çevreliyordu. Çamur titriyor ve patlıyor, sızan çamurun büyük, koyu lekelerini sıçratıyor ve yükselen buhara katkıda bulunuyordu.

Çayırın üzerinde ağır bir sis vardı, kükürt kokan gri-yeşil bir buhar. Bir süre durup yükselen sıcak gaz bulutlarını inceledi ve ilk ziyaretinde karşıya geçmenin neden bu kadar kolay olduğunu merak etti.

"Kaybolmuş görünüyorsun, Manolito." Arkasından gelen bir ses onu selamladı. Manolito arkasını döndü ve kendini Vlad Dubrinsky ile yüz yüze buldu. Duygular keskin ve hızlı bir şekilde kabardı, kendine olan güvenini sarsmakla tehdit eden delici bir şok. Sevinç. Suçluluk. Utanç. Şaşkınlık. Gurur. Vlad Dubrinsky onun için bir prensten çok daha fazlasıydı. Kendi babaları hayat arkadaşını ölüme kadar takip etmeyi seçtiğinde, Vlad ebeveynlerinin ölümüyle oluşan boşluğu doldurmak için devreye girmişti. Manolito'ya rehberlik etmişti.

ve kardeşlerine akıl hocalığı yapmış, öğütlerine saygı duymuştu. Yine de sonunda, hiçbir umut olmadığını bildiği halde oğlunu kurtarmaya çalıştığı için onu reddetmişlerdi.

"Prensim. Sizi böyle bir yerde bulmayı beklemiyordum."

Vlad bir adım öne çıktı ve savaşçılar arasındaki o zamansız saygı selamıyla kollarını kavradı. "Seni görmek güzel, eski dostum."

"Bu yerde nasıl bulunabiliyorsunuz anlamıyorum."

Vlad'ın kaşı havaya kalktı. "Öyle değil mi? Burası dünyalar arasında beklediğimiz yer, Manolito."

"Bekle için Ne? I geldi Buradave bulundu sadece kınama. Suçlamalar. Ölümsüzlere katılma davetleri."

"Tam olarak ruh değilsiniz, ama bedeninizle de tam olarak

bir değilsiniz."

"Öldürüldüm ama kardeşlerim ruhumu yeryüzünde tuttu. Gregori beni almak için hayat ağacından aşağı indi ama çok erken uyandım. Ruhum ve bedenim henüz birleşecek zamanı bulamamıştı, bu yüzden her iki diyarda da yürüyorum."

Vlad eliyle çayırı işaret etti. "Sen vampirlere ait değilsin. Ruhunuzdan karanlık doğamıza yenik düşmediğinizi görebiliyorum."

"Çok yaklaştım. Çok yaklaştım."

"Onların dinlenme yerine gitmek istemezsiniz. Sizi öldüremezler ama işkence etmek ve ruhu çıldırtmak için yollar geliştirdiler. Kendi suçlarını kabul etmeden buradan ayrılamazlar ama ayrılmayacaklar. Etraflarındaki herkesi suçluyorlar. Birçoğunun sana dişlerini geçirmek istediğinden şüpheleniyorum. Benimle savaşçıların kamp ateşine gel. Bir kez daha konuşacağız."

"Bedenim diğer dünyada savunmasız durumda Vlad ve halkımızı güvende tutmak için ortaya çıkarmam gereken komplolar var. Maxim'in ölümlerden bir ordu kurduğuna ve bu topraklardan yaşayanlara bir geçit bulmayı umduğuna inanıyorum."

Vlad hareket etmeyi bırakıp kaşlarını çattı, sonra başını salladı. "İyi bir şey yapmayacağını tahmin etmeliydim. Gelin. Burası küçük bir yol ve işinize yarayabiliriz. Her halükarda Sarantha seni görmek isteyecektir. Bize haber ver, biz de sana yardım edelim."

"Burada nasıl olup da yargılanmayı beklediğini hâlâ anlamış değilim. Dönüşmeye hiç yakın olmadın. Halkımıza onurla hizmet ettin."

"Bunca zaman sonra hiç hata yapmadığıma inanıyor musun, Manolito? Çok hata yaptım. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım ama her insan gibi benim de hatalarım oldu. Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın. En büyük oğlumu kurtarmaya çalıştım. Bu akıllıca bir karar mıydı? Ya da adil bir karar mıydı?"

"Ne olacağını bilemezsiniz."

"Elbette biliyordum. Buna inanmak istemedim ama öngörü yeteneğim vardı. Biliyordum ama kendi oğlumu yok etmeye dayanamadığım için rotayı belirledim. İtiraf ettiğimde

Sarantha, onun ölmesine izin vermemem için bana yalvardı ve ben bir aptal olarak tüm halkımız için yıkım yolunu seçtim. Asla gerçekleşmemesi gereken pek çok şeyden ben sorumluyum. Sonunda, bana ait olması gereken görevi oğlum Mikhail üstlendi."

Manolito duyduklarını güçlkle kabullenebiliyordu. Vlad'ın kararını kınadığı için başından beri suçluluk ve utanç duymuştu. Onu seviyor ve saygı duyuyordu ama yine de onu devirmeyi planladığı için kendini bir hain gibi hissetmişti.

"Bu halkımızın çıkarına değildi." Kelimeler boğazında düğümlendi, boğazında yumru büyüdü. Malinov kardeşler sevgili kız kardeşleri Ivory'yi kaybetmişlerdi, De La Cruz kardeşler de öyle. O onların ışığı, umutlarını ve halklarına olan inançlarını sürdürmelerinin sebebiydi. Onun ölümüyle birlikte karanlık hepsinin üzerine çökmüş, tüm türlerinin yok olmasına yol açabilecek bir olaylar zincirini tetiklemişti.

"Hayır," diye onayladı Vlad, ses tonu çok düzgündü. "Değildi. Ben ilah değilim. Hiçbir Karpat erkeği değildir. Hepimiz büyük yanlışlar yapabiliriz."

Manolito boğazında düğümlenen kınama yumağını yuttu. Buna ne diyebilirdi ki? Hayatında pişmanlık duyduğu pek çok şey yapmıştı. O zamanlar bunlar duygusuzca yapılmıştı ama her bir olayı hatırlayabiliyordu ve en kötü suç kendi hayat arkadaşına karşı işlenmişti.

Başını öne eğdi. "Söyledikleriniz doğru. Hayat arkadaşımın sesini duyduğumda dönmek üzereydim. Diğer birkaç Karpatyalı ile birlikte Mikhail ve Gregori'nin koruması altındaydı. Yasaları hiç umursamadım ve onun rızası ya da bilgisi olmadan kanını alarak onu kendime bağladım."

Vlad başını salladı. "Bu sana bir meydan okumaydı."

"Onların saflarından geçip bana ait olanı almak için mi? Evet. Bunun için üzgün müyüm? Bunun cevabını bilmiyorum. Kendimi ona göstermediğim ve ona olanları anlatmadığım için üzgünüm.

Hayatını rızası olmadan elinden almak için nedenlerim var ama bunu yapmanın yanlış olduğunu düşünmüyorum, sadece yaptığımın yanlış olduğunu düşünüyorum." "Halkımız insanların yanında uzun süre yaşadı ve kurallarımızın farklı olmasının sebepleri var, Manolito. Bize hayat arkadaşımızı bağlama yeteneği verildi çünkü bu olmasaydı halkımız uzun zaman önce yok olurdu. Çok az kişi bunu anlayabilecek ama kadınlarımızı sevmek ve onlara saygı duymak için elimizden geleni yaparsak, bize emanet edildiklerinde onları her zaman ilk sıraya koyarsak, diğer türlerin de bizi anlama şansı artar. ve bizi kabul edin."

"Dünya senin yokluğunda çok değişti Vlad ve bununla birlikte insanlarımız da. Yeni yöntemleri kabullenmekte zorlanıyorum."

Vlad omzuna vurdu, dokunuşu o kadar hafifti ki Manolito bunu neredeyse hiç hissetmedi. Vlad'ın vücudu onunkinden bile daha az belirgindi. "Hepimizin kusurları var Manolito ve hepimiz bunların üstesinden gelmek için çalışmak zorundayız. Bunda utanılacak bir şey yok. Gel, Sarantha'yı selamla ve bize sevdiklerimizden haber ver."

"Gerçekten çok az zamanım var. Hayat arkadaşım MaryAnn bedenimi koruyor ve saldırıya uğrayacağına inanıyorum. Maxim bir ölümsüzler ordusuyla buradan ayrılmanın bir yolunu bulmadan önce onu durdurmalıyım."

Vlad başını salladı. "Bu dünyadan çıkmanın bir yolunu bulamaz."

"Bu kadar emin olma. Maxim, Xavier ile birlikte çalışıyor."

Vlad başını yavaşça çevirdi, yüzündeki gülümseme kayboluyordu. "Xavier hâlâ yaşıyor mu?"

"Öyle olduğuna inanıyoruz. Torunu Razvan da halkımızı yok etmek için onunla birlikte çalışıyor. Maxim'in kardeşlerinin hepsinin Mikhail'i yok etmek için bir komploya karıştığından neredeyse eminiz, benim de tasarlanmasına yardım ettiğim bir komplo." Manolito, Vlad itiraf ederken gözlerini ondan kaçırmayı reddetti. Kardeşleri dışında herkesten çok saygı duyduğu adam buydu. Bir zamanlar babası olarak gördüğü adam buydu. Ve bu, çöküşünün planlanmasına yardım ettiği adamdı. Yalan söylemeyecek ya da yaptıklarının suçluluğundan ve utancından kaçmayacaktı.

Vlad uzun bir süre sessiz kaldı. Yüzünde hayal kırıklığı ya da iğrenme belirtisi yoktu; sadece Manolito ile bakışlarını kilitledi ve gözlerinin içine baktı. "Senin ve kardeşlerinin Dubrinsky'nin saltanatını yıkma fikrini aklınızdan geçirmeniz beni şaşırttı mı sanıyorsun? Her zaman zekiydiniz ve suçumu gördünüz. Ne yaptığımı biliyordun. Oğlumu kurtarmaya çalışırken halkımıza ihanet ettim. Kararlarımı sorgulamaya hakkın vardı. Sağlam değildi."

"Sizin çöküşünüzü ya da müttefik olduğumuz diğer türlerin yok oluşunu planlamaya hakkımız yoktu."

"Beni alt etmek için onları da alt etmen gerekirdi." Vlad başını salladı. "Mantıklı tabii." Elini küçük bir ağaç korusuna doğru salladı. "Lütfen birkaç dakikalığına gelin. Yeni gelenlerin düşmüşlerin topraklarında dolaşmasını önlemek için birkaçımız bu bölgeyi koruyoruz." Manolito onun adımlarını takip etti ama her ne kadar Vlad'la konuşmak ve hatta bu zor kurt adam türü hakkında tavsiye almak istese de Maxim'le yüzleşmek ve MaryAnn'e dönmek için sabırsızlanıyordu. İçinde bir aciliyet hissi büyüyordu ondan.

Vlad'ın onu kınamasını bekliyordu. Prensi kızgın olsaydı belki de yaptıklarıyla yüzleşmesi daha kolay olurdu. "Özür dilerim," dedi sessizce. İçtenlikle. "Planın uygulanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Malinovların sizden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum. Sonunda saatlerce konuştuk ve Zacarias ile Ruslan hepimizin sana sadık kalacağı ve sana onurla hizmet edeceği konusunda anlaştılar. Kan yemini ettik."

"Sen ve kardeşlerin halkımıza sadakatle hizmet ettiniz," dedi Vlad. "Burada bile savaşçılar ya da vampirler geldiğinde haber alıyoruz." Eğrelti otlarından oluşan bir duvarı itti. "Ah, işte Sarantha. Sevgilim, bir misafir getirdim."

Sarantha döndü, gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve gözleri etraflarındaki donuk renkleri aydınlattı. "Manolito. Seni görmek harika, her ne kadar hakkında söylentiler duymuş olsam da

iki dünyada da yürümek. Oğullarım ve onların hayat arkadaşları nasıl? Torunum nasıl? Anladığım kadarıyla çok güzelmiş. Bana her şeyi, tüm haberleri anlatmalısın." Ona sarıldı, vücudu onunkine karşı hafif ve dayanıksızdı. "Bir hayat arkadaşın olmalı yoksa ruhun bu kadar parlak olmazdı. Bana ondan bahset."

Vlad güldü. "Ona konuşması için bir şans ver, aşkım. Çok acelesi var."

"Bağışlayın beni. Seni gördüğüm için çok heyecanlıyım." Kamp ateşinin yanındaki bir yeri okşadı. "Bana ayıracak birkaç dakikanız var mı?"

"Elbette." Yanağından öpmek için eğildi. "Mikhail harika bir lider. Onunla gurur duyardınız. Hayat arkadaşı onun için iyi bir eş ve halkımızı daha uyumlu bir toplum haline getirmeye yardımcı oluyor. Jacques ve Shea'nın bir oğulları oldu, bir oğlan. İsim verme töreninden önce gitmiştim, bu yüzden ona ne isim verdiklerini bilmiyorum. Torununuz Savannah'nın ikiz bebek beklediğini duydum."

Sarantha kendini Vlad'ın kollarına attı. "Keşke onları görebilseydik."

"Bir gün," dedi Vlad onu sımsıkı kucaklayarak. "Sevdiklerimizle bir araya geleceğiz. Çok yakında bu hayattan diğerine geçeceğiz."

Başını salladı ve çenesine küçük bir öpücük kondurmak için yüzünü onunkine çevirdi. "Peki ya hayat arkadaşın Manolito? Bize ondan bahset."

"O cesur biri. Ve güzel. Ve her yükselişimde daha iyi olmak istememi sağlıyor." Manolito kaşlarını çattı, çok fazla bilgi vermeden bilgi almak istiyordu. "Vlad, bana muhafızlar hakkında ne bildiğini anlat. Kurtadamlar."

Vlad bağdaş kurarak yere çöktü. "Efsaneler bol olsa da toplumları hakkında çok az şey biliniyor. Sanırım efsanelerin çoğunu insanları korkutmak ve onlardan uzak tutmak için başlattılar, ama sonra bu geri tepti ve insanlar tarafından avlandılar. Çoğu zaman insan formunda yaşıyorlar. Onlar

tüm kıtalarda vardır ya da eski zamanlarda vardı. Çok azı onları insanlardan ayırt edebilir."

"Bizden bile nasıl gizli kalabiliyorlar?"

"Beyin fonksiyonları bir insandan çok farklı değildir; sadece bizim gibi beynin daha büyük bir kısmını kullanırlar. Çoğu zaman kurt içlerinde sessiz kalır, bu yüzden tamamen insan gibi görünürler."

"Bir kurt Karpatyalı olursa ona ne olur?" "Türler arası geçiş mi?" Vlad Sarantha'ya baktı. "Ben bilmiyorum biliyorum. Böyle bir şeyi hiç duymadım."

"Yapılabilir mi ki?" Sarantha sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Manolito. "Ama insanlar Karpat toplumuna başarılı bir şekilde kazandırıldı. Kurtadamlar psişik olduğu için, bu teorik olarak mümkün."

Vlad nefesini bıraktı. "Bunun vermek zorunda olduğum bir karar olmamasına sevindim. Bir kurt ve bir Karpatyalı. Bu kombinasyon ölümcül olabilir."

"Ya da heyecan verici," diye araya girdi Sarantha. "Eşit güce sahip iki tür."

"Bu kişiye ne yapar? Bedenlerine ve zihinlerine? Ne olacaklar?"

Vlad ağzını açtı ve aniden kapattı. "İkilemini anlıyorum." Ve gördü de. Manolito'nun görmesini isteyebileceğinden çok daha fazlasını. "Size yardım edemem. Bildiğim kadarıyla bu daha önce hiç yapılmadı. İki soy da eşit güçte. Hangisinin galip geleceğini bilmiyorum, eğer biri gelirse."

"Peki Xavier hakkında ne biliyorsun?"

Vlad içini çekti ve Sarantha'nın eline uzandı. "Doğrusu, halkım için karar vermek zorunda kalmayalı uzun zaman oldu. Seçimlerimin hayat arkadaşım dışında kimseyi etkilemeden var olabildiğim için minnettarım. Xavier hakkında konuşmak bile zor. O iyi bir dosttu. İnandığım biriydi. Kardeşim gibi sevdiğim biriydi. Başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde bize ihanet etti."

"Neden?"

"Açgözlülük. Kıskançlık. Ölümsüz olmak istiyordu. Ona gerçek bir ölümsüzlük olmadığını anlatmaya çalıştım - ne de olsa biz de öldürülebiliriz - ama o kendisinin daha üstün olduğuna ve bizim sahip olduğumuz türden bir uzun ömre sahip olması gerektiğine inanmaya başladı. Ne yazık ki, tüm korumalarımız büyücü büyülerine üzerine kuruluydu - onun sağladığı büyüler. Yıllar geçtikçe bunlara eklemeler yaptık ama enerji örgüsü aynıydı ve bizi biz yapan da buydu, hâlâ da bu.

-Ona karşı savunmasız."

"Siz bu kadar iyi arkadaşken..."

"Ona Karpatyalı bir kadın vermemi istedi. Hayat arkadaşları hakkında açıklama yapmaya çalıştım ama mantıklı düşünmeyi reddetti. Pek çok tartışma yaşadık ve gücünden korktuğum için onu kasıtlı olarak ölümsüz olmaktan alıkoyduğuma ikna oldu. Sonunda iki toplumumuzu ayırmaya başladık, ancak o yavrularımızın öğrenmesi için okulları sürdürdü. Rhiannon en iyi öğrencilerinden biriydi ve onu kendine saklamaya karar verdi. Hayat arkadaşını öldürttü ve onu aldı. Bunu uzun zamandır planlamış olmalı çünkü Rhiannon bir Ejderha Arayıcısıydı ve onu hamile bırakmak şöyle dursun, çok az kişi iradesi dışında alıkoyabilirdi. Evet, öyle. Ondan çocukları olduğunu duyduk." Parmakları Sarantha'nın kollarının etrafında sıkılaştı. "Onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve şimdi halkımızı yok etmeye çalışıyor."

"O zaman da kötüydü, şimdi de öyle," dedi Manolito. "Malinov'larla birlik oldu ve bizim tasarladığımız planı uyguluyor. Artık ne yaptığını bildiğimize göre, Zacarias Mikhail'e haber verecek ve biz de müttefiklerimizin her birine elçiler göndererek daha ileri gitmeden onu durdurmaya çalışacağız. Ama önce Maxim'i durdurmalıyım."

"Ah canım," diye hayat arkadaşına baktı Sarantha. "Maxim tam bir baş belası. Hatalarını kabullenemiyor. Tüm sorumluluğu reddediyor ve bir şekilde telafi edene, öğrenene kadar yoluna devam edemiyor."

Manolito kendini ayağa kaldırdı. "Daha fazla kalamam. MaryAnn'in güvenliğinden endişe ediyorum. İkinizi de görmek benim için bir onurdu."

Vlad, "Sizinle geleceğim ve yardım etmek için ne yapabileceğime bakacağım," diye gönüllü oldu.

Manolito başını salladı. "Yapamayacağını biliyorsun. Bu benim çözmem gereken bir sorun. İki dünyada sıkışıp kaldım ve ikisinde de yaşayamam. Bu sadece benim yüküm efendim, ama bunu benimle birlikte omuzlamak istediğiniz için size teşekkür ederim." Prensini kollarını geleneksel bir şekilde kavradı ve ardından Sarantha'yı öpmek için eğildi. "Sevginizi ailenize iletacağım."

"Kendine iyi bak Manolito," dedi Sarantha. "Çok yaşa," diye ekledi Vlad.

Manolito ağaçların arasından geriye doğru yürüdü ve halkının liderini görebilmek için bir kez arkasına baktı. Sarantha ve Vlad kollarını birbirlerine dolamışlardı, vücutları gri, nemli dünyanın ortasında daha da güçlenen, daha da kör edici görünen zayıf bir ışık parıltısı yayıyordu. Onları böylesine aşık, birbirlerine böylesine bağlı görmek, MaryAnn ile aynı şeyi özlemesine neden oldu. İçini çekti ve kararlılıkla çayıra giden patikaya doğru döndü. Küçük ağaç korusundaki yaprakların arasından hafif bir rüzgâr esiyor ama esintiyi hissetmek için yüzünü kaldırdığında bile ona ulaşamıyordu.

Maxim'in planını nasıl ortaya çıkarabilirdi? Vampir ona asla güvenmeyecek, kendi tarafına geçtiğine asla inanmayacaktı. Geriye ne kalmıştı? Vlad, ölümsüzlerin işkence etmek ve birini delirtmek için yollar geliştirdiğini söylemişti. Bir ruhu nasıl delirtebilirdiniz? Ya da bu konuda, birine nasıl işkence edilirdi? Bunu düşünürken kaşlarını çatı. Zekâların savaşı o zaman. Başka bir cevap olamazdı. İyi ya da kötü, halkı ve MaryAnn için her şeyi riske atmak zorundaydı. Eğer yanılıyorsa...

Omuz silkti ve sis perdesinin alçakta asılı durduğu ve fokurdayan çamur havuzlarının karanlık, çirkin lekeler püskürttüğü geçiren, buharlı çayıra doğru ilerledi. Maxim ve ölümsüz ordusu diğer tarafta bekliyordu. Sis donuk grisi içinde hareket eden gölgeleri, kırmızı parlayan gözleri ve buhardan yükselen sesleri görebiliyordu.

Havaya fışkıran buhar bulutlarından ve aniden tıslayan gayzerlerden kaçınarak, karanlık çamuru her yöne daha fazla fırlatarak boşlukta hızla ilerledi. Sis perdesinin içinden geçerek doğruca vampir çemberinin ortasına daldı.

Maxim şaşkınlığını tıslayarak ifade etti ve kolları hâlâ havada olduğu halde durdu. İlahiler kesildi ve Maxim'in etrafında çember oluşturan diğerleri yüzlerini kapatarak geri çekildi.

Maxim zorla gülümseyerek lekeli dişlerini gösterdi. "Görüyorum ki aramıza dönmüşsün, eski dostum. Küçük törenimizde bize katıl."

"Kesinlikle sözünü kesmek istememiştim Maxim. Elbette, siz ve arkadaşlarınız yaptığınız işe devam edin."

"O zaman sakıncası yok, değil mi?" Maxim belli belirsiz, ölümcül bir sırtışıla sordu.

"Hayır, tabii ki değil." Manolito kollarını göğsünde kavuşturdu.

Maxim kollarını kaldırdı ve bir kez daha ilahi söylemeye başladı. Etrafını saran vampirler ayaklarını hipnotik bir şekilde hareket ettirdi ve seslerini büyüleyici bir büyüyle yükseltmeye başladı.

Manolito kasıtlı olarak Maxim'in etrafında dolaştı, onu her açıdan inceledi, ellerinin akışını izledi, her hareketi hafızasına kaydetti.

Maxim içini çekti ve kollarını indirdi. "Ne oldu?"

"Devam et, Maxim. Ben sadece bu büyü'nün nerede kullanıldığını gördüğümü düşünüyordum. Sanırım Xavier'in gölge savaşçıları kendisine bağlamaya çalıştığı ilk zamanlardaki çalışmalarından biri. Onu çalışmıştık, hatırladın mı? Çok zeki bir adamdı."

"O çok zeki bir adam."

"Artık o kadar da değil," dedi Manolito karşı çıkarak. Diğer ölümsüzler bir kez daha ilahilerini kesmiş, onları izliyorlardı. "Buna maya başladı. Hayatını

Halkımızın kanı, ama o asla uzun ömürlü olmak için yaratılmadı ve akli gidiyor." Maxim'e yaklaştı ve sesini sadece usta vampirin duyabileceği kadar alçalttı. "Artık yeni büyüler üretemiyor. Bunu onun için başkalarının, daha küçük büyücülerin yapması gerekiyor."

"Yalan söylüyorsun!" Maxim tısladı. "Yalan söylediğini biliyorum."

Manolito bir kez daha Maxim'in etrafında dönerek, "Biliyorsun ki bilmiyorum," dedi sakince. "Sen her zaman üstün bir zekâya sahip oldun. Bunu sana hatırlattığımda gururunu okşamıyorum. Olayları mantıklı bir şekilde çözebilirsin. Xavier yeni bir şey düşünme yeteneğinden yoksun. Büyük ölçüde daha önce bildiği şeylere güveniyor ve bunların çoğunu hatırladığından şüpheliyim." Tekrar vampirin diğer tarafında durdu ve kulağına fısıldadı. "Sence kitabı neden arıyor?" Xavier büyülerini tek bir kitapta toplamıştı ve şimdi Karpatlar Prensi tarafından korunuyordu.

Maxim homurdandı ve başını ileri geri salladı, gözleri kızgın alevlerle parlıyordu. "O güçlü bir adam."

Manolito başını salladı ve bir kez daha daire çizerek yürümeye başladı, ayaklarını dans eder gibi hareket ettirerek ölümsüzlerin efendisinin karmaşık, hipnotik adımları takip etmeye çalışmasını izledi. "Çok güçlü. Artık kendi büyülerini yapmıyor olmasına rağmen, hâlâ güçlü bir büyücü. Ama size ve kardeşlerinize söz verdiği şeyi yapamaz. Ölümsüzler ordunuzun ortaya çıkmasını sağlayacak geçidi açamaz. Bu yüzden size gölge savaşçılarının kadim büyüsünü verdi."

Maxim onunla birlikte daire çizmeye devam etti, her hareketini kuşkuyla izliyordu. Manolito durup yaklaştığında, o da otomatik olarak aynısını yaptı.

"Vikirnoff'un hayat arkadaşının savaşçıları kendi diyarlarına geri gönderebileceğini biliyor. Onun büyülerini kullanıyordu ve artık onu kontrol edemiyor. Elinde hiçbir şey kalmadı ama Ruslan ve kardeşlerinin gerçeği öğrenmesine izin vermeye cesaret edemiyor. O zaman onlara ne faydası olacak?" Maxim cevap veremedi. Manolito bir kez daha daireler çizmeye başladı.

Vampir tedirginlikle başını kavradı ve çığlık attı, ses sinirlerini zımpara kâğıdı gibi ovuyordu. "Önemli değil, Manolito. Ne yapılacağını Xavier bulmadı; Ruslan buldu ve o her zaman haklıdır. Her zaman. Zacarias, Ruslan yerine Vlad'ı takip ederek aptallık etti. Bir kuralımız, bir kan yeminimiz vardı ve sen bunu çiğnedin."

"Kan yeminimiz birbirimize ve prens Maxim'e idi. De La Cruz ailesi her zaman Malinov'lara sadıktı."

"Size bize katılma fırsatı verdik. Bütün gece bunu konuştuk. Prensi ve katil oğlunu takip etmekte ısrar ettiniz." Maxim son kelimeleri tükürdü, yüzü nefret ve öfkeyle buruşmuştu. Ayak ayak üstüne atıp Manolito'nun gözlerinin içine baktı, öyle ki çökmüş göz çukurlarında yanan kırmızı alevler açıkça görülebiliyordu. "Hain," diye suçladı. "Ölmeyi hak ediyorsun."

Manolito, Maxim'in nefesinin pis kokusundan ya da yüzündeki vahşi nefretten ürkmedi. "Ben öldüm. Başka nasıl burada olabilirdim ki?"

"Geri döndün ve bu da bunun mümkün olduğu anlamına geliyor. Xavier beni diğerlerine geri götürmenin bir yolunu bulacak ya da uzun ve acı dolu bir ölümle ölecek. Bize ihanet etmemesi gerektiğini biliyor. Anılarımız uzun ve ihanetinin cezasını çekeceksin."

"Yapacak mıyım?"

Maxim'in öfkesi o kadar güçlü patladı ki onu zapt etmek mümkün değildi. Başını geriye atıp uludu, pençeleriyle Manolito'nun omuzlarını yakalamak için uzandı, pençeler derine saplanıp eti yırttı, böylece kan aktı ve diğer vampirler koyu kırmızı akıntıları yalamak için öne doğru koşarak çılgınlığa kapıldılar.

Bir an için acı içinde patladı, parlak ve sıcak, bağırsaklarını büktü ve beynini dövdü, ama Manolito vücudunun tepkisini bastırdı ve vampirler etrafını sararken tamamen hareketsiz kaldı. Tiksintisini bastırdı ve Maxim'e gülümsedi, bakışları sakindi. "Beni bu kadar kolay kandırabileceğini mi sanıyorsun? Bu bir illüzyon. Başka bir şey değil. Sen

zaten ölmüş olanı öldüremezsın. Burada hiç cesedim yok. Bu aptallar inanmak istiyorlar ama onlar bile etrafta dolanırken sadece yerdeki toprağın tadını alabiliyorlar."

Yüzündeki küçümsemeyle, ölümsüzler çorak toprağı tırmalarken ayağıyla birine dokundu. Hepsi taze kana ulaşmak için boşuna çabalarken çıkan gürültü korkunçtu. Hırıltılar ve tıslamalar, çıldırmış hayvanlar. "Bu hale mi düştün Maxim? Bir zamanlar büyük bir adamdın, şimdi ise bir ağılda domuz gibi debeleniyorsun."

Öfkeyle çığlık atan Maxim, uzun sarı tırnaklarıyla etini parçalayarak yüzüne defalarca vurdu. Saldırı altında hareketsiz durmak, zihnini olanların gerçek olduğuna inanmaktan alıkoymak zordu. Etler her yöne uçuşuyor gibiydi. Her yere kan sıçradı.

Manolito kollarını gevşekçe iki yanında tuttu ve diğer vampirler çılgına dönüp et parçalarını ağızlarına sokmaya çalışırken, dişlerini omuzlarına ve göğsüne batıracak kadar ileri gittiklerinde bile gülümsemesini korumaya zorladı. Hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi, ölümsüzler beslenme çılgınlığı içinde etrafında toplanmış, etlerini kemiklerinden ayırıp onu canlı canlı yemeye çalışırken orada durmak.

Aklını MaryAnn'de sabit tuttu. Onun gülüşünü, saçlarını, güldüğünde gözlerinin nasıl parladığını düşündü. Ah, onun kahkahasının sesi zihninde sıcak ve parlaktı, onu parçalayan vampirlerin sesini bastırıyordu. Zihnini onun vücudunun her ayrıntısına ve son derece şık kıyafetlerini giyme şekline sabitledi. Kırmızı topuklarına ve yumuşak botlarına. Burada, hiçbir anlam ifade etmeyen bu topraklarda bile onu kurtarmaya gelmiş, cesur görüntüsünü onunla delilik arasında tutmuştu.

"Yeter!" Maxim bağırdı ve vampirleri Manolito'dan uzaklaştırdı. Hortlaklar isteksizce itaat etti, bazıları yerde sürünerek et ve kan toplamaya çalıştı ama alkali topraktan sadece bir avuç alabildi. Bazıları Maxim'in bacaklarını yakalayıp yaltaklandı, daha fazlası için yalvardı.

yüzleri çamur içindeydi. Onları sabırsızca tekmeleyerek yanından uzaklaştırdı ve Manolito'ya ters ters baktı. "Yüzündeki alaycı ifadeyi sil."

"Alay etmiyorum, Maxim. Eskiden arkadaşım olan ve bir zamanlar büyük bir adam olan bu yaratığa sadece acıyorum. Şimdi bu değersizlere hizmet etmekten memnunsun. Kendi ellerinle solucan yemi haline geldin. Ve önemli olan tek şeyi, keskin zekânı kaybettin. Senin kadar keskin bir beyne sahip bir adam Xavier'in söylediklerine nasıl inanabilir? Senin ya da Ruslan'ın -ya da kardeşlerinden herhangi birinin- onunla vakit kaybetmesi hiç mantıklı değil."

Manolito vampirin odağını tekrar büyücüye çevirirken pohpohlamayı minimumda tutmaya dikkat etti. Maxim kurnazdı ve Manolito aşırıya kaçarsa bunu fark ederdi. Ses tonunu çok soğuk ve biraz da küçümseme dolu tuttu, bunun Maxim'in hoşuna gitmeyeceğini biliyordu.

Usta vampir nefesini içine çekti, hava dişlerinin sivri uçları arasında ısık çalıyordu. Manolito onun kontrol için, saygınlık için mücadele ettiğini görebiliyordu. Bir adım geri çekildi, ellerini arkasına koydu ve yüzünü düzgün çizgiler haline getirdi.

"Xavier hakkında yanılıyorsun, Manolito. Ordumu geçitten geçirecek ve kimse bizi yenemeyecek. Ölülerle savaşamazsın." Sanki çok eğleniyormuş gibi neşesiz bir şekilde güldü.

Etraflarındaki diğer vampirler de Maxim'i örnek alarak kendilerini toparlamaya başladılar ve ağızlarını kocaman açarak kahkahanın korkunç bir parodisi olan sesler çıkardılar. Manolito'nun kafasının içinde yankılanan ve dişlerini sıkmasına neden olan vahşi bir çığlıktı bu. Dişlerini zorla göstererek bakışlarını Maxim'inkilere sabitledi ve o şeytani maskenin ardında ne olduğunu okumaya çalıştı.

"Buna gerçekten inanıyor musun Maxim? Xavier'in seni geri getirebilecek gücü olduğunu mu düşünüyorsun? Gölge-savaşçı büyüsünü zirvede olduğu zamanlarda yarattı. Şimdi o yaşlı bir

Küçük çocukların kanıyla beslenen ve daha küçük büyücülerin büyülerini ele geçiren bir solucan. Seni buradan çıkarabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Sen. Bizi dışarı çıkaracaksın," diye tersledi Maxim, gerçek patlayarak ortaya döküldü. Ağzından tükürükler fışkırdı ve gözlerindeki alevler daha da yükseldi. "Her zamanki gibi kendini beğenmişsin, küçük adam. Senin gerçekte olduğun şey bu. Kardeşlerin gerçeği biliyordu. Sen önemli biri olmak için sızlanan küçük bir adamsın. Bizimle savaşmayı düşünüyorsun ama yapamazsın. Asla yapamadın. Benim dünyama girmeye cüret ettin ve bir kez daha bize katılma fırsatın oldu. Sana bu şansı iki kez verdim."

"Benden hayat arkadaşımı öldürmemi istedin."

"Bizim saflarımıza katılır ve bana hizmet ederdin. Senin zekânla çok ileri gidebilirdik ama sen hiçbir zaman büyük resmi göremedin. O aptal Dubrinsky'ye yaltaklanmak istedin. Ve asla anlamadın, Zacarias bile anlamadı: Vlad Dubrinsky oğlu için size ihanet etti. Oğlu için hepimize ihanet etti."

Manolito kaskatı kesildi, zihni hızla çalışıyordu. Bulmacanın parçalarını bir araya getirebilirse cevap tam önündeydi. Maxim ona söylemek istiyordu, üstünlüğünü göstermek istiyordu; Manolito'nun sabırlı olması ve onu bu yönde yönlendirmesi gerekiyordu. "Çocukça sataşmalarının beni gülünç köpeklerin gibi etkileyeceğini mi sanıyorsun?" Bu hareketiyle Maxim'in dikkatini çekmek için çırpınan vampirleri kasıtlı olarak içine çekti. "Ben bir avcıyım. Bin yıldır avcıyım. Eğlenceli biri oldun, içindeki büyüklük çoktan yok oldu. Kendini Xavier gibiler için bir kuklaya dönüştürdün."

Maxim patlayacakmış gibi görünüyordu. Gözleri derin yuvalarında dönüyor, kırmızı turuncu ve sarı renkte parlıyordu. Dişlerinin arasından zehir kusuyor, asit Manolito'nun derisine iniyor, orada cızırdıyor ve tütüyordu.

Manolito saldırının altında kıpırdamadan durdu, gözünü kırpmadı, yüz ifadesini değiştirmede, sadece Maxim'i izledi.

Vampirin derisinin altına girmeye devam eden aynı küçük küçümseme gülümsemesiyle.

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir şey. Ayrıca zekânın herkesten üstün olduğunu düşünüyorsun. Sen ve değerli kardeşlerin. Zacarias bize o katil, sümüklü prensi takip etmemizi emretti. Dubrinsky bir kadını öldürtebilir ama kendi oğlunu öldürtemez ve De La Cruz kardeşler de köpek yavrusu gibi peşinden gider."

Manolito omuzlarını rahat bir şekilde silkti. "Tıpkı senin Xavier'e yaptığın gibi. Onun yalanlarına inanıyorsun. Ölümsüzler için yem olmak istemiyor. Size duymak istediğiniz her şeyi söyleyecektir."

"Geçidi gördüm," diye tersledi Maxim. "Ve o geri dönecek. Sen kanalsın. Çığlıklarını duyduğunda senin için gelecek."

Manolito kalbinin yerinden fırladığını hissetti ama yüz ifadesini değiştirmede, bakışlarını küçümsemeyle dolu tutmaya ve bu ifşa karşısında gözlerini kırpmamaya dikkat etti. Bunu bekliyordu ama bunu duymak MaryAnn için korku yaratmıştı. Duygularını derinlere itti ve usta vampirle yüzleşti. "Bunu yaptığını görmek ilginç olacak."

"Tam şu anda kuklalarım emirlerimi yerine getiriyor, bedenini savunmasız yatarken ona saldırıyorlar. Onu yakacağız ve geri dönmen için hiçbir umut kalmayacak. Çığlıklarını duyacak ve daha önce yaptığı gibi seninle tamamen birleşecek. Buraya geldiğinde, geri dönmek için onun yaşayan ruhunu kullanabiliriz."

Manolito şimdi korkunun tadını alıyordu, ama kalbini kolay bir ritimle atmaya zorladı. "Peki bana nasıl çığlık attırmayı düşünüyorsun Maxim? Şimdiye kadar tamamen başarısız oldun."

Maxim sıırttı. "İletişimin her yolunu takip edebilecek sadece bir kişi var." Kollarını salladı, gözlerinde memnuniyet parlıyordu. "Draven Dubrinsky ile tanışın, Mikhail'in ağabeyi."

Manolito döndü ve Vlad'ın oğlu arkasında durdu, ailesinin mirasının gücüyle parlıyordu, gözleri ışıltı ışıltı

Nefret, yakışıklı yüzü kötülükle bükülmüştü.

"Senin için gelecek," diye kabul etti. Kollarını iki yana açmış, dimdik duruyordu ve Manolito onun zihninin gücünü hissetti - ona çarptığı anda birleşti.

On Yedinci Bölüm

Vampir, MaryAnn'i çevreleyen bariyerden geriye kalanlara çarparak Manolito'nun koruyucularını parçaladı. Yaratığın pençeleri, gölgelikteki güvertede oturan Manolito'nun bedenine ulaşmak için uzandı. Kurt adam ölümsüzle havada karşılaştı, ikisi birbirine çarptı, kurt ileri doğru momentumunun gücüyle vampiri geriye doğru itti. Yavrusunu koruyan bir anne gibi, birlikte düşerlerken vampire acımasızca saldırdı.

Ormanın zeminine doğru düştüler, kurt ölümsüzün üzerindeydi, iki kıvranan form dalları kırarken vampir sırtıyla dallara vurdu ve yüz elli metre düştüler. Etraflarındaki orman savaşın gürültüsüyle, yüzlerce kuşun çığlıklarıyla, maymunların çığlıklarıyla, vampirin hırıltılarıyla ve onlar aşağı düşerken parçalanmış ağaçların çatırtılarıyla canlandı.

Vampir sivri dişlerini kurdun omzuna geçirdi ve pençeleriyle kurdun karnını tırmıklayarak parçaladı. MaryAnn pençelerin derine indiğini hissetti; kurdun etinin ve kürkünün parçalanma sesini bile duyabiliyordu. Karnı guruldadı ama kurt kafasını bir kenara savurarak dişlerini omzundan söktü, et parçalanıp kan yapraklara sıçrarken duyduğu acıyı görmezden geldi.

Vampir yarı biçimsiz bir halde yere yığıldı, kurdun altından kurtulmaya çalışıyordu ama MaryAnn'in koruyucusu acımasızdı, dişleri boğazına doğru ilerliyor, pençeleri solmuş, kararmış kalbi için göğüs duvarını kazıyordu. Bu içgüdüsel, bir nesilden diğerine kolektif hafızada aktarılan asırlık bir mirastı. MaryAnn, hiçbir şeyin ona dokunamayacağı derinlerde bir yere asla gitmemeye yemin etti.

biber gazı olmadan hiçbir yere gidemezdi. Kurt bununla vampiri kör edebilir ve en azından o korkunç dişlerden kurtulabilirdi.

Vampirin üzerine indi ve yuvarlandılar, vampir tıslıyordu, nefesi kokuyordu. Yaratık çürüyen et kokuyordu ve kurdun keskin koku alma duyusunu rahatsız ediyordu. Vampir kurdu yakaladı ve fırlattı, bu fırsattan yararlanarak buhar haline geldi ve gölgelikteki güverteye doğru aktı.

MaryAnn'in kalbi göğsüne çarptı. Çığlık attığını duydu, ulaşmaya çalıştı, Manolito'ya ulaşabilmek için cesedi ele geçirmeye çalıştı ama kurt çoktan harekete geçmişti, inanılmaz bir hızla ağaç dallarına sıçradı, Manolito'nun cesedinin yanında yeniden canlanan vampire doğru atıldı. Kurt bu kez vampirin kafasını pençeleriyle yakaladı ve sıkı. Vampirin boynu kırıldı ve kafası bir tarafa düştü. Hırlayan, gözleri öfkeyle parlayan yaratık omzunu indirdi ve kurdu geriye doğru iterek onları bir kez daha korkuluğun kenarına götürdü.

MaryAnn düştüğünü hissetti, dalların sırtına çarptığını hissetti ama bu sırada kurt kontrolü elinde tutuyordu, namlusu ölümsüzün kalbine doğru ilerliyordu. Kurdun vücudunu kaplayan kan asit gibi yanıyor, kemikleri kavuruyordu ama koruyucu durmayı reddetti. Vampir çaresizlik içinde kendini kurdun üzerinden attı ve ikisi de sert bir şekilde yere düştü.

Riordan De La Cruz, vampir ayağa fırladığı anda havada cisimlendi. Riordan yumruğunu vampirin göğsünün derinliklerine sapladı ve kalbini söküp çıkardı. Onu bir tarafa fırlatarak kurtla yüzleşmek için döndü. Muhafız ayakta durmayı başarırken sendeledi, yaralarının acısı ve travmasıyla titriyordu.

Riordan bir kaşını kaldırdı. "MaryAnn?"

Kurt başını salladı ve destek almak için arkasına uzanarak bir ağaca yaslandı. Kalbe doğru başını salladı.

vampirin vücuduna doğru yuvarlandı.

"Evet, elbette." Riordan şaşkınlığını gizleyerek gökyüzüne doğru uzandı. Bir anda fırtına bulutları kaynadı ve gök gürültüsü yuvarlandı. Şimşek koyu bulutları kapladı ve sonra kalbe çarparak onu yaktı. Sonra beyaz-sıcak enerjiyi vampirin bedenine doğru yönlendirdi.

MaryAnn'in şaşkınlığı karşısında kurdu çatırdayan enerji akımına doğru eğildi. Enerji onu yakıp kül etmek yerine kollarındaki ve vücudundaki asitli kanı eritti. Geriye doğru sendeleyeyen muhafız bir kez daha bir ağacın birbirine dolanmış köklerine yaslandı, yanları kabarıyor, nefesi kesik kesik geliyordu. Acı vücudunu yakıp kavuruyordu ama Manolito'yu hayatta tutmuştu. Onu kontrol etmek için bir an daha bekleyemezdi. Ona dokunmak için. Ona umutsuzca ihtiyacı vardı.

Uzun ağacın alt dallarına sıçrayarak güverteye doğru tırmandı. Manolito hâlâ oturuyordu, vücudu biraz yana çökmüştü ama dinleniyor gibi görünüyordu. Kadın nefesini bıraktı ve onun yanına çöktü.

MaryAnn bedenine uzanarak nöbetçiye teşekkür etti, sağladığı yardım için minnettardı. Daha kırılgan olan insan bedeniyle vampiri asla yenemezdi. Dünyayı kendisiyle paylaşan diğer türlere karşı minnettarlık duyuyor, herkesi olabildiğince güvende tutacak kadar önemsedikleri için şükreliyordu. Kurt ona kendini güvende hissettirdi.

Sen kurtsun, diye içindeki kadınsı ses ona güvence verdi.

MaryAnn gözlerini kapadı ve genişleyerek koruyucuyu ruhunun derinliklerine çekti. Bu kez süreç çok daha hızlıydı, kurt inine doğru sıçradı ve MaryAnn bıraktığından çok daha kolay bir şekilde dışarı çıktı. Vücudu en az sıkıntıyla yeniden şekillendi, ancak insan formuna girdiği anda yaralarının acısı gözyaşları yanana kadar arttı ve inlememek için dudaklarını sertçe ısırıldı.

"Jaguar ve büyücüğü de yok ettim ve vampirin kanının toprakta, ağaçlarda ve yeşilliklerde yarattığı pisliği temizledim, o yüzden yukarı geliyorum."

MaryAnn bir an için Riordan'ın sesindeki uyarıyı anlamadı, ta ki vücuduna bakana kadar. Giysiye ihtiyacı vardı. Hiç giysisi yoktu. Panik yükseldi. Giysileri onun zırhıydı. Cesaretiydi. Moda anlayışı onu her şeyin üstesinden getirmişti. Giysileri olmadan onunla yüzleşemezdi. Gerçekten de hiperventilasyona başladı.

"Hayır! Buraya gelemezsin. Giyinik değilim."

Adam sabırsız ses tonuyla bir şeyler mırıldandı ve kadın kendini solmuş ekose bir gömlek, bol bir kot pantolon ve çok eski spor ayakkabılar içinde buldu. Sonra adam önünde durmuş, kaşlarını çatmıştı.

"Yaranızı iyileştirmek zorundayım. Bir göz atmam gerekecek. Vampirler son zamanlarda ısırıklarında arkalarında küçük parazitler bırakıyorlar."

Onu zar zor duydu, dehşet içinde kıyafetlerine bakmakla meşguldü. "Bunları giyeceğimi düşünmediğini biliyorum..." Dehşete kapılmış bir halde ona bakarken parmak uçlarıyla gömleğinin eteklerini tuttu.

Kaşları çatıldı ve kaşları çatıldı. "Bunlara giysi deniyor."

"Hayır, değiller. Paçavra belki." Sıkı elbisesini okşadı örgüsünün hâlâ sağlam olduğundan emin olmak için. Vampirler ve jaguarlarla savaşıyor olabilirdi ama bunu yaparken iyi görünecekti. "Bunlar kıyafet değil." Omzu zaten yanarken kolunu hareket ettirince gözle görülür bir şekilde irkildi. Tabii ki adam bunu gördü. Vampir ısırtığıyla moda sorunundan çok daha fazla ilgileniyordu.

Riordan kardeşini incelemek için çömeldi. "Juliette kıyafetleri için asla endişelenmez. Ne giyerse giyer."

"O kızın ciddi bir makyaja ihtiyacı olduğunun farkındayım," dedi MaryAnn. Hem de birden fazla şekilde. Juliette'in de zorba erkeklerle başa çıkma konusunda birkaç danışmanlık seansına ihtiyacı vardı.

Riordan ona baktı ve gülümsemesi nefesinin ciğerlerinde sıkışmasına neden oldu. Sadece bir anlığına, o ay ışığında, kardeşine benzemişti. Parıltı oradaydı ve sonra kayboldu ve Manolito'yla birlikte olmak için duyduğu çaresizlik arttı.

MaryAnn'in yüzündeki gülümseme kaybolurken Riordan yavaşça doğruldu. "İyi iş çıkardın. Sana çok şey borçluyum. Tüm ailemizin borcu var, MaryAnn. Kardeşimin hayatını kurtardığın için teşekkür ederim."

Adamın sesindeki samimiyet onun felaketiydi. Eğer en iyi kıyafetlerini giyiyor olsaydı, tüm bunların üstesinden vakur bir şekilde gelebilirdi, ama hayır, ona korkunç, sefil bir kıyafet giydirmek zorunda kaldı ve baskı altında büzüldü. Hüngür hüngür ağladığını duydu. Adam telaşlanmış görünüyordu ve hatta bir elini kaldırarak bir adım geri çekildi.

"Ağlama. Bu bir iltifattı. Ağlamaya başlama. Omzun ağrıyor olmalı. Dur bir bakayım."

"Kıyafetler yüzünden." Hıçkırdı. "Çabuk değiştir onları." "Bana bir resim ver o zaman."

Sesi en az onun hissettiği kadar çaresiz geliyordu. Manolito öteki dünyayla ve onun içinde yatan her neyse onunla yüzleşirken burada durup bir bebek gibi hıçkırarak ağlayamazdı. Ona ulaşmak zorundaydı. Nedense o ruhani yerin düşüncesi bile tüylerini ürpertiyordu. Derin bir nefes aldı ve kendini en sevdiği Versace kot pantolonunu, Dolce & Gabbana'nın tütün rengi, altın rengi deri askılı ve göğüslerinin üzerinde ustaca duran dökümlü yakalı jarse askılı bluzunu ve en sevdiği Michael Kors botlarını giyerken hayal etti, çünkü bunlar çok şık ve rahattı ve her şeyle uyumluydu. Aksesuarlar her şeydi, bu yüzden sonuna kadar gitti ve her zaman istediği ama parasının yetmediği örgülü kemeri, kalın bileziği ve kolyeyi ekledi.

Derin bir nefes aldı ve giysiler tenine yerleşir yerleşmez bıraktı, ona bir eldiven gibi oturdu ve bir sonraki meydan okumayla yüzleşmesi için ona cesaret elbisesi sağladı. "Teşekkürler, Riordan. Bu mükemmel."

Onun küçük alayını yapmasını bekliyordu ama onun yerine görünüşünü dikkatle inceledi. "Harika görünüyorsun. Diğer kıyafetlerin içinde iyi görüldüğünü düşünmüştüm ama bunlar sana bir şekilde yakışmış."

Gülümsedi, ilk kez onunla küçük bir yoldaşlık hissetti. "Buraya bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler. O şeyle ne yapacağımı bilemedim. Sürekli üzerime geliyordu." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Şey. Ben değil. Gardiyanım."

"Kurt."

Bunu saygıyla söylemişti ve MaryAnn'in kalbi daha da hafiflemişti. MaryAnn bunun ne anlama geldiğini anladı. O kurttu. İçinde yaşıyor, sessiz ve bekliyor, gerektiğinde ortaya çıkıyor, harekete geçmeye zorlanmadıkça sessiz kalmaktan memnun oluyordu. O bir nöbetçiydi ve etrafındaki hayvanlar onun içindeki koruyucuyu olduğu gibi tanıdılar. Ve ona saygı duyuyorlardı. Riordan ona saygı duyuyordu. Ama daha da fazlası, onu olduğu gibi kabul etmişlerdi.

"Sen Manolito'nun hayat arkadaşısn," dedi Riordan. "Ve her beklentiye fazlasıyla karşılıyorsun." Kibar bir saygı jestiyle eğildi. "Daha iyisini bulamazdı. Pek çok sır saklıyorsun, küçük kardeşim."

Sırtışın yüzüne yayıldığını hissetti; elinde değildi. "Kurt mu? Fırsat buldukça ortaya çıkıyor ve ortalığı birbirine katıyor." Bunu söylerken kendini çok gururlu hissediyordu. Kurt. Onun kurdu.

"Bu dünyada hiç Lycan kaldığını bilmiyordum. Şimdi düşünüyorum da hepimizin onlara verdiğinden çok daha zekiler. Elbette hâlâ varlar ve bunu bilmemiz gerekirdi. Her zaman arka planda kalmaktan memnun oldular."

Korkuluklara yaslandı, biraz sallandı. "Yaralandıklarında senin yaptığın gibi kendilerini iyileştirebileceklerini umuyordum. Ve hayal gücümle kıyafet üretebilmeyi isterdim. Paramın yetmediği birkaç kıyafet var ama kendimi onları giyerken hayal edebiliyorum."

Onu sabitlemek için kolundan tuttu ve tekrar Manolito'nun yanına oturana kadar indirdi. "Sana iyi haberlerim var MaryAnn. Manolito oldukça zengin ve istediğın kıyafeti alabileceksin. Her zaman tamamen insan olduğun yanılsamasını sürdürmek iyidir, ancak ihtiyaç duyarsan, bir kez tamamen Karpatyalı olduğunda, istediğın gibi kıyafet üretebileceksin."

Bunu söylediğinde kalbi yerinden fırladı. Tamamen Karpatyalı. Hâlâ bununla uğraşmak zorundaydı. Ve sonsuza dek Manolito De La Cruz'la birlikte olmak istiyordu. Kibriyle onu çıldırtacaktı ve kendisi kadar inatçı bir kadınla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek zorunda kalacaktı.

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?" Riordan sordu. "Pek sayılmaz. Nasıl anlayabilirim ki?" Ona her ne yapıyorsa

Omzu nefesini kesiyordu. Cehennem gibi acıyordu ve mükemmel botlarına bakıp kare burunlarına ve gerçekten güzel derilerine hayran kalabildiğın için çok mutluydu.

"Tamamen Karpatyalı olacaksın. Juliette jaguarını kaybettiğın için üzgündü. Kedisini çağırabiliyor, onun şekline ve hissine bürünebiliyor ama bu aynı şey değil. Bir kayıp duygusu hissetmiyor ama bunu ilk kez bir kayıp olarak düşündüğünde zorlandığını biliyorum."

"Gerçekten mi? Ben daha çok ailemi kaybetmekten endişe ediyorum. Büyükannem, büyükbabam ve ailem benim için çok önemli. Arkadaşlarımla ve ailemin ölümünü izleme fikri pek umurumda değil."

Riordan kanının Manolito'ya kurdu bulaştırdığını bilmiyordu, tıpkı kanının ona Karpatların özelliklerini verdiğı gibi. Parmakları hayat arkadaşının uzun, kalın saçlarına kaydı. Kelimeyi ve anlamının derinliğini tattı. O kendisine aitti. Kendisi ona ait olduğı kadar, o da kendisine aitti. Ona her ne oluyorsa, o da ona oluyordu. Riordan bu konuda ne diyecekti? O zaman ne kadar kabul edici olurdu?

Çarpan şakaklarını ovuşturdu. "Bir şey duydun mu?" Etrafına bakındı, yüzünü kaldırdı ve havayı kokladı. Bunu ne kadar sık yapmış ve nedenini hiç fark etmemişti? Onlara yardım etmek için ihtiyaç duyduğu bilgiyi elde etmek amacıyla farkında olmadan insanların zihinlerine ne kadar sık ulaşmıştı? Ve hayvanlar... Etrafına, ağaçlardaki maymunlara baktı. İhtiyacı olduğunda hepsi yardımına koşmuştu. Vampirin büyüü altındaki jaguar bile büyüü bozmak ve onun emirlerini yerine getirmek için savaşmıştı.

"Kurt iyi," dedi memnuniyetle. "Elbette. Sen ne düşünüyorsun?"

"Dişli canavar, çığlık atan genci pençeleriyle parçalayıp tüm aileyi yutarken, en küçükleri dolaptan bakıp bir gün kıllı canavarı öldürmeye yemin ediyor."

Riordan homurdandı, yüzündeki kısa süreli eğlence gülümsemesi belirmediği anda kayboldu. "Olabilir. Haydutluk yapan birkaç kişi var ama kurt toplumu, geçmişte ve sanırım şimdi de, kendi türlerini denetleme konusunda her zaman iyi bir iş çıkardı. İnsan gibi yaşarlar, en azından eskiden bunu tercih ederlerdi, genellikle orman ya da ormanın yakınında yaşarlardı ya da hayvanları korumaya yardımcı olmak için onlarla birlikte çalışırlardı. Korumaları altındaki biri için aşırı bir tehlike olmadıkça kendilerini nadiren açığa vururlardı. Sayıları bizimkilerden önce bile azalıyordu. Çok dağılmışlardı, sürüler birbirleriyle çiftleşecek kadar yakın değillerdi ve insanlarla çiftleşmeye çalıştıklarından ama başarılı olamadıklarından ve sonunda türlerinin yok olduğundan şüpheleniyorduk."

"Neden onların kanının bir insanı dönüştürmeyeceğini düşünüyorsunuz?"

"Karpat kanının bir insanı başarılı bir şekilde dönüştürebileceğini düşünmemiştik. Juliette yıllar içinde fark ettiğimizden daha fazla insanda diğer türlerin kanının da bulunduğunu düşünüyor, belki çok fazla değil ama yine de genetik olarak muhtemelen bağlantılılar."

"Ama kurt kanının Karpat kanı kadar güçlü olmadığını ve Manolito'nun beni sorunsuzca dönüştüreceğini mi düşünüyorsun?"

Riordan'ın tereddütünü görmekten çok hissetmişti. "Seni dönüştürmesi gerektiğini biliyorum, yoksa hayatta kalamaz."

"Senden istediğim bu değildi." Gözlerini görebilmek için ondan uzaklaştı. "Neden korkuyorsun?"

Riordan ısırik izini incelemek için bir kez daha uzanırken, "Seni dönüştürdüğünde ne olacağını bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. Bölge kan ve tükürükten yanmış, ayrıca çiğ ve yırtıktı. Titriyordu ama bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Parmakları Manolito'nun saçlarında sanki onun çapasıymış gibi kenetlenmişti ama o da bunun farkında değildi. "Juliette'i dönüştürdüğümde, jaguar yaşamak için çok mücadele etti."

"Manolito Luiz'i dönüştürdü."

"Luiz ölüyordu. Jaguarın hayatta kalmak için tek şansı buydu. Onun küçük bir parçası yaşıyor, tıpkı Juliette'in jaguarının küçük bir parçasının onun içinde yaşadığı gibi, ama aynı şey değil ve bir jaguar şeklini alabilseler de, jaguar değiller. Bu mantıklı mı?"

Kalbi yerinden fırladı. Kurdunu seviyordu. Onunla gurur duyuyordu. Ve her nasılsa, bunu daha yeni öğrenmiş olmasına rağmen, koruyucu başından beri oradaydı, hayatını şekillendiriyor, haberi olmadan ona yardım ediyordu. Başka bir şey olmak istemiyordu. Kendini insan olarak görüyordu. Belki Juliette haklıydı ve çoğu insanın diğer türlerle genetik bir bağlantısı vardı, ama nedeni ne olursa olsun, olduğu kişiyi seviyordu, kendi derisinin içinde rahattı ve değişmek istemiyordu, kim olduğunu bırakmak anlamına gelse bile. Ne olduğunu. Yeni bulduğu kurdunu bırakmak zorunda kalsa bile.

Ama Manolito'dan vazgeçebilir miydi? Ölmesine izin verebilir miydi? Vampire dönüşmesine izin verebilir miydi? "Bir hayat arkadaşı olduğunu bildiği halde vampire dönüşemez, değil mi? Eğer ben de senin gibi olmazsam?" Kalbi, kafasının içindeki çarpıntıyla eş zamanlı olarak gümbürdedi. O değildi

Hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değildi, başı mı yoksa omzu mu? Vampir yarası kemiğine kadar yanmıştı.

Birdenbire Manolito'nun zihnine dokunmak istedi. Onunla birleşmek için. Manolito'nun onunla birlikte gölge diyarına gelmesini istemediğini bildiği için bu dürtüyle savaştı ama onun dokunuşuna bu kadar ihtiyaç duyarken bu çok zordu. Neredeyse nefes alamıyordu, havayı ciğerlerine çekmenin bir yolunu bulmak için çabalıyordu. Bu o muydu? Yoksa o muydu? Başı belada mıydı?

"Elbette ihtiyaçtan delirebilir. İnsanın hayat arkadaşının orada olduğunu ve hâlâ kurtarılamadığını bilmesi daha kötü. O gerekeni yapacaktır MaryAnn ve sonunda bunu yaptığı için memnun olacaksınız."

Şimdi her yeri ağrıyordu, sırtı, bacakları ve kolları, sanki biri onu dövmüş gibi. "Ona ihtiyacım var." Bunu itiraf etmişti ve utanması gerekirdi ama tek düşünebildiği ona ulaşmaktı.

Riordan kaşlarını çattı. Alnında küçük kan lekeleri belirmişti. MaryAnn'in onun yaptığı gibi bir açıklamayı yalanlamadan geçiştirmesi hiç hoş değildi ve Manolito'ya olan ihtiyacını ona asla itiraf etmezdi. Bir şeyler çok yanıltı. Lekeli kanın MaryAnn'in vücuduna zehir gibi yayılmadığından emin olmalıydı. "Sadece rahatla. Seni halkımızın yöntemleriyle iyileştireceğim."

Bir nefes aldı ve Manolito'ya yaklaştı, onun dokunuşunun sıcaklığına, kendisine yakın hissetmesine ihtiyaç duyuyordu, ama soğuk ve cansız hissediyordu, ruhu fiziksel bedeninden çok uzaktaydı. "Ona gitmeliyim."

"Nefes al. Bunu yapmama izin ver. O da bunu yapmamı isterdi." Riordan sesini olabildiğince yatıştırıcı tuttu. MaryAnn son birkaç gündür çok fazla şeyle uğraşmak zorunda kalmıştı. Yıpranmış görünüyordu ve yarın gece kalktıklarında, burada yapacaklarına rağmen, dalların arasından yere çakılmanın etkilerini hissedecekti.

Bir nefes aldı ve bedenini serbest bırakarak fiziksel benliğinin uzaklaşmasına izin verdi, böylece gerekli iyileştirici enerji ışığı haline gelebilecekti. Onun bedenine girerek

hasarı incelemek için. Vampir kasıtlı olarak onun kanını enfekte etmişti. Büyük et parçalarını koparıp atmamıştı; daha ziyade jilet gibi keskin dişleriyle derin bir delik açmış, testere hareketi yaparak binlerce küçük paraziti kan dolaşımına enjekte etmişti. Neden? Neden öldürmeye çalışmadı? Kurt beklenmedikti ama bu vampiri kendini daha da güçlü bir şekilde savunmaya itmiş olmalıydı.

Vampir öldürmek yerine verebileceği en fazla hasarı vermeyi tercih etmişti. Şahdamarı sağlam kalmıştı. Kurdun karnını tırmıklamış ve parçalamış, omzunu ısırmıştı ama tek bir yara bile öldürme hedefi değildi. Hiçbir vampir ölüm kalım savaşı sırasında bu tür bir kontrole sahip olamazdı, tabii programlanmadıysa. Ve bir vampiri, hatta daha küçük bir vampiri, hayatı tehlikedeyken kim manipüle edebilirdi? Vampirler doğaları gereği bencil ve kurnazdı. Riordan, MaryAnn'in kan dolaşımında bir araya gelen parazitleri dehşetle izledi.

Kendi bedenine girdi. "Bu biraz zaman alabilir. Kendini hasta hissediyor musun?" Zehir tespit etmemişti, yani vampir ona ölümcül bir kimyasal enjekte etmemişti.

"Çok uzun sürmemeli. Manolito'ya yardım etmeliyiz."

Onun yüzünü inceledi. Çok yorgun görünmesinin yanı sıra, telaşlanmış gibi de görünmüyordu, yani bilmiyordu. Kurdun bildiğine dair hayatı üzerine bahse girebilirdi. "Dinlen," diye tavsiye etti, ondan çok kurt için. Çünkü kurda daha sonra ihtiyaç duyulacaktı; bundan emindi.

MaryAnn gözlerini kapadı ve başını Manolito'nun omzuna yasladı. Riordan, vampirin geride bıraktığı parazitlere karşı savaşabilmek için bedeninden sıyrılarak onun üzerinde durdu.

Manolito şok içinde Draven Dubrinsky'ye baktı. Adam çoktan ölmüştü. Vlad neden onu oğlunun sisler ve gölgeler çayırında yaşadığı konusunda uyarmamıştı? Draven, babası ve Mikhail gibi, Karpat halkının gücünün bir taşıyıcısıydı. Hayat arkadaşlarının bile tam tonunu, tam yolunu, zihinden zihne geçişini bilirdi.

Manolito'nun kalbi yerinden fırladı, karnı düğümlendi ama nabzını sabit ve güçlü tuttu, yüz hatları ifadesizdi. İlk düşüncesi MaryAnn'i uyarmak oldu. Bunu yapmak için onunla birleşmesi gerekecekti. Bu onu Maxim'in onu yakalayabileceği kadar dünyaya çekecek miydi?

Nefesini yavaşça bıraktı, zihnini MaryAnn'den uzak tuttu, onu engelledi, böylece Draven zihnine dokunursa onu bulamayacaktı, hatta ona giden bir yolun ipucunu bile bulamayacaktı. O Karpatyalı değildi. Draven onu tam kan Karpatyalı bir dişi gibi otomatik olarak arayamazdı.

Dubinsky'nin oğluna bakmayı reddetti ve savaşı Maxim'le arasında tutmayı tercih etti. Malinov'ları tanıyordu ve Karpatlar'ı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. "Onu benim aracılığımla bu dünyaya sürükleyemezsin. Onun gibilerle olmaz."

"Kendinden bu kadar emin olma, Manolito. Bu hep senin çöküşün oldu. Sen ve tüm kardeşlerin." Maxim'in sesinde acı bir küçümseme vardı. "Senin kadının bizim en güçlülerimizden birine karşı nasıl mücadele edecek sanıyorsun?" Kahkahası yumuşak ve alaycıydı. "Ben pek iyi düşünmüyorum."

Yağmur ormanı etrafını sararken Manolito kaşlarını çatı. MaryAnn'in fiziksel bedeninin yanında oturduğunu gördü, dizlerini yukarı çekmiş, bir eli saçlarında dolaşıyordu. Omzunda ve ön tarafında kan vardı. Gömleği yırtılmıştı. Yüzünü göremiyordu ama kendisine bu kadar yakın duran adama güveniyor gibiydi. Riordan. Kardeşi. Yaraları incelemek için yakınına eğildi.

Koruyucu görünmesi gerekirdi, ama avcının avının üzerinde durduğu gibi onun üzerinde dururken sinsi, kurnaz bir nitelik vardı. Başını çevirdi ve Manolito'ya gülümsedi. Riordan'ın yüzü bulanıklaştı ve Maxim'in kardeşlerinden biri olan Kirja'nın yüzüne dönüştü.

Manolito'nun kalbi neredeyse duracaktı. Hareket etmekten ve MaryAnn'e yönelik saldırıyı tetiklemekten korkarak kendini hareketsiz tuttu.

İçindeki her şey ona ulaşmasını, onu uyarmasını söylüyordu... Maxim yaklaştı. "İnsanlar çok kolay kandırılabilir."

Manolito gözlerini kapadı ve içini bir rahatlama kapladı. "Ben öyle düşünmüyorum. Hatırladığım kadarıyla kardeşim Rafael, Kirja'nın kalbini bedeninden sökmüş ve onu, onun gibileri bekleyen cehennemin en derin çukurlarına göndermişti." Bir insan tehlikeyi hissetmeyebilirdi ama kurt hissedirdi. MaryAnn'e saldıran bir vampir olsaydı bir muhafız anında ortaya çıkardı.

"Umarım eminsinizdir."

Bununla birlikte Kirja, MaryAnn'i bir kenara fırlattı ve hızlı bir hareketle, çaresizce oturduğu yerde Manolito'nun boğazını kesti. MaryAnn haykırdı ve sürünerek uzaklaşmaya çalıştı ama vampir onu ayak bileklerinden tutarak sürükledi, ters çevirdi ve üzerindeki giysileri yırttı. Kaburgalarını acımasızca tekmeledi ve sonra eğilerek yüzüne acımasızca yumruk attı. Kadın yuvarlanınca vampir onu saçlarından yakalayıp Manolito'nun yanına sürükledi ve onu orada tutarak can yoldaşının boğazından akan kanı yalamasını izlemeye zorladı.

Manolito fiziksel işkenceden çok daha kötü şeyler olduğunu keşfetti. Kendi kendine onun gerçekten MaryAnn olmadığını söyledi ama gözleri ve beyni ona inanmayı reddetti. Kendine Kirja'nın çoktan öldüğünü ve yaşayan dünyadan gittiğini söyledi ama kan ve çığlıklar fazlasıyla gerçektir. Kirja onu dövmeye devam ederken ürperdi. Vampir ona daha fazla sapkınlık yaptığında midesinin isyan ettiğini hissetti, Maxim'in aklına gelebilecek her türlü gaddarlık, ki aklına çok şey geliyordu.

Manolito'nun görüntüleri durdurmasının hiçbir yolu yoktu, bu yüzden duygularını bastırmaya çalıştı. Hiçbir yolu yoktu. Bu topraklarda duyguları hissetmesi gerekiyordu -hepsi öyleydi- ve duygular binlerce kez güçlendirilmişti. Artık ölümsüzlerin bir ruhu nasıl delirtebileceğini biliyordu. Bölümlere ayıramazdı; MaryAnn'in katlanmak zorunda kaldığı her darbeyi, her iğrenç şeyi hissetmek zorundaydı. Ciğerleri yanıyordu.

Hava almak için. Elleri titriyordu. Parmaklarını yumruk yaptı... ne için? Vücutları yoktu. Bu bir akıl oyunuydu. Onun kırılmasını bekliyorlardı. Umutları, MaryAnn'i kontrol etmek ve kendi acısını hafifletmek için onunla birleşmesiydi.

Başını iki yana salladı. "Bana ne yaparsan yap, onu almana asla izin vermeyeceğim Maxim. Bana ne gösterirsen göster."

Kirja yumruğunu MaryAnn'in göğsüne daldırıp kalbini çıkardı ve MaryAnn çığlık atarken onu havada tuttu. Manolito'nun vücutu sarsıldı ama o kayıtsız kaldı. Eğer kaderi gelecek yüzyıllarda onun acısını hissetmek ve işkencesini izlemek olacaksa, bunu yapacaktı. Ona sahip olamazlardı. Sadece dakikalar ya da saatler olabilirdi -bu yerde zamanın pek bir anlamı yoktu- ama ruhunun diğer yarısının Kirja, Maxim ya da Draven'ın tasarladığı şeye katlanmak zorunda kalışını izlemek ona ömürler, yüzyıllar gibi gelmişti. MaryAnn'in yakarışlarının ve çığlıklarının sesi, ona yapılan işkencenin görüntüleri sonsuza dek kalbine, zihnine ve hatta ruhunun derinliklerine kazınmıştı.

"Orada öylece durduğuna göre onu seviyor olamaz," dedi Draven. "Gerçek hayat arkadaşına bu kadar acımasızca davranıldığını gören her erkek yıkılır."

Manolito ona doğru baktı. Draven Dubrinsky aşkın ne olduğunu asla bilemeyecekti. Manolito biliyordu. Kirja'nın elinin her darbesinde, ayağının her tekmesinde, MaryAnn'in bedenine her dokunuşunda bunu hissediyordu. Bir yanılsama. Hepsi bir yanılsama.

Vücutundan ter nehirleri halinde kan aktığını hissettiğinde gülümsemeye zorladı. Bu da bir yanılsamaydı. "Bir oyun Maxim, hepsi bu. Benimle oyun oynuyorsun ve asla bozmayacağımı biliyorsun. Beni tanıyorsun. İstersen devam et, ama bu senin için bile çocukça görünüyor."

Maxim dişlerini göstererek hırladı ve illüzyonu elinin tersiyle itti.

Draven, Karpatyalı erkeğin yüzüne bakmamasına çoktan öfkelenmiş bir halde, "Beni kabul et," diye hırladı.

"Seninle konuşmak, seni görmek ya da herhangi bir şekilde seni gerçek kılmak gibi bir isteğim yok," dedi Draven'dan çok Maxim'i izleyerek. Vlad'ın oğlunun gücü vardı ama Karpat halkını yok etmek için geri dönecek kadar kurnaz ve nefret dolu olan Maxim'di.

"Böyle biriyle vakit geçirmeyi tercih etmeni çok iğrenç buluyorum Maxim. Sevgili kız kardeşimizin ölümüne sebep oldu. Onu kucaklamış olabilirsin ama ben onunla vakit geçirmek istemiyorum. Dubrinskı soyundan gelen böyle birinden korktuğumu sanmayın. Uzun zaman önce onun canını alma şansını memnuniyetle karşıladım. Bu, Ivory gibi birinin kaybına karşı bir şey olmazdı, ama yine de senin de yapman gerektiği gibi bunu memnuniyetle karşıladım, Maxim."

Bakışlarını Maxim'in üzerinde sabit tuttu, ses tonundan aşağılama damlıyordu.

Maxim hırladı, başını tehditkâr bir tavırla bir o yana bir bu yana sallarken tükürükleri çenesinden aşağı akıyordu. "Bana karşı bu küçümseyici tavrı takınma. Sadakatsizliğin kimin tarafında olduğunu uzun zaman önce kanıtladı."

Manolito ilk kez sesine bir öfke kırbacının sızmasına izin verdi ve Maxim'i kırbacıyla vurdu. "Kız kardeşinin katili yanı başında dururken sadakatsiz terimini kullanmaya cüret etme. Düşündüğümde daha da alçaldın, bu iğrenç yarattığın köpeği oldun. Onun önünde diz çök Maxim, tıpkı senin onayını bekleyenler gibi. Gerekirse çizmelerini yala. Seninle daha fazla işim yok, bu..." Elini kasıtlı olarak Draven'a doğru salladı. "Bu... çöp parçası senin efendin."

"Ben kraliyet ailesindenim," diye tersledi Draven. "Benim önümde diz çökmelisin."

Manolito ona bir bakış bile atmaya tenezzül etmedi. Zihninde Ivory'nin bir resmini canlandırırken bakışlarını Maxim'inkilere kilitledi. Onun için Fildişi, onu son gördüğü andaki kadar taze ve saftı, anısı asla solmayacak kadar onun bir parçasıydı. Kanlarının yolu boyunca gönderdi

bağ. Kahkahaları ve ıslıl ıslıl parlayan ruhuyla Ivory. Ivory'nin kollarını Maxim'e dolaması ve onun yanağını öpmesi. Ivory, Malinov'ların evinin dışında, elinde kılıcı, beş erkek kardeşinin ve De La Cruz kardeşlerin oluşturduğu çemberin ortasında gözleri bağlı bir şekilde dururken ve onlar ona dövüşmeyi öğretirken.

Kesin şunu! Maxim parmaklarını göz çukurlarına bastırarak çığlık attı.

Manolito sevgi dolu anıları, Maxim'in MaryAnn'in işkencesiyle ona eziyet ettiği kadar acımasızca yansıttı. Ivory'nin küçük bir çocukken Maxim'in omuzlarına binışı. Kardeşleri etrafını sarmış, onu güvende tutarken, Ruslan her zaman altında, Maxim ve Kirja iki yanında, Vadim ve Sergey önde ve arkada havada gezinirken ilk kez havadaydı. Onun kahkahaları. Savaştan döndüklerinde onları karşılamak için merdivenlerden aşağı koşarken ayın parlaklığını aydınlatması.

Kes şunu. Sana yalvarıyorum. Kesin şunu.

Çünkü gölgelerin ve sislerin çayırında hayaletler her duyguyu hissedebiliyordu. Nefreti. Acı. Keder. Pişmanlık. Bunları kırbaç darbeleri gibi hissetmeleri ve yıkıcı yollarına devam etmeleri gerekiyordu. Manolito'nun MaryAnn'in işkence sahnesinin bir hayal olduğunu bildiği halde içine akan duyguları bu kadar keskin hissetmesinin nedeni buydu. Bunca uzun yüzyıl boyunca hissetmediği şeyi hissetmesi gerekiyordu.

Maxim'in kız kardeşine duyduğu sevgiyi hissetmekten başka çaresi yoktu. Duygular her anıyla birlikte zihnine akıyordu. Elleriyle yüzünü kapattı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Hayat arkadaşşıma yapılmasını istediğin şeyleri ona yapacak olan adamın yanında duruyorsun. Draven'ın aklından geçenleri sana göstereyim mi? Ivory'ye uygulayacağı sapkınlıkları?"

Manolito böyle bir şeyi asla yapamazdı ama Maxim'in onları kendi zihninde canlandıracağını biliyordu. Sonunda Fildişi'ni onlardan alan kişiyle omuz omuza durduğunu bilecekti. Planladı

Ona en büyük ihaneti yapacak olan kişiyle kötülük.

"Hayır. Onu düşünemiyorum."

Çok fazla anı vardı. Manolito gözyaşlarını kendi kalbinde hissetti. Ivory. Onu bir kız kardeş gibi sevmişti. Cömert ruhu ve şefkatli doğasıyla hepsinin hayatını aydınlatmıştı.

"İsteddiğini yaptın, Manolito."

Hepsi arkalarından sessizce yaklaşan çiftle yüzleşmek için döndüler. Vlad ve Sarantha el ele duruyordu.

"Burada olmamalısın," dedi Manolito. Draven'a, yüzündeki kıs kıs gülen ifadeye baktı ve bir şeyleri kırıp dökmek istedi. Vlad ve hayat arkadaşı bir oğuldan çok daha fazlasını hak ediyordu. "Bu benim pisliğim ve bunu temizlemenin bir yolunu bulacağım." Onları Draven'ın olduğu canavarla yüzleşmenin acısından kurtarmak istiyordu. Her nasılsa Ivory'nin intikam yerine bunu isteyeceğini biliyordu.

"Planlarını yok ettiniz ve Maxim'in yaptıklarının farkına varmasını sağladınız. Kardeşlerine yardım etmeyecek," dedi Vlad. "Buradaki zamanınız doldu. Ben henüz görevimi yapmadım ve sonra bizimki de bitecek."

Manolito ellerine baktı. Artık şeffaf değillerdi. Parmaklarını sıkıca yumruk yaptı ve sonra elini bir kez daha açtı.

Manolito, Vlad'ın her De La Cruz'u kastettiğini anlayacağını bildiğinden, "Her zaman senin yanındayız," dedi.

"Sen ve kardeşlerin halkımıza sadık kaldınız," dedi Vlad. Jaguarlara elinizden geldiğince yardım edeceğinize ve oğullarıma her zaman güvendiğim sadakati göstereceğinize inanıyorum."

Sarantha ona yaklaştı ve yara izlerine dokundu. "Mikhail'in hayatını kurtardın. Ve Shea'nın önüne geçip zehirli bıçağı alarak oğlumuz Jacques'ı kurtardın. Doğmamış torunumuzu da kurtardın. Size teşekkür ediyorum. Bu yeterli değil ama verebileceğim tek şey bu."

Vlad onun kollarını kavradı. "Şimdi git. Burayı terk et. Artık buraya ait değilsin. Bırak yüzyıllar önce halletmem gereken işi ben halledeyim. Büyük ve iyi yaşa, eski dostum."

Manolito uzaklaştı. Kendini MaryAnn'e uzanırken hissetti. Kardeşleri için. Hayat için. Vlad ve Sarantha'nın oğullarıyla yüzleşmelerini izlemek için bir an durdu.

"Burada uzun yıllar geçirdin Draven, biz de senin yanında durduk ama artık değil. Burada bile sana kendini affettirme şansı verildiğinde bunu reddediyorsun. Kararını kabul ediyoruz. Şimdi git, buradan diğerine."

"Hayır! Yapamazsın. Ben senin oğlunum." Draven'ın yüzündeki sırtış ilk kez kaybolmuştu. Kendini annesine attı ve kollarını annesinin bacaklarına doladı. "Beni mahkûm etmesine izin verme. Beni uzağa gönderemez."

"Yıllar önce yapmamız gerektiği gibi seni kınıyoruz Draven," dedi Sarantha, sesindeki inançla. "Şimdi git. Belki bir sonraki yerde sana öğretebileceğimizden çok daha fazlasını öğrenirsin."

Draven çığlık attı, siyah duman kıvrılıp vücudundan akarak etrafını sardı. Gölgeler yerde hareket etti, ağaçların üzerinden sıçradı. Sarmaşıklar topraktan yukarı doğru itildi, dokunaçların üzerinde uzun, karışık dikenler vardı. Vampirler büyülenmiş gibi duruyordu; bazıları gülümsüyor, bazıları kaşlarını çatıyordu ama Draven kaçmaya çalışırken hepsi donup kalmıştı.

Sarmaşıklar şaha kalktı, yılanlar gibi kıvrıldı ve sonra Draven'ın ayak bileklerini çevreleyerek dışarı fırladı. Sertçe çektiler ve Draven, yerden ona doğru uzanan açgözlü pençelerden oluşan bir yuvanın içine düştü. Bir an oradaydı, dikenlere sarılmıştı, ağzı artık sessiz bir çığlıkla ardına kadar açılmıştı, bir an sonra ise gitmiş, kara bir delik tarafından yutulmuştu.

Bir sessizlik oldu. Sarantha başını Vlad'ın omzuna koydu. Vlad onu koruyarak kendine yaklaştırdı, iri bedenine siper etti. Manolito kendi dünyasının onu çektiğini hissedebiliyordu ve geri dönmeye hevesli bir şekilde gitti.

Kendi hayat arkadaşını, onu kollarına almak ve Vlad'ın Sarantha'ya yüzyıllar boyunca yaptığı gibi onu korumak için. Geriye dönüp baktığında, onlardan görebildiği tek şey yanan ışıktı ve sonra o da gitti ve kendi bedenine geri döndü.

MaryAnn soluk soluğa kaldı ve kollarını ona doladı, onun bedenine düzgünce, mükemmel bir şekilde oturdu. Onun başının üzerinden Riordan'a gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi basitçe. Ve bunda ciddiye.

On Sekizinci Bölüm

"Sen iyi misin? Sana zarar verdiler mi?" MaryAnn elini endişeyle Manolito'nun göğsünde gezdirdi. "Senin için çok endişelendim."

"Hayır, aşkım, ama seni omzunda ve karnında kanla gördüm." Kızgın izlerin görüldüğü çıplak omzuna dokundu, ardından çıplak etini incelemek için gömleğini çekti.

Riordan boğazını temizledi. "Ben hâlâ buradayım."

İkisi de başını kaldırıp bakmadı ya da söylediklerini onaylamadı.

MaryAnn ellerini Manolito'nun gömleğinin altında gezdirdi. "O yerden nasıl çıktın? Haklıydım, değil mi? Maxim seni öldürmeye çalışıyordu." Parmak uçlarında yükselip Manolito'nun boğazına yarım düzine öpücük kondurdu. "Gölgeler dünyasından sonsuza dek kurtuldun, değil mi?"

Riordan başını kaşdı. "Burada sadece tek bir kelime söylemek istiyorum. Vampir. Dinliyor musun, Manolito? Bir vampirle dövüştü."

Bu geçti. Manolito onu daha yakına çekti ve bu kez yaraları uzun uzun inceledi.

Riordan, "Eğer ilgileniyorsanız, tüm parazitleri temizledim," dedi.

Manolito onu bir kez daha kendine doğru çekti, omzuna öpücükler yağdırdı, kalbi göğsünde sıçradı ve sonra sabit bir ritme oturdu. Kanlarını düşünmesi gerekirdi. Vücudundaki enfekte kanla onu kendi dünyalarına çekmeyi başarmış olsalardı, kan onları çağırırdı. Xavier her şeye rağmen ölü ordusunu diriltmenin bir yolunu bulabilirdi.

"Kontrol etmeliyim MaryAnn," dedi yüzünü ellerinin arasına alarak. "Hiçbir şeyin sana zarar veremeyeceğinden emin olmalıyım."

"Merhaba! Bu tam bir hakaret kardeşim," dedi Riordan ama yüzüne yayılan sırıtışa engel olamadı. Onlarda vardı

Bu ikisi kötüydü. Katır gibi inatçı ama yine de gözleri sadece birbirlerini görüyordu.

MaryAnn yüzünü Manolito'nun boğazına gömdü ve kollarını onun boynuna doladı. "Beni nefes alabileceğim güvenli bir yere götür." Ona dokunmak, zarar görmediğinden emin olmak için vücudunun her santimini incelemek istedi.

"Aslında konuşmamız gereken birkaç önemli şey var," diye tekrar denedi Riordan, boşuna olduğunu biliyordu ama daha sonra kardeşine yöneltebileceği birkaç alaycı iğneyi biriktirebileceğini düşünmüştü. Büyük kötü Manolito hayat arkadaşının elinde oyuncak olmuştu. "Bilirsin, kurt gibi şeyler. Kötü kan. Ruhlar dünyasında olanlar."

Manolito en küçük kardeşini görmezden gelerek MaryAnn'i kollarına aldı. "Seveceğin bir yer biliyorum."

Riordan gözlerini devirdi. "Sanırım ikinizi yalnız bırakacağım." İkisi de ona doğru bakmayınca sırtışı genişledi. "Bu gece Solange ve Jasmine'e ben bakabilirim, eğer siz ikiniz biraz yalnız kalmak isterseniz." Bunun için minnettar bile görünmediler. Başını salladı ve dağıldı. Bu gece ikisinden de önemli bir şey öğrenmeye çalışmanın faydası yoktu.

MaryAnn gözlerini kapadı ve başını Manolito'nun göğsüne yaslayarak yüzünü gece gökyüzüne çevirdi. Havada uçmaya asla alışamayabilirdi ama onu bu kadar yakınında tuttuğu sürece kollarında olmanın tadını çıkarabilirdi. Rüzgâr ve sis yüzünü serinletiyordu ve Manolito onu gölgeliklerin üzerinden sürpriz hedefine doğru uçururken kendini güvende hissediyordu.

Manolito'nun yıllar önce keşfettiği yeraltı mağarasının girişini bulmak uzun sürmedi. Adanın, arazinin tepe denebilecek bir hal aldığı sadece iki bölümü vardı ve bunlar da sık ormanlarla kaplıydı. Bir şelale, adayı çevreleyen nehre doğru akan dereyi besleyen bir havuza dökülüyor, ilerledikçe güçleniyor, daha büyük su kütlesine dökülene kadar kayaların ve daha küçük kayaların üzerinden akıyor ve köpürüyordu.

Adam onu ayağa kaldırırken MaryAnn etrafına bakındı. "Nefes kesici." Çiçekler ağaçların gövdelerinde aşağı yukarı dolanıyor, mümkün olan her canlı renkte açıyorlardı. Suyun sesi buranın güzelliğine ve vahşiliğine katkıda bulunuyordu ama yine de kimsenin onları rahatsız etmeyeceği özel bir koza gibiydi.

Manolito ellerini şelaleye doğru salladı ve ağır akıntı arkasındaki bir çıkıntıyı ortaya çıkarmak için ayrıldı. Onu yakalayıp sıçradı ve suyun içinden geçirerek diğer tarafa geçirdi. "Bu inanılmaz bir keşifti."

"Kesinlikle çok güzel," diye kabul etti, etrafta böcek ararken içindeki huzursuzluğu bastırmaya çalışıyordu. Böcekler ve yarasalar. "Mağaralarda zilyon tane farklı türde böcek yok mu?" Sesi küçük bir gıcırtyla çıkmıştı.

Manolito güldü. "Az önce bir vampirle dövüştün, MaryAnn." "Evet, şey, kurdun sıçrayarak geleceğini sanmıyorum.

Ne kadar korkuyor olursam olayım, sürünge bir şey gördüğüm için dışarı çıkabilirim."

Güldü. "İyi noktaya değindin."

Elini kayalıklarda bir çatlağa benzeyen yere doğru salladı ve ışık hemen arkasındaki dar tüneli aydınlattı. İçeri giren Manolito geri çekildi, böylece MaryAnn tepenin altında derinlere inen tünelin duvarlarını net bir şekilde görebildi. Sıra sıra dizilmiş meşaleler yol boyunca dans eden gölgeler oluşturuyor ve kaya duvarlarını kaplayan çizimleri aydınlatıyordu.

Ona önüne geçmesini işaret etti. Kız tereddüt edince elini tuttu ve onu kendine doğru çekerek boynuna sarıldı. "Kurdun burayı çok sevecek."

Onun vücuduna yaslanarak rahatladı ve başını eğerek ona baktı. "Eminim yapacaktır, ama ben daha çok beş yıldızlı bir otel düşünüyordum. Bu gerçekten çok mu fazla olur? Yani, hadi ama Manolito, bir mağara. Böceklerin toplandığı karanlık yerleri keşfetmeye giden bir kadın gibi mi görünüyorum?"

Yarasalardan bahsetmemişti bile ve belki de ona kız gibi davranıyordu, ama gerçekten, Karpatyalılar inanmıyor muydu?

Otellerde mi? "Böyle bir şey için yeterli böcek spreyim yok."

"Senin için böceklerin icabına bakacağım. Bir şans ver. Seveceksin."

İç çekti. O gülümseme ve o gözler vardı ve kahkahasının sesi, zihninde olsa bile, midesini dibe vurduruyordu. Onunla bütünleşmiş ve onun kendisini ne kadar "sevimli" bulduğunu okumuştı. Kendini asla sevimli olarak tanımlamazdı, ama ne olursa olsun, o eğlenirken bunu kabul ederdi. Çok fazla gülecek bir adam değildi, o yüzden iyi, mağarasına girecekti.

"Sürekli burada takılırsan Neandertal zihniyetini nereden aldığını anlıyorum," diye mırıldandı ama kayanın iki tarafına da dokunmamaya dikkat ederek çatlaktan kaydı.

Korkusunu yuttu ve Manolito'nun da geçebileceği kadar içeriye doğru yürümek için kendini zorladı. Birbirlerine yakın durdular, duvarlardaki sayısız hayvan çizimini incelerken Manolito'nun vücut ısısı onu ısıtıyordu. Yüzyıllar boyunca yapılmış eserlerden oluşan bir sanat müzesi gibiydi. Kaba saba figürler yerini daha özenli ve detaylı çalışmalara bırakmıştı, hepsi de eşsiz bir güzelliğe sahipti ve zamansızlık hissi veriyordu. Resimler jaguar insanlarından oluşan bir toplumu tasvir ediyordu. Bazıları insan formunda, bazıları değişimin ortasında ve bazıları da tamamen kedi formundaydı.

"Bir zamanlar böyle birlikte yaşadıklarını mı düşünüyorsun?" MaryAnn çizilmiş kedinin kulaklarından birine nazik parmaklarıyla dokunarak sordu. "Bir kamp ateşi var. Erkekler kadınlara sarılmış, çocuklar oynuyor. Hiç böyle olmuş muydu?"

"Onları hiç bu şekilde görmedim ve uzun zamandır buralardayım ama jaguar ve lycan toplumları hakkında gerçekten gizliydi. Birkaç kez yanlarında savaştım ama onları kendi ortamlarında hiç görmedim."

"Bunu Luiz'e göstermelisin."

Omuzlarını silkti. "Belki bir gün. Burası benim en sevdiğim dinlenme yerim ve nerede uyuduğumuzu kimsenin bilmesine nadiren izin veririz."

Sesinde, zihninde bir şeyler vardı, yakaladı. Bir hüzün. Tedirginlik. Sakinleşti, ona doğru eğildi. "Luiz'in başaramayacağından korkuyorsun."

Kollarını ona doladı. "Duygulara, özellikle de korkuya sahip olmanın rahatsız edici olabileceğini düşünüyorum. Bu ihtimal beni endişelendiriyor. Bu adamdan hoşlanıyorum. Sırf sen istediğin için onu dönüştürdüğümü sanıyordum ama şimdi o kadar emin değilim."

Onun kollarında döndü, eli saçlarının altından kayarak ensesine dolandı. "Eğer yapmazsa, Manolito, bu senin hatan değil. Ona her türlü şansı verdin, şimdiye kadar elde edebileceğinden çok daha fazlasını. Bunu ister sadece benim için, ister onun için, ister arkadaşın olduğu için yapmış ol, teşekkür ederim."

Onun burnunun ucunu öptü. "Rica ederim." Elleriyle kızın yüzünü çerçeveledi. "Vampirin geride sana zarar verebilecek bir şey bırakıp bırakmadığını kendim kontrol etmeliyim. Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Riordan beni iyileştirerek iyi bir iş çıkardı. Biraz ağrım var ama onun dışında omzum ve karnım iyi hissediyor."

Tartışmadı, sadece fiziksel bedenini bırakıp ruhunun onunkine girmesine izin verdi ve Riordan'dan tek bir parazitin bile saklanmadığından emin olmak için zaman ayırdı. Kendine geldiğinde, kadın ayağını yere vuruyordu.

"Tatmin oldunuz mu?"

"Evet. Şimdilik. Daha sonra teninizin her santimini incelemek niyetindeyim."

"Tamam. Ben de sana aynısını yapacağım."

Ona sırtıttı. "Gel, sana burayı göstereyim." Girişe doğru kayıtsızca el salladı ve kayalardaki çatlak öyle bir inledi ve gıcırdadı ki kız nefesi kesildi ve neredeyse adamın omuzlarına tırmanacaktı.

"Bu da neydi böyle?" Kelimenin tam anlamıyla onun vücuduna tırmandı. "Sanırım bu mağara üzerimize çöküyor, Manolito."

Gülmemeye çalıştı. Kadın adamın omuzlarına tutunmaya çalışıyor, başı bir sağa bir sola dönüyor, gözleri kocaman oluyordu. Elinde değildi, kahkahası taşarak tam bir kükremeye dönüştü. "Kapıyı kapatıyorum."

"Hayır, değilsin." Kollarını adamın kafasına dolamış, neredeyse onu kör edecekti. "Ve gülmeyi kes. Bu hiç komik değil. Senin için bile olsa bir mağarada kapana kısılmayacağım. Muhteşemlik seni ancak bir yere kadar götürebilir."

Kayanın iki tarafı korkunç bir sarsıntıyla birbirine çarptı ve kadının korku dolu bir çığlık atmasına neden oldu. Meşaleler sönecekmiş gibi titreyip dans ediyordu. İki yumruğunu da adamın saçlarına gömdü ve çekiştirdi. "Çıkar bizi buradan."

Manolito kolunu ona doladı ve ayakları tekrar sağlam zemine bassın diye onu geri çekti. "Şelaleden ışık sızmasını istemeyiz. Amaç burada güvende olmak. Havamız var.

Böceklerle ben ilgilenirim. Güven bana, MaryAnn, burası beş yıldızlı bir otelden daha iyi."

Onun yüzüne baktı. Bir kadın onun gözlerindeki mutlak sevgide boğulabilirdi. Nefesini bıraktı ve sakinleşti. "O zaman oda servisi istiyorum."

"Sana istediğin her şeyi vermek niyetindeyim."

Sesindeki kadife okşama, kadının vücudunda bir ürperti yarattı. "Tüm savunmalarımı nasıl aştın bilmiyorum Manolito, ama aştın."

Yavaş gülümsemesi kalbinin neredeyse durmasına neden oldu.

"Aldattım. Eğer böyle bir yer varsa muhtemelen cehenneme gideceğim, çünkü korkarım ki yaptıklarımın dolayı içimde gerekli pişmanlık yok. Seni çaldım MaryAnn, hem de en iyi avcılarımızın burnunun dibinden."

Güldü. "Övünüyormuş gibi konuşuyorsun."

Ağzının köşesini öptü. "Belki birazcık. Ne de olsa mağara adamının eve dinozor getirebileceğini bilmelisin."

Etrafına şüpheyle baktı. "Şaka yapıyor olsanız iyi olur."

Elini arka cebine sokarak onu uzun, dolambaçlı tünelden aşağıya doğru yönlendirdi. Yol boyunca sıralanmış meşaleler ıslıl ıslıl yanıyor ve ona verdiği sözü tuttuğunu gösteriyordu - görünürde tek bir böcek bile yoktu.

"Şu aramızdaki Karpat-kurt olayı hakkında çok düşündüm," dedi, gözlerini adamın poposundan ayırmamaya çalışarak. Güzel bir poposu vardı.

Kahkahası yumuşaktı. "Ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

"Ne?" Masum görünmeye çalıştı.

"Göt. Popo. Anatominizin o kısmını nasıl tanımlamak isterseniz. Seninki oldukça güzel. Ben de tam o kırmızı topukların içinde nasıl görüldüğünü düşünüyordum. Nefesimi kesiyorsun, kadın." Bundan çok daha fazlasını yaptı. Attığı her adımda vücudu sertleşiyor ve kalınlaşıyordu. Zihni onunkiyile sıkıca birleştiğinde, onunla aynı çizgide düşündüğünü bilmek acıyı daha da artırdı.

Onu kıyafetlerinden çıkarmak ve iyi olduğundan emin olmak için vücudunun her bir santimini incelemek istedi. Ve onun bir daha gözünün önünden ayrılmasına izin vermeyecekti - en azından uzun, çok uzun bir süre.

Dönüp onu kendine çekti, sertçe öptü, dili ağzının içine kayarak dolaştı, dans etti ve onu yeniden ele geçirdi.

MaryAnn açlıkla sarmalanmış çaresizliğin ipucunu fark etti. Geri çekilip adamın saçlarını düzeltilti. "Ne oldu?"

Sesi. Zahmetsizce kafasının içine girmesi, onu sıcaklık ve rahatlıkla kuşatması, sevgiyle sarmalaması... Daha önce hissetmediği bu duyguyu şimdi hissediyordu. Bunu hak etmek için ne yaptığını bilmiyordu ama minnettardı.

Alnını onunkine bastırdı ve gözlerini kısa bir süreliğine kapatarak kokusunu içine çekti. "Ruhlar dünyasında fiziksel bedenimi öldüremediler, bu yüzden ruhumu öldürmeye çalıştılar."

Onun içinden geçen istemsiz rpertiye hissetti. "Nasıl, Manolito? Bana nasıl olduğunu söyle."

Ses tonunun gizli bir dürtü barındırdığına dair hiçbir fikri olmadığını biliyordu. O anların acısını dindirmek istiyordu. Parmakları saçlarını okşadı, omuzlarına ve kollarına indi ve sonra tekrar yukarı ıktı. Her dokunuş paylaşmak, yatıştırmak içindi. Onun MaryAnn'i. Onun gibi başka kimse yoktu. Onun çenesini yakaladı ve ağzını onunkine yapıştırmak için başını eğdi. MaryAnn ona doğru eğildi, yumuşak vucudu ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Anlat bana," diye fısıldadı.

Kafasındaki görüntülerle savaşarak bir nefes aldı. Oraya tekrar gidemezdi, onun vahşice öldürüldüğünü görmesine izin veremezdi. Nefes nefese kaldı ve onun da gördüğünü biliyordu.

"Sorun yok, Manolito. Böyle bir şey olmadı. Maxim seni kandırmaya çalıştı."

"Kurttan haberi yoktu," dedi Manolito. "Senin kurdun." Kızın buklelerini çekiştirdi. "Senin kurdun bizi her yönden kurtardı."

Ona gülümsedi. "Elbette yle. Benim kurdum tamamen havalı."

"Kurdun çok seksi," diye düzeltti ve onu kendi etrafında döndürdü.

Oda oval biçimli, derin, geniş ve ferahtı. Binlerce renkli kristal duvarları kaplamıştı. Meşalelerin ışıkları birçok rengi topluyor, gökkuşağı prizmaları odanın her tarafına dans ederek saçılıyordu. Yatak muazzamdı, egzotik ahşaptan oyulmuş, ferforje demirle süslenmiş, dört direkli büyük bir yataktı. Ellerini direklerden birinin üzerinde gezdirerek yatağa yaklaştı. Ona dokunduğu anda, bunu onun yaptığını anladı.

"Bu gerçek."

Başını salladı. "Ellerimle çalışmayı seviyorum. Erkek kardeşlerim buna mengenem der." Onu yatağın başına götürdü, oradaki tahtayı inceleyebilirdi. İki yanında iki kk masa duruyordu ama onun ilgisini çeken yatak başlığıydı.

Tahtaya oyulmuş semboller, hiyeroglifler ve üzerine yerleştirilmiş birkaç küçük demir halka vardı.

"Bu ne diyor?"

"Eski bir dilde." "Ve?" diye sordu.

"Sadece ainaak sivamet jutta'ya zevk vermek için." "Bunu da tercüme etmeniz gerekecek."

"Sonsuza dek kalbime bağlı. Aşkına. Eşim. Hayat arkadaşım.

Sen!"

"Bu yatağı benim için mi yaptın?"

"Ruhumun diğer yarısı için yapıldı. Evet, senin için. Senin için. Senin için hissettiğim her şeyi buna döktüm. Her hayalimi. Her fanteziyi. Seni memnun edebileceğim her yolu düşünmeye ve buna hazır olduğumdan emin olmaya çalıştım. Her yüzyılın tensel zevkle ilgili yeni fikirlerini, her kültürün fikirlerini inceledim ve öğrenebildiğim kadar çok şey öğrendim."

Bu fikir neredeyse korkutucuydu. "O kadar da deneyimli sayılmam, Manolito."

"Zihinlerin birleşmesi harika bir şeydir," diye belirtti. "Peki konaklamanızdan memnun musunuz? Mahremiyetimiz, sıcaklığımız var ve sizi temin ederim, yatak en üst düzeydedir."

Bu konuda hiç şüphesi yoktu. Manolito hiçbir şeyi yarım yapmazdı. "Tamam, beş yıldızlı olduğu doğru. Ama servis nerede?" diye alay etti.

Gülümsedi, günahkâr seksi sırtışı tüm vücudunu yavaşça ve acımasızca yakıyor gibiydi. "Bütün gece hizmet vermeyi planlıyorum. Gömleğini sevdiğimi söylemiş miydin?" Elleri kızın boynunu çevreleyen deri kayışlara gitti. Altın rengi deri, yumuşak jarse kumaşın daha da aşağıya inmesi için düştü. Göğüslerinin kabarıklığını sıyırmıştı ama şimdi meme uçları ona bakıyordu. "Ah, evet, bu bluzu sevdim," diye tekrarladı ve başını eğerek her bir meme ucunu diliyle okşadı.

Adamın saçları teninin üzerinde kayarken ürperdi, gece yarısı ipeğinden dökülen saçları parmaklarıyla istila etmekten kendini alamadı.

"Gömleğini çıkar, Manolito."

Geri adım atarak ellerini düğmelere götürdü. "Benim için çıkar." Adamın siyah gözleri tenini kavuruyor gibiydi.

MaryAnn düğmeleri birer birer kenara kaydırdı ve her birinde ciğerleri biraz daha zorlandı. Gömleği kenara itmek için avuçlarını kullandı, parmaklarını adamın göğsünde genişçe açtı ve geniş omuzlarının üzerinden yukarı kaldırdı.

Çekiştirerek çıkardı ve düşmesine izin verdi. Adamın teni dans eden ateş ışığında parlıyordu. Tanrım, çok güzeldi. Bir erkeğin olması gerektiği gibi yapılmıştı. Eğer bu onu sığ biri yapıyorsa, tamam, bunu kabul edebilirdi. Avuçlarını adamın göğsündeki belirgin kasların üzerinde gezdirdi ve Sonra altılı karın kaslarına ve dar beline kadar.

Başının üstündeki yüz hatları güçlüydü; çenesi, burnu, yüksek elmacık kemikleri. Çenesini yukarıda tutuyor, kız eğilip her bir kasını öpücüklere boğarken başının üzerinden ona bakıyordu.

"Pantolonumu çıkarmadan önce ayakkabılarımı çıkarmanız gerekecek," diye belirtti.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve kirpiklerinin arasından ona baktı ama adam başının üzerindeki bir noktayı incelemeye devam etti. Dudaklarını ıslattı ve ayakkabılarını çözmek için eğildi. Adamın giysilerini kolayca çıkarabileceğini biliyordu ama bunu yapmasını istemiyordu ve belki de adam onun aklından geçenleri okuyordu. Onun bedenini, bir hediye, bir hazineyi, sadece kendisi için açmanın şehvetli keşfini istiyordu.

Ayağını kaldırdı ve onun ayakkabısını ve çorabını çıkarmasına izin verdi, parmakları teninde kaldı, bir sonraki ayakkabıya geçmeden önce ayak bileğini ve baldırını okşadı. Onları bir kenara bıraktı ve diz çökerek adamın pantolonunun bel bandına uzandı. Üstündeki kazak daha da aşağı kayarak beline dolandı ve göğüslerini açıkta bıraktı. Serin hava göğüs uçlarını daha da sıkıyordu ama MaryAnn onun önünde diz çökmüş, yarı giyinik, göğüsleri dışarı fırlamış bir halde durup kendisini soymasını beklemeyi erotik buluyordu.

Manolito'nun nefesi ciğerlerinde tıkanı. O kadar güzeldi ki, ona o şekilde bakıyordu, o kadar baştan çıkarıcıydı ki

Neyse ki ona istediğini verebilecek kadar kontrolü vardı, çünkü şu anda onu kaldırıp içine gömülmek istiyordu. O ise oynamak istiyordu. Dilinin ucunun alt dudağını ıslatarak dikkatini ağzına çekmesini izledi. Pantolonundaki kalın çıkıntıdan birkaç santim uzaktaydı. Cennetten sadece o ince kumaş tabakasıyla ayrılmıştı, zaten maksimuma kadar gerilmişti.

Parmaklarının açıklığın etrafında dans ettiğini ve ardından malzemeyi yavaşça kenara sıyırdığını hissettiğinde gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Ereksiyonu dışarı fırladı, büyüktü ve ihtiyaçla zonkluyordu. Pantolonunu aşağı çekerken yanağı aşırı hassas başını okşadı ve onu pantolondan çıkmaya zorladı. Parmakları bacağından yukarı, kalçasının içine doğru ilerledi ve sonra taşaklarını avuçlarının arasına aldı. Nefesi ciğerlerini uzun bir telaşla terk etti. Kadın üzerine ılık hava üflerken siki sarsıldı, dudakları geniş ucuna zar zor değiyordu.

Bir tutam saçını yakaladı ve çekiştirerek başını yukarı kaldırdı. "Benim için yatağa uzan."

"Ama ben istedim ki..."

"Sana istediğini vereceğim. Bunu benim için yap."

Yavaşça, bakışları onunkileri tutarak yatağın üzerine çöktü. Bacaklarını yatağın yanlarına doğru çekti ve yavaşça arkasına yaslanana kadar omzuna hafifçe bastırdı, başı yatağın en ucundaydı, saçları yere doğru düşüyordu. Çok nazikçe kadının botlarını çıkardı ve kendi ayakkabılarının yanına koydu. Güçlü ellerinin baldırlarında gezindiğini hissetmek, kan dolaşımında küçük heyecan karıncalanmalarına yol açtı. Adam, kız poposunu kaldırıp kotu çıkarmasına izin verene kadar kotunu çekiştirdi. Üstü göğüs kafesinin etrafında toplanmış bir halde yatağın üzerinde öylece kalakaldı.

Manolito yatağın başının olduğu tarafa doğru ilerledi, omuzlarını yakaladı ve boynu yataktan kalkıp başı arkaya eğilene kadar çekiştirdi. Göğüsleri davetkâr bir şekilde havaya kalktı, meme uçları ikiz sıkı tepeler halinde Manolito'nun dikkatini çekmek için yalvarıyordu.

MaryAnn'in kalbi yerinden fırladı. Bu pozisyonda kendini biraz savunmasız ve açıkta hissediyordu. Gökkuşağı ışıkları vücudunun üzerinde sevgiyle oynuyor, neredeyse onu aydınlatıyordu. Bacaklarının arasında biriken nemi hissedebiliyordu ve her bir sinir ucu beklentiyle canlıydı.

Bacaklarını açıp geniş bir duruş sergileyerek onun üzerinde yükseldi. Aleti dolgun, kalın ve uzundu, taşakları pürüzsüz ve sıkıydı. "Bana doğru uzan," diye talimat verdi, gözleri kızın ağzındaydı.

Vücudu onu memnun etmek için duyduğu ani arzuyla titredi. Ona sahip olmak için. Onun için yanıp tutuşmasını sağlamak için. Sadece bir bakışıyla, bakışlarının bir fırçasıyla onu çok seksi ve arzulu hissettirdi. Taşaklarını avuçlamak için her iki kolunu da geriye uzattı, dokusunu ve şeklini ezberlemek için tırnaklarını dar kesesinin üzerinde hafifçe gezdirdi. Hava adamın bedenini bir tıslamayla terk etti ve kadın gülümseyerek dilini dişlerinde gezdirdi. Kontrolün kendisinde olmasını istiyordu ama parmak uçlarının fırçalanması, ellerinin hafifçe sıkılması, onu ağzına götürürken dilinin küçük bir fiske, vücudu üzerinde ilk düşündüğünden çok daha fazla güce sahip olduğunu söylüyordu.

Grafik bir şeyler mırıldandı, daha da yaklaştı, elleri onun uzun, kıvrırcık saçlarını buldu. "Şimdi biraz daha aşağı kay, aşkım. İşte böyle. İstedğim şey bu. Bu şekilde benden çok daha fazlasını alabilirsin."

Başı arkada, boğazı kemerli, göğüsleri yukarı doğru itilmiş, vücudu bir ziyafet gibi ortaya serilmişti. Kontrolü elinde tutmak için bir eliyle aletin tabanını daire içine aldı ve başını onun bekleyen ağzına doğru iterek dudaklarıyla alay etti. Dili dışarı fırladı ve uzun, yavaş bir yalama yaptı, sonunda bir külahtan dondurma toplar gibi kıvırdı.

Onu bekletti. Bir kalp atışı. İki. Dünya durdu. Zaman durdu ve kalbi küt küt atmaya başladı. Ağzı ipeksi bir eldiven gibi onu içine çekti, sikinin üzerinde kaydı, dili başının altında ve üzerinde dönüyor, emerken alay ediyor ve etrafta dolaşıyordu.

Kalçaları sarsıldı. Bir ses çıktı, kaba bir hırıltıya yakın bir şeydi. İçinden zevk fışkırdı, bir uyuşturucu gibi vücuduna yayıldı. Zevkten daha fazlası. Aşk. Aleti onun ağzındayken, şehvetten başka bir şey hissetmesi gerektiğinden şüpheliydi, ama belki de ona duyduğu şehveti aşk yönlendiriyordu, çünkü ondan daha güzel ya da daha seksi başka bir kadın hayal edemiyordu. İçinden vahşi bir fırtınanın kopmasına neden olacak kadar yoğun olan bu arzuyu bir başkası için hissettiğini hayal bile edemezdi. Nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı. Ateş omurgasına doğru yükselirken vücudu titredi.

Uzun, yavaş bir yalamayı daha şaftın üzerinde aşağı yukarı gezdirdi, onu izledi, tepkisini izledi. Onu zihninde hissetti, ateşi paylaştı, onu daha derine çekerken yarattığı her his dalgasını paylaştı, ağzı sıcak ve sıkı.

Elleri kızın saçlarında düğümlendi. Kalçalarını ileri doğru itti, ağzını doldururken her ileri hareketi kısa tutmak için kendi elini kullandı. Alt tarafını yalarken dili kadife bir törpü gibiydi ve sonra tekrar emmeye, onu daha derine çekmeye başladı. Gözleri onunkilere kilitlenmiş, kalbini, ruhunu yırtarcasına onu yutuşunu, bakışlarını ısıtan ham arzuyu izledi.

Onu ağzına aldı, uzun, yavaş bir çekiş, ağzını sıkı tuttu, baskı uygularken dili düzdü ve sonra başını hızla yukarı kaldırdı, itişini karşıladı, onu daha derine götürdü, böylece ateş çizgileri kasıklarına yayıldı.

MaryAnn vücudunun alevler içinde kaldığını hissetti. Göğüsleri şişmiş ve ağrıyor, ilgi için yalvarıyordu. Bacaklarının arasındaki birleşme yeri zonkluyor ve sıcaktan sıırılsıklam oluyordu. Sert zevk sesleri çıkarıyor, her biri kadının içinde titreşiyor, böylece kılıfının duvarları kasılıyor, dalgalanıyor ve merhamet için yalvarıyordu. Kontrolünü kaybetmeye başladıkça her hamlesinde saçlarını çekiştiriyor, hamleleri derinleştikçe onu kendine doğru çekiyordu.

"Daha sert," diye teşvik etti.

Onun şiştiğini hissetti ve boğuk iniltisinden yakın olduğunu anladı. Kıpırdamıyordu, adamın altında kilitlenmişti, adamın elleri başını kontrol ediyordu, ağzı adamın şaftında aşağı yukarı hareket ederken kısa ve sıkı hareketler yapıyordu. Boynunun kavisini yönlendirerek daha fazla almasına izin verdi.

"Benim için boğazını gevşet," diye talimat verdi, nefesi sert, düzensiz soluklarla geliyordu. "Evet. İşte böyle. İşte böyle. Aşağı doğru sık." İtişler şimdi daha hızlı, kısa ve sertti, ama daha derine inmek için kaldıraç kullandı, saçlarındaki çekişler vücuduna ateş eden zevk darbeleri gönderdi.

"Durmalsın, sivamet." Sesi kendisine ait sayılmazdı, çok hırıltılıydı, çaresizliğin sınırındaydı. Çünkü yapamıyordu. Çünkü onu kendi türünün geleneksel yöntemiyle kilitlemiş olsa da, o sıcak, nemli mağarayı terk edemiyordu, kız onu emerken o kadar sıkıydı ki. Şımartılmak, şımartılmak öylesine cinsel bir zevkti ki. "Çok geç olmadan dur."

Onun türünün geleneksel yolu. Bu düşünce nereden gelmişti? Neden onun inanılmaz ağzına girip çıkarken onu sabit tutmak için böyle bir arzu duyuyordu?

MaryAnn onu istiyordu, her şeyini, onun için yanıp tutuşuyordu. Akıl sağlığının eşiğindeki bir kadın gibi hissediyor, onun sunacaklarına açlık duyuyordu. Aleti kalınlaştı. Sarsıldı. Isındı ve doldu. Her tarafa yayılmış bir şekilde uzanmanın, sıkıca yerinde tutulmanın, onu kontrol ederken bile onu tüm kontrolün ötesine ittiğini bilmenin korkunç erotik bir yanı vardı. Bunun kurt olduğunu biliyordu. Manolito sertçe iterken erkek kurdun misk kokulu çağrısının kokusunu aldı, elleri artık sertti, siki sarsılıyor, sıcak meni fişkırımları içine patlıyordu. Kurdun hükmetme şekli buydu ve ona baktığında gözlerinin siyah derinliklerinde titreşen kehribar ışıklarını görebiliyordu.

Göğüslerine uzandı, parmakları göğüs uçlarını çekiştirirken ağzı da onu çekiştiriyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan onun üzerine eğildi, uzun vücudu onunkini kapladı ve

yüzünü kalçalarının arasına gömdü. Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Adamın dili derinlere saplandıkça vücudu sarsılıyor ve kıvranıyordu. Başını çevirip onu serbest bırakmaya zorlandı ve adamın tek yaptığı vücudunda gezinmek ve kalçalarını yağmacı ağzına doğru çekmek oldu. Görüşü bulanıklaştı. Vücudu ona aitti. Ellerine, ağzına ve uzun, kaslı boyuna.

Kalbini ve ruhunu istiyorum.

Fısıltı, eğer varsa, son savunmasını da çalabilirdi. Sende var.

Benim himayemde güvendesin. Ve öyleydi de. Yaşadığı ve nefes aldığı sürece, hatta bunun da ötesinde, onu koruyacak ve besleyecekti.

Dili kaygan bir sıcaklık, ılık bir bal buldu ve istediğini alırken onu kolayca orada tutarak kendini şımarttı. Adam onu yutarken kalçaları kıpırdadı, nefesi hıçkırıklarla geldi. Vücudu onun için hazırlanmıştı, zaten ilk doruk noktasıyla titriyordu ve parmaklarının üzerinde ve içinde dans etmesiyle onu ikincisine fırlatıyordu. Adını haykırdı, onun için bir müzikti, yumuşak, düzensiz, nefes nefese bir ses, rahatlama çabasıyla ona doğru eğildiğinde zar zor duyuluyordu. Onun saliverilmeleri sadece baskının artmasına neden oluyordu, "Lütfen, lütfen, lütfen" diye bağırana kadar sürekli artıyordu.

Manolito başını kaldırdı ve onu kendine doğru çekerek kollarının arasına aldı, ayağa kalkana kadar onu tutarken vücuduyla yukarı itti. "Bacaklarını belime dola, MaryAnn." Sesi sert ve büyüleyiciydi.

"Hiç gücüm yok." Kolları ve bacakları ağırlaşmıştı, vücudu hâlâ bir dizi orgazmdan dolayı titriyordu. Yine de parmaklarını adamın omuzlarına kilitledi ve bacaklarıyla vücudunun etrafında döndü.

"İkimize de yetecek gücüm var. Sadece dayan, sivamet."

Ayak bileklerini kilitledi ve adam onu üzerine indirirken gözlerini kapattı. Aletinin geniş başı kızın içinden geçti.

Yumuşak, sıkı kıvrımlar, zaten hassas olan sinir uçlarındaki sürtünme onu haykırmaya ve yüzünü ona gömmeye zorladı. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bu çok fazla, her seferinde, çok fazla."

Vücudu zaten erimişken nasıl hayatta kalabilirdi? İhtiyacı amansız görünüyordu, adam geri çekildikçe ve kasları onu kavramaya ve ona tutmaya çalıştıkça baskı artıyor ve artıyordu.

Manolito onun saçlarını yakaladı ve ağzını kendi ağzıyla bulabilmek için başını yukarı çekti. Onu öpmeye ihtiyacı vardı. Onun bir parçası olduğunu hissetmeye, onun içinde olmaya. Onun gözlerine baktı ve orada ihtiyaç gördü, sıcak ve yine de böyle bir sevgiyle doluydu. Kalbi göğsünde sarsıldı ve onu tekrar öptü, nazik bir ritimle ona binmesini sağladı. Elleri onun poposunu kavradı, onu kaldırdı, gösterdi, kasları kenetlendiğinde ipeksi sıcaklığın içinden geçtiğini hissetti.

Çok sıcaktı. Yakıcı bir ateş, sikinden yukarı doğru akıyor ve vücudunun her santimine yayılıyordu. Ona sahip olmak için duyduğu ilkel ihtiyaç, durdurulamayan karanlık bir şehvetti. Isı, şehvet, aşk, tutku ve uyarılma hepsi birbirine karışırken, kaslarının ısırığı onun etrafında kenetlendi ve ipeksi duvarlar, zevk ve acı arasında bir yerde boğulana kadar sıkılaştı.

Manolito tekrar yer değiştirdi, onu yatağa yatırdı, böylece onun üzerine eğildi, bir araya gelmelerini izledi, vücudunun onunkine uyum sağlamak için inanılmaz bir şekilde gerilmesini izledi. Kadının vücudunun onunkini kabul edişini görmek öylesine erotikti ki adamı sarstı. Kadının sıkı kılıfı kadife yumuşaklığındaydı ama kavurucuydu, öyle ki adam düşünme ve kontrol etme yeteneğini kaybetti, ta ki adam kadının içine, daha derinlere pompalayana kadar, beyaz-sıcak zevk etrafında patlarken.

Kalçalarının her hareketini, her itişini ve dalgalanmasını karşılamak için yükseldi, onu daha sert, daha hızlı bir sürüşe teşvik etti, ta ki onun serbest bırakılmasının bir ateş fırtınası gibi içinden geçtiğini hissedene kadar - onu girdapta yakaladı, şimşek çizgileri horozunun üzerinde yarışırken ve derinlerde patlarken emdi ve sağdı.

Vücudu onu sertçe kavrarken, püskürtü üstüne püskürüyordu. Uzun bir süre onun üzerinde yattı, adını sayıkladı, sırtını okşadı, vücudu artık ona ait olmadığına kontrol için savaştı.

Yavaşça onu yatağa kadar kaldırdı ve yanına uzandı, bacakları onu daha fazla tutamayacak kadar güçsüzdü. Kadın ona yaklaştı, kollarını boynuna doladı, göğüslerini ona yasladı, vücudu hâlâ zevkten titriyordu.

"Sanırım hayattayım," dedi, sesinde belli belirsiz bir mizah vardı.

"Ben değilim." Yorulmuştu. Bitkin ama adam her kıpırdadığında vücudu tepki veriyordu.

Adam ona doğru hareket etti, ağzı boğazından göğsünün kabarıklığına doğru ilerledi ve kesici dişlerinin tenine battığını hissettiğinde nefesini tuttu. İçgüdüleri onu ele geçiriyordu ve adamın teklif ettiği şeyi istiyordu. Kadın daha da yaklaştı ama adam sadece diliyle göğsünü okşadı ve yuvarlanırken geri çekildi.

Onun için artık çok geçti. Onun kanını defalarca almıştı, o kadar ki vücudundaki enfeksiyonun şiddetlendiğini biliyordu. Karpas kanı, etkilerini çok fazla hissetmesini engelliyordu ama yine de kurt artık onun içindeydi. Ama MaryAnn, onun için çok geç değildi. Sadece her zaman kontrolü elinde tutması gerekiyordu. Onunla sevişmek en tehlikeli zamanlardı çünkü onun kanına duyduğu ihtiyaç, özlem her an içindeydi.

Uzun bir süre sessizce yattı, kalp atışlarının birleşik ritmini dinledi. Sonunda dirseğinin üzerinde doğruldu ve ona bakabilmek için yan yattı. "Manolito, zihninin içindeyim ve beni dönüştürme ihtiyacını hissedebiliyorum. Bunu sadece yapmak istemiyorsun; sahip olduğun her içgüdü bunu talep ediyor."

Parmakları kadının ensesinde kıvrıldı. "Bunun benim için pek önemi yok. Güvenliğiniz ve mutluluğunuz her şeyden daha önemli."

"Riordan hâlâ vampire dönüşebileceğini söyledi."

"Yanlış anladın." Parmakları kadının gerginliğini azaltmak için yavaşça masaj yapmaya başladı. "Birbirimize bağlıyız. Dönemem. İster burada ister sevgili şehrin Seattle'da olsun, seninle bir yaşam seçeceğim." Ona bir gülümseme fırlattı. "Gördün mü? Ben de senin zihnini istediğim zaman okuyabilmeye başlıyorum."

"Bu da ne demek oluyor? Anlamıyorum."

"Ben de sizin gibi yaşlanıp öleceğim. Lycan'lar da uzun ömürlüdür ama Karpatyalılar gibi değil. Siz hayattan vazgeçtiğinizde, ben de vazgeçeceğim."

Sessizdi, onun yüzünü inceliyor, zihnini araştırıyordu. Derinlere indiğinde kurdu buldu. Başından beri ortaya çıktığını biliyordu ama şimdi onun güçlü varlığını hissedebiliyordu. Karpat özellikleriyle birleşince, Manolito başa çıkması zor bir adam olacaktı. Ona yol gösterecek bir kurdu olduğu için şanslıydı.

"Ailemi sık sık görmek için Seattle'a geri dönmek istiyorum" dedi.

"Tabii ki."

"Ve sen de çekici olacaksın ve hiç de otoriter olmayacaksın."

Kaşları havaya kalktı. "Benim büyüleyici bir adam olduğum söylenir hep."

"Kim tarafından? Sen ve kardeşlerin mi?" İnce bir inançsızlık kokusu verdi. "Ziyarete gittiğimizde, bir Karpatyalı ya da kurt gibi değil, medeni bir şekilde davranmalısın. Annemin üzülmelerini istemiyorum."

"Ona sorular soracak mısın?"

"Bilmiyorum. Henüz karar vermedim. Ama Solange ve Jasmine Brezilya'da kalırlarsa, nerede olurlarsa olsunlar, gerçekten yardıma ihtiyaçları olacağını biliyorum. Bence Amerika'da olduğu kadar onların yakınında da bir evimiz olmalı."

"Katılıyorum ve bu mükemmel bir çözüm. Jasmine çiftliğe gitmek istiyor ama Solange'ın sorun çıkaracağını düşünüyorum. Ve doğrusunu istersen MaryAnn, onun en büyük kardeşi Zacarias'ın yanında olması gerektiğine inanmıyorum. Hayır cevabını kabul etmiyor ve onu çok sert bir şekilde yargılayacaktır."

onun sözünün kanun olması gerektiğini ve olmaya devam edeceğini anladı. Hepimizin vampire dönüşmesini engelleyen oydu. Karanlık onun içinde ve hepimiz onu uçurumun kenarına itmemek için yumuşak adımlarla ilerliyoruz."

Onun en büyük kardeşi için duyduğu üzüntü ve endişeyi hissedebiliyordu. Belli ki Zacarias'ı herkesten çok seviyor ve ona saygı duyuyordu. Manolito'nun saçlarını nazik parmaklarıyla geriye doğru taradı ve onu öpmek için öne doğru eğildi. Gözlerindeki gölgeler, kalbindeki ağırlık neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı.

"Eninde sonunda onu kaybedeceğini düşünüyorsun." Bunu bir açıklama olarak yaptı.

Manolito arkasına yaslandı, parmaklarını başının arkasında kilitledi ve tavanı kaplayan ısıltılı kristallere baktı. İç çekti. "Zacarias büyük bir adam, meu amor, çok zeki ve çok fazla güce sahip. Kardeşlerimin önünde, benim önümde durdu, bize daha fazla zaman tanımak için bizi öldürmelerden korudu. Her öldürdüğümüzde ruhlarımız daha da kararıyor."

"Sen, Riordan ve Rafael şunu deneyebilir misiniz..." Sesi kesildi. Ne diyordu? Manolito'nun vampiri avlamasını mı istiyordu?

Başını iki yana salladı. "Bunu onun için yapmamıza asla izin vermez. Bizden sorumlu olduğuna inanıyor. Karanlığın onun içinde güçlü olduğunu şimdiden görüyorum. Kendimi dönüştürmeye çok yaklaştım, bilmeliydim. Diğer dünyaya girdiğimde bile diğer sakinler biliyordu. Bir süre sonra karanlık, bir kez olsun bir şeyler hissetmenin cazibesine karşı koyup koyamayacağınızı bilemeyinceye kadar birlikte ilerliyor. Herhangi bir şeyi."

"Ama üçünüz hayat arkadaşı buldunuz. Bu ona umut vermeli."

"Umudu hissedemez, kendi umudunu değil. Sadece bizim onun için beslediğimiz umudu hissedebilir. Ve hayat arkadaşını bulsa bile, korkarım ki günümüz toplumundaki bir kadın için birlikte yaşaması çok zor olacaktır. Hayat arkadaşlarımızın çoğu insan ya da insan olarak yetiştirilmiş. O farklı bir çağdan kalma. Beni zor buluyorsun. İçinde

Karşılaştırma yaparsak, seni temin ederim MaryAnn, ben çok modern bir adamım."

"Bunu söylediğini duyduğuma çok sevindim Manolito, çünkü bu modern kadın bir karara vardı ve bu kararı ben vereceğim. Benim kararım. Şunu anlamalısınız ki haklarım olduğuna inanıyorum. Bu benim için önemli."

"Bu nasıl bir karar olabilir ki?" Sesi temkinli geliyordu. İhtiyatlıydı. Mümkün olsa bile -ki değildi- onu yükümlülüklerinden kurtarmak niyetinde değildi.

"Beni dönüştürmeni istiyorum. Şimdi. Bu gece. Hayatını tamamen seninle paylaşmak istiyorum." Onun gözlerinde toplanan fırtına bulutlarını görmezden geldi. "Yol boyunca hiçbir zaman bir karar vermedim. İşte bu benim, düşünüp taşıyorum, ne yaptığımı biliyorum ve diyorum ki, evet, seni seviyorum ve tamamen senin olmak istiyorum."

On Dokuzuncu Bölüm

Manolito ilk tepkisini ısırarak bastırdı, ani korkuyu bastırmaya çalıştı. Duygularla başa çıkmak hatırladığından çok daha zordu. MaryAnn'i dönüştürürse ve kurt buna karşı çıkarsa onu öldürebilirdi. Hiç kimse, Vlad bile, bir kurtla bir Karpatyalı'nın çiftleştğini hatırlamıyordu.

"Manolito?" Parmakları adamın yüzünde gezindi, elmacık kemiklerinin üzerinde nazik ve sevgi dolu bir şekilde dolaştı.

Boğazındaki yumruyu yuttu ve yüzünü ondan çevirdi, böylece onun kendisini etkilediği şekilde karşılık verdiğini görmeyecekti. Şefkatiyle onu sarstı. Sevgisiyle. Hayat arkadaşı olmak çok basit görünüyordu, ancak şimdiye kadar düşündüğünden çok daha karmaşıktı. Onun kendisi için dönüşmesini istiyordu. Ne ve kim olduğu konusunda gururluydu ama aynı zamanda onu riske atamazdı, atamazdı.

"Benden ayı iste MaryAnn, ben de sana onu getirmenin bir yolunu bulayım. Ama bu sefer olmaz. Ne olacağını bilmediğimiz bir zamanda olmaz."

"Değişiyorsun. Bunu kendin söyledin." Güçlü çenesi boyunca ve ağzının köşesine kadar öpücükler kondurdu. "Sen her ne isen, ben de o olmak istiyorum. Bunun hakkında çok düşündüm. Vampirlerle, büyücülerle ve jaguar-adamlarla savaşırken bolca zamanım oldu. Sevdiğin birini bulmak gerçekten nadirdir ve onun da seni sevmesi daha da nadirdir."

"Yine de buna sahip olacağız," dedi nazikçe ve onu üstüne çekmek için uzandı. Onun gözlerinin içine bakıp da istediği her şeyi vermemek olmazdı. "Buna her zaman sahip olacağız." Her şey ne zaman başlamıştı? Onun dünyasını ne zaman alt üst etmişti? Ona baktığı anda midesi bulandı ve kalbi eridi. Kardeşleri bilseler gülerlerdi. Çenesini kızın başına sürttü, saçlarının onları birbirine bağlayan minik ipler gibi tutunduğunu hissetti. ile

Bir düşünceyle kadının üstünü çıkardı ve elini kadının yumuşak sırtında gezdirebilmek için yere düşürdü.

"İçindeki kurdu hissediyor musun?" Başını onun omzuna yaslamak için yuvarlandı. "Çünkü onun kokusu her yerinde -Ve her yerimde. Orada olduğunu biliyorum, sevişirken kurduma uzanıyor. Muhtemelen bu yüzden seni ilk gördüğümde bile daha baskınsın." O zaman bile nefesini kesmişti. "Bu yüzden kokunu bana bulaştırmak için vücudunu benimkinin her yerine sürüyorsun ve bu bir kurt özelliği."

"Bu bir Karpat özelliği."

Kadın güldü ve adam sesin vücudunda küçük elektrik akımları gibi dolaştığını hissetti. "Bunu iyi bir şeymiş gibi söyleme. Bu ilişkiye pembe gözlüklerle girmeyeceğim. Seninle yaşamamanın zor olabileceği aklıma geldi."

Boynunu ısırdı, dişleri nazıkçe nabzının üzerinde ileri geri gidip gelirken nefesi ciğerlerinde sıkışıp kaldı. "Söylediğim her şeyi yaptığın sürece hayatın kolay olacağını düşünüyorum."

Sesindeki alaycı nota, ellerinin göğüslerini örtmek için yukarı kalkması kadar seksiydi. Sadece alt kısımlarını avuçlarının içine aldı, başının altından çıkmadan önce uzun bir süre onu kendine yakın tuttu, bir kolu beline dolandı ve yüzünü ona dönmesi için onu yan tarafına çevirdi. Bunu yapma şekli, elleri çok güçlü ve emin, hareketleri kararlı, omurgasına bir heyecan ürpertisi gönderdi.

Onu hiç böyle istemediğini hayal bile edemiyordu. Acı o kadar güçlüydü ki ihtiyaç, istek ve aşkın karışımından ölebileceğini düşündü. Vücudu sert ve sıcaktı, sertti ve onun için ağrıyordu. Bunu onun zihninde okudu, vücudunun şimdiden o kadar kalın ve sert oluşundan, kalçasına baskı yapmasından hissetti.

"Dikkatimi dağıtamayacaksın Manolito," diye fısıldadı. "Bu kararı vermemin ne kadar önemli olduğunu görmüyor musun?"

kendim için mi? Bu benim kararım olmalı."

Kadının boğazına sokuldu, sıcak, kadınsı kokusunu içine çekti, kokusunun teninde kalmasından memnun oldu. Dili kızın nabzına dokundu, dudaklarını kızın cazibesine bastırmadan önce küçük, davetkâr çukurun üzerinde gezindi.

MaryAnn gözlerini kapattı. Belki de onun dikkatini dağıtacaktı. Kalbi onunkiyle aynı anda atıyordu. Vücudunun iyice doymuş olması gerekirdi ama hayır, ona karşı yeniden açlık duyuyordu. Adam ona dokundu ve kadın kayboldu. Ona baktı ve o da kayboldu. Küçük bir inilti çıkardı ve kolunu adamın başına dolayıp onu kendine çekmek için uzandı. "Konu sen olunca çok zavalliyım."

Gülümsediğinde dudakları omzuna değdi ve küçük ateş okları teninin üzerinden geçerek göğüslerinin kabarmasına yol açtı. Bir anda kendini ağırlı ve gergin hissetti.

"Seninle olduğumdan daha fazla değil," diye mırıldandı ve ağzı yumuşak, sert tümseğin üzerinde gezinebilsin diye daha yakına kayd.

Dili, izinin uzun süre kaldığı küçük noktaya dokundu ve bir anda oranın yandığını ve zonkladığını hissetti. Vücudu bacaklarının arasında aynı yanma ve zonklama hissiyle karşılık verdi, sadece bin kat daha güçlü, böylece huzursuzca yer değiştirdi.

"Bunu istemem senin için önemli mi?" Bu onun sesi miydi, beklentiyle nefes nefese kalmış, kendini zar zor tanıyabiliyordu?

"Sen ve ne istediğin her zaman önemlidir," diye cevap verdi, başını kaldırdı, siyah gözleri onunkileri arıyordu.

"Buna ihtiyacım var, Manolito. Senin bedenime ve kalbime ihtiyacın olduğu gibi. Benim de sana ihtiyacım var. Kendi aklımı bilecek kadar bana güvenmelisin."

"Bu bir güven meselesi değil, MaryAnn." Adam ondan uzaklaşarak yuvarlandı, ama MaryAnn onda bir tedirginlik parıltısı yakalamadan önce değil. Tedirginlik. Çaresizliğe yaklaşan bir şey.

Onun karışık duygularını anlamıyordu. Yeterince basitti. Riordan Juliette'i hayatına sokmuştu. Manolito da Luiz'i getirmişti. Artık kurdunun ne olduğunu bildiğine, ona verdiği koruma ve gücü anladığına göre, onu seviyordu ama Manolito'yu daha çok seviyordu. Onunla dolu dolu bir hayat yaşamak istiyordu. Manolito'nun zihninde, eğer Karpatyalı olmazsa gerçeğin ne olacağına dair anlık görüntüler yakalamıştı. Onunla birlikte yeryüzüne inemeyecekti ve sık sık gençleşmesi gerekecekti. Yerin üstünde olacak ve etkilere maruz kalacaktı. Onun için günler olmayacaktı, onun içinse birkaç gece.

"Bu şekilde yaşayamayız, olmamız gerektiği gibi mutlu olamayız," dedi.

Ona döndü, avucuyla başının arkasını kavradı. "Seni mutlu edebilirim, MaryAnn. Her şeye rağmen bunu yapabilirim."

"Ama seni mutlu edemedim. Bunu kendim için istiyorum, senin için değil. Çünkü ilk kez hayatı bir başkasıyla paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Sanki elime bir mucize verilmiş gibi hissediyorum."

Ağzının sert kenarını bir gülümseme yumuşattı. "Ben de böyle hissediyorum, MaryAnn. Sen o mucizesin ve seni kaybetme riskini göze almak..."

"Beni neden kaybedesin ki? Juliette bunu başardı."

Parmakları saçlarını taradı. "Bu farklı."

"Nasıl? Bana bunun nasıl farklı olduğunu açıklayın."

Sinirlenerek iç çekti. "Bana inatçı olduğunu söylediğinde ne demek istediğini anlıyorum." Doğrulup iki elini tekrar saçlarında gezdirdi, uzun saçlarını omuzlarının arkasına itti ve sonra aniden eğilip onu öptü. "Bu yapmak istediğinden kesinlikle emin olduğun bir şey mi?"

Parmaklarını adamın ensesinde dolaştırdı ve bir öpücük daha almak için başını kendi başına doğru çekti. Ağzı, en ufak bir tahrikte alev almaya hazır, kızgın bir fırın gibiydi. "Seninle geçirebileceğim her anı mümkün olan en iyi şekilde geçirmek istiyorum."

Nefesini dışarı bıraktı. "Her şeyde istediğini elde edeceğini sanma sivamet."

Sırt üstü yattı, saçları yastığın üzerine yayıldı ve ona gülümsedi. "Tabii ki yapacağım."

Yataktan fırladı ve gitti. Gözlerinin önünde buhar olup uçmuş, dar tünelden aşağı, girişe doğru akıp gitmişti. MaryAnn'in kalbi göğsüne sertçe çarptı.

Ne yapıyorsun? Ayağa fırladı ve Manolito için duyduğu endişeyle böcekleri ve mağaralarla ilgili diğer her şeyi unutarak yalınayak koşarak onun peşinden fırladı. Onu yakalamak için kurdun hızını kullanırken bile zihnini onunkiyle birleştirdi.

Ne olacağını bilmeden onu riske atamazdı. Kararlılığı kesindi. Her şey hızla ters giderse diye onunla birlikte olmak istemiyordu.

Sakin buna cüret etme! Bunu zihninde, onun zihninde haykırdı, kullanabildiği kadar çok zorlamayı içine gömdü. Nefesi düzensiz bir hıçkırıkla çıktı. Manolito. Hayır. Bunu yapamazsın.

Parmaklarının yüzüne değdiğini hissetti ve sonra adam ondan uzaklaştı, güvenliğini sağlamak için onu zihninin dışına itti. Yerin sallandığını hissetti ve girişin açıldığını anladı. Hızını arttırarak kollarını pompaladı ve adam kapatmadan önce oraya varmak için yarıştı.

Kaya duvarlar, zihninde yankılanan bir gıcırdama sesiyle birbirine çarptı. Başını geriye attı ve öfke ile dehşet arasında bir yerde uludu.

Eğer dönmezsem, kapı günbatımında açılacak.

İki avucunu da kayalara vurdu, boğazından bir hıçkırık yükseldi. Eğer geri dönmezsen, kapının açılması için bir sebep yok. Lütfen Manolito, fikrimi değiştirdim. Bunu istemiyorum. Geri gel.

Seni riske atmayacağım.

Bu benim almam gereken bir risk, diye yalvardı.

Onun iç çekişini zihninde hissetti ve yine parmakları teninde geziniyor gibiydi.

Anlamıyorsun. Sen benim kalbimden daha fazlasısın. Sen benim ruhumsun. Bu dünyada benim için daha önemli hiçbir şey, hiç kimse yok. Dönüşümün ateşini hissetmeni istemiyorum. Hiç acı çekmeni istemiyorum. Ve bunun sana zarar vermeden yapılabileceğini bilmek için önce kendi hayatımı riske atmadan senin hayatını ya da akıl sağlığını riske atmayacağım.

Ağlamasını bastırmak için elini sertçe ağzına bastırdı. Ağlamak onu durdurmayacaktı. Zorlama onu durdurmayacaktı. Eğer beni gerçekten seviyorsan...

Kahkahası kulağına yumuşak geliyordu. Bunu sevgimden dolayı yapıyorum. Geri dön ve yatağa oturup beni bekle. Eğer dönersem, dönüşümü tamamlayacağız. Dönmezsem, kardeşlerimin yanına git ve seninle ilgilenmelerine izin ver.

Sesinde baştan çıkarıcılık vardı. Kadının yatakta çıplak bir şekilde oturup kendisine dönmesini beklerkenki görüntüsü aklındaydı. Bir şey fırlatmak istedi. Mağaranın zemininde gevşek bir taş bulmak için eğildi, yumruğunu ona doladı ve bir öfke fırtınası içinde kapıya fırlattı, onun kendisini uysalca beklemesini beklediği için öfkeliydi. Geri döneceğini ve seks yapacaklarını düşünmek. Vahşi, sınır tanımayan kurt seksi. Tanrım, çok haklıydı.

Manolito. Tekrar denedi. Benim senin için önemli olduğum kadar sen de benim için önemlisin. En azından bunu birlikte yapalım. Bırak çıkayım. Ya da benimle birleşik kal.

Seni riske atmayacağım.

Adam bağlantıyı bir kez daha kopardı ve kadın kendini yalnız hissetti. Çok yalnız. MaryAnn odaya geri döndü, kalbi o kadar ağırdı ki bir milyon parçaya ayrılabilceğini hissetti. Bir şeyler ters giderse... Onu şimdi kaybederse... Bunu nasıl tekrar yapabilirdi? Karar verme yetkisini onun elinden nasıl almıştı? Farkına vardıkça öfkesi azaldı. Eğer geri dönmezse, elinde hiçbir şey kalmayacaktı. Öfkelenmek için hiçbir neden kalmayacaktı. Hiçbir neden. Sadece boşluk, sonunda onu yutacak olan korkunç bir kara delik.

"Ne düşünüyordun?" diye fısıldadı yüksek sesle, bu soruyu ona mı yoksa kendisine mi sorduğuna emin değildi. Yüzünden akan gözyaşlarını görmezden gelerek yatağa uzandı, sadece düşmelerine izin verdi.

Manolito gece havasını ciğerlerinin derinliklerine çekerek içine çekti. İçindeki kurdun ileri atıldığını, verileri bir Karpatyalı kadar hızlı işlediğini hissetti. MaryAnn ona kurdunun kanını bulaştırmıştı ve içindeki kurt güçlendikçe, Karpatyalı özelliklerinin ya onun üstesinden gelmesini ya da ona yenik düşmesini bekliyordu ama şimdiye kadar ikisi de olmamıştı. Kurt basitçe yerleşmiş, sessiz ve tetikte kalmıştı. Bir arada yaşıyorlarmış gibi görünüyordu, ama onu çağırırsa kendisine ya da kurda ne olacaktı?

Yüzünü gece gökyüzüne çevirdi. Geceyi, gecenin güzelliğini ve gizemini seviyordu. Karpatyalı olan her şeyi seviyordu. MaryAnn için kim olduğunu bilmek, kendine güvenmek ve kendi teninde mutlu olmak böyle bir şey miydi? Bunu onun altından söküp almıştı. MaryAnn'den hayat ve aşk hediyesini kabul etmesini beklemişti, hem de bunun ona ne kadara mal olacağını hiç düşünmeden. Onun için Karpatyalı olmak her şeydi. Hayatını seviyordu, rahat ve mutluydu. O da bunu hiç düşünmeden kabul etmişti.

Manolito? Zacarias onun zihnine dokundu, aradaki mesafeye rağmen bağlantı güçlüydü. Ne yapıyorsun?

Kardeşlerinin tedirginliğini hissetti ve büyük bir savaştan önce her zaman birbirlerine yaptıkları gibi, istemeden onlara dokunduğunu biliyordu. İşler yolunda gitmezse diye veda etmek için bir dokunuş.

Ben iyiyim, Zacarias. Pişman olduğum seçimler yaptım. Şansınız varsa, pişmanlık duymamak için seçimlerinize dikkat edin. Benim yolumun doğru olduğunu öğrendim, ama başka yollar da var.

Küçük bir sessizlik oldu. Zacarias her zaman çok fazla şey görebilmişti. Yaptığın şey tehlikeli.

Manolito omuzlarını rahatça silkerek, kardeşi onu göremese de yorumdan kurtuldu.

Tüm varoluşumuz boyunca yaptığımız şey tehlikeliydi. Lütfen Mikhail'e her yönden olası bir yıkımla karşı karşıya olduğumuz bilgisini iletin. Malinov'lara halkımızın liderini devirmek için plan yapmalarında yardım etmişken en azından bunu yapabiliriz.

Nicolas yolculuğa çoktan başladı. Seçtiğin bu yolda devam etmeni istemiyorum. Tehlikeden başka bir şey okuyamıyorum.

İyi yaşa kardeşim. Manolito sıcaklığını ve şefkatini gönderdi ama Zacarias ne planladığını anlayamadan geri çekildi.

"Sen ve ben varız kurt," dedi sessizce. "Ve gece."

Kurdun kıpırdadığını ve gerildiğini hissetti. Yaratık ondan ayırdı, iki güçlü, baskın kişilik aynı bedeni paylaşıyordu. Bu bir yanılsama değildi. Kurt özellikleri, dışısını koruma ve yakınında tutma ihtiyacı, bu şeyler kurtta da aynı derecede güçlü ya da daha güçlüydü ve bunları harekete geçirme ihtiyacını ikiye katlıyordu. Duyguları ve hisleri paylaşıyorlardı. İletişim kurabiliyorlardı.

Bunu yapmaya hazır mısınız?

Senin kadar hazır. O senin olduğu kadar benim de eşim. Kurt hiç tereddüt etmedi. Karpatyan bağını ve Manolito'nun ölmesi halinde bunun ne anlama geleceğini henüz anlamamıştı. MaryAnn ya hemen onu takip edecekti ya da kurdu onu hayatta tutabilirse, bu onun için yavaş, canlı bir ölüm olacaktı.

Bu olasılığı reddederek başını salladı. Eğer onu dönüştürmezse, kadın haklıydı, zor bir hayatları olacaktı, belki de her halükarda aynı yavaş, yaşayan ölüm. Ateşle yüzleşip hızlı ve temiz bir şekilde yanmak daha iyiydi.

Seslendi. Kurt cevap verdi. Uzandı. Kurt sıçradı. Değişim onu sardı. Farklıydı. Kendini her şeyi hissetmeye, incelemeye zorladı. Derisinin altındaki yaşam dalgalanmasını. Kürkünün kaşınması. Ağzı keskin dişlerini yerleştirmek için uzarken dişlerinin patlaması. Geri çekiliyordu, içine çekiliyordu, spiral çizerek aşağı iniyor ve küçülüyordu.

klostrofobik bir his. Koruyucusu onu geçti ve kurt öne fırlayıp bedenini ele geçirirken onu güvenle doldurdu.

Güç ve kudret ona aktı ve içinden geçerek kurdu besledi. Nesilden nesile aktarılan kolektif anılar zihnini doldurdukça zihni genişledi. Filmlerdeki kurtadamlara hiç benzemiyordu. Dolunay onları zayıflatmış, ortaya çıkıp konakçı bedenlerini koruyamaz hale getirmişti. Görevlileri tehlikedeyken vahşi doğanın çağrısına cevap veremiyorlardı. Ormanları ve hayvanları kurtarmak için örgütlerin başına geçtiler. Yaban hayatı, bitkiler ve habitatlar, hatta dünyanın kendisi üzerindeki cehaletle mücadele etmek için yorulmadan çalıştılar.

Güç ve zekâ şık bir kürke sarılmıştı. Kehribar rengi gözleri ve siyah kürkünden koyu bir postu olan kurt, Manolito'ya kim ve ne olduğu hakkında bir fikir vermek için cam gibi suya baktı. Ortada korkunç bir film canavarı yoktu ama Manolito'nun MaryAnn için endişelendiği kadar eşi için endişelenen bir kurt vardı.

Sürüler dünyanın dört bir yanına dağılmıştı. Küçük. Sıkı. Gizli. Büyük bir ihtiyaç olmadıkça nadiren bir araya geliyorlardı, ancak insan topluluğunun derinliklerine gömülerek, onların arasında çalışarak, yaşayarak ve severek hayatta kalıyorlardı. En büyük tehlikeleri haydutlardı, herhangi bir sürünün parçası olmayı reddeden kurtlar, Malinov kardeşler gibi yönetme hakkına sahip olduklarını düşünen kurtlar.

Kurdu tüm kurtların kolektif anılarını araştırmış ve bir Karpatyalı'nın bir kurtla çiftleştiği bir vakaya rastlamamıştı ama iki kan da diğerine zarar vermemişti. Manolito anılarını kurda açtı, dönüşümün ne yapacağını görmesine izin verdi, MaryAnn'in güvenliği için korkularını paylaştı. Kurdu başka bir kardeş, bir ortak ve arkadaş olarak görmeye başlamıştı. Birbirlerini tanıyorlardı, birbirlerinin yanındaydılar ve Manolito'nun MaryAnn'in kurdunu her zaman koruyacağı gibi onun kurdu da MaryAnn'i her zaman koruyacaktı.

Manolito geceye tek bir kayıp vermeden çıktı. Aksine, bilgi, güven ve mantıklı karar verme yeteneği kazanmıştı. MaryAnn dönüşüm geçirmeden yaşamak eninde sonunda onlara zarar verecekti. Bunu hem içgüdüsel olarak hem de mantıklı bir şekilde biliyordu. İkisinin de iyiliği için bu riski kabul etmek zorundaydı. Bu gece bunu yapmazsa, bir daha cesaret bulamayabilirdi.

Mağaranın kapısının açılmasını işaret etti, onları bir kez daha içeri kapatırken kayaların birbirine sürtünmesini duyacağını biliyordu. Dar tünelde ilerlerken, kızın emrettiği gibi yatakta beklemek yerine, gözyaşları yüzünden akarak gelip kendini ona atmasına şaşırmadı. Gülümsemesini yüzünden uzak tuttu ama kızın tepkisi karşısında kalbi hafifledi.

"Ne yaptın sen? Sen delisin, bunu biliyor musun?" Kadın kendini adama doğru savururken kahve rengi teninin mükemmelliği krem rengiyle yıkanıyor. Öfkeliydi ama adrenalinin onu yönetmesine izin vererek ona doğru savrulurken hâlâ ağlıyordu.

Kızın yumruklarını yakaladı ve kendine ya da ona zarar vermeden önce onu sıkıca sararak kendine doğru çekti. "Sakin ol, Csitri. Kendine zarar verme."

Ayağıyla ona tekme attı, artık güvende olduğu için yeniden öfkeliydi. "Seni incitmek demek istiyorsun. Bunu yaptığina inanamıyorum. Ya bana ihtiyacın olsaydı ve ben sana ulaşamasaydım?"

"Güvende olduğundan emin olmalıydım," dedi, gayet makul bir şekilde. Bir kolu kızın belinde, diğeri göğüslerinin altındaydı ve ikisi de kızın kollarını iki yanına sıkıştırarak ona bir yumruk daha atmasını engelliyordu. "Benim kurdum seninkiyle çok ilgileniyor. Sen değiştiğinde ona bir şey olacağından endişeleniyor ama ben eşit güçte olduğumuza inanıyorum. Bence küçük dişin seninle birlikte dönüşüm geçirebilecek kadar güçlü."

Ondan korkmayı ve ona kızmayı bırakmaya tam olarak hazır değildi. Adam onu ayağa kaldırdı ve geriye doğru çekilerek onu da yanına aldı, vücudu adaminkine sımsıkı sarılmıştı. Aleti

zaten sıcak ve dolgun, kalçalarının arasına sıkıca bastırılmıştı.

"Bana dokunmana izin vereceğimi sanıyorsan..."

Boynunun çukurunu bulmak için başını eğdi. Sıcak. Yumuşak. Davetkâr. Dili onun nabzını buldu ve küçük fiskelerle alay etti. Dişleri hafifçe ileri geri sıyrılarak kanalını sıvı ısıyla doldurdu. Rahmi kasıldı, zonklayan bir ağrı oluşturdu. Adam dikkatlice bir tanesinin kaçmasına izin verene kadar kolundaki kasları esnetti. Başının etrafına sardı ve hayatta olduğu ve zarar görmediği için minnettar bir şekilde ona doğru eğildi.

"Beni korkuttun."

"Özür dilerim, sivamet. Sizi korkutmak gibi bir niyetim yoktu, sadece güvende olmanızı istedim."

Adamın eli göğsünü şefkatle kavradı, parmakları göğüs ucunu çekiştirdi ve kadının vücudunda his fısıltıları uçuştı. Bu şekilde sarılmanın son derece seksi bir yanı vardı; adamın kolu onu sıkıca kendisine kilitliyor, vücudu onunkine bastırıyordu. Ona her zaman şehvetli, güzel ve çok istendiğini hissettirmişti.

Onu öpmek için başını eğdiğinde gözlerinde doymak bilmez bir açlık parlıyordu. Ağzı kızını kasıp kavuruyordu ama elleri yumuşak karnına doğru inerken nazikti. Orada küçük daireler çizdi, çenesini tutarak ağzına erişmesini sağladı. Kadın beklentiyle ürperdi.

"Yatağa uzan." Kollarını indirdi.

MaryAnn yüzünü ona döndü, adamın yüzündeki uyarılmışlığı, karnının sert kaslarına karşı duran kalın ereksiyonu inceledi. Adam yatağa doğru başını salladı ve MaryAnn yatağa doğru süründü, kasıtlı olarak duygulu bir şekilde, vücudunu bir kurdun zarafetiyle, yavaş ve seksi bir şekilde, göğüsleri sallanarak ve poposu yuvarlak ve sıkı bir şekilde hareket ettirirken adamın hızlı nefes alışını duydu. Arkasını döndü ve hiç acele etmeden, her santimini görmesine izin vererek gerindi.

Onun teninden hoşlandığını biliyordu ve üzerinde titreyen ışıklarla yumuşak kahve rengi daha da ortaya çıkıyordu.

avantaj. Gözlerini ondan alamıyordu. Yatağın üzerinde onun üzerine diz çöktü, eli bacağının uzunluğundan kalçasına doğru kaydı. Elleri sıcak ve sertti. Uyarılma rahmini sıkılaştırdı ve en mahrem kadınsı kanalının derinliklerinde ihtiyaç dalgalarını hissedebiliyordu. Adam ona neredeyse hiç dokunmuyordu, sadece karanlık bakışları şehvetle doluydu, öylesine tahrik olmuştu ki, sadece parmaklarının hafifçe dokunuşundan ve yüzündeki ifadeden orgazm olabileceğini düşündü.

Manolito onun vücudunu kendi vücuduyla kapladı, onu tekrar tekrar öptü, acele etmedi, olabildiğince nazik ve sabırlı davrandı. Kızın bedenini tahrik ederken dokunuşu şefkatliydi. Onun aşkı bilmesini istiyordu. Aşkı hissetmesini. Her zaman onun yanında ve onun için duracağını ve bedenine kendi bedeniyle tapacağını bilmesini. Birlikte geçirdikleri zamanın sonunda iyice sevildiğini bilecekti.

Diziyle kalçalarını ayırdı ve onu kendine doğru kaldırdı, gözleri onunkilerle buluşana kadar bekledi ve sonra vücudunda şimşekler çaktıran uzun bir dalgalanmayla onları birleştirdi. Kasları onun etrafında titreşiyordu, sıkı, kaygan ve kadife gibi yumuşaktı.

Vücuduyla onu sevdiğini söyledi, ona binerken, onu nazikçe doruğa çıkarırken, onu öpmek için tekrar tekrar eğildi. Yaptığı şeyin -yaptıkları şeyin- muazzamlığı karşısında kalbi küt küt atıyordu. Kendi salıverilişi kızın içinden başka bir orgazm dalgası gönderdi. Onu tekrar öptü ve ayağa kalkarak kucağına çekti.

"Emin misiniz?"

Başını salladı, gözleri güven doluydu. Adamın kalbi yerinden fırladı. Onu kollarına çekti, ağzı onunkini buldu, sanki hiç doyamayacakmış gibi tekrar tekrar öptü. Parmakları meme uçlarını ısırp bacaklarının birleştiği yere aşırı bir his yüklemesi gönderdiğinde nefesi kesildi, böylece vücudu daha fazla zevkle titredi. Sanki bu sinyali beklemiş gibi başını daha aşağı eğdi, uzun saçları teninin üzerinde duyusal bir şekilde kayarak göğsünü bulduğunda kucağında birikti. Dişleri çekiştirdi, sıyırdı; dili laved ve dans etti.

Acele etmedi, bir süre emdi, bir eli bacaklarının arasına kayarak onun tepkisini, sıcak gerginliğini, biriken nemini yakaladı.

Tekrar göğsünün kabaran kıvrımına kadar öptü ve oradaki nabız noktasını yaladı. Bir kez. İki kez. Eli yarığının üzerinde kaydı, ovuşturdu, parmakları derine itti. Kadının ipeksi duvarlarının dalgalanarak etrafını sardığını, ateşli bir uyarılmayla kenetlendiğini hissetti. Dişlerini derinlere batırdı. MaryAnn onun kollarında sarsıldı, başını geriye attı, kalçaları ona doğru savruldu, vücudu o içerken elinin üzerinde gezindi. Bunun verdiği zevk/acı MaryAnn'ı ve MaryAnn'ın bedenini sarstı.

Bu Karpas yoluydu. Bir hayat arkadaşına duyulan ihtiyaç. Hiçbir şey cinsel ya da fiziksel açlığı bir can yoldaşı kadar doyuramazdı. Tadı ona özeldi ve onun için bir afrodizyaktı. Bu onların hayatının özüydü, koparılamayacak bir kan bağıydı. Kurduna uzandı, onunla paylaştı, anlamasını istedi, MaryAnn'ın kurdunun da aynı bağı paylaşmasını istedi.

MaryAnn'ın uyarılmasını besledi, nihai birleşmelerinin deneyimini arttırmak için sadece zevk hissetmesini istedi. MaryAnn'ın hayatı her zaman için onunkine bağlıydı ve birlikteliklerini bağlayan kan, MaryAnn'ın vücudu kadar bağımlılık yapıcıydı. Gözlerini kapadı ve çıplak teninin kendi tenine sürtünmesinin tadını çıkardı. Her sinir ucu güçlendirilmişti, böylece en küçük his bile zevk dalgaları halinde üzerine yıkılıyordu. Onun zihninde hareket etti, nasıl hissettiğini paylaştı - yumuşak saten, sıcak ipek, baharatlı tat.

Başını kaldırdı, iki ikiz damlanın eğimli kavisten vadiye ve aşağıya, karnına doğru bir yol çizmesini izledi. Dilini iğne uçlarının üzerinden geçirerek onları kapattı ve ikiz izleri göğsünün üzerinden, vadiden aşağıya, karnına kadar takip etti. Belinin etrafında dolanırken saçları kalçalarının üzerinde kayıyor, tenindeki yaşam özünün her kalıntısını yalarken onu arkasına yaslanmaya zorluyordu. Avucunun altındaki kasların kasıldığını, tıpkı kılıfının parmaklarının etrafında sıkıştığı gibi sıkıştığını hissedebiliyordu.

Onu kendine doğru çekti ve yuvarlanarak üzerine yatırdı. "Üstüme çık. Sür beni." Tekrar ihtiyaçtan patlamaya başlamıştı.

"Muhtemelen yapamazsın," dedi usulca, ama ağzının sıcaklığıyla zonklayan ereksiyonunu bulmak için vücudundan aşağı kaydı. "Sanırım yapabilirsin."

Elleri kadının omuzlarına yapıştı. Onun dikkatini dağıtmasına izin veremezdi ve ağzı -o sihirli ağzı- bunu yapabilirdi. "Üstüme çık, MaryAnn." Adam onun kalçasını kavradı, kız isteksizce ona diliyle lezzetli, çok erotik bir hareket yapana kadar çekiştirdi ve sonra ona itaat etti, üzerine çıkana kadar vücudunda süründü.

Saçlarını omzunun üzerinden geriye attı ve onun üzerinde yükselirken, eli yavaşça oturabilmesi için shaftının tabanını çevreledi. Göğüsleri davetkâr bir şekilde, sevgiyle, çok baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu ve adam onun katıksız büyüsunü merak ederek nefesini tuttu. Ve sonra her seferinde zarif bir inç olmak üzere kendini alçalttı. Bu bir işkenceydi, onu kılıfının içine alırken acı veren bir zevkti, o kadar sıcaktı ki beyaz ateşten bir halka gibiydi, o kadar yumuşaktı ki canlı ipek gibi hissettiriyordu, o kadar sıkıydı ki nefesi boğazında düğümlendi. Bu geceyi atlatabileceğinden emin değildi.

Manolito ellerini kaldırdı ve MaryAnn öne doğru eğilerek parmaklarını onunkilere doladı. Bu hareket en hassas noktasına baskı uyguladı ve neredeyse orada parçalanacaktı ama Manolito'nun elleri MaryAnn'ın kalçalarına indi ve MaryAnn'ın hareket etmesini engelleyerek onu sıkıca kendine kilitledi. Bakışları onunkileri tutuyordu. Sıcak. Tahrik olmuş. Işıl ışıl. Yoğunluk, içinden başka bir sıcaklık dalgasının geçmesine neden oldu. Emredici.

Onun ne istediğini biliyordu. Bu fikir onu korkuyla, dehşetle, hatta tiksintiyle doldurmalıydı ama bunun yerine onu heyecanlandırdı, kurdunu heyecanlandırdı. Şimdi keskin olan dişlerinin onu tatmak için bastırdığını hissedebiliyordu. Manolito. Ruhunun diğer yarısı. Bir avucunu saçlarının altından geçirdi, ta ki parmakları ensesine dolanıp onu kendine doğru çekene kadar.

göğsünü. Onun üzerine oturmuş, vücudu zevkten zonklarken, kalbinin hemen üzerindeki noktayı yaladı.

Damarlarındaki kan akışı onu çağırıyordu. Erkek kokusu. Kurdun misk kokusu ve havadaki baş döndürücü seks kokusu, hepsi birleşip başını döndürdü. Dili tekrar dışarı fırladı ve adamın teninde gezindi. Aleti cevap niteliğinde bir sarsıntı geçirdi. Kadının kasları onun etrafında gerildi. Bekledi, kulağına çok yakın olan sabit ritmi dinledi. Hızlı. Heyecanlı. Bekliyordu.

Dişleri derine battı ve onun tadı, hayatın inanılmaz armağanı, içine aktı. Sert nefes alış veriş derinleşti. Aleti kalınlaştı, gerildi, istila etti, vücuduna ateşli dalgalar gönderdi. Kasları kasıldı ve adam inleyerek onun artan zevkine katkıda bulundu. Tadı güç gibiydi. Sıcak, tatlı ve seks doluydu. Tadinın bu kadar güzel olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Vücudu onunkinin içinde hareket etmeye başladı. Uzun, yavaş vuruşlar, neredeyse tembelce. Kadife kaplı çelik bacaklarının arasında geziniyor, kalın ve uzun ve onu yavaşça delirtiyordu. Adam her yerdeydi. Onun içindeydi. Üzerinde. Ağzını, vücudunu dolduruyor, onu bir aşk kozasıyla sarıyordu. Elleri kalçalarını yukarı kaldırdı, böylece neredeyse tamamen geri çekilirken ateşli hislere odaklandı. Sonra onu geri çekilmeye zorladı, gerçek bir değiş tokuş için yeterince alabilmesi için onu tembel bir hızda tuttu.

Bu yolculuk şimdiye kadar yaşadığı en şehvetli yolculuktu. Elleri poposunun üzerinde kayıyor, masaj yapıyor, küçük daireler çiziyor, kalçalarının arasındaki uzun, kadifemsi çizgiyi okşuyor ve sonra o yavaş, tembel ritimle onu tekrar yukarı itiyordu. Kadın inledi ve küçük yarayı kapatmak için dilini göğsünde gezdirdi. Kasları adamın shaftının etrafında zonkluyor ve nefesi hıçkırıklar halinde geliyordu. Adamın gözlerinin içine baktı.

Adam ona bakıyordu. Manolito De La Cruz. Gözleri gecenin en siyah rengindeydi, küçük şimşekler gibi kehribar çizgileri vardı. Ve o gözlerin içinde boğulabilirdi.

Orada bulduğu sevgi miktarı. Bunu saklamaya çalışmadı, onun görmesine izin vermekten en ufak bir çekingenlik duymadı.

Kalçalarını tuttu ve onu aşağı indirirken uzun, yavaş bir daire çizdi, böylece nefesi vücudundan sürüldü ve sinirlerin sıkı düğümü yoğun hisle çığlık attı. Karnı ateşli bir patlamayla dalgalandı ve rahmi spazm geçirdi.

"Tabii ki seni seviyorum. Nasıl bilmezsin?"

Boğazı ağrıyor ve gözlerinin arkasından yaşlar akıyordu. "Seni bulacağımı hiç düşünmemiştim. Böyle bir aşkı kendi başıma hissedeceğimi hiç düşünmemiştim."

"Aldığın her nefeste bunu hissetmeni sağlayacağım," dedi. Parmaklarını kadının kalçalarında sıkarak, kalçalarını yukarı doğru itti ve onu öyle bir doldurdu ki, kadın adını haykırdı, tırnakları adamın omuzlarına battı.

Ona doğru geri itti, aşağıya doğru itti, vücudu titriyordu, akıllara durgunluk veren zevk onun içinde patladı, onun acımasız salınımını hissetti, ani şişme, sıcak salınım çok derinlerde dalga dalga tetiklendi, ta ki kollarına düşene kadar, bitkin, onun üzerine uzandı, ona kilitlendi, hareket edemedi.

Onu kendine doğru çekti, dudakları saçlarında, kristal tavana bakıyordu. "Yüzyıllardır yaşıyorum MaryAnn ve bir kez olsun bunun benim başıma geleceğine inanmadım. Hiçbirimizin bunun olacağına gerçekten inandığını sanmıyorum."

Ciğerlerinde konuşmak için yeterli hava yoktu, bu yüzden boğazına öpücükler kondurdu ve sonra başını onun göğsüne yaslayıp gözlerini kapatarak kalbinin ritmini dinledi.

"Kalbimin ve ruhumun derinliklerine baktım ve dürüst olmak gerekirse, bizim türümüzden bir erkeğin, hayat arkadaşının kendisine aşık olup olmadığına bakmaksızın onu sahiplenmesi gerektiğini düşünüyorum. Pek çok vampiri yok ettim ve bence, tamamen kötü olma, masumları öldürme ve avlama ya da hak iddia etme ve hayat arkadaşına zaman tanıma seçeneği verildiğinde

"Beni sevmek için büyümek, bunun bizim için tek çare olduğuna inanıyorum."

Onun göğsünü okşadı. "Belki de önce hayat arkadaşına kur yapmayı, onu kendine aşık etmeyi ve sonra da onu sahiplenmeyi düşünebilirsin." Karnına aniden kramp girdi. Küçük bir solukla sırt üstü yatmak için onun üzerinden yuvarlandı.

Manolito elini karnına koydu ve kaslarına kramp girdiğini hissetti. Kadın irkildi ve adamın kolunu itti.

"Çok ağır hissediyorsun. Ve burası çok sıcak. Belki de kapıyı açıp gece havasını içeri almalısın."

Vücudunu onunkinden uzak tutmaya dikkat ederek yan yattı. "Dönüşüm başlıyor. Luiz'in yaşadıklarının bir parçasını hissettin. Her zaman benimle birleşik kalmanı istiyorum MaryAnn."

"İkimizin de bunu yaşamasına gerek yok. Bu benim kararımdı." Ortasında bir şimşek çakmış gibi oldu, öyle ki nefesi kesildi ve karnını tuttu. Alnında boncuk boncuk terler belirdi.

"Sana sormuyorum. Sadece izleyerek hayatta kalamam. Aktif bir katılımcı olmak zorundayım ve kurdum da öyle." Yakınına eğildi ve onun elini tuttu. "Anlıyor musun? Beni duydun mu?"

Gözleri kocaman olmuştu, zaten acıdan buğulanmıştı ama yine de başını salladı. "Kurdum," diye nefes nefese kaldı. "Beni korumaya çalışıyor. Onu durdurmalısın. İkimizin de..." Bir kasılma vücudunu kaldırıp yatağa geri çarptırınca sustu. Cenin pozisyonunda kıvrıldı ve onun eline uzandı. "Onunla konuşmasını sağla. Bununla savaşılamaz. Bu onu mahvedecek ama benim acı çekmemi istemiyor."

Manolito onu bir an için bile terk etmek istemiyordu ama kadın nefes nefese kalmış, başını sallıyor, acı vücudunu sararken tutunmaya çalışıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, yatağın kenarına yaslandı ve tekrar tekrar kustu.

Her şey çok hızlı oluyordu, neredeyse çok hızlı. Ona doğru uzandı ama kasılmalar yeniden başladı. Zihninde, kurdunun yükseldiğini ve onu korumaya çalıştığını hissedebiliyordu. Kurdun hiçbir şeyi yoktu.

kendini kurtarmayı düşündü. O bir gardiyandı ve MaryAnn acı çekiyordu.

Kurdu onun bir parçasıydı. Aralarında güven olmalıydı ve ikisi de eşinin acıya katlanmasını istemiyordu. Manolito zihnini MaryAnn'inkiyle sıkıca birleştirerek acıyı kendi başına göğüslemeye çalıştı ama fiziksel bedenini bırakarak kurdun kontrolü ele almasına izin verdi.

MaryAnn acısını dindirmek için çaresizce çırpındı ve eli kalın bir kürke çarptı. Başını çevirdi ve kurt yanında yatıyordu. Gözleri onunkilere bakıyordu. Aralarında ince siyah şimşekler olan koyu kehribar rengi. Güzel gözler. Güzel kürk.

Bırak gitsin. Bırak çıksın. Acı tüm organlarını ve beynini yakıp kavururken, tekrar kasıldığında bu sözlerin zihninde yankılandığını duydu.

Ölebilir.

Buna izin vermeyeceğim. Eğer yapmazsan, o hayatta kalamaz. Savaşacağını hissedebiliyor musun? Rehberlik olmadan sana olanları asla kabullenmeyecek.

Ona nasıl yardım edeceğimi

bilmiyorum. Ben biliyorum.

Bırak çıksın.

O da en az Manolito kadar kibirli ve korumacıydı. O küçük alanda acıya katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu ama kurdunun ölme riskini de göze almak istemiyordu. Kendini bırakmaya zorladı, hissi daha kötü olsa da; hiçbir şeye tutunamıyordu, tutunacak bir dayanağı yoktu. Çaresiz çığlığını duydu ve sonra Manolito oradaydı, zihnindeydi, onu sakinleştiriyor, ona fısıldıyordu. Kurdu da oradaydı, güven verici sözler mırıldanıyordu.

Vücudunu sarsan kasılmaları hissedebilmesine rağmen acı hafifledi, uzaklaştı. Kurdun nefes alışını, sızlanışını ve ara sıra haykırışını duyabiliyordu. Eşi onu dönüşüm boyunca rahatlatırken kadife bir dilin yatıştırıcı kucağını hissetti. Bundan da öte, iki kurdun

Erkekler acıyı kendi omuzlarına yüklüyor, alabilecekleri her şeyi almak için birbirleriyle işbirliği içinde çalışıyorlardı.

Saatler, belki günler geçti. Sonsuz gibiydi. Bitkin düşmüş, sonunda ölüme yenik düşeceğinden emin olan Manolito sonunda onu dışarı çıkmaya çağırdı.

Gücü yoktu. Kurdunda da pek bir şey kalmamıştı. İkisi de nefes nefese yatıyordu, o kadar bitkin düşmüşlerdi ki ne hareket edebiliyor ne de tepki verebiliyorlardı. Alfa erkeği dişiyi dürttü, ağzını dişinin vücudunda gezdirdi, belli ki ona yardım etmeye çalışıyordu.

MaryAnn onları yine zihninde hissetti, Manolito onu çağırıyordu. Yere inmek zorundaydı. Hepsi için acıyı durdurmanın tek yolu buydu, bedenlerini iyileştirmenin tek yolu. Büyük bir çaba harcadı ve yukarı çıkmaya zorladı, geri çekilirken kurduna sıcaklık ve sevgi gönderdi.

Manolito onu kollarının arasına aldı, toprağı açıp ikisini de toprağın içine süzerken onu yakınında tuttu. Onu kucaklayarak zengin, koyu toprağı üzerlerine çekti ve ona Karpatyalıların gençleştirici uykusunu uyumasını emretti.

Yirminci Bölüm

"Neredeler?" Jasmine endişeyle sordu. Evde Karpatyalı erkeklerin olmaması hoşuna gitmiyordu. Yağmur ormanına bakarak pencereden pencereye volta atıyordu.

MaryAnn bir an sessiz kaldı ve Manolito'nun zihnine hafifçe dokundu. "Luiz'e yardım ediyorlar. Karpatyalı olarak dirildi ve çok aç."

Juliette, Jasmine'in saçlarını geriye doğru düzeltti. "Dışarıda kimse yok, Jazz. Olsa bilirdim. Zaten adamlar o kadar uzakta değiller. Kimsenin başka bir saldırı deneyeceğini sanmam."

Jasmine bir elini koruyucu bir şekilde karnına bastırarak, "Sadece buradan çıkmak istiyorum," dedi.

Juliette ona, "Uçak çağırdık," diye güvence verdi. "Senin ve Solange'ın ormandan geçerek çiftliğe gitmeye çalışmanızı istemiyoruz. Çok uzak ve çok tehlikeli. Artık usta vampirin Solange'ı yakalamak için jaguar-adamları kullandığını bildiğimize göre, işimizi şansa bırakamayız."

Jasmine, "Çiftlik yağmur ormanının kenarında," diye belirtti. "Hâlâ insanlardan uzakta. Belki orada da güvende değilizdir."

Juliette, MaryAnn ile uzun uzun bakıştı ve ikisi de Solange'a baktı.

Kuzeninin elini sıktı. Her şey yolunda. Artık hiçbir yerde güvende olmayacağımı biliyorum. Jasmine'e söyleme. Çiftlikte kalmayı umuyordum ama onu zaten içinde bulunduğu tehlikeden daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum. O hamile Juliette ve bakıma ihtiyacı var.

Juliette hem kız kardeşini hem de kuzenini rahatlatmak için yüksek sesle konuştu. "Arazide birkaç ev var. Bir tanesi sadece ikiniz için inşa edildi, böylece mahremiyetiniz olabilir. Rafael ve Colby Karpatyalı ve çiftlikte kendi evleri var. Colby'nin küçük erkek ve kız kardeşi de onlarla birlikte yaşıyor. Riordan ve benim de orada bir evimiz var.

İyi. Nicolas ve Zacarias ana evi paylaşıyor. Manolito ve MaryAnn'in kendi evleri olacak. Bunun dışında Chavez ailesi çiftlikte yaşıyor ve çalışıyor. Vampirle ya da herhangi birinize zarar vermeye çalışacak herhangi biriyle savaşılabilecek bilgi ve silahlarla iyi bir şekilde donatılmışlardır. Çiftlik, sizi koruyacak sekiz Karpatyalı ile şu anda olabileceğiniz en güvenli yer."

Solange iç çekti. "O haklı, Jasmine. Muhtemelen çiftlikte başka bir yerden daha güvende olacağız. Zaten iyileşmek için biraz zamana ihtiyacım var. Ve atları her zaman sevmişimdir."

Jasmine arkasını döndü ve ilk kez konuşmaya daha fazla ilgi duymaya başladı. "Bunu bilmiyordum. Bana hiç söylemedin."

Solange soğukkanlı görünmeye çalıştı. Bugünlerde ailesine bile nadiren kendinden bir şeyler veriyordu. "Gençken ata binerdim."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Juliette. "O zamanlar bile gözüpek biriydin. Her zaman eysiz ata biner ve annemin ödünü koparırdın."

Solange'ın gözlerindeki ışık söndü ve tekrar kanepeye uzandı. Juliette ve hatta Jasmine ne yapmaları gerektiğini sorar gibi çaresizce MaryAnn'e baktılar.

MaryAnn ojesini çıkarmadan önce Jasmine'in Solange'ın yanındaki kanepeye oturmasını bekledi. Şişeyi havaya kaldırdı. "Bunu kullanmak isteyen var mı?"

"Hayatımda hiç tırnaklarımı boyamadım," dedi Solange, belli belirsiz bir şaşkınlıkla. "Beni kırmızı tırnaklarla hayal edebiliyor musun?"

"Kırmızı değil." MaryAnn başını hafifçe salladı ve sanki Solange büyük bir moda gafı yapmış gibi kaşlarını çatı. "Tutku pembesi."

"Tutku pembesi," diye kuzenini dürtükledi Juliette. "Bu histerik. Seni hiç pembe bir şey giyerken görmemiştim, hele ki tutku pembesi."

"Neden kırmızı değil?" Jasmine sordu.

MaryAnn bilgili bir tavırla, "Ten rengine uygun olmaz," dedi. "Çok güzel elleri var. İnsanların

onları fark etmek için."

Solange ellerini arkasına koydu. "Erkeklerin beni fark etmesiyle ilgilenmiyorum."

MaryAnn güldü. "Aptal kadın. Gerçekten kadınların sadece erkekler için giyindiğini mi düşünüyorsun? Bazıları öyle düşünüyor ama çoğunluk her durumda kendilerine cesaret vermek için giyiniyor. Eğer iyi görünürseniz, kendinize güveniniz artar. Örneğin, sen ve Yasemin bir akşam yemeğine gitmek zorunda kalırsanız, diğer kadınların sizi zavallı bir akraba gibi hissettirmemesi için en iyi şekilde görünmek isteyeceksiniz. Kadınlar erkeklere göre çok daha serttir."

"Her zaman iyi görünüyorsun," dedi Juliette. "Başka ne iş yapıyorsun?"

MaryAnn sağa sola baktı ve sonra sesini alçalttı. "Gizli silah salatalık."

Solange sonuna kadar oturdu. "Jasmine, kulaklarını kapat." MaryAnn, Juliette ve Jasmine kahkahalara boğuldular. "Kahretsin, Solange," dedi Juliette. "Aklını başına topla. oluk."

"Benim zihnim gayet iyi, teşekkür ederim. Beni endişelendiren MaryAnn'inki."

MaryAnn daha da gülerek, "Onları gözlerine takıyorsun," dedi.

Solange'ın cevap gülümsemesi yavaş ve çok kısa oldu ama gözlerini aydınlattı. "Bunu biliyordum."

MaryAnn, Solange'da ilk kez bir normalleşme parıltısı görmüş, gardını bir anlığına düşürmüştü.

MaryAnn, "Senin için ayak parmaklarını ve tırnaklarını boyayacağım, Jasmine," diye teklif etti. Solange'ın işbirliğinin ve belki de nihayetinde iyileşmesinin anahtarı genç kuzenine duyduğu sevgiydi. MaryAnn Jasmine için her öneriyi kabul ettiği sürece, Solange genç kadın için kendi konfor alanının dışına çıkmak için kendini zorlayacaktı.

Jasmine önce Solange'a sonra da kız kardeşine baktı. "İkisini de hiç boyamadım."

"O zaman bunu yapmanın zamanı geldi," dedi Juliette.

"Bence Juliette de salatalığı denemeli," diye önerdi Solange.

Juliette ona bir yastık fırlattı.

"Gözlerine, gözlerine," dedi Solange kendini savunmak için. "İstersen tırnaklarımı boyayabilirim," dedi Jasmine.

Solange başını salladı. "Asla olmaz."

Juliette onu tekrar dürttü. "Solange onun bir kız çocuğu olduğunu düşünmemizden korkuyor. Küçük bir modacı."

"Hey!" MaryAnn küskün görünmeyi başardı. "Bunda yanlış olan ne? Yine de vampirlerin kığını tekmeledim. Sadece bunu yaparken iyi görünüyordum." O sırada kürk giydiğinden bahsetmemiştir. Tırnaklarını uzattı. "Ve sadece birini kırdım."

"Tırnakların çok uzun," dedi Jasmine hayranlıkla. "Ben benimkileri hep kırıyorum."

"Ama cilalı değil. Hadi, Jasmine. Solange ayak tırnaklarını yapmama izin verecek. Kimse bilmesin diye onları kapatabilir. Kimsenin bilmediği ultra seksi iç çamaşırı giymek gibi bir şey. Kendini güzel hissettirir ama sadece sen farkına varırsın."

Juliette kaşlarını çatı. "İç çamaşırı mı? Kim iç çamaşırı giyer ki?"

"Eew!" Solange yastığı ona geri fırlattı. "Yanılıyorsun."

"Tamam," dedi Jasmine, "bu konuda Solange'a katılmak zorundayım. Bu çok fazla bilgi demek. Seni hayal etmeden sana bir daha asla bakamayacağım..." Yüzünü buruşturarak sözünü kesti.

Solange gerçekten gülümsedi. Gerçek bir gülümseme. Tüm yüzünü değiştirdi, gözlerini aydınlattı ve onu yıllarca genç gösterdi. "Şimdi benim de kafamda bu imajı yarattın."

O ve Jasmine birbirlerine bakarak yüzlerini buruşturdular ve aynı anda "Ahh" dediler.

"O zaman buradaki görevim tamamlandı. İkinizi de rahatsız etmeyi başardım." Juliette kendini beğenmiş bir ifadeyle kollarını kavuşturdu.

Jasmine güldü ve ellerini MaryAnn'e uzattı. "Eğer Solange tutku pembesiyse, ben ne rengim?"

Herkes bekledi. MaryAnn kaşlarını kaldıran Solange'a

baktı. "Hmm, bence sen daha çok sakız gibisin."

Çantasından küçük bir şişe daha çıkardı.

"Bu pembe!" Solange sırtını minderlere yaslayarak telaffuz etti.

"Öyle değil," dedi MaryAnn öfkeyle. "Arada ince bir fark var."

"Orada başka ne var?" Juliette bilmek istiyordu. İlmeklerin arasından geçirilmiş düzgün cila sıralarının bulunduğu çantanın içine baktı. "Buna inanamıyorum. Şuna bir bak, Solange." Çantayı kaptı ve içindekileri gösterdi.

Küçük, şaşkın bir sessizlik oldu.

"Kaç farklı şişe ojeniz var?" Solange sordu.

MaryAnn çantayı geri aldı ve sakız cilasını şişesini açtı. "En az on tane almadan evden nadiren çıkarım. Ne olacağını asla bilemezsiniz ve bir kadının ne olursa olsun kendini iyi hissetmesi gerekir." Abartılı bir iç geçirdi. "Üçünüzün bensiz ne yaptığını hakkında hiçbir fikrim yok."

"Şey," dedi Solange, o kadar öne oturmuştu ki MaryAnn'in Jasmine'in tırnaklarına sürdüğü ojeyi izlerken burnu neredeyse ojenin içindeydi, "tutku pembesi ya da balonlu sakız giymedik, bu kesin."

"İşte." Juliette tutku pembesini kaptı. "Ayağını dışarı çıkar, Solange."

"Bekle!" MaryAnn'in sesinde panik vardı. "Bunu bu şekilde yapamazsın. Al." İki küçük parça mor ve turuncu köpük çıkardı. "Bunları kullanmalısın. Ayak parmaklarını ayıracaklar."

Solange ayağını yukarı çekti ve altına sıkıştırdı. "Geri çekil kuzen. Ayağıma o kadar tuhaf bir şey yapıştıramazsın."

"Bebek gibi davranma." MaryAnn köpüğü ayaklarına geçirdi ve onları havaya kaldırdı. "Gördün mü? Hiç acımıyor. Başka bir çiftim daha var ve onlar mor değil."

Jasmine bir sevinç çığlığı attı. "Bak, Solange, pembeler."

Solange gözlerini devirdi ama Juliette'in onları ayak parmaklarının üzerine koymasına izin verdi. "Bundan kimseye bahsetmesen iyi olur."

MaryAnn mutlu bir şekilde Jasmine'in tırnakları üzerinde çalışıyor, arada bir Solange'ın ayak parmaklarına bakıyordu. Juliette ortalığı dağıtıyor ve Jasmine'i o kadar güldürüyordu ki ellerini zorlukla sabit tutabiliyordu. MaryAnn birkaç kez Solange'a baktı. Rahatlamış ve kendini eğlenmeye bırakmış görünüyordu. Bu küçük bir adımdı ama yine de bir ilerlemeydi.

MaryAnn en sevdiği cilayı bulup kendi ayak parmaklarına sürmeye başlarken Jasmine onun tırnaklarına üfledi ve Juliette de Solange'ın ayak parmaklarında çalışmasına izin verdi. Solange aniden kaskatı kesildi ve kapıya doğru baktı.

Manolito mu? MaryAnn onun varlığını yakınında hissetti. Solange'a dikkat et. Gerçekten travma geçirmiş; hem onun hem de Jasmine'in yardıma ihtiyacı var. Riordan ve Luiz'i de uyarın lütfen.

Odaya girerken onu güvenle doldurdu. "İyi akşamlar hanımlar. Umarım iyisinizdir." MaryAnn'in başının üstüne bir öpücük kondurmak için eğildi ve Solange'ın onun yakınlığı karşısında irkildiğini görmemiş gibi yaptı.

"Luiz nasıl?" Jasmine sordu.

"O iyi. Riordan şu anda onunla birlikte. Öğrenmesi gereken birkaç şey var. İnsanlarımızın yolunda uçmak ve yer değiştirmek görüldüğü kadar kolay değil." Jasmine'e göz kırptı. "Güzel tırnaklar. Rengini sevdim."

Gülümsedi. "Bu sakız."

Manolito MaryAnn'in elindeki ojeyi gelişigüzel aldı ve karşısına oturup MaryAnn'in ayaklarını kucağına aldı. "Adada devriye gezdim Solange ve kuzey tarafında jaguar izleri gördüm. Onları nehre kadar takip ettim. Kedi nehre girmiş gibi görünüyordu." Gerçekçi bir şekilde konuşuyor, ona eşit davranıyor ve onu da aynısını yapmaya zorluyordu. Cila şişesini açtı ve kokuya kaşlarını çattı.

MaryAnn sanki Solange'ın onun odadaki varlığına zar zor tahammül edebildiğini fark etmemiş gibi ona minnettarlık dolu bir gülümseme gönderdi. Solange'ın bir erkekle rahatça birlikte olmasının üzerinden muhtemelen birkaç yıl geçmişti.

"Oldukça keskin bir koku alma duyum vardır," diye ekledi Manolito, "ve iz birkaç saatlik olmasına rağmen kedinin içinde bir insan tespit edemedim. Bir şekil değiştiren ile gerçek bir jaguar arasındaki farkı beyin taraması yapmadan nasıl anlayabilirsiniz? Beyin kalıplarını algılayabileceğim kadar yakın değildi."

MaryAnn kollarını Manolito'nun boynuna dolamak ve ona sarılmak istedi.

Senin zihninde olmaktan birkaç şey öğrendim. Sesi bir okşayış gibiydi. Ayak parmakları kıvrılmak isteyerek seğirdi ve cilayla kayganlaşmış fırça ayak tırnağı yerine ayak parmağına indi.

Solange süreci izliyordu, aslında bir yırtıcı olan iri bir Karpat erkeğinin hayat arkadaşının ayak tırnaklarını özenle parlatması karşısında büyülenmişti. Manolito MaryAnn'e ters ters bakınca ağzı seğirdi ve gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Kıpırdamadan dur."

"Kıpırdamadan duruyorum. O şeyi yaptın." "Ne şeyi?" Manolito sordu.

Seksi ve muhteşem görünüyordun ve sesin yağmur fırtınasının ortasındaki sıcak gibi geliyordu. Terbiyeli ol.

Solange boğazını temizledi. "Jaguar-adam seyahat ederken genellikle boynunda küçük bir çanta taşır." Sesi alçak ve boğuk geliyordu, sanki nadiren kullanıyormuş gibi. Doğrudan Manolito'ya bakmıyordu ama hırlamıyordu da. Ve sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi Juliette'in ayak parmakları üzerinde çalışmaya devam etti. "Genellikle ağaca doğru sıçradığında, çanta gövdeden ya da daldan küçük bir miktar yosun sıyrır. Çok küçüktür ama neye bakacağınızı bildiğinizde fark edebilirsiniz."

"Çiftliğe döndüğümüzde belki bana göstermek için zaman ayırabilirsin," dedi Manolito. "Böylece devriyeye çıktığımızda ne aradığımızı biliriz." Sesi en az Solange'inki kadar rahattı. MaryAnn'in ayak parmaklarına üfleme için öne doğru eğildi.

"Elbette."

Sessizlik çöktü ama bu sessizlik arkadaşçaydı, gerginlikle dolu değildi. MaryAnn odanın içinde ailesi haline gelen kadınlara baktı. Kalbi ve ruhu olan adama baktı ve kendini gülümserken buldu.

Manolito başını kaldırdı, siyah gözleri onunkilerle buluştu. Kalbi ona baktığında, onun bakışlarında kaybolduğunda her zaman olduğu gibi yerinden fırladı.

Seni seviyorum, Avio Päläfertiil. "Hayat arkadaşım. Karım."

Ben de seni seviyorum, avio päläfertiil, koje. "Hayat arkadaşım. Kocam."

Daha iyisi olamazdı.

ÇOK KISALTILMIŞ BİR KARPATÇA SÖZLÜK

Bu çok kısaltılmış Karpatça sözlük, bu Karanlık kitaplarda kullanılan Karpatça kelimelerin çoğunu içermektedir. Elbette, tam bir Karpatça sözlük, bütün bir dil için normal bir sözlük kadar büyük olacaktır.

Not: Aşağıdaki Karpatça isimler ve fiiller kelime gövdeleridir. Genellikle aşağıdaki gibi izole "kök" formunda görünmezler. Bunun yerine, genellikle son eklerle birlikte görünürler (örneğin, sadece "**ve**" kökü yerine "**andam**"-"veriyorum").

aina-beden ainaak-

sonsuz **dek**

akarat-zihin; irade

ál-özgür;

bağlanmak alatt-

aracılığıyla

alə-kaldırmak; yükseltmek

ve avaa vermek-

avio açmak-

evlenmek

avio päläfertii-lifemate

belsó-içinde; içeride

ćaða-kaçmak; koşmak; kaçmak

coro-akmak; yağmur gibi

akmak **csitri-küçük** olan

(dişi) eçi-düşmek

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen ek-sonek

ekä-kardeş

elä-

yaşamak

elävä-

yaşamak

elävä ainak majaknak-yaşayanların **ülkesi**

elid-life

én-l

en-büyük, çok, büyük

En Puwe-Büyük Ağaç. Ygddrasil, axis mundi, Meru Dağı, cennet ve cehennem vb. efsanelerle ilgilidir.

engem-me

és-and

että-that

fáz-soğumak veya

üşümek **fertiil-verimli**

olan fesztelen-havadar

fü-otlar; çimen **gond-**

bakım; endişe (isim)

hän-o; o; o

hany-clod; toprak yığını

irgalom-merhamet; acıma; merhamet

jälleen-again

jama-hasta, yaralı veya ölmek üzere olmak; ölüme yakın olmak (fiil)

jelä-güneş **ışığı**; gün, güneş; ışık

joma-yolda olmak; gitmek

jörem-unutmak; yolunu kaybetmek; hata yapmak

juta-gitmek; dolaşmak

jüti-gece; akşam

jutta-bağlı; sabit (adj.). bağlamak; sabitlemek; bağlamak (fiil)

çoğul yapmak için sesli harfle biten bir isimden sonra eklenen **k-son** eki

kaca-erkek aşık

kaik-all (isim)

kaņa-çağırma; davet etmek; rica etmek; yalvarmak

ka ŋ k-rüzgar borusu; Adem elması; boğaz

Karpati-Karpatya kâsi-

hand

kepä-daha az, küçük, kolay, az

kinn-out; açık havada; dışarıda;

kinta-sis, sis, duman olmadan

koje-man; koca; drone

kola-ölmek

koma-boş el; çıplak el; avuç içi; el çukuru

kont-savaşçı

kule-işitme

kuly-bağırsak solucanı; tenya; ruhları ele geçiren ve yutan iblis

kulke-gitmek veya seyahat etmek (karada veya suda)

kuña-uyuyormuş gibi yatmak; saklambaç oyununda gözleri kapatmak veya örtmek; ölmek

kunta-band, klan, kabile, aile

kuulua-ait olmak; tutmak

lamti-lowland; çayır

lamti ból jüti, kinta, ja szelem-öte dünya (kelimenin tam anlamıyla: "gecenin, sislerin ve hayaletlerin çayırı")

lejka-çatlak, çatlak, yarık (isim). Kesmek; vurmak; kuvvetle vurmak (fiil).

lewl-spirit

lewl ma-öteki dünya (kelimenin tam anlamıyla: "ruhlar diyarı"). Lewl ma lamti ból jüti, kinta, ja szelem'i içerir: öteki dünya, ama aynı zamanda En Puwe'de Büyük Ağaç'tan daha yüksek dünyaları da içerir.

löyly-nefes; buhar (lewl ile ilgili: "ruh")

ma-land; orman

mäne-kurtarmak; kurtarmak

ben-biz

meke-deed; çalışmak (isim). Yapmak; yapmak; çalışmak (fiil).

minan-mine **minden-**

every, all (adj.)

möért? -ne için? (ünlem) molanâ

- parçalanmak; dağılmak molo -

ezmek; parçalara ayırmak

mozdul-hareket etmeye başlamak, harekete geçmek

nä-for

ᵑamaᵑ-bu; buradaki

nélkül-without

nenä-anger

benzeri olmayan; aynı şekilde; gibi

numa-tanrı; gökyüzü; üst; üst kısım; en yüksek (İngilizce sözcük: "numinous" ile ilişkili)

nyál-saliva; tükürük (isim) (nyelv: "dil" ile ilgili)

nyelv-tongue

o-the (ünsüzle başlayan bir isimden önce kullanılır)

odam-rüya; uyku (fiil)

oma-eski; antik

omboće-diğer; ikinci (adj.)

ot-the (sesli harfle başlayan bir isimden önce kullanılır)

otti-bakmak; görmek; bulmak

borçlu-kapı

pajna-to basın

pälä-yarım; yan

palafertiil-eşi veya karısı

pél-korkmak; korkmak

pesä-yuva (gerçek); koruma (mecazi)

pide-üstünde

pirä-daire; halka (isim). Çevrelemek; içine almak (fiil).

pitä-tutmak; tutmak

piwtä-takip etmek; oyunun izini takip etmek

pukta-uzaklaştırmak; zulmetmek; uçurmak

irin-sağlıklı; iyileştirici

pusm-sağlığa kavuşturulmak

puwe-ağaç; odun

reka-ecstasy; trans

rituaali-ritüel

saye-varmak; gelmek; ulaşmak

salama-yıldırım; şimşek

sarna-kelimeler;

konuşma;

sihir

büyü

(isim). İlahi söylemek; şarkı

söylemek; kutlamak (fiil).

śaro-donmuş kar

siel-ruh sisar-

kardeş

sív-heart sívdobbanás-
heartbeat

so ŋ e-girmek; nüfuz etmek; telafi etmek; değiştirmek

susu-ev; doğum yeri (isim); evde (adv.) szabadon-
serbestçe

szelem-ghost

tappa-dans etmek; ayakla vurmak (fiil)

te-you ted-

yours

toja-bükmek; eğilmek; kırılmak

toro-kavga etmek; kavga etmek

tule-buluşmak; gelmek

türe-dolu; doymuş; tamamlanmış

tyvi-gövde; taban; gövde

uskol-faithful

uskolfertiil-bağlılık veri-kan

vigyáz-bakmak; ilgilenmek **vii-**

son; en sonunda; nihayet wäke-
güç

wara-kuş; karga

weńća-complete; bütün

ıslak-su

CHRISTINE FEEHAN

Kaliforniya, Lake County'nin güzel dağlarında yaşıyorum. Yürüyüş yapmayı, kamp kurmayı, rafting yapmayı ve açık havada olmayı her zaman sevmişimdir. Ayrıca yıllardır dövüş sanatlarıyla ilgileniyorum, üçüncü derece siyah kuşağım var, Kore karate sisteminde eğitimlik yapıyorum ve kendimi savunmayı öğrettim. Düşünceliliğiyle bana sık sık ilham veren romantik bir adamla mutlu bir evliliğim var. Sizin, benim ve bizim bir ailemiz var ve on bir çocuğumuz olduğunu iddia ediyoruz. Her zaman kitap yazdım, on kız kardeşimi her kelimesini okumaya zorladım ve şimdi kızlarım el yazmalarımı okuyor ve düzenlememe yardımcı oluyor. Vahşi hayvanlar, yırtıcı hayvanlar, vampirler, hava durumu ve volkanlar üzerine yaptığım tüm araştırmaları romantizmle birleştirmek çok eğlenceli. Lütfen web sitemi ziyaret edin

www.christinefeehan.com .

BERKLEY YAYIN GRUBU

Penguin Group Penguin Group (USA)

Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700,
Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada

(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2,
İrlanda

(Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguen Grup (Avustralya), 250 Camberwell Yol,
Camberwell, Victoria 3124, Avustralya

(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguen Kitaplar Hindistan Pvt. Ltd, 11

Topluluk Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-
110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore
0745, Auckland, Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue,
Rosebank, Johannesburg 2196,

Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R
0RL, İngiltere

Bu kitap The Berkley Publishing Group'un orijinal bir
yayıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar
ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak
kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari
kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen
tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri
veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir
ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Telif hakkı © 2007 Christine Feehan'a
aittir. Metin tasarımı Tiffany Estreicher
tarafından yapılmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

BERKLEY, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır.

"B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketine ait bir ticari markadır.

İlk baskı: Eylül 2007

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Feehan, Christine.

Karanlık sahiplenme : bir Karpat romanı / Christine Feehan.-

1. baskı.

s. cm.

ISBN 978-0-425-21709-2 (ciltli)

1. Vampirler-Kurgu. 2. Güney Amerika-Kurgu. I. Başlık.

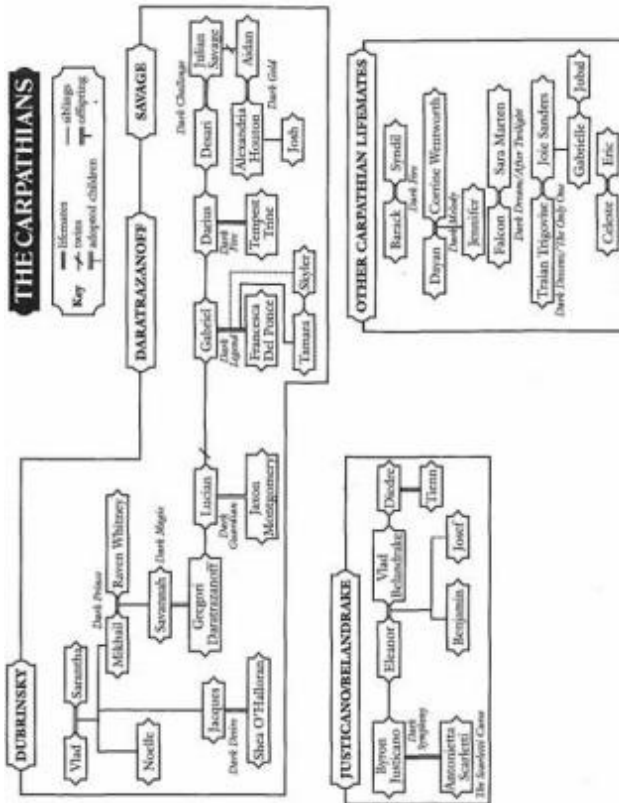
PS3606.E36D3S6 2007

813'.6-dc22

2007016634

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE BASILMIŞTIR

DUBRINSKY

THE CARPATHIANS

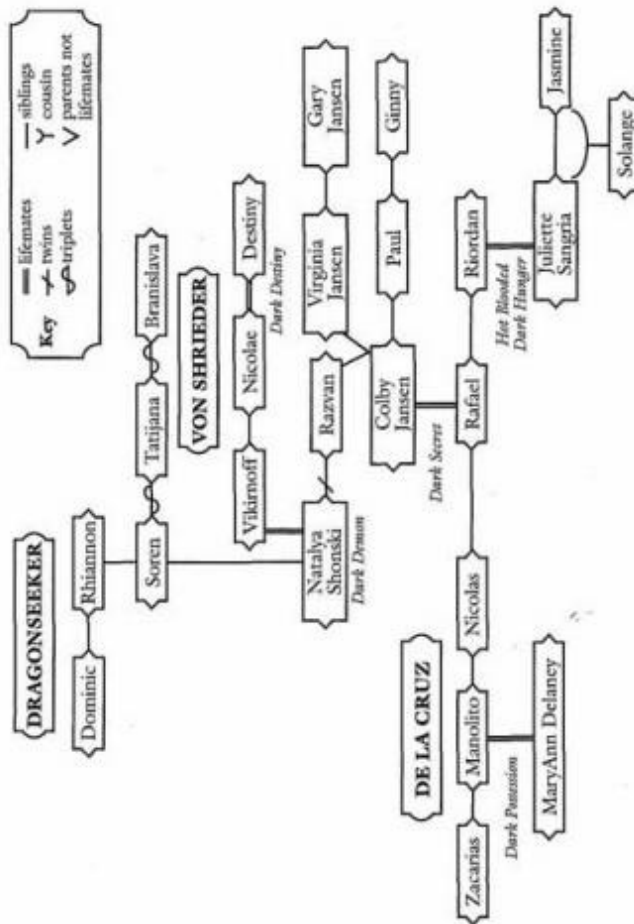

Photo: Christine Jenkins

Teşekkür

Tüm çalışmalarda olduğu gibi, insanın teşekkür etmesi gereken pek çok kişi var. Cheryl Wilson ve Kathi Firzlaff, detaylar konusunda bana yardımcı olmak için inanılmaz miktarda zaman harcadılar. Brian Feehan, uzun geceler boyunca uyanık kalıp hikayeyi benimle konuşmama izin verdiği için. Domini, son ana kadar benimle birlikte çalışarak harikaydın. Tina, işi yapabilmem için bana tüm küçük şeyleri sağladığın için. Ama en önemlisi kocam, hayatımın aşkı, her şeyde beni anladığı ve desteklediği için.

Christine'in Okuyucuları İçin

ÖZEL kitap duyuru listesine kaydolmak ve ÜCRETSİZ özel Christine Feehan animasyonlu Ekran Koruyucu almak için <http://www.christinefeehan.com/members> adresine gitmeyi unutmayın. Lütfen ona Christine@christinefeehan.com adresinden e-posta göndermekten çekinmeyin, sizden haber almaktan mutluluk duyacaktır.

İçindekiler

- [Birinci Bölüm İkinci](#)
- [Bölüm Üçüncü](#)
- [Bölüm Dördüncü](#)
- [Bölüm Beşinci](#)
- [Bölüm Altıncı](#)
- [Bölüm Yedinci](#)
- [Bölüm Sekizinci](#)
- [Bölüm Dokuzuncu](#)
- [Bölüm Onuncu](#)
- [Bölüm Onbirinci](#)
- [Bölüm Oniki Bölüm](#)
- [Onüçüncü Bölüm](#)
- [Ondördüncü Bölüm](#)
- [Onbeşinci Bölüm](#)
- [Onaltı Bölüm](#)
- [Onyedinci Bölüm](#)
- [Onsekizinci Bölüm](#)
- [Ondokuzuncu](#)
- [Bölüm Yirmi](#)
- [ÇOK KISALTILMIŞ BİR KARPATÇA SÖZLÜK](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.